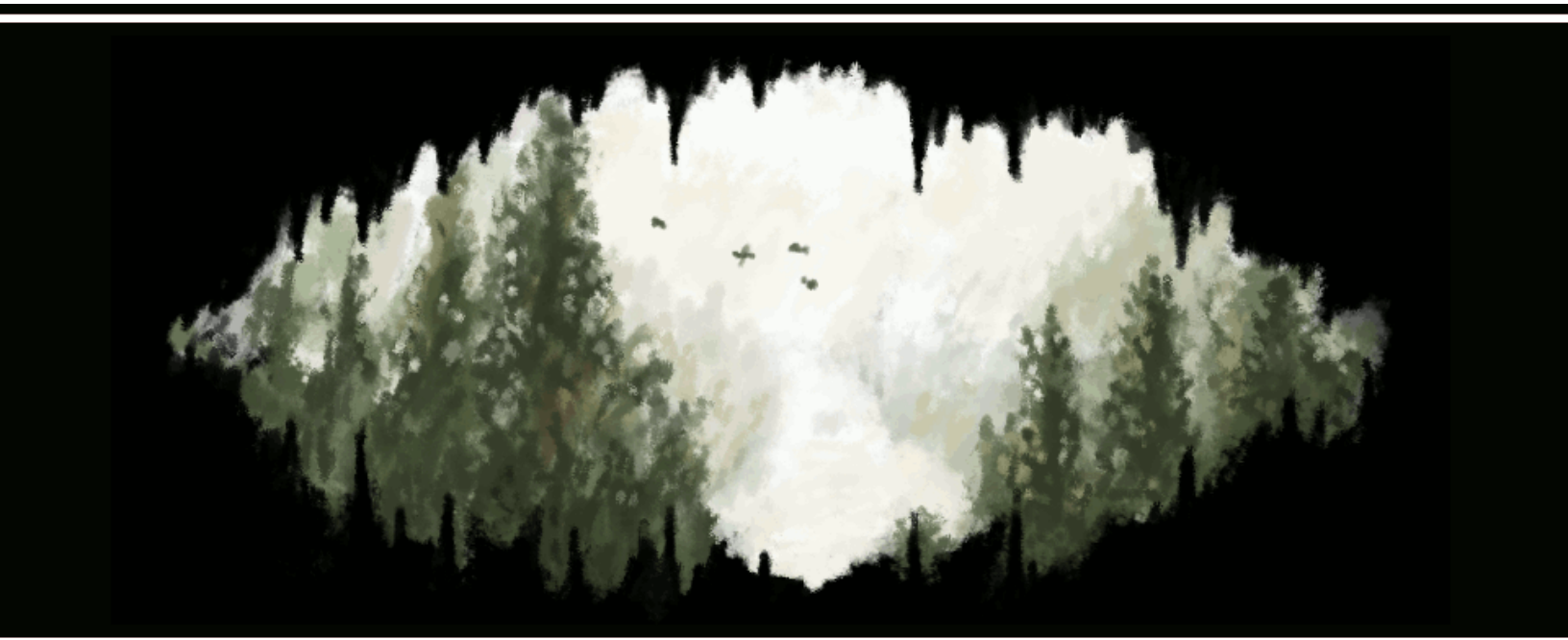

Újvilág 2648

Írta: Zsuga Sándor (Jubatian)

Korrektúrázta: RoePipi

Terjesztés: Creative Commons BY-ND 1.0

*(Add át, küldd el, akinek szeretnéd, nyomtathatod, még akár el is adhatod, csupán arra kérlek,
ne módosíts rajta)*

2016 – 2018

<http://www.jubatian.com>

Elnyomott zörejek szűrődtek át a falakon, vergődve kínlódó szintetikus zene, tompán, de kivehetően, a fülbe ellentmondást nem tűrve beférkőző szólamok.

„Álmai vannak? Egy új otthon egy új világban? Mi segítünk! Mindegy, hol a cél, a Rittsonra számíthat! Hitelkonstrukcióinkkal állunk rendelkezésére, hogy megvalósíthassa álmait!”

A nyelv változik, a reklám örök, bárhol, bármikor. Fáradtan bámultam kifelé szűk kabinom kis kerek ablakán, a jobb oldali szomszéd valami néha felrobajló lövöldözős akciófilmet nézhetett, de a legnagyobb fegyverropogást is túlharsogta a hirtelen lecsapó reklámblokk.

Lassan úszott a csillagokkal telehintett végtelen fekete űr, már megszoktam a kezdetben szédítő örök mozgást, ahogy percenként körbejárt a kietlen panoráma.

Egy magányos kék gömb a kavargó semmiben. Ennyi.

Meredtem a távolba, keresztül a falakon átszűrődő zajon, az ürességbe.

* * *

– Nem! Nem vagyok hajlandó odaköltözni arra a vörös porfészekre!

– Tomi, nem lehet másképp. Ráment mindenünk, hogy kijussunk. Hiányzik nekem is. Apádnak is. De nincs más, ha nem akarsz itt maradni.

– De miért pont a Proxima?! Bele fogtok hülyülni abba a semmibe, ami ott van! Az még a reklámokon se több, mint egy pusztaság!

– Belefáradtunk. Csendben, nyugodtan szeretnénk élni.

– Na hát nyugalmat azt ott biztos találtok. Nézhettek aztán azt egész nap, de még a nap se megy le ott.

– Tudom, mire vágysz, de hidd el, nem olyan az, mint a tévében.

Megfogta a kezem. Éreztem a melegséget, de nem tudtam rá hallgatni. Tudtam, mire gondol, de még fiatal voltam ahhoz, hogy beletörődjek a menekvésbe.

* * *

Reménytelennek éreztem. Abban az időben több kelet-európai ország megroskadt végleg leválva a Föderációról, melynek addig a rossz nyelvek szerint gyarmatai voltak. Ott éltünk, Magyarországon, míg apám, a fő kereső elvesztette rendszerfejlesztői állását, ahogy a munkáltatója bezárt, leépítve ottani leányvállalatát, mely az elszakadó, arrogáns politikájával egyre inkább bezárkózó országban már nem volt képes magát fenntartani.

Ott születtem, de nem éreztem soha igazán otthonomnak. Őseink vándoroltak, szétszóródtak, sokan nyom nélkül eltűntek a forgatagban nyugatra tekintve. Én magam se láttam jövőt. Tanultam, dolgoztam is, de nem tudtam, mire. Persze, autóipari fejlesztő droidnak, mert annyi azért volt. Nem keleten találták ki az újításokat, arról legfeljebb ha álmodhattam nyugati és távolkeleti tudományos cikkeket böngészve.

De nem hittem volna, hogy ez lesz a vége. Hogy egy nap a hegyek, erdők, vizek, ahol annyira szerettem járni, is mind csak távoli emlékek lesznek valahol messze az univerzum fekete tengerén úszó tenyérnyi kék gömbön.

Keleten még ezek megvoltak, ki lehetett azért menni itt-ott a világba komolyabb regulációkkal nem terhelve, túrázni, természetet járni, sok fejlett országban keményebben engedélyhez kötötték. Alig fogtam fel, mit jelentett ez, mígnem egyszer csak nem volt az egész többé, bezárva egy csurig tömött, szúrós izzadságszagú migránskonzervbe, majd hónapokig az örökké zsúfolt Luna tóruszon.

Megőrijtett az állandó zaj, a tömeg, az egy köbméter élettér, hogy alig lehet valahová elvonulni, az átmeneti szerviztechnikus meló, melyre felvettek, de nem akartam visszamenni se.

Megléptük.

Én is beleegyeztem. Menni valahová. El. Ha nyugatra nem lehetett, hát még messzebb. Nem volt ott jövő.

A Földre bárhová visszatérni a kibocsátó országon kívül pedig rokonság, vagy igencsak vastag tárca kellett. Megtelt. A kvóták lehetetlenül kicsik voltak, próbálkoztam a szüleim háta mögött, írogattam, de nem akadt senki, aki érdemben bármit tehetett volna értünk, vagy akár csak értem.

Beletörődtem. Apa talált munkát, sőt, kihelyezést vele a Proximára egy biodóm klimatizációs megoldásokat fejlesztő vállalkozásnál, és ő ezzel úgy látszik, meg is elégedett. Nem is találkoztam vele, miután leszállt a Holdra, hogy az ottani divíziónál végigvigye a próbaidőt.

Azaz abba beletörődtem, hogy oda, a távoli kavargó felhőkbe burkolózó kék gömbre talán többé nem térek vissza, azt a tiszta eget a hegyek fölött, erdejeit, forrásait és patakjait nem láthatom még egyszer.

De én nem akartam rideg fémtóruszokban, legfeljebb üvegbúra alatti szintetikus hervatag növényeket bámulva, halvány régi emlékekbe kapaszkodva leélni maradék életem.

* * *

A Luna tórusz csupán egy irdatlan elosztó állomásként szolgált csillagközi úti célok között, mind közül a legnagyobbként, ahonnan a Holdon kitermelt üzem- és hajtóanyaggal feltöltött hajók útnak indulhattak. Csak az érkezési oldalon csaknem ezer karanténszoba várta az utasokat, és ebben benne sem volt a Földdel való kapcsolat, melynek a Gaia tórusz volt a fertőtlenítő állomása. A helyi csatornákon folyton ömlöttek a hirdetések, prospektusok, távoli célok mind telepésekre várva, temérdek lehetőség!

De alig akadt mind közül bármi, ami sokkal különb lett volna a Proximánál.

A távoli kék gömb magányos, törékeny kincsnek tetszett az űr hideg és sötét tengerén. Meghasadt reményekkel teli hosszú út lehetett, míg ide jutottunk.

Nehéz volt elképzelni a régmúltat, az ezredfordulót, mikor még csupán alig sejtették a féreglyukak létezését, melyeken keresztül végül elérhetővé váltak más naprendszerek. Remény nyílt megismerni új világokat, választ kapni a hatalmas kérdésre, egyedül vagyunk-e a világegyetemben! Csak hogy pár évtized alatt egy tucat kietlen kopár bolygót leljünk rengeteg csillag vélt lakható zónáiban.

Találtunk azért életet, egyszerű baktériumokat több helyen is, de olyan világot, mint a Föld, egy kivétellel eddig sehol.

Ez az egyetlen kivétel onnan érkezett, ahonnan több évszázada őseink tán a legkevésbé várták. A 61 Cygni kettőscsillagát az első felderítő szonda elküldéséig bizonytalanság övezte, csak ekkor fedezték fel a nagyobb csillag lakható zónájában keringő, a Jupiternél másfélszer nehezebb gázóriást, mely három nagyobb és számos kisebb holdat tart maga körül. Ezek egyikén végül megtaláltuk.

Ha a Földről mennem kellett, hát én ott akartam élni, a Darwin-2 holdon, ahol tán megvolt valami abból, amit a Föld jelenthetett.

A szüleim pedig hallani sem akartak erről.

Az idő viszont szorított. Apámnak megvolt az ütemterve, a cég állta az útiköltséget is, habár csak számára, a járaton viszont opciósan biztosította a helyet mindhármónknak. Döntenem kellett és döntöttem.

Kissé összevesztünk. Lemondtam a magam részét.

* * *

A következő napokban alig tudtam koncentrálni. Legszívesebben belevágtam volna a harminchatos villáskulcsot a jobb oldali szomszéd állandóan valamit zenélő, recsegő meg motyogó készülékébe.

Megleltem a hajót, ami elvisz, olesó migránskonzervet, biztosítás nélkül arra, ha a kisebb 61 Cygni B-t találná el az ugrás. Ez is egy mindmáig megoldatlan dolog volt a kettőscsillagokkal. A forgástengelyek miatt nem lehetett közöttük ugrani, vissza kellett térni.

Anyukám szerencsére ezekről nem tudott, csak a járatot mondtam el, megígérve neki, hogy a Darwin-1-re költözöm, ha odaérek.

Nem volt szándékomban úgy tenni. Addigra már láttam eleget róla, két évszázada kezdtek ott letelepedni, a légkör többé-kevésbé megfelelő, a földi növények, mint kiderült, szabad ég alatt életben tarthatóak, termőképesek, de ennyi, talán egyszer élő bolygóvá válik az a vulkanikus sivatag. Ha nem lett volna más, elfogadtam volna, de úgy, hogy egy valódi élő bolygó keringett onnan már szinte karnyújtásnyira, nem tudtam beletörödni abba, hogy beérjem annyival.

Végül a nap is eljött, apám is felutazott a Holdról utoljára meglátogatni.

Utoljára.

Nehéz volt belegondolni, elindulni a magam útján. Tudtam, míg le nem szállok az egyik holdon, visszatérhetnék, össze lehetne dolgozni arra a pénzt, de utána... Évek. A szüleimnek szintúgy, a kopár Proximán még a Földénél is magasabb a gravitáció, gyér légkörrel.

De a döntés megvolt, egy utolsó ölelés az utascarnokban, könnyek, elszakadás, sodort a tömeg a liftekhez, éreztem a gyomrom süllyedni, ahogy a gyorsulás repített felfelé, bár merre is van felfelé, a tengely felé, ahol a már várt figyelmeztetés után egyszer csak határozottan a plafonnak lendültünk, páran készületlenül összeestek, mielőtt a súlytalanság felszabadított eme felfordult állapotunkból.

Kezdődött megint, majd két hónapra, zsúfoltság, egyetlen ágy, melyre rászíjazod magad, csak egy vékonyka, átlátszatlan műanyag fal választ el a másik ember pofájától, örülsz, ha legalább valami ótvar zene nem dűnnyög állandóan a fejhallgatójából, a szigorúan ütemezett kötelező erőnléti kondicionálás a gyúróban egy felszabadulás.

Alig sikerült, de, ha csak egy rövid pillanatra is, még egy ablakhoz odaférfköttem az indulás után.

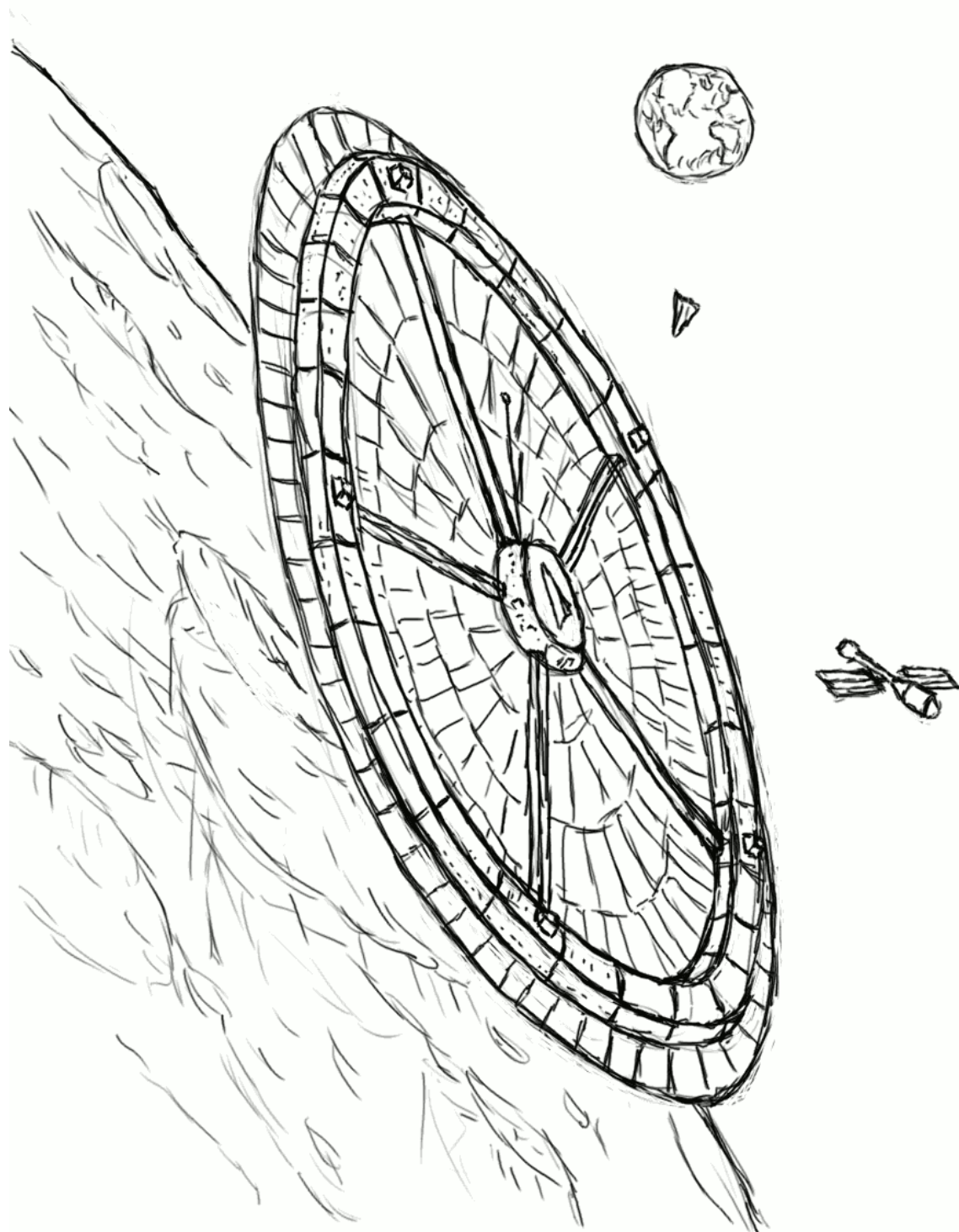
Balra az egyre távolodó tórusz, a Hold felszínének vonala épp látszott, jobbra a messzeségben a tenyérfnyí, felhőkbe burkolódzó kék gömb.

Ott éltem huszonhét évet.

Nehéz volt elhinni, hogy ennyi, ennyi minden, a hegyek, völgyek, vizek, erdők, városok, a folyton egymással acsarkodó politikusok, gerjesztett konfliktusok, háborúk a közel-keleten, mióta jegyzik a történelmet, mind-mind ennyi, elvész az űr fekete tengerében.

Az élet magánya.

Valaki oldalba lökött, tovább, húzhattam magam a vékony folyosón a szűkös lakó- és hálók helyem felé.

Sose tudja meg, milyen az igazi unalom, az érzékektől megfosztottság, ki nem ült még fel egy olcsó csillagközi járatra. Összezártság ablakok nélkül, állandó monoton rutin, az első pár nap után azok is elkezdenek enyhén becsavarodni, akik addig a komputeres nyújtotta virtuális valóságokba temetkeztek.

A fény sebessége kemény, áttörhetetlen korlát. Ahogy a hajó elszakad a Földtől, megkezdve zuhanását a Nap felé, hogy majd annak vonzásán meglódulva elérje a féreglyukat, a távolság már pár nap alatt akkorára nő, hogy többé nem lehet valós időben kommunikálni. A népszerű internetes játékok mind megszűnnek működni, a telefonbeszélgetések egyre szaggatottabbá válnak, már az első hét végén csattan az első készülék valahol a frusztrációtól a falon. Addigra már majd' három percet kell várni, mire a feltett kérdésre megérkezik a válasz.

Magány, miközben a hátam mögül elfojtott sírás neszeit hallom. Akad, akiben csak ilyenkor tudatosul az egész súlya, hiába a pszichológiai felkészítés. Az egész mint egy két hónapra állandósult reggeli busz.

Tudtam, hogy ez lesz. Próbáltam a jövőre gondolni, remélni minden ellenére. Olvastam, nyomkodtam néha egy szabad forrású csatajáték küldetéseit, el lehetett tolni vele az időt. Senki sem nagyon kereste a másikat. Egyszerűen nem volt tér hozzá. Családtagok, párok elfojtva beszélgettek, mások tán csak a tévét bámulták, az utolsó földi adásokat.

Akadnak persze romantikus történetek, összebújás az utasok életének háttérzajában, nem hittem bennük. Csendben túl lenni az egészen, leszállni valahol, újra kék eget látni, földet érezni a talpam alatt.

Anyám... Hová sodródnak vajon ők az alá a tompa vörös nap alá?

Láttam, megnéztem filmeket róla. Hatalmas acélszerkezet alatt hervadozó növények a rozsdás örök napnyugtában. Fikciónak szép lehetett, de egy hétnél, tán egy hónapnál többet ott eltölteni, nemhogy egy életet!

Persze akadt, aki tán szerette, habár sokan a mi családunkhoz hasonlóan csak menekültek, örökké el, remélve, hogy valahol otthonra lelhetnek. Tizennégy milliárdan éltek a hátramaradt kék bolygón, majd' fele éhezett, remény nélkül arra, hogy e probléma valaha megoldódik. Hiába a kimeríthetetlen atomenergia, hiába a génmanipuláció, a küzdelem a kártevőkkel, a Föld az eltartóképességének végére ért, nem volt hol, miből több élelmet termelni. Alig lehetett elhinni, hogy még akár ötszáz éve is volt vadon élettere akkora állatnak, mint az elefánt. A fejlett világból sokan, kiknek pénze volt, éppen ez elől a kilátástalanság elől menekültek.

Volt benne valami, egy álom, felépíteni, kemény munkával fenntartani egy önálló, talán emberibb világot. A média is ezt tolta, jó biznisz a csillagközi utaztatás, pláne ezekkel a rakétákra hegesztett szardíniásdobozokkal, hogy aztán...

Bár nem tudtam, abból mi igaz. Járványok, értelmi sérült gyerekek, zsúfolt internáló táborok, a világűrben elvesző ócska hajókkal vitt transzportok.

* * *

Szia Anya, Apa!

Tudom, ti is már készültök, csomagoltok a nagy útra, esetleg most indultok a Tóruszra, nem írtátok, nagy kavarodás. Mi már elszakadtunk a Naptól, megy a visszaszámlálás az ugrásig, még egy óra most épp. Kicsit sietek írni, ne kelljen félbehagyva elküldenem.

Remélem, minden rendben, nincs gond. Nem haragszotok. Így lett... Tudjátok, hogy nekem nagyon hiányzik az élet, a Föld maradék erdejének szabadsága.

Megnéztem a menetrendeket.

A 61 Cygniről útban kell legyen egy hajó, egy hét múlva ér az ugróponthoz, azzal fogok tudni nektek újra levelet küldeni. Nincs az utasforgalmiban, de egy teherszállító követ minket, másfél hét múlva, szerda GMT kettő és három óra között ugrik, ha addig írtok, azzal átjön. Utána, ahogy látom, csak utasforgalmiak vannak, huszonötödikén, jövő hónap tizenkettedikén ugranak.

Hát furcsa. Ez a hajó egy kész idegosztály, de azért nem súlyos, megvagyok, a fele út mögöttünk. Remélem, apa új munkahelye jobb madarat ad alátok.

Nagyon várom már, milyen lesz, ha másért nem is, legalább kimászok végre ebből a bűdös konzervdobozból! Na persze én választottam!

Szebb utat nektek!

Üdv: Tomi

* * *

Átolvastam, még egyszer, küldés. A táblagépem sarkába kitett visszaszámláló az utolsó perceket pergette.

Utolsó. Mennyi mindent jelentett ez most!

Ha láthattam volna, a Föld már így se lett volna több egy alig kivehető pontnál elérhetetlen messzeségben, egy hónap irdatlan sebességgel, tíz perc magának a fénynek

is. Aztán... Fényévek.

Remegés.

Figyelmeztetések gyúltak ki, mindenkit felszólítva az ágyakra szíjazni magát. Az enyhe rázkódás erősödött, mágneses zavarok, ahogy a hajó követte a Nap tengelymenti erővonalait, míg a megszokott tér összeomlott a megnyíló féreglyuk alatt, magába rántva, szinte kitépve minket fekvőhelyeinkről.

Amilyen hirtelen kezdődött, oly hirtelen véget is ért, üres csendes nyugalom ülte meg a kabinokat. Egyenletes tompa zaj.

„Basszameg!”

Az új világban ez volt az első velős és tömör, minden szerkezetet mellőző mondat, melyet meghallhattam. Melyet tán az egész hajó meghallhatott. Azt hiszem, a hirtelen tizenkét fényév távolságra került valamelyik földi tévéadó lehetett a kitörő felhördülés oka, szerencsére azt már nem tudtam meg, melyik.

Hamarost érkezett a szintetikus szöveg.

„Üdvözljük utasainkat a 61 Cygni rendszerben, örömmel értesítjük Önöket, hogy térugrásunk sikeresen lezajlott. Várható érkezés a Hawking állomásra tizennyolc földi nap múlva. Friss hírekért és információkért kérem nyissa meg a 61 Cygni portált, melyet böngészője automatikusan könyvjelzőzött.”

* * *

A hátralévő út szerencsére aránylag nyugalmasan telt. Talán van abban valami, hogy a térugrás fordulópont, legalábbis a Föld felől sok célnak indulva. A nagyján túl vagyunk.

Addig is szerettem volna többet megtudni.

Városok, egyetemek, cégek állásajánlatai, hírportálok... Pár óra keresgélés után végül becsapódtam az itteni internet videómegosztójába, simán „DarVid” név alatt.

Némi csalódásként ért, amit találtam. Nem tetszett elsőre nagyon másnak, mint a Föld, a szokatlan, napkelte vagy napnyugta körüli időt sugalló színektől és égbolttól eltekintve, de hamar ráésszéltem, valójában valahol pont ezt akartam. Nem egy rideg űrbázis falait bámulni.

De furcsállottam, hogy úgy tudtam, a Darwin-2-nek élő bolygónak kellett lennie előttünk is. Helyette mi jött elsőre? Űtődött kisállatos videók hörcsögökkel meg nyulakkal.

„Darwini természet”, „élővilág”, „vadvilág”, hasonló kereséseket próbálgattam, sikerrel, bár valahogy ritkásnak tűntek a találatok. Néhány dolgot felismertem Földön sugárzott

videókból. Őszies hangulatú erdei színekavalkád, néhány fura tollas legelésző négylábú, valamelyik akár ha egy antilopot keverték volna össze egy diplodokusszal, aztán a mindenféle kis denevérmadarak.

Jópofa állatkáknak tűntek. Kutyaforma fejük hosszú nyakon ült, bizarrul hatalmas denevérfüleiket örökké billegették, miközben karmos szárnyaikkal ügyesen kapaszkodtak és szaladgáltak akár fatörzseken, akár békésen legelésző növényevők oldalán.

Nem is volt mindegyik annyira kicsi. Leltem valakit, aki tartott egyet valahol, felkuporodott a vállára, mint egy régi meséből előlépett kalózkapitány papagája, farkát a karján piros tollas szalagként körbetekerve, miközben hajában kotorászott. A nyurga állatka hossza meghaladhatta a métert is.

Intelligens lények. Irigyeltem, valahol kinn lakott egy erdős hegygel a háttérben, filmezte, ahogy a denevérmadár leszállt hívására, játszott egy tízévesforma gyerekekkel, futva, ugrálva követte, majd máskor felágaskodva, a kilincset szájába ragadva még az ajtókat is nyitotta magának. Aztán sárgás húsú gyümölcs szeleteivel etette, óvatosan kapkodta ki azokat ujjai közül.

Felébredtem.

„Nem háziállatok”. „Békén kell hagyni őket ott, ahová tartoznak”. „Felelőtlenség! A gyereke meghalhatott volna valami chirál fertőzésben”. Valaki azért végül tán kicsit többet tudott róla. „Hagyjad már. Több, mint két évszázados a felvétel!”

Hát valóban mint a Földön.

* * *

Szia Fiam!

Nehéz felfogni, hogy elmész, a magad útjára lépsz. Gondold azért még meg! Visszavárunk. Útban vagyunk a Proxima felé, a hajó nem egy olyan lepukkant valami, mint amit magadnak választottál. Nincs sok hely, de tiszta, a kabinok között hangszigetelt falakkal. A Proxima békés, biztonságos hely, nincsenek betegségek a Földről hozottakon kívül, lenne ott is mit felfedezni, építeni!

De elfogadom, nehezen, de elfogadjuk, ha úgy döntesz, a magad útját járod. Nem tudunk ott segíteni neked. Egyedül leszel, de tudom, megoldod.

Írj!

Anyu

* * *

Két nappal érkezés előtt egy utolsó jelentős esemény tette elviselhetetlenebbé zsúfolt életterünk. Ahogy a figyelmeztetés hangzott, közeledtünk a Darwin gázóriás mágneses teréhez, ahol a háttérsugárzás a napkerülés után újra erősen megemelkedett, a hajónak pedig a zárt vezérlőn kívül csak a hálókahelyei nyújtottak teljes védelmet. A menetrendszerű kondicionálás megint megszűnt, a mellékhelyiségre járást se tanácsolták a feltétlen szükségesnél többször.

Olcsó migránskonzerv.

Még jó, hogy voltak szabványok, amiknek azért ennek a rakétára szíjazott pléhdoboznak is meg kellett felelnie.

Egyik gyors kitérőmön kihallottam az egyik kabinból valami artikulátlan dadogással vegyes motyogást, túl tisztán, hogy értelmes nyelv értelmes szövege lehessen. Tartottam tőle.

Volt orvos, pszichológus a hajón, már talán a kezdetektől fogva alapkövetelmény meglétük, de ez sem mindig segített. A múlt század végén történt az egyik legsúlyosabb, nyilvánosságra került tömegkatasztrófa, ami örökké kísértett, ha valamit hallottam. A Luna tóruszra robotpilótával, menetrend szerint megérkezett egy a Marsról érkező utasszállító, melyen az utolsó szálig mindenki halott volt, a legtöbben egyértelműen erőszakos cselekmény áldozataiként. Sokáig úgy vélték, tisztán valamiféle pszichológiai eredetű, kontrollálhatatlan helyzet jött létre, mígnem a teljes raktárnaplót ki nem elemezték. Mindent rendben találtak, tápanyagok, folyadék, vitaminok, gyógyszerek, mind tartalékkal bőven elegendő kellett volna, hogy legyen az útra, egyetlen dolgot kivéve.

A nikotintapaszt készlet három hét alatt kimerült. Három nappal ez utánra tették az esemény bekövetkezését. A kimutatások szerint megfelelő mennyiségben feltöltötték, viszont az akkori szigorú, megkülönböztetést tiltó szabályok szerint senkinek nem kérhették be dohánytermék fogyasztási szokásait.

Az eset után ezt a szabályt eltörölték, ma is, a földi médiában is néha felröppenő téma, hogy majdnem minden egészségügyi adatot bekérhetnek bárkitől, aki űrhajóra száll, én jogosnak éreztem.

Egyszerűen féltem tőle, az egész helyzettől. Összezárva ismeretlen emberekkel majd' két hónapra. Ki tudja, ki esetleg milyen függőségét próbálja elhallgatni, és mi lesz belőle a második hónap végére, ha még sose vállalkozott ehhez fogható útra.

A remény egy új élet után hajt mindenkit.

Sokan, amint végre megtehetik, gondolkodás nélkül belevágnak, a lehető legolcsóbban, menekülnek. Aztán megtörnek.

Nem akartam tudni, mi lesz ezekkel az emberekkel.

* * *

Felszabadulás!

Szabad tér, alig valami kis gravitáció, de végre, levegő, nem kell valaki pofájába könyökölni minden fordulattal!

A Hawking állomás az alig ötszáz kilométer átmérőjű, a gázóriástól távol keringő negyedik legnagyobb Darwin-4 hold északi pólusán terült el. Az egyik hatalmas biodómban támaszkodtam inkább csak megszokásból mint szükségből a korlátnak, bámulva plexifalon keresztül a műfény alatt nevelkedő ültetvényt.

Valahol kinn süthetett a narancs árnyalatú 61 Cygni A, ám a háttérsugárzás miatt csupán itt-ott elszórt piciny ablakokon keresztül lehetett volna kilátni rá, a nappali fényt mesterséges világítás adta, a délebbi hatalmas napkollektormezőkön termelt elektromos energiából. Rideg ipari központ volt az ezredforduló körül élt fizikusról elnevezett állomás, ahol a naprendszer minden, az élő holdak atmoszféráján kívül repülő és működő űrtechnológiáját gyártották.

Visszagondoltam édesanyám aggodalmaira, nem akartam elvetni teljesen a Darwin-1-et. De már nagyon égetett, hogy végre befejezzem ezt a hideg és komor utazást. Nem érdekeltek a magas fizetéssel kecsegtető állásajánlatok ezen a holdon, vigye csak, aki a pénzért hajlandó az életét beleölni ebbe a szürke kietlenségbe.

Újra lehívtam az alapvető információkat, nehezen álltam még mindig rá, hogy az idő mértékegységei mennyire esetlegesek, mit jelenthet egy másik bolygón az élet. A Mars egyszerű lehetett, hiszen a nappalok hossza majdnem földi volt. Itt semmi sem egyezett.

Egy év a Darwin gázóriásnak nagyjából százötvenegy földi napot jelentett. Körülötte négy nagyobb és számtalan kisebb hold keringett, a három legnagyobb a Jupiteréhez hasonló rezonanciában, habár közelebb. A Darwin-1-en a nap tizenkilenc földi órát és néhány percet jelentett, a Darwin-2-n ennek kétszeresét, míg a Darwin-3-on ennek négyszeresét.

Az év így a Darwin-2-n kilencvenöt nappól állt, általában öt évente egy nap elhagyásával. Ezt tizenkét, a földi hónapoknak megfelelően elnevezett hétre bontották, melyet egy tizenegy, vagy szökőévben tíz nap hosszú karácsonyhét egészített ki. A Darwin-1 ezt a rendszert vette át azzal, hogy ott kétszer annyi nappól állt minden.

A munkaidő beosztása elég kimerítőnek tűnt. Ragaszkodva a három műszakos rendszerhez a Darwin-2-n az ipari munkások tizenhárom órás váltásban dolgoztak, a szokványos munkaidő szintén ennyi volt, vagy egyben, vagy három órás déli pihenővel

bontva. Az oldal szerint többször felvetődött a földi rendszer elvetése, négy műszak bevezetése, mellyel a Darwin-1-gyel is egyszerűbbé vált volna a munkaidőket összehangolni, viszont ez sohasem nyert elfogadást. Utóbbin távlati problémaként hozták fel a kolóniák esetleges majdani szabad térbe kiterjedésével az ingázást, ami sokat elvenne a hat és fél órás műszakok közötti tizenkét és fél órás pihenőidőből.

A szabad tér említése eltérített a Darwin-1-i életről keresgélés felé.

Nem leltem azonban nagyon újat.

A Darwin-1 terraformálásáról akadt bőven helyi információs oldal, ám ahogy kiderült, még ma is zárt bázisokon éltek az emberek, bár légszűrővel volt lehetőség terepre kimenni. A légkörben a szén-dioxid koncentráció túl magas néhány mérgező vulkanikus eredetű gáz mellett, a légzés lehetséges, de hosszabb távon az egészségre káros. Kísérletek folytak szabadtéri ültetvényekkel, egyelőre emberi fogyasztásra korlátozottan termelve.

Leakadtam egy légköri vasút tervénél, mely az első ilyen lenne a holdon, hermetikusan zárt kocsikkal. Taglalták a biztonságot, baleset esetén az emberek levegővel ellátását, tűz esetén a szerelvény szétválaszthatóságát, nagy súlyt fektetve arra, hogy minden esetben marad három óra a mentésre, melyet ennyi idő alatt végre tudnának hajtani.

Érdekelt, álláslehetőségek is akadtak, de nem győzött meg.

Három napra érkezésem után, fogyó tartalékaimra is tekintettel befizettem a Darwin-2-re szóló egészségügyi procedúrára. Elegem volt a hideg úrból.

Szia Anya, Apa!

Remélem, azóta sikeresen megérkeztetek, írtatok a térugrás előtt, gondolom, azóta csak nem jött épp vissza hajó.

Furcsa. Én nem bírom ezt a ridegséget, ami ezeken az állomásokon van, egyre jobban elkomorít ez az egész, ahogy a Földre visszaemlékezem, nehéz belegondolni, hogy négy hónapja nem voltam „kinn”, aztán már mintha sose akarna vége lenni.

Becsületszóra megnéztem a Darwin–1 lehetőségeit, de nem akarok oda menni. Rettenetesen hiányzik a szabad tér! Az orvosok eddig mindent rendben találtak, felvehettem a szükséges immunadaptációs géninjektálásokat, védőoltásokat. Állások is vannak ugyanúgy, mint máshol, valami kisebb céget keresek, esetleg egyetemnél munkát, hátha akad, ahol felvesznek új fejlesztésre. Gond nincs, haladnak az ügyeim, ahogy kell, pénzem van.

Figyelek, óvatos leszek, még nem indultam el, de eddig tényleg nem találkoztam semmivel, ami olyan nagyon veszélyes lenne ott. Van élet, vannak bacilusok, a Földön is voltak, és mégis élünk!

Apának meg remélem megvan akkor a munkája.

Üdv:

Tomi

* * *

Meredtem némán a képernyőre. Vegyes előérzeteim voltak az egészszel kapcsolatosan.

Megvolt a jegyem, az egyik orvosi vizsgálaton valami immunitásteszt mentén a természetet szóba hozva a doki ajánlotta a Határhegyek északi láncának lábánál fekvő Garadot és annak egyetemét, így jobb híján oda is megterveztem az utat, szállást, egyeztettem időpontokat remélt munkáltatókkal.

Ennek során nézegettem először komolyabban műholdas térképeket a Darwin–2-ről, ekkor tudatosult úgy mélyebben, hogyan is néz ki ez a hold.

Ez volt a legnagyobb mind közül, a Föld tömegének majdhogy négyötöde, a gravitáció majdnem annyi, mint a hátrahagyott otthonunké, de itt meg is szűntek a hasonlóságok.

Sivatag. Szinte az egész egy irgalmatlan nagy sivatag, csupán a pólusokon egy-egy távolról éppen kivehető zöldesebb árnyalatú sapkával. Az északit népesítettük be, négy tán Észak-Amerikánál is nagyobb negyedben, ahogy hatalmas hegyvonulatok taglalták a teret, a pólus környezetében összefutva a Himalájánál is masszívabb hófödte tömböt formálva. Folyókák eredtek e hegytömb völgyeiben, de egy sem ért tengert. Egyedül valami mérhetetlen sós pusztaság közepén jelölt időszakos nagyobb vizet találtam, melybe talán a leghosszabb folyó torkollott.

Elsőre nem értettem, a déli póluson miért nem létesültek városok, noha már mintegy ötszáz éve élünk ebben a naprendszerben. Ott két nagyobb tó vagy beltenger is látszott a helyi, kissé őszi színvilágú növényzet alkotta erdővel övezve.

Közben az egészségügyi központnál bejegyzett időpontokon túl persze járni kellett okmányokat intézni, iktatni, előzetes letelepedési engedélyt kiváltani, új személyi igazolványt, kötelező egészségbiztosítási kártyát, a Földön is csak állandóan nyomták a dumát a teljesen elektronikus ügyintézésről, a sorban állások megszüntetéséről, fene tudja mennyi pénzt beleborítva, elsüllyesztve eredmények nélkül. Történhetett-e egyáltalán bármi előrelépés ebben az egészben az elmúlt században, évezredben?

A metróon, vákuumvasúton utazva böngészttem a hálózaton ide-oda csapongva, esetenként a helyi hírcsatornába bele-belehallgatva.

„Az E-127-es vonal lezárása előreláthatólag szeptember hetedikéig hosszabbodik meg. A Sirius korporáció támogatásával valósulhat meg Hartoon város iskolájának felújítása. Újabb hétszáz milliárd dollárral emelkedhetnek a T-8 terminál építési költségei, súlyos hiányosságok. Elfogták a toorumi késelőt.”

Csak a szokásos.

A Darwin-2 honos élővilága szívós lehetett, valahol leltem olyan vélekedéseket is, hogy csak a chiralitás eltérésnek köszönhető, hogy az emberiségnek egyáltalán sikerült ott megtelepedni, mivel a helyi kórokozók és méregként használt vegyületek egy tekintélyes része nem hatott érdemben a földi élővilágra. De ezzel együtt sem sikerült mindmáig a déli póluson állandó kolóniákat létesíteni, voltak források, ahol a szélsőségesebb időjárást tették ezért felelőssé, de akadt, ahol azt állították, csak népesedés kérdése. A Földhöz képest, alig négyszázmillió lakossal a népsűrűség valóban nem látszott nagynak.

Ettől függetlenül furcsának éreztem ezt az egészet, a szüleim felé viszont nem említettem. Elrémitett, mennyi állatot írtak mérgezőnek, méreggel vadászónak, Afrika vagy Ausztrália félreesőbb helyei nem lehettek olyan durvák, mint ami ebből sejlett, de a legtöbbre megjegyzésben jelölték, hogy emberre, földi élővilágra nem vagy csak kevésbé hat. Ekkora hatalmas lett volna a különbség? De nem akartam a szüleimet effélével nyugtalanítani.

* * *

Majd' fél földi év hideg szintetikus űr után aztán végre felkerültem a Darwin-2-re tartó leszálló egységre! A szokásos ablaktalan olcsó zsúfoltság, de csupán harminchét órának kellett eltelnie, míg légkört értünk, egy óra múlva pedig újra igazi szilárd talajt érezhettem lábam alatt, valódi gravitációval!

Felszabadulással ért fel kilépni a teraszra, forró sivatagi szél vágott az arcomba, a kissé narancsszínű Nap nyugat felé közelítette a horizontot, kietlen kavicsos kopár pusztaság, de szabad, természetes levegő!

Földi érzés? Nem volt az. Más szag. Más színek, a földi sivatagokétól is már elsőre valahol idegen, bár azokat legfeljebb ha mozgóképen láttam korábban. Nem földi, de természetes, csak az foghatja fel ennek mivoltát, aki tényleg utazott a világűrben, műanyagok és fémek közé bezárva, szintetikus levegőre utalva hosszú hónapokra. A látvány még a maga kietlenségében is lenyűgöző, az érzés felemelő, szembefordulni a széllal, befogadni a hatalmas teret!

Mások is sétálgattak a teraszon, láttam arcokat, akadt, aki a korlátnak dőlve adta át magát az érzésnek, valahol mindenkit megérintett a visszatérés ahhoz, amire a teste született, a szilárd talaj egy szabad égbolt alatt.

De szorított az idő. Az űrreptér civil utasok számára csupán átszállóállomásként szolgált egy szokványos repülőgépre Sóstóváros felé, ahonnét közvetlen gyorsvonat indult Garadra.

A helyi óra szerint éjszakába kezdett fordulni az idő, a nap viszont nem nyugodott le. Már kezdtem keresni, ugyan nem rosszak-e az időzóna beállítások, mire feleszméltem, az északi pólus közelében nyáron ennek így kell lennie. Alig tudtam elképzelni, hogy a sarkhoz ennyire közel harminckét fok meleg legyen!

A sóstóvárosi reptér alig tért el a korábbtól, a kopár kősvatagon változatosságot csak a ritkás száraz növényzet jelentett, balról a város toronyházaival, a távolban, gondoltam, északnyugatra, egy masszív hegyvonulat semmibe vesző kontúrjait súrolta a napkorong.

Furcsállottam, hogy míg a Földön kétezer kilométer körüli távolságokra már repülőgépet érdemes igénybe venni, itt vonatra kaptam csak jegyet, tizenkét órás útra, az olcsóság jegyében ülőkocsiba.

Meredtem ki az ablakon, a suhanó kopár tájra az alkonyban, visszagondolva a Földre. Ez az egész hold ilyen kopár lenne? A térképeken talán a helyi növényzet ősziesség miatt nem tudtam eldönteni.

Elalhattam, az elhagyott kék bolygóról álmodva. Létezhet-e olyan bárhol a világegyetemben? A szüleim vajon mit gondolhatnak ott a vörös nap alatt?

* * *

Szia Fiam!

Olvasom, mit írsz, nagyon kérlek, ne hozz elhamarkodott döntést. Hidd el, megtalálnád a számításod a Darwin-1-en is, akár részt is vehetnél egy új Föld létrehozásában, ha valamelyik a terraformálásban valahogy részt vevő cégnél sikerülne elhelyezkedned!

Bár a te utad. Nehéz szívvel, de nem tehetek mást, mint elfogadom, ha végül a Darwin-2 mellett döntesz. De kérlek, gondold meg!

Mi rendben megérkeztünk a Proximára, apa munkába állt, lehet, engem is felvesz a cég. Még akár vissza is jöhetnél. Nem olyan kietlen hely azért ez, friss hír, hogy a Mürön katlanban élet jelenlétére utaló aminosavtöredékeket találtak, lehet, a jövőben indulnak ezzel kapcsolatosan komolyabb kutatások, talán neked megfelelő kültéri munkák is.

Írj!

Anyu

* * *

Felriadtam. A vonat sötétségben robogott, a térképre ránézve felismertem, egy majd' háromszáz kilométeres alagútban haladunk az egyik nagy hegyvonulat alatt.

Keresgéltem, míg leltem egy Kixatkin negyedi hírcsatornát.

„Az N-47-es főút négyszázhetvenhármaskilométerénél felborult kamion zárja el teljes szélességben az utat, kérjük az arrafelé autózók türelmét. Megengedhetjük-e a tisztán vezető nélküli technológia alkalmazását nehézgépjárművek esetén rossz minőségű országútjainkon? Kapcsoljanak ránk reggeli vitaműsorunkra tizenkét órakor! Az eddig összesített szavazatok alapján az Egységpárt lehet a befutó a tiennai időközi választáson, de szoros a verseny a Szocialista Szövetséggel. Továbbra sem találják Hodrovszkijt, újabb eltűnt páciensre derült fény, már tizennégy rákbetegről nem tudjuk, mi történt velük a SynGen osztályain. Az újorosi terrortámadás utolsó karanténban fogott áldozatait is hazaengedték, lassan helyreáll a rend a katasztrófa sújtotta kerületekben. A fertőzött őslakosokat a városra szabadító csoport még menekülő tagjait továbbra is nagy erővel keresik, aki a következő személyeket felismerni véli, kérjük, amint teheti, üzenjen az alábbi címen!”

Megakadtam. Terroristák... Fertőzött őslakosok... Miféle őslakosok?!

A kifejezésre hirtelen ősi amerikai kultúrák képe ugrott be, népek, akiket egy évezrede a Földön a könyvek szerint a hajókon, puskákkal és ágyúkkal érkező Európaiak leigáztak,

mire bevillant, hogy az egy másik bolygó. Letettem a táblagépet, megütközve meredtem az alagút sötétjébe a kerekek tompa zajában.

Itt volnának őslakosok?! Nem tudtam felidézni, hogy olvastam vagy hallottam volna bármi efféléről, végigpörgött bennem a másfél hónap a Hawking állomáson, és semmi. Kilőttem a hírcsatornát, rákerestem, megvolt a cikk az enciklopédiában.

A cikkhez mellékelt kép egy nyurga, sötét tollazatú, madárlábakon felegyenesedve álló lényt ábrázolt, sakáléra hasonlító fejjel és hatalmas csúcsos fülekkel, egy pár hosszú bajuszcsáppal, kicsit arrébb ennek társaságában egy a földi gepárdra eléggé hasonlító négylábút, egyikre sem emlékeztem, percekig csak bámultam, a furcsa lénynek kezei voltak, nem tudtam felfogni, hogy lehetett ez, hogy lehet, hogy csak most, egy hírből tudom meg, hogy léteznek.

„... A Xi (Farkas) a Darwin–2 élővilágának legértelmesebb tagja, értelmi szintje egyes források szerint megközelíti a civilizáció előtti emberét. Sajnos habitusa meglehetősen agresszív, mely nem teszi lehetővé biztonságos kutatásukat. A jelenlegi ismeretek szerint eszközt használ, egyszerű nyelve van, valamint a kutyával analóg módon domesztikálta a Nir-t (Gepárd), mely értelmi színvonala feltételezések szerint meghaladhatja a kutyáét, viszont a Xi agresszív habitusát is átvette...”

„... Ezen értelmes lények kutatását nehezíti továbbá, hogy rengeteg emberre halálos fertőzés potenciális hordozói, melyek körét egyes vélekedések szerint különféle zöld szélsőséges terrorista szervezetek tevékenysége is bővíti...”

„... Élőhelyük a Darwin–2 természetes élővilágának fenntartott Kisida negyedi rezervátum, valamint Csendföld, más régiókból a velük hordozott kockázatok miatt szükséges eltávolításuk...”

Felnéztem a DarVid videóportálra, meglepetten, hogyan lehet, hogy nem vettem ezt az egészet észre mindeddig, kerestem, találtam, mobilkamerás pillanatokat többnyire ahogy kommentálták, támadásokból. Nehezen sikerült lelnem valami dokumentumfilmet.

Egy kutatócsoport valahol megpróbálta követni őket, beilleszkedve egy falka életébe, bemutatva, ahogy élnek. Ami elsöre megdöbbsentett, az a vadászatuk: ezek nem használtak eszközt. Vagy a gepárdjaikkal rohantatták le a zsákmányuk, vagy ők maguk foggal és karommal öltek. Nem tűnt úgy, mintha ismernék a tüzet. Szinte sokkolt, amikor egy xi megtámadta a kutatócsoport egyik tagját.

A zöld szélsőségeseknek utánanézve nem kevésbé rémisztő dolgok derültek ki, az alagút sötétje az ablakokon keresztül, a vonat tompa zörejei csak fokozták. Voltak emberek, radikálisok, akik ezeket a vadakat felhasználva pusztítottak, rászabadítva őket városokra.

Kórházakból kiszabadult multirezisztens vírustörzsüket használták, esetleg a mezőgazdaságban használt kártevőirtók emberre ható variációit, ezekkel beoltva ezeket a

szerencsétlen vadakat, hogy aztán öljenek, fertőzzenek, míg a katonaság, a speciális erők meg nem állították őket.

Miért?

Mi vihetett embereket arra, hogy ilyen szörnyűségeket műveljenek?

* * *

A vonat hirtelen előtört az alagútból, világosság áradt be az ablakokon, alattunk széles, erdővel borított völgy terült el.

Erdő!

Növények, a helyi zöld, sárga és rótv színű árnyalatok pompáztak a kelő nap fényében valószerűtlenül, elmosódott bozótos mellett suhantunk tova egy magas völgyhíd felé, hogy aztán hirtelen újra sötétségbe zuhanjunk.

Egy pillanatnyi Föld.

A sötétség azonban nem tartott soká, valódi hegyi pálya ragadott magával, egymást érték a kisebb-nagyobb hidak és alagutak, ahogy egyre inkább alászálltunk.

Bámultam a távolba, keresztül a táj gyönyörűségén, alig elhíve, hogy ez az egész létezik, hogy nem egy derűs őszi napra ébredtem fel hirtelen elhagyott otthonunkban.

De nem lehetett úgy. A Föld valahol messze, tizenkét fényévnyi távolságban keringett a Nap körül a maga problémáival. Itt pedig...

Sose hittem volna, hogy ez létezhet. Milyen felfordult rendszer lehetett ez, mi lehetett az oka ennek az egésznek? Élet. Alig tudatosult bennem a felismerés: ez volt az a hely, az a bolygó, ahol eddig egyedül bonyolultabb életet felfedeztünk. Ráadásul értelmes életet. De miért kellett mindennek így történnie!

Nem éreztem igazán félelmet. Sokkolt az egész, de valahol nem hittem el, nem értettem, nem akartam elhinni, hogy ennek így kell lennie, hogy találtunk valami bámulatosat, de ekkora borzalom lett belőle, hogy még mi, emberek is egymás ellen használjuk ezeket a szerencsétlen vadakat!

Nem írtam meg a szüleimnek.

Új élményektől fáradtan bolyongtam a városban. Helyi idő szerint kora délelőtt ért be a vonat a hatalmas, klasszicizáló csarnokkal fedett pályaudvarra, felismertem benne a régi földi építészet vonásait, a szabadba kilépve sem érezhettem másképp.

Földi és mégsem az. Széles főút terpeszkedett a csarnok előtt, két sor hatalmas, furcsán ismerős fával szegélyezve, platánok voltak. Mögöttük az épületek, üzletek, árkádok akár otthoniak is lehettek volna, viszont a szellős, nyílt tér idegenül hatott. Ez a város nem hordozott fél évezredes szerkezeti korlátokat, zsúfoltságot.

Emberek jöttek-mentek, fiatalok csoportja nevetgélve sietett el előttem, majd' fellökve, ahogy kisodródtam az egyik boltív alól, megakadt szemem egy pillanatra csúcsos tündefüleiken, Magyarországon tán egyszer ha láttam ilyet.

Enyhe, kellemetlen szag követett, mintha mindenbe beleivódott volna, mindegy, merre tartottam. Valahonnét emlékeztem rá, de nem tudtam beazonosítani, felidézni, pontosan honnan, bosszantott.

A központ a Kixatkin két partján terült el, több sokpilléres díszes acélhíd ívelt át a folyón, egyik szomszédságában hatalmas, magasan minden épület fölé emelkedő óriáskerék fordult lassan, kimért összhangban fodrozódó tükörképével, talán a Földről Londonban évszázadok óta megszokott hasonló látványosság ihlethette. Pedig nem is ez volt a negyed fővárosa, csak valami négyszázezer lakossal!

Kerestem egy pékséget, csúcsos fülű lány szolgált ki, vettem egy pizzaszeletet, azzal kiültem egy parki padra a mellvédhez közel. Sok mindent meg kellett szokjak az úrben, de nagyon nem vártam azt a förtelmes szintetikus ízt, ami ebből a szeletből kifröccsent, ahogy beleharaptam.

Ott fenn nincs se malac, se tehén, se baromfi, ami valódi húst, tejet és tojást adhat, ezeket szójjával meg mindenféle egyéb növényi eredetű, szintetikus adalékokkal dúsított pancsolmányokkal pótolják, az íz semmivel össze nem hasonlíthatóan pocsék, de legalább megfizethető. Úgy látszik, tünde felszolgáló ide vagy oda, itt is volt ez is. Olyan pizzaszelet, ami húst még csak képen se láthatott.

Valahogy elnyammogtam ezt a műanyagipari mellékterméket, közben feltűnt néhány galamb, hát még ezeket is behozták, totyogtak körém, várva a morzsákat. Körbetekintve furcsállottam, hogy tulajdonképp minden földinek tűnt, a park fái, a gyepek, a bokrok mind a Földről származtak, valóban otthonosan zöldelltek, ellentétben az őszi hangulatú erdővel, amit a vonat ablakából láttam elsuhanni.

* * *

Másnap reggelre volt bejegyezve az első időpontom állásinterjúra, egy az egyetem mellett működő cég keresett szoftvermérnököket. Követtem a betelepülők számára készített útmutatót, fáradtan a javasolt időben ágyba tettem magam, alig tudva környezetemről.

Éjszakára ébredtem, az ablakon kitekintve késő szürkület vagy kora alkonyat lehetett, az óra hajnali kettőt mutatott. Valamelyik szomszéd szobából tompán dübögött valami ótvar zene üteme, nem tudtam tovább aludni, ránéztem az órára minden tíz percben, alig vánszorgott az idő.

A következő pillanatban pedig arra ébredtem, lekéstem az interjúról! Sikerült valahogy véletlen kinyomnom az ébresztést. Nem tudtam elérni őket.

Próbálva menteni a menthetőt, amilyen gyorsan csak tudtam, összeszedtem magam, rohanás a villamosmegállóba, ki az egyetemre. A végállomáson aztán egy biztonsági őr rázott fel, mert újra elaludtam.

Zárva voltak, de felvették a telefont. Jól lehordtak: ilyen munkavállaló, aki már az interjúra nem tud felkelni, odaérni még órákkal később sem, nem kell nekik. Tompán hallgattam végig, letettem, mintha sose lett volna, szédültem, nem érdekelt, vagy legalábbis úgy vettem.

Legszívesebben tán visszamentem volna a szállásra aludni, ám végül az egyetem melletti klubnál állapodtam meg, a gyér forgalomból ítélve még nem kezdődhetett el a tanulmányi időszak. Támasztottam az asztalt egy olcsó fogás és egy korsó sör társaságában, megállapítva, hogy mindkettőnek úrbéli műanyagíze van.

– Heló!

Felocsúdtam. Fiatal, tiszta arcú lány ült szemközt a kis asztalnál, barna szeme harmóniában szabadjára engedett középhosszú hajával megértést sugárzott.

– Segíthetek valamiben?

– Köszí... Bocs, nem maradok sokáig, elaludtam volna?

Megzavarodtam. Azt hittem hirtelen, egy felszolgáló akar megsürgetni udvariasan, haladjak már.

– Ne, várj!...

Visszaült.

– Csak lekéstem egy állásinterjút, összezavart az idő.

- Kintről jöttél?
- Azt hiszem... Nagyon úgy nézek ki?
- Egy picit. Nem szoktad még meg a hosszú napokat?
- Nem tudom. Igazából csak tegnap óta vagyok itt. Reméltem, hogy elnézőbbek az itteniek.
- Nem szoktak belőle ügyet csinálni, biokémikusokat, mérnököket meg informatikusokat könnyen felvesznek, akárhonnét is jöjjenek. Valami ilyenfélét kerestél?
- Beágyazott rendszeres szoftvermérnök leginkább. Fenébe vele, nem nagy ügy, időzónák, fáradtság. Ki lehet itt menni amúgy valahová?
- Mire gondolsz?
- Csak némi csend, nyugalom, zöld, meg friss levegő.
- Van a Liget, meg néhány kisebb park a Kixatkin parton. Jártál már ott?
- Tegnap lehet, de nem úgy gondoltam, inkább a városon kívül, ha van nektek itt olyan. Bocs, még nagyon nem ismerem a helyet.
- Persze, szabad a járás a város körüli dombokon, biciklit is lehet akár bérelni. Csak menj el orvoshoz, mielőtt az északi lejtőket esetleg megnézed, ott őshonos a növény és állatvilág, el lehet esetleg valami vírust kapni, de amúgy nincs semmi mérgező vagy veszélyes.
- Milyen az a vidék?

* * *

Meglepett a fordulat, bár csak zavarosan aludtam, másnap már kerekeztünk ki az északi lejtőkre, a műút végén egy turistaszállón leadtuk a bicajokat, hogy gyalog folytassuk a túrát. Jólesett a friss levegő, a nyugalom, és hogy végre volt valaki mellettem a több hónapnyi kietlen zsúfoltság után. Még a tiszta, ismerős neve is szinte megnyugtató, Máriának hívták.

- A Földön is sokat jártál kinn?
- Persze, hetente, kéthetente, ahogy éreztem. Rettenetesen hiányzott.
- Hogyan eljöttél mégis onnan?
- Bonyolult, nagy a felfordulás ott. A szüleim úgy döntöttek, én nem tudtam dűlőre jutni vele.

– Ők is itt vannak?

– Nem. Kicsit összevesztem velük, szétváltunk. Ők a Proximára mentek, csendes életet remélve. Nem akarták, hogy én ide jöjjek, de máshol nincs ilyen.

Magas, sötét törzsű őshonos fák törtek az égnek mindenhol körülöttünk, az ösvényt egy-egy zöldessárga levelű bokor, kósza kisebb lágyszárúnak látszó növények, páfránszerűségek szegélyezték, akár egy titokzatos őszi erdő, ám ebben az erdőben semmi földi származékot nem láttam. Az érzés, a szellő, a természet ősisége viszont belengte, akár otthon a kék bolygón, más volt, de mégis hasonló.

A szüleimre gondoltam, a rideg világűrre, visszaidézve a Proximáról szóló rövidfilmeket, reklámokat, és nem akartam ott lenni, ahol se kék ég, se szabad tér és levegő nem volt, elegendő lett belőle a több mint négy hónap alatt. Jobb lett volna, ha velem jönnek? Nem tudhattam, ők tudták.

– Vannak itt őslakosok?

– Persze, kis szerencsével észrevehetjük őket. Mókusmadár meg rőtfitó gyakori, de ha akarod, tollas gyíkokat is kereshetünk fentebb a sziklákon.

– Nem, a vonaton a híradóban hallottam valami terrortámadásról, ott említették őket, valami felegyenesedett farkasforma lény.

– Azok csak a rezervátumban élnek messze innen, onnan hozzák be őket a radikálisok.

– Tényleg olyan vadak, mint ahogy a hálón az enciklopédiában írják?

– Nem tudom.

– Csak furcsa, de megnéztem egy dokumentumfilmet. A vonaton tudtam meg, hogy léteznek. Nem tudom, itt hogy van, de a Földön sokan ábrándoznak találkozásról egy idegen civilizációval, róluk meg azt írták, lehet, még nyelvük is van. Azok a zöld radikálisok miért művelik azt velük?

– Politika lehet az egész, én sem értem ki, mit meg miért. De...

Pár percig csak csendben sétáltunk, hallgatva a különös erdő halk neszeit.

– Nézd!

Az ösvény enyhén emelkedett, már egy ritkásabb részen jártunk, az alacsonyan járó északi nap itt-ott besütött a lombok között fénypáasmákat vetve, másvilági hangulatot teremtve. Sötét test suhant a törzsek között, hirtelen megakadva, épp csak kisebb lehetett, mint egy varjú.

– Mókusmadár, tobozokat keresgélhet, ott szalad arra az ágra!

– Tobozokat?

– A krilfa termése, hasonlít a földi fenyőtobozra, már ott is van!

Követtem a kis rőtes-szürkés állatot, nem tudtam kivenni alakját, míg meg nem állt csüngve egy vékonyka gallyon, melynek végéről egy kisebb csoport messziről valóban toboznak látszó termés lógott. Ráakaszkodott egyre, éppen hallhatóan ropogtatta, bár nem láttam, hogyan, szálkás formája beleveszett a környezetbe, mígnem hirtelen levetette magát, szárnyra kapott!

– Valami denevérmadárféleség lenne?

– Denevérmadár, mint a madarak a Földről. Láttál már valamit róluk?

– Csak nézelődtem a hálón még az űrben. Amúgy nem tartotok helyi állatokat?

– Miért?

– Á, semmi, csak hosszú volt az út, megnéztem mindenféle hülyeségeket, aztán az jött le, hogy itt is mindenkinek földi kisállatai vannak. Furcsa.

– Az sincs azért annyira sok, a kutyák, macskák etetése sokba kerül. Tollas gyíkokat tartanak néhányan, de az se olcsóbb, különleges tápanyag kell nekik, bármilyen denevérmadár sok helyen tiltott a fertőzések miatt. Talán hörcsögből, nyúlból lehet a legtöbb. Szeretnél háziállatot?

– Nem tudom, csak érdekelt. Egy nagy, vöröses színű denevérmadarat láttam, és olyan intelligensnek tűnt.

– Lehet, hogy rőtfarkú volt, az az egyik legnagyobb, három méter is lehet a szárnyfesztávja, hosszú, tollas farka van, mindenevő, értelmesnek tartják.

– Igen, az lehetett. Megnéznék egyet közelről.

– Az állatkertben szerintem van. De nem szeretem a bezárt állatokat.

– Én sem. A videón valaki szabadon tartotta, úgy tetszett meg.

Meglepettséget vettem észre Mária arcán, nem válaszolt. Némán sétáltunk tovább, fel a kopárosabb dombtetőre, hátratekintve már egyszer-egyszer elkaphattam a Kixatkin semmibe vesző vonalát csillogni a napfényben.

* * *

Szia Anya, Apa!

Őszintén megvallva nem tudtam ellenállni. Már mire utolsó leveleteket kézhez kaptam,

lenn voltam a Darwin-2-n, nem bírtam azt a ridegséget, ami kinn az űrben körülvett.

Furcsa, de tetszik, hogy ki lehet menni, mint a Földön, valahol nagyon Föld ez az egész rengeteg behozott dologgal, amivel persze sajnos ki is szorították az őshonos élővilágot, de azért nem túl messzire. Rendben végigjártam az orvosokat már még mielőtt döntöttem volna, megkaptam az oltásokat, génfrissítéseket, úgy vélték, nekem nem lesz gondom az itteni világgal, nincs is semmi bajom.

A munkakereséssel elsősre kicsit felsültem, de véletlen találkoztam két végzett egyetemistával, Mária és Jákob a neveik, akik már egy saját kisvállalkozást visznek egyetemi támogatással, mindenféle régi beágyazott szoftveres rendszerek visszafejtését, karbantartását csinálják. Jó fejek, tetszik, szeretnek kijárni a természetbe.

Na, azért hogy negatívát is mondjak, a megfizethetőbb kaja itt is pocsék, mint az űrben. A helyi élővilág antichirál, sok a Földhöz képest idegen szénvegyületet tartalmaz, állítólag korlátozottan ehető, de egészségtelen, e miatt meg csak Földről behozott fajokat használnak élelemtermelésre, meg felvizezik ugyanúgy műanyaggal, mint fenn. Gondolom, a Földre kéne visszamenni valami igazán normálisat enni.

Amúgy szép világ, úgy érzem, meg tudok lenni itt, még azért az időbeosztást szoknom kell. Rettenet hosszúak a napok, hivatalokban bevett szokás a délutáni pihenő adása, ügyet intézni általában csak délelőtt és kora este lehet.

Remélem, nektek is rendben mennek a dolgaitok „odaát”!

Üdv:

Tomi

* * *

Teltek a hosszú napok, lassanként felvettem a ritmust, megismertem a környezetemet. Felszabadultabbnak hatott, mint a Föld, ám akadtak elég hajmeresztő furcsaságok azokon a radikálisokon is túl.

Jákobnak volt egy csöppet bűdös kézikormányos furgonja, azzal jártunk ki terepre, ha éppen kellett, megrökönyödve tudtam meg, hogy benzinnel megy. Az a fosszilis üzemanyag, amit a Földön már három évszázada alig használtak! Itt a jóval kisebb lakosság miatt nem merültek olyan gyorsan a készletek, olcsó volt, történelmi feljegyzések szerint sok olajipari vállalkozás annak idején tulajdonképp századok alatt átmentette magát a Darwin-2-re, hogy folytathassa tevékenységét a megszokott technológiákkal. A városban terjengő kellemetlen szag forrása is így már megtudtam, mi volt.

Léteztek mellette villannyal hajtott járművek, de a folyékony bioüzemanyag szinte teljesen hiányzott. A helyi élővilág növényeiből eddig nem sikerült költséghatékonyan kinyerni, földi fajok alkotta ültetvényekből meg még annál is drágább lett volna.

Új barátaim készségesen segítettek megérteni az alapvető dolgokat, eligazodni ebben a különös világban. Kinn járkálva elmagyaráztak ezt-azt kérdéseimre a helyi és a földi élet viszonyáról, az ellentétekről, ahogy a két világ egymástól elhatárolódott. Megerősítették, hogy a legtöbb méreg valóban nem hat igazán ránk, nem kellett túlságosan tartani tőlük, pedig akadtak azzal vadászó tollas gyíkok még az északi lejtőkön is.

A helyi életformák viszont szívósabbak voltak a földieknél, melyek az összes genetikai módosítás ellenére is nehezen viselték a sokkal gyorsabb éves ciklust, állandó beavatkozást igényeltek, rendszeresek voltak a permetezések összességében csak „chirálölő” név alatt futó szerekkel, arra utalva, hogy sok kifejezetten a földivel ellentétes chiralitású helyi vegyületekhez kapcsolódva fejtette ki hatását.

A város szellős, laza szerkezete, a platánsorok, a galambok így valamelyest más értelmet nyertek. Még a természet, a földi fűféle gizgazok félreesőbb sarkokban is valahol mesterséges képződmények voltak, mind-mind azért létezett, mert az ember aktívan védte a területet. Az északi lejtőkön barangolva döbbsentem rá, hogy oda tényleg még a földi gyomok se képesek beférkőzni, mindössze a határ közelében találtam eltévedt betegesnek látszó képviselőit!

Az emberek viszont alapvetően barátságosnak tetszettek, más volt a társadalom összetétele, nagyrészt tán hiányzott az a kényszeres hajtás, mint földi otthonunkban. Az épületek, az utcák mind tisztának tűntek, kevés szemét, eldugott graffiti rondított bele a városképbe, a járókelők rendezett középosztály benyomását keltették, alig láttam kéregetőt, hajléktalannak tűnő embert, sem a kocsimák körül céltalanul lézengőket.

Mindenki tartott valahová, munkahelyre, iskolába, egyetemre, vagy akár csak vásárolni, valahol kissé ridegnek is hatott ez a szervezett rendezettség, de működött, és talán nem is jelentett merevséget. Az egyetemisták jártak a klubba, buliztak, az olcsó szállásomon a szomszédom az ótvaros zenéjét rendszeresen hallgatta, szerencsére nem elviselhetetlenül hangosan, poszterek hirdettek koncerteket és sporteseményeket.

Kíváncsiságból ellátogattam egy focimeccsre, Jákob meghívott, csak amúgy mutasson valamit az itteni életből, ha érdekel.

A földi emlékeim alapján vonakodtam kissé, ott rendszeresen botrányokat hoztak a hírek a szurkolók viselkedéséről, de végül ráálltam. A városnak egy ötezer fő körüli stadionja volt, megtöltöttük szépen úgy fél óra alatt, láttam egyértelműen elhivatottakat, de sokan jöttek fiatal gyerekekkel, beszélgettek, aztán számomra furcsamód tényleg semmi rendkívüli nem történt.

A csapatok bevonultak, a földi szokásokhoz hasonlóan felzengett a helyi himnusz, az egész lelátó megadta a tiszteletet, majd megkezdődött a mérkőzés. Az első gólnál világltott ki, hogy rengetegen tényleg a játékért jönnek ki, oldalról, szép passzal jött a labda, a csatár elegáns mozdulattal cselezett ki egy védőt, átemelve fölötte, majd le sem pattant, már küldte is tovább egy lendületes pörgetéssel, szép ívben pont a bal felső sarokba. Hangos ováció fogadta minden oldalon! Nemkülönben huszonkét perccel később az ellenfél nem kevésbé elegáns és sikeres ostromát a másik kapu ellen!

Valóban létezhetett egy ország, ahol lehetett örülni a focinak, a játéknak magának?! Alig hittem el. A meccs végén is sokakat hallottam békésen megvitatni a támadásokat, hibákat, elismerni a csodálatos védést a nyolcvanharmadik percben, mely tán beállította a végeredményt, és ezt pont egy tán elhivatottabbtól hallottam, amint annak a csapatnak a feltekert zászlajára támaszkodott, melynek kárára alakította a kapus. Felemelő volt ilyet is látni.

Más bolygó. Más világ.

Aztán egy reggel az egyetemre tartva, egy nagyobb felüljáró oldalán, mely alatt a zsúfolt négysávos út közepén átrobogott a villamos, friss graffití üdvözölt.

„Jó reggelt, lemmingek!”

Alig eszméltem rá, hogy átfordultunk őszebe, közeledett a tél, rohamosan rövidültek a nappalok. Furcsa volt, hogy mindössze egyetlen hét egy hónap, habár az a hét több, mint tizenegy földi napnak felelt meg. Eső csupán egyszer esett, tán a harmadik nap délutánján csapott le egy rövid zivatar, máskor is mintha hasonló időben jelentek volna meg felhők az égen. A hajnalok egyre hűvösödtek, bár napnyugta felé továbbra is előfordult akár harminc fok meleg is.

Egyik nap Jákobbal dolgoztunk egy szivattyúrendszer vezérlőjén az egyetemen, mikor feldobott nekem valami érdekeset.

– Te, nincs kedved velünk jönni a karácsonyheti túránkra?

Egyikük sem szólt ilyesmiről korábban, igaz, nem is épp másnapra kellett gondolni, de kissé meglepett.

– Miféle túrára?

– Pár nap önellátó táborozás a vadonban, gondoltam neked tetszene. Na, csak ha nem gondoltál valami mást csinálni.

Őszintén úgy bele se gondoltam az egészbe. Jelentkeztem az egyetemi sportkörbe, rúgni a bőrt, megtetszett a foci, voltak jó fejek a csapatban, de, gondoltam, karácsonyra majd mindenki hazautazik, aztán ehet a fene egyedül a szálláson. Ha lett volna temérdek pénzem hazalátogatni, az út akkor is elvitt volna egy évet, mégpedig földi évet, már ha otthonnak a Proximát vettem, ahová a szüleim elkerültek.

Eszméletlen messze voltak, lehetetlenül messze.

– Nem igazán... Ti nem mentek haza?

Láttam rajta, őt is megérintette a kérdés, hezitált, mielőtt válaszolt.

– Nincs nagyon hová. Máriának sem... Nekem még ugyan volna valami rokonságom, ha nagyon keresném őket, neki annyi se.

– Mi történt?

– A szüleim évekkal ezelőtt meghaltak. Újévi buli néhány volt barátjukkal, én vizsgákra készültem, nem maradtam velük. Önvezető módon vitették maguk haza, egy szintén vezető nélküli kamion előzése közben történt valami, mind a két jármű az árokba csapódott... Azokon a rohadt szar országutakon nem szabadna ezt művelni, most már

mindegy. Máriának már egy rokona sem él, még annyira sincs hová mennie, mint nekem. Kinn meg ha más nem, legalább nincs ez a borzalmas karácsonyi purparlé. Gondold meg, lehet, jobb lesz ott.

* * *

Nem igazán kellett sokat gondolkodnom, amúgy se volt nagyon mit csinálnom, ugyanúgy nem volt nekem sem hová hazamennem.

Elérkezett aztán a december is, a nap csupán délben bukkant fel a láthatáron, az északi lejtőkről néztük a különös jelenséget, Garad alig kicsivel feküdt a sarkkör alatt. Kellemes idő volt, bár korább a sötétben azért elkélt a kabát, átéreztem, mennyivel melegebb ennek a holdnak a klímája, mint a Földnek, itt még ilyenkor sem fagyott.

Megbeszéltük az utat, nem mutatták meg, hová megyünk pontosan, csak annyit, hogy délkeletnek, a Határhegyekre, egy szálláshely megvolt, onnan meg lesz, ami lesz.

Alaposan megraktuk a furgont, amit furcsállottam, egy nagy üres hordó volt, elvileg kellett víznek. Én magam szinte minden holmim összeszedtem, a nagyja amúgy is belefért egy méretes túrahátizsákba, ami meg nem, annak amúgy se vehettem hasznát bármiféle vadonban.

Indultunk, érdekelt, vártam, mi lesz, hová is megyünk végül.

Döbbenetesen más volt az egész, mint a túlnépesedett Föld. Tél lévén nem sokat lehetett látni, de kivettem, őshonos erdők között vitt az út, majd persze váltás, ültetvények hatalmas területeken, kisebb városok, de ritkásan elszórva, tán negyed óra is eltelt két település között. Itt még volt tér.

A rövid nappal egy széles pusztaságra virradt, melynek szinte nem is akart vége lenni, míg be nem sötétedett, keleten hegyvonulatok sejlettek. Óra szerint estére érkeztünk a szállásra, már a Határhegyek lábánál egy kisebb városban, olcsó vacsora, olcsó szűkös szobák, a célnak megfelelt, másnap óra szerint hajnalban folytattuk utunk.

Napkeltére, ahogy Jákob kérdésemre válaszolt, már mintegy ezer kilométerrel jártunk Garad szélességi köre alatt, régi, kevésbé karbantartott úton port kavarva robogtunk keresztül a lapos dombok tagolta kopárságon, balról minduntalan feltűntek távoli magas csúcsok tompa körvonalai. Gyér, száraz bozótosok alkották az összes növényzetet, visszaidézve a tájat, melyet még érkezésemkor láttam.

Végül a hegyek lábánál egy düledező romos kisváros maradvékába érkeztünk, meg sem állva poroltunk keresztül rajta egy pár vágányos vasútállomásra, a felvételi épület teteje beszakadt, a távolban komor barnává rozsdásodott tartálykocsik málladoztak.

– Tulajdonképp mit akarunk mi itt?

– Gyere, értem, hogy nem ártana akkor némi magyarázat, megbeszéljük.

Jákob a felvételi épület felé intett, napnyugta felé járt az idő, meleg déli szél fújta a homokot szemünkbe. Ott a beszakadt tető gerendáinak összevisszasága fogadott, lapos pászmákat vetettek közöttük a réseken, üres ablakokon beférkőző napsugarak, akadt némi szabadabb védett tér, oda telepedtünk.

– Bocs a korábbi titkolózásért, valóban kicsit más a program. Kutatunk ezen a lakatlanná vált vidéken.

– Mit? Ebben a kopár sivatagban?

– Emlékszel a földi történelemből a klímaváltozásra?

– Igen, de hogy jönne az ide? Már két évszázada lezárultnak tekintik.

– Itt még égetik a fosszilis energiahordozókat, változik az élővilág, a növénytakaró. Úgy tűnik, ez a vidék az elmúlt századokban teljesen kiszáradt, az emberek vagy elmenekültek, vagy kitelepíthették őket.

– Tűnik?

– Nincs nagyon róla információ, még használható térképeink sincsenek erről a vidékről azokon kívül, amiket itt találtunk és még meg lehetett menteni.

Nem értettem. Meredtem az összevisszaságra, a széthasadt gerendák között játszó fényre, az egész annyira valószínűtlennek, lehetetlennek tűnt.

– Nem lehet, hogy mindig is száraz volt?

– Lehet, de aligha ennyire. Feljegyzések szerint gondok voltak a vízzel. Más, hozzánk hasonló csoportok is kutatják titokban ezeket a vidékeket, a sivatag szélét, élnek száraz városokban, és arra jutnak, hogy régen nedvesebbnek kellett lenniük. Talán úgy öt-hat éve zárt be a felsőorosi konzervgyár, azt mondják, nem érte meg odaszállítani az alapanyagokat. Nagyon régi üzem volt, aligha települt szándékosan a sivatagba.

Felsőoros... Hirtelen bevillant egy kapcsolat, a név, Újoros, ahol a terrortámadás történt. Zöld radikálisok. Megrémültem, lehet, ők is azok lennének? Nem látszottak annak eddig. Ha ez Garadon jött volna elő, nem hittem volna, de itt valóban egy valamiért elhagyott, kihalt szellemváros állomásának lezuhant tetőgerendáin ültünk.

– Mit fogunk csinálni?

– Továbbutazunk!

Az épület oldalában egy kis raktár állt, itt gondosan letakarva különös jármű parkolt. Egy kicsi nyitott négyülésező terepjárónak tűnő tákolmány, elől homokfűvástól már alaposan megkaristolt szélvédővel, hátul egy nagyobbacska platóval. Mária beült, mi ketten kitoltuk a vágányok közé, ahol Jákob megrökönyödésemre az alvázról négy vasúti kereket szerelt le pillanatok alatt, majd egy kis hévérrel munkához is látott. Figyeltem a műveletet, neki egyedül is csupán negyed órát vett igénybe, és sínre került a kocsi.

Megtankoltuk egy kannából, próbaindítás, majd átrakodtunk a furgonból. Fel se tűnt, mikor töltötték fel vízzel a hordót, ketten is nehezen sikerült csak felveszedni a platóra.

Mária közben egy kézzel rajzolt térképet szedett elő, megmutatta rajta, hol vagyunk. Ticakinváros volt a neve, az időszakos folyóéból, mely északabbra talán már egy százada teljesen elmosta a vasúti pályát. Dél felé, keletnek és nyugatnak vonalak hálózta be a vidéket, nevekkal, jelölésekkel és megjegyzésekkel, összedőlt hidakat, leszakadt hegyoldalakat, veszélyesebb szakaszokat feltüntetve. Jákobbal váltottak pár szót a célról, majd végre felbőgött a motor, indultunk!

Sose hittem volna, mennyire fergeteges érzés egy csörgő-zörgő hajtánnyal rongyolni végig egy széthullóban lévő régi vaspályán!

Jákob nyomta neki, a mutató verdeste a százat, csattogtak a kerekek, szállt a por mögöttünk, ahogy sivitva repesztettünk felfelé könnyű ívekben a hegy oldalán, messze délen a nap épp szállt alá, süvített a szél, elmosódva maradt mögöttünk a ritkás száraz bozót, a köves pusztaság! Eszméletlen, hogy ez mind létezett!

Szürkült már, mire megálltunk egy gyors átszerelésre, leszakadt híd állta utunk, előkerültek a gumikerekek, leevickéltünk a völgybe, majd nagy kinnal, egyszer alaposabban el is akadva felvergődtük-toltuk a gépet a túloldalon, míg végre ép síneket találtunk.

Újra elindultunk, a sötétedő égen pedig felsejlett a sarki fény, ami csak egyre csodálatosabbá vált színes játékával, ahogy rohantunk bele az éjszakába!

* * *

Kopár, valahol szomorú, de érdekes világ volt a maga pusztulásában. A terület központja Vashegy lehetett, egy hatalmas külszíni bánya köré épült kisváros, melyet utolsó évtizedeiben szemétlerakóként használtak, úgy sejtett, ez lehetett e vidék életének utolsó felvonása. Ez csupán az első célunk volt, már viszonylag jól ismert hely, ahonnét amit lehetett, összeszedtek, innen mindenféle állapotú vonalak ágaztak ki kisebb kolóniákat kiszolgálva.

A meghatározó szín a homoké és a rozsdáé volt, beette magát még az épületekbe, a málló vakolat maradványaiba is, Vashegyen túl már alig akadt egy ép ház, omlott falakat, gerendákat kerülgettünk, pincékben, eldugottabb védett helyeken remélve, hogy bármi érdemit esetleg találunk.

Egy kisebb falu főterén, a néhai polgármesteri hivatal előtt mutatott Mária nekem egy kopott képeslapot. Éppen ezt a helyet ábrázolta még életében, két fa között, melyeknek már alig láttam nyomát, felismertem a megroggyant épületet, ahogy valamikor régen még emberek intézték itt napi ügyeiket.

Alig hittem. Mindent alaposan megvizsgáltam, a romokból már alig lehetett volna sejteni. De ott volt. A két fa számára a kövel kirakott ágyás maradéka, az épület megdőlt homlokzatáról leszakadt fém tábla is megvolt, még ki lehetett éppen venni rajta a betűket.

Valami iskola egy még viszonylag ép raktárában aztán feltűnt nekem egy halom elszíneződött, poros, de még valamelyest épnek látszó számítógép, de ezekről már tudtak, mások már korábban kivették belőlük az adathordozókat.

Robogott a hajtány velünk, keresztül e világon, gyakorta megakadva, megállva, mindenféle akadályokat kellett kikerülnünk, máskor meg mi magunk igyekeztünk némileg tisztítani a pályát, köveket görgettünk le róla, ráfűtt homokot lapátoltunk. A talpfák annak ellenére, hogy tartósabb helyi fajokból vágták őket, sem esők nem korhasztották, helyenként eszméletlen állapotban voltak, szinte mállottak, akadt, ahol már tán csak a vastag sínszálak súlya tartott még.

Az utolsó tervezett célunk felé tartottunk Vashegyről kiindulva, mikor valami különössel találkoztunk. Felfelé haladtunk, mélyen be a hegyek közé, állandóan ívekben, sok időt veszítve néhány korábbról is ismert omlás kikerülésével.

Egyszer csak előttünk feltűnt egy másik hajtány, felborulva, félig a síneken feküdt. Jákob beletaposott a fékbe, éppen sikerült megállnunk. Mindannyian kiszálltunk, hirtelenjében kerestük, hová lehettek, akik ezzel utaztak: magára hagyták, de a sziklás, köves talajon nyomokat se hagyhattak.

Mi történhetett? Jákob felszaladt a hajtányon túlra, pályahibát, siklás nyomait keresve, ha fentről jöttek volna, én csak zavartan próbáltam összeszedni magam, aztán Máriát hallottam tompán felkiáltani.

– Jákob! Gyere vissza, ezeket lelőtték!

Odaléptem, mutatta nekem, míg Jákob visszaért. Ruhafoszlányok és alvadt vérfoltok terítették be a pályát a jármű takarásában.

– Szent ég, hogy lehet ez?!

– Légi őrző?

– De hogy vitték el őket?

– Talán helikopterrel?

Jákob körbenézett, lejtős hegyoldalba vágták a vasutat, én is láttam, mire gondolhatott, semmi sík terület leszállni a síneken magukon kívül.

– Megtaláltam a siklás helyét, tiszta, ép pályán lépett ki, se nyombövíület, se hevederezés.

Odalépett a hajtányhoz, vizsgálta.

– Ez se tűnik sérültnek, a közúti kormány be van rögzítve. Ha le is lőtték őket, ez nem eshetett volna le a pályáról, nem értem.

Zavarodottan próbálták felfogni a helyzetet, megdöbbsentett, meredtem a maradványokra, egy hirtelen gondolatra felemeltem egy szétszakadt inget, egyértelműen el volt tépve, nem lövedékekkel átllyuggatva.

– Nem élnek itt nagyragadozók?

– Akkora, hogy fellökjön egy hajtányt ebben a kietlen pusztában? Még egy aszott futógyíkot se talál.

De újra nyomok után néztünk. A sziklás, köves terep nem segített, csak a siklástól lefelé találtunk egy furcsa szántást, amiről Jákob nehezen tudta elképzelni, hogyan keletkezhett, túl messze a pályától, és ahová a hajtány végül került, ha egyáltalán volt bármi köze a balesethez. Felismerhető lábnyom semmi.

– A legnagyobb helyi ragadozó a shrika, hasonlít egy földi tigrisre, de majdhogy fél tonnás, az lehet, hogy fel tudná lökni. De Csendföldön élnek, lehetetlen, hogy idáig eljussanak, egyszerűen nem lenne mit enniük meg inniük, hacsak valaki ki nem dobott egyet ide a pusztába.

– Jákob... Menjünk innen.

– Vissza? Csak van valami értelmes magyarázat. Aztán megtisztítjuk a pályát...

– Vissza. Félek. Majd beszélünk.

Nem tudtam meg többet. Zavart, nyomott hangulatban hajtottunk vissza Vashegyre, jóval sötétedés után érkeztünk, egy nappal korább, mint terveztük. Valamit Jákob megbeszélhetett Máriával, de engem nem avattak be, csak annyit mondtak, van sejtésük, de bonyolult, veszélyes dolog politikai szálakkal, nem akartak annak kitenni, ha nem akartam.

Ez az egész nem állt össze nekem. Az se, hogy zöld radikálisok legyenek, és így elborult szórakozásként tők normálisan kinn tekerejenek a kihalt hegyeken, miközben valami

vadállatok hajtányosokra lőnek. Még ha csempészték volna valamit, de azt meg egyszerűen nem hittem, ott voltam az átrakodásnál visszatéréskor is.

* * *

Szia Fiam!

Nehéz szívvel olvasom, hogy eszerint végleg elváltak útjaink, leszálltál, döntöttél új otthonod mellett. Valahol meg tudlak érteni, remélem, megtalálod számításod, örömmel hallom, barátokat is leltél.

Itt csendesen folyik az élet, hiányzol, meg be kell vallanom, hiányzik, ahonnét eljöttünk, a földi természetesség. Mindketten dolgozunk, a környezet befogadó, bár megvan az a kimért merevség, mint ami az úrben: sok a felelősség, nagy munka ennek a városnak a fenntartása.

Érdekes, ahogy próbálják élővé varázsolni, ahol lehet, növényeket ültetnek, a földi építészeti motívumokat utánozzák, a prospektusokban oly sokat mutogatott főutca valóban szinte földi érzést nyújt, bár elég zsúfolt. Bent szeretik a tiszta fehér fénnnyel bevilágított tereket, ezzel nem takarékoskodnak, van olcsó napenergia, jövőre fognak befejezni egy hatalmas földalatti növényházat, szépnek ígérkezik, persze tudom, az se lesz igazi.

Milyen az élet odaát?

Anyu

* * *

Elmúlt a karácsonyhét is, próbáltam nyugvóra kerülni magammal, környezetemmel, elnyomni a problémákat jól tett a foci is. Dolgoztunk tovább közösen, néha felemlegettünk dolgokat, de a kérdést, a hajtányosok esetét inkább kerültem.

Normálisak voltak.

Nem kérdeztem, de sejtettem, az a kirándulás nem volt egészen legális, de hogy kinek meg mit árthattunk vele, el nem tudtam képzelni. A vasút lehetett valakié, biztos az égvilágon mindent megszegtünk, amit lehetett, mikor rálöktük a hajtányunkat, de legfeljebb saját magunk, esetleg tán más hozzánk hasonló vadul teperő elvetemültek életét veszélyeztethettük. Oda már valódi vonat aztán nem kerülhetett.

Tetszett. Ha nem keveredett volna bele a klímaváltozás ügye meg az a rejtélyes baleset vagy talán gyilkosság, nem is piszkált volna. Azok viszont visszatértek örökké kísérteni, az egész vélt vagy valós politikai kavardással mögötte.

Garadon, a felszínen nem látszott semmi az egészből. A híradókra, hírportálokra felnéztem néha, megdöbbenett, hogy a bolygó más pontjain támadások azóta is történtek, mind mind hasonló mintára, mint az első, zöld szélsőségesek fertőzött őslakosokat engedtek szabadjára ölni az éjszakában. Ezeken kívül viszont alapvetően csend látszott, felbukkant néha a Hodrovszkij ügy, tizenhét, tizennyolc áldozat, a SynGen felszámolása után ötszázmilliárd fölötti kár, az Egységpárt folyamatosan kampányolt a határvédelem megerősítéséért, máskor szocialista politikusokat vettek elő ingatlanbotrányokkal, folytak a viták a katonaság, légvédelem erősítése, máskor gyengítése mellett, a Kisida negyed az előbbi kívánta, a Békepárt az utóbbit, a parlamentben elbukott egy ide tartozó törvénytervezet a légi őrzékek korlátozásáról részben a terrorelhárítás hatékonyságára hivatkozva, négyszázmilliárdos éves kiadásról röpködtek felhördülések. Csak a szokásos. A Magyarországról hozott emlékeimhez képest semmi rendkívüli.

Furcsállottam, mekkora katonaságot tartanak fenn a negyedek, bár való igaz, jó szolgálatot tett a katasztrófaelhárítás részeként, ahogy kivettem, jellemzően őket vetették be a terroristákat és az általuk szabadjára engedett őslakosokat ártalmatlanítani. Nem értettem, miért nem tudják az egészet felszámolni, mikor a Földdel ellentétben politikailag alapvetően egységesnek tűnt a bolygó.

Az északi lejtőket járva a zöldek sem értettem. Miért háborúztak, miért használták azokat a szerencsétleneket erre, akármilyen vadak is voltak?

A helyi és a földi világ kapcsolata, bár a felszínen alig látszott, rettentő bonyolult lehetett. A tél végén permeteztek, csakúgy, mint szúnyogölővel a Földön vidéken, csak épp ez több menetben megölt minden helyi életformát, tisztán tartotta a városokat és környezetüket, az ültetvényeket a földi fajok számára. Belegondolva valahol hátborzongató volt, hogy ezt kellett műveljük.

A vadon ellenben élt, és minduntalan próbált terjeszkedni, saját magából kivette szinte mindent, ami földi, habár mint ráeszméltem, azért akadtak kivételek.

Tavasszal, a nappalok gyors nyúlásával feléledt a vidék, alig egy hét, és virágok színes kavalkádja lepte el a réteket. Nagyon emlékeztetett a Földre, a színek, illatok, valami barátságos zümmögés. Aztán Mária felvilágosított, az sem egészen olyan természetes, amint vélem.

A furcsa tulajdonképp az volt, hogy voltak méhek. A helyi élővilágban egyáltalán nem léteztek rovarok, helyüket a levegőben aprócska denevérmadarak töltötték be, a földön és alatta pedig kis gyíkfélék meg puhatestűek. Amit pillangónak véltem, egy csupasz, parányi pikkelyekkel borított, hártavékony, a fényben csillogó szárnyú, hegyes orrú denevérmadár volt, az ujjamra telepedett, hosszú nyelvével sót nyalogatva.

Ezeknek is akadtak oly képviselői, akik gyors szárnycsapásokkal zümmögtek, mint a kolibrimadarak, viszont ami valódi rovar láttam, mind földi származékok voltak. Ezek

bírták a leginkább elviselni a helyi életformák nyújtotta tápanyagokat, így elszabadulva néhány módosult fajuk többé-kevésbé meg is élt az őshonos erdőkben.

Lehetett tartani tőle, hogy alkalmazkodva esetleg kihalásra ítélnék különleges apró, törékenyebb fajokat, ráadásul az ember számára sem szolgáltak haszonnal.

A méhek betelepítése egy alig ismert, jellemző történet volt, a méztermelés reményében hozták őket, ami csak ott kecsegtetett sikerrel, ahol csak földi növények virágait érhatték el, mivel a helyi virágok nektárja főképp a chiráleltérés miatt emberre hosszú távon káros vegyületeket is tartalmaz. A szabadjára engedett méhekkal a gondok ott kezdődhettek, mikor azok a vegyes környezetben elkezdtek mutálódni, alkalmazkodni a helyi növények vegyületeihez, melynek következtében olyan változataik is elterjedtek, melyek nyála fogyasztásra akkor is alkalmatlanná tette az általuk termelt mézet, ha csak földi nektárt vehettek fel.

Ez csak egy eset volt a sok közül, egy, ahol még legalább valami haszon reményében behozott faj okozott problémát. De szabadultak el legyek, csótányok, poloskák, a krumplit zabáló kolorádóbogár, mind-mind szerencsétlen véletlenek, elégtelen fertőtlenítések következményeképp, és ez csak a rovarvilág volt. A földi baktériumok és vírusok majdhogy teljes ismert létszámukban meghonosodtak, és sajnos mutálódtak azok is. Csoda, hogy patkányok nem osontak még szabadon a városi falak tövében.

Talán hatalmas szerencse, hogy az egyébként földihez hasonló vegyületekre épülő darwini élővilág chiralitása eltérő, ami a helyi vírusok és baktériumok egy tekintélyes része számára lehetetlenné teszi, hogy földi életformákat fertőzzön.

Kavarogtak a gondolataim, miközben a barátságos rétet szemléltem.

Zümmögtek a méhek, berregtek a rovarszerű piciny denevérmadarak, vitték maguk virágról virágra a szellővel a nagyobbak, az egyik távolabbi kiálló sziklán egy kis tollas gyík süttette magát, fejét magasra felemelve.

Délutánra aztán lassan befelhősödött, majd szinte váratlan hirtelenséggel csapott le egy zivatar, éppen leértünk Máriával a turistaszállóra.

* * *

Szia Anya, Apa!

Szerintem alapvetően sikerült nekem is felvennem a fonalat, megmaradtam Mária és Jákob mellett, dolgozunk, csináljuk a vállalkozást. Néha érdekes, akad, hogy terepre ki kell menni valamit szerelni, telepíteni.

Furcsa, talán felszabadultabb világ, mint a Föld. Kimentem egy focimeccsre,

megdöbbsentett, hogy itt tényleg fociznak meg örülnek a játéknak, gyerekeket is kivisznek, meg senki sem veri szét utána a fél várost. Fel is iratkoztam az egyetemi fociklubba, csak úgy szórakozásnak, jó csapat van, el lehet passzolni az időt.

Járkálunk ki a környékbeli dombokra is, kissé vegyes az élővilág, van, ahol földi, van, ahol őshonos, érdekesek a helyi fajok, van egy földies, de mindemellett nagyon egyedi hangulata az egésznek, pláne így most tavasszal. Eddig alig esett, most szinte minden második délután jön egy zivatar, életre kelti még az eddig kopárabbnak látszó helyeket is, itt a sark közelében ráadásul ezzel szinte mindig jön szivárvány is, hiszen alacsonyan jár a nap!

Egyik alkalommal napokig északi fényt is láttunk, a 61 Cygni A elég aktív, állítólag nem ritka, de most tapasztaltam először életemben ilyet, valami gyönyörű jelenség!

Karácsonykor azért elég egyedül voltam, itt az egy tizenegy napos hosszú hét, aki tud, hazamegy. Kár, hogy olyan messzire nem lehet vonatjegyet venni!

Remélem, nektek rendben megy a dolgok azóta is odaát!

Üdv:

Tomi

* * *

Meredtem magam elé. Eszméletlen, szinte elcsodálkoztam rajta, mennyire változatos dolgok értek az elmúlt idő alatt, akár ha csak a pozitív dolgokat veszem, mennyire bámulatos tud lenni ez a hely, alkonyat után, az északi lejtőkről jövet.

A másik oldal? Megdöbbsentett, hogy mennyire nem lehetett kibontani, sejteni, hogy mi lehetett, felrémlített újra a felborult hajtány, az, hogy még tán annyit sem írhattam le, hogy kimentünk valahová a francba stikában hajtányozgatni egy hétre. Ha csak annyi lett volna, leírtam volna, de ami mindamelllett volt! Komolyan tartottam tőle, nem keltheti-e fel bárkinek a figyelmét.

Már ha valaki esetleg szűri akárhol ezeket a lassan, mindenféle hajók mindenféle szerverein átvánszorgó leveleket, míg a két térugrást megteszik.

Arra gondolni sem akartam, mi lenne, ha a szüleim útra kelnének errefelé, bár pénzük erre amúgy sem volt. Kissé bántam is, hogy ennyire pozitívan írtam, oda a Proximára, de mire így lett, már elküldtem.

* * *

Nyár elejével társaim újabb terveket szőttek. Mária felszedett egy liftvezérlőkkel kapcsolatos melót, egy felszámolt cég liftjeihez kellett egy modern diagnosztikai rendszert illeszteni, rengeteg telepítési helyen, Újoroson és környezetében.

Összeugrott kissé a gyomrom erre, az első hír, az első terrortámadás helye, amiről élőben hallottam, de tudtam, ez az egész egy merő babona. Nem csak a munka volt a dologban, egy régi, talált térképükön megmutatták, hogy délebbre lehettek még települések, Mária addigra már az átmeneti székhelyet is kiszemelte, olcsón árult összenyitott két garázst, ami egy több évtizede felszámolt modellező klubé volt, állítólag mindenféle lommal tele. Sőt, az is kiderült, hogy a hajtányt is érdemes lehet átcuccolni a Határhegyek alól.

Honnan szerezte mindezeket az információkat, nem tudtam felfogni, bár sejtettem, működött azért még néhány hasonló partizánkodó csoport a bolygón. Csak mondták volna meg, mire megy ki ez az egész.

Beleegyeztem.

Amennyire rejtélyesnek tűnt, annyira érdekelt is, és mindeddig nem láttam, hogy árhattak vele akárkinek. Szabadság, látni a világot, furcsa, különös helyeket, akárhogy, volt benne valami semmihez se hasonlítható! Nem tudtam bánni, hogy nem ültem be egy örök tisztítószerszagú irodába, tán valóban lehetett bennem valami örökké vándorló őseimből.

Végigvittük az utolsó helyi munkánkat, miközben nekiláttunk a liftvezérlők visszafejtésének, felderíteni, miképp barmolhatnánk bele a diagnosztika interfészeit biztonságosan, idegörlő téma, végül majdhogy ősz lett, mire elindulhattunk. Mária pár nappal korább egymaga elutazott vonattal előkészíteni a székhelyet, nekünk egy cifra hosszú útvonaltervet hagyva.

Hamar rá kellett jönnöm, bizony jó dolog volt, hogy őszig elhúzódott az indulás. A Határhegyek felé tartva majdhogy belerohadtunk a járgányunkba, Jákob a légkondit épp csak alapjáraton engedte, hogy meg ne főjünk, takarékoskodni kellett azért a benzinnel, ki sem bírta volna tán az áramellátás. Ticakinvárost eleve úgy terveztük, hajnalra érnék el, korai derengésben kínlódtuk fel az ott elrejtett gépünket a furgonba, inkább el sem akartam képzelni, milyen lett volna azt délután művelni.

Ez után még majd' kétezer kilométer következett főképp északnyugatnak majd délnyugatnak, elkerülve az úttalan sivatagot. Egyszer álltunk meg aludni Ticakinváros előtt, csak amúgy a kocsiban, egyébként váltva görnyedtünk a kormányra, robogni keresztül a kietlen pusztaságokon. Átkoztam magamban néha Jákobot az önvezető elektronika hiányáért, de meg is értettem.

Félút, legészakabbra egy ritkán lakott lepusztult röghegység feküdt némi változatosságot nyújtva, de nagyobb állandó vizek nélkül, a helyi növényzet azért belakta, még kisebb

erdőket is alakítva. Az útvonalterven itt volt egy megjegyzés: hívjuk fel Máriát késő délután. Jákobbal pár szót váltva így kinéztünk egy út menti szállót valami kis falu szélén, kifizettünk egy szobát egy napra, végre hűvös zuhany, rendes ágy, aludtam, míg drága barátom fel nem rázott, kirángatva a kocsihoz, telefonált.

– Szia, itt Jákob!

– Szia!

– Sikerült elintézni a repülős garázst?

– Okés, látnod kéne, mi van itt, de jó, jöhettek!

– Rendben, vettem!

– Várlak!

– Bocs, de akkor megyünk.

Ez utóbbi már nekem szólt, pedig reméltem, tényleg maradunk estére. Ő kezdte a vezetést, de egy faluval és alig fél órával később leparkolt, csendben maradt, láthatóan nem tudta, hogyan kezdje, amit akart.

– Miért álltunk meg?

– Letérünk... Fel kell vennünk valakit.

– Mifene?

– Ő is hozzánk tartozik. Máriához legfőképp. Most eljönne velünk majd a kutatásainkra.

Közben lassan indított, lefordult egy kissé rossz állapotú mellékútra, mely egy erdősebb völgyben vezetett enyhén felfelé.

– Mire ez a titkolózás? Valami különös udvarló?

– Francba, nem. Az. (A kormányra csapott) Szar dolog magyarázni. Meglátod, kezdet fogsz vele, aztán megbeszéljük, ha meg kell.

– Jó.

Csend. Recsegett az ócska furgon, döccent a kátyúkon, azért lendületes, negyven körüli tempóval haladtunk majd' tíz percet, mielőtt újra letértünk volna, ezúttal egy mindössze két nyomvályú adta földútra, melyen csak pár száz méter után egy elágazáson megfordultunk, mielőtt Jákob leállította a motort. Sötét törzsű fák közötti néma félhomály feküdt ránk.

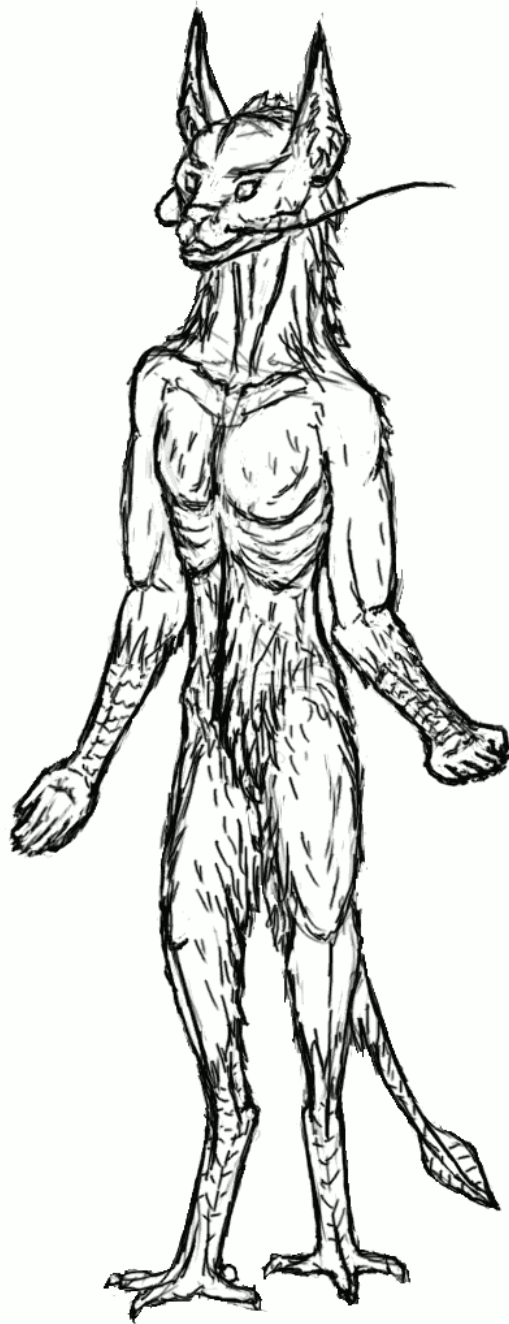
Kérdezni akartam, Jákob észrevette rajtam, előbb szólalt meg.

– Remélem, itt lesz, várjunk.

Újabb fél perc, majd hirtelen kinyitotta az ajtót.

– Megérkezett, gyere!

Kerestem tekintetemmel, majd ledöbbsentem, mikor felismertem, miféle szerzet. Egy szürkésfekete őslakos farkas tartott felénk!

– Heló, ez itt Tannás?

A nyurga lény felém intett, ahogy zavartan kizuhantam az ajtón, beszélt, alig fogtam fel, összeszedtem magam, ránéztem, felnéztem rá, vagy egy fejjel magasabb volt, tekintett le rám csillogó fekete tollai közül földöntúli kék szemével. Hirtelen bevillant a korábbi beszélgetés, előre nyújtottam kezem, ő erre megragadta csuklómat, hideg sugárzott végig karomon, kemény szorítás, mire feleszméltem, meglepve eresztett el.

– Nem, így kellene!

Jákob szólt, mutatta, nem kezet ráztak, hanem egymás csuklóját ragadták meg, furcsállottam, de, még mindig megbabonázva, követtem példáját.

– Rég láttalak, hiányoztál a Határhegyeken. Remélem, jó móka lesz.

– Ja! Tannás isnner engenn?

– Most már igen. Beszélj vele. Rohadtul nem tudtuk, mit csináljunk, Mária vár Újoroson, de bemehetünk akár az erdőbe estére.

Rám nézett.

– Eljössz?

– Hová?

– Veszélgetni, negisnnerni, kicsit el.

Intett a fák felé. Megértettem, el a furgontól, Jákobtól. Meghökkenett a közvetlenség.

– Rendben.

Indult, követtem, lassú nyugodtsággal lépdelt madárlábain, farka végén a csupasz dárdahegyforma csúcs alig ingott. Meglepett, mennyire szinte emberi néhány vonása, a törzs formája, vállai, karjai, arányos izomzata, megnyerő alkat, belengte valami higgadt természetesség aurája. Magamhoz tértem, láttam végigpörögni az elmúlt évet, amit olvastam róluk, a néhány képet, és úgy tűnt, mintha még sosem találkoztam volna velük.

Hiszen tényleg, még sohasem. De hogy lehetett egyáltalán ez?

Kidőlt fához vezetett, letelepedett mellé a földre, rám hagyva a választást, hogyan helyezkedjem el. Tán nyurgasága és sötét színei tették, így hirtelen egész kicsinek tűnt. Leültem én is, a fatörzsre. De nem tudtam, hogyan kezdjem.

– Hogy hívnak?

- Tikireni, a ti nyelveteken. Ha úgy akarod, Tiki.
- Ki tanított rá? Jákob és Mária?
- Nenn. Vannak a ti fajtátoktól, akik velünk tartanak.
- De el is csálnak közületek sokakat városokba ölni?
- Nincs olyan. Csak a ti híradóitok írják azt.
- Akkor kik csinálják?

Megrettentem, milyen gyorsan sikerült belezuhanni valami érzékeny témába, vissza is vontam volna, de kibukott, már nem lehetett. De ami választ kaptam, annál jobban megdöbbenett.

- Saját nagunk, akik evven hisznek.

Nem láttam érzést rajta. Kimondta, egyenesen, nem hagyva kétséget szándéka felől.

- Te nem hiszel benne?
- Ha hinnék, élnél?

Rám tekintett, annyira földies kérdő meglepettséggel, hogy szinte ütött nyers őszintesége, a kinyilatkoztatás, amiben valahol mélyről félelmetes vad magabiztosság sugárzott. Megrettentem. Térdemre tette kezét, megszorította, éreztem karmait a nadrágon keresztül.

- Ne tarts tőlenn. Tudonn, nenn akartad, velekeveredtél. Ez a világ nenn az, anninek véltétek, de szeretnénn, ha mindenki vékéven hazatérhetne egyszer, oda, ahová tartozik. Szeretnénn, ha negértenél ninket.
- Vissza akarnál küldeni a Földre?
- Nenn, ha úgy érzed, ide tartozol. Ha negértesz engenn, ninket.

Mellkasára helyezte tenyerét, mikor magát említette. Úgy hittem, megértettem, hatalmas szakadékot éreztem megnyílni. Mindenki békében hazatérhetne... De hogyan? Volt-e egyáltalán hová? Aligha érthette ideáljának mérhetetlen súlyát és megvalósíthatatlanságát.

Valahol mégis megnyert tekintete, az, ahogy ezt kiadta magából.

* * *

Visszatértünk a furgonhoz már az éji sötétben, ami következett, ledöbbenett. Egy kisebb faláda már ott állt előkészítve mellette, ahogy észrevettem, elszáradt levelekkel bélelten,

ebbe a farkas pár szó után belelépett, leguggolt, valami elképzelhetetlen mozdulatokkal behajtogatta hosszú végtagjait, míg végül Jákob rátolta a fedelet. Alig lehetett fél méteres egy oldala.

Felvettük, nehezebbre számítottam, az oldalajtón bekerült a hajtány mögé, a pótkerék és egy méretes szerszámos láda társaságába, Jákob még rá is tette a maga formátlan gömböccé kitömött utazótáskáját.

El nem akartam gondolni, milyen lehetett ott utazni. Akár csak perceket elviselni abban a pózban, nemhogy még a kátyúk dobálását is, félórakig, órákig, egy egész Darwini napig.

Meg sem állva hajtottunk végig az éjszakában, kétségek, lidércnyomások gyötörtek, ahogy bámultam ki a sötét pusztaságba, az egész hihetetlennek, szurreálisnak tűnt, hogy lehetett, hogy keveredhettem ebbe bele, miért?

Hajnalra tán évtizedek óta karban nem tartott úton elértük a Kixatkint Garadtól majd' ezer kilométerre délre, itt végre újra találkozhattunk egészséges ültetvényekkel, kisebb-nagyobb helyi erdőkkel, de a folyó maga harmada se lehetett annak, aminek látványát megszoktam.

Ahogy kelt a nap, egyre kopárabb vidékeket értünk, a víz érezhetően fogyott, aztán láthattam düledező farmépületeket, elhagyottan rozsdásodó silókat, melyek tán feladott ültetvények után maradhattak hátra, helyüket benőtte az ősbozót. Végül már-már pusztaságban porzott utánunk a homok, jobbról a folyó mellől elmaradtak az utolsó művelt területek, az tán ki is száradhatott.

Feltűnt egy ismerős névtábla, Felsőoros, felrémlett, itt volt az a bezárt konzervgyár, amit a Határhegyek alatt Jákob említett. A valóság, ahogy átrohantunk a földszínűvé kopott kisvároson, elrémített, tényleg létezett, és tényleg ott állt az egész szinte a sivatag kapujában. Aztán megérkeztünk Újorosra is.

Vagy feleakkora város lehetett, mint Garad, de semmiben sem hasonlított arra. Lehangolóan kopár főúton haladtunk a forgalomban, a széles szabad tér itt is megvolt, de a fasorok nélkül üresen, majdhogynem ellenszenvesen hatott, a falakba szinte beleette magát a szél hozta por és homok, itt-ott a vakolat levált, a házak néhai díszei letörtek, hiányoztak, nem törődtek velük.

Letértünk, villamossíneket kereszteztünk, majd kisebb kertvárosias rész következett hiányos kertekkel, alig akadt, ahol még vigyáztak rá, zöldelltek volna bokrok, tujasor, esetleg gyümölcsfák. Végül újabb paneltömbök közé érkeztünk, mértani formáik ridegen tagolták utcákra az üres teret, egy rogyadozó játszóteret hagytunk el, míg végül, hirtelen az egész városnak vége nem lett szinte a semmiben.

Az utolsó tömbház után csak a kietlen köves sivatag ásított, csupán némi elszórt ősbozót törte meg sárgásbarna egyhangúságát. Ez volt úti célunk, az utolsó ház utolsó két garázsa,

fölöttük még kinn volt a szélhordta homok szétmarta cégér, „Újorosi légi modellező klub”, még éppen el lehetett olvasni.

* * *

Mária kilépett egy oldalajtón, üdvözölt, bevezetett minket, meglátva a káoszszerű összevisszaságot Jákob egyből kifakadt, hová tegye a furgont, Mária lenyugtatta, hogy szinte semmiért megvette az egyik kinti betongarázst is. Mintha a klub egyszerűen egyik napról a másikra kihalt volna, a műhely majd' minden szerszámaival ott lehetett, az egyik fal mellett halomban dobozok alkatrészekkel, összetört nagy repülőgépmodellek egymásra hányva, vastagon a por, ragacos csomókban az olajtól, a padlót befedte a sivatagi homok, csak a másik garázsba átvezető ajtóig lett elsöpörve.

– Várjatok, szedjétek már elő szerencsétlen Tikirenit!

– De...

– Csak hozzátok be a ládában. Nyolcan laknak ebben az egész tömbben!

Kimentünk érte, bevittük, Mária csukta utánunk az ajtót, áram, világítás szerencsére volt, a megtisztított ösvény mellett letettük egy épp szabad foltra egy kiálló szárny mögött, Jákob lehúzta a fedelet.

A farkas nehezen tért magához, kihúzta magát, tántorogva felállt, nyújtózott volna, de felegyenesedve már sakálfülei a plafonnak ütköztek, jobb híján nekifeszült a mennyezetnek. Mária odaugrott hozzá, átölelte úgy, hogy megtántorodott, majdnem beborultak a repülőgépek közé. Tikireni viszonzta, leguggolt, fejét áthajtotta vállán.

Mi lehetett? Csak pár pillanatig tartott, szétváltak, Mária intett a másik garázsba nyíló ajtó felé, követtük.

Teljesen átalakították, a néhai bejáratot belülről elfalazták, egy szakadt bordó dívány terpeszkedett előtte, fölötte végestelen végig fényképek, poszterek kuszasága legfelül három különböző évjáratú, de évtizedek óta lejárt megfakult naptárral. A falaknak tolva két széles, üres asztal állt, középen egy a díványhoz hasonló huzatú és állapotú fotel, két szék. Viszont por itt már nem volt.

Hátul két egyszerű pozdorjaajtó és egy szűk folyosó nyílt, az első egy már szintén rendbe tett aprócska konyhába, a következő egy fürdőszobába bádog zuhanytálcával, vécével, melyen az ülőke láthatóan új volt, a folyosó afféle ruhatár lehetett oldalain végig fogasokkal, hátsó falának egy ütött-kopott matrac dőlt.

Mária behívott ide minket, a jobb oldalon megragadta két kézzel az egyik fogast, majd megrökönyödésemre egy erőteljes mozdulattal kiemelt egy nagy táblát a falból. Keskeny

sötét tér nyílt mögötte, néhány dobozzal, roncsokkal a végében.

– Mi a fene ez a rejteklyuk?

– Valószínűleg engedély nélküli modelleket tároltak itt, kamerás multikoptereket, efféléket. Van itt több ilyesmi összetörve, fene tudja, kinek mire lehetett jogosítványa.

– Aztán hol röptették őket?

– Ott a pusztaság, meg tudja a jó ég, lehet, akadtak itt is, akik elhagyott gyárakba, városokba kiosontak akár csak szórakozásból. Jó lesz most nekünk Tikirenivel.

A nap java eltelt lomtalanítással, berendezkedéssel, a szobában felállítottuk a számítógépeinket, egyéb eszközeinket, hogy folytathassuk a munkát, a műhelyben valamennyire rendszerezni próbáltuk a roncsokat, meglepett, hogy Tikireni mindebben aktívan segédkezett, emberi ügyességgel és óvatossággal tette dolgát, véletlen se tört el semmit. Nem illett rá, amit írtak róluk, vadul egyáltalán nem viselkedett, rutinosan fogott meg mindent, mit kezébe adtunk, kétségtelenül benne volt az eszközhasználat készsége oly mélyen, hogy fel se tűnt a munkában, hogy nem ember.

Délután hárman beültünk a furgonba, tenni még egy kört a városban, vásárlások, ideiglenes lakcím intézése, egyebek, kinek milyen ügye volt.

– Biztos jó ötlet Tikirenit magára hagyni?

– Ugyan, mi baj lenne?

* * *

Újra róttuk a komor utakat és utcákat, nehezen fogtam fel az egészet Garad után, hiába láttam már a Határhegyek alatti elpusztult városokat. Furcsállottam, a kietlen úrból jövet ennek is örültem volna, de itt idegennek hatott.

Elsőként egy bevásárlóközpontot vettünk célba, itt találkoztam először testközelből a helyi lakossággal, az összkép nagyon másképp festett, mint Garadon. Kopottabb ruhák, tán mintha az öregek is többen lettek volna, hacsak maga a sivatagi szél bele nem ette magát már korábban az emberek bőrébe, valami a modorukból is talán hiányzott, egyesek csoportokba verődve már-már ellenségeseknek tűntek.

Konzervek, húspótlék, zöldségleveshez karalábé, sárgarépa meg petrezselyem került a szekérbe, valamivel mindent drágábban adtak, mint északon, aztán a barkácsolás, háztartás osztályokról szedegettünk össze ezt-azt ami hirtelen kellett, többek között egy nagyobb matracot, meg el nem tudtam képzelni, mire, Mária bepakolt egy függőágyat is, a kartondobozán két palmafa közé feszítve hirdette magát.

Ez után tértünk be az okmányirodába, onnan aztán szétváltunk, én meg akartam nézni a folyót, bár Mária mondta, nem nagyon van mit rajta, de rám hagyta azzal, hogy melyik busszal, meg aztán hogyan jutok vissza a repülőklubba.

Repedezett régi betonjárdákon sétáltam lefelé a partnak kopott üzletsorok előtt, akadt, melyet bedeszkáztak, eladásra kínáltak, de amelyek működtek, azok között is alig láttam igazán rendezettet. Helyenként dúcolásokat kerülgettem, omlásveszélyre felhívó táblákat, egyik-másikról már a szöveg is lekopott, oly rég lehetett kinn. Ritkásan jártak csak emberek, valaki felé odaléptem volna az utat megkérdeni, de messze kitért, hagytam, nagyjából tudtam amúgy is.

Megcsapott a forró déli szél, az utolsó épülettömb után nagy nyílt tér fogadott, park lehetett valaha már csak ritka száraz őshonos bozótokkal benőve, azon túl hosszú mellvéd húzódott. Jobbról karcsú függőhíd vonalait láttam, a keresztirányú főutat vezette tovább a túlpartra. Régi, kövekkel szegélyezett ösvényen vágtam át, nagyjából elveszett már a kavargó homokban.

Megérkeztem. Széles völgy tárult ki, előttem, mélyebben a rakparti úton autók húztak el, úgy tűnt, valaha tán a meder szélén futhatott. Most csak bozotos, kisebb elvadult erdőség terült el a folyó néhai helyén, valahol messze lenn csillámlott csak egy kevés víz.

Bámultam bele a semmibe, süvített a szél keveredve egy-egy autó robajával, nem értettem, biztos így kellett ennek lennie? Biztos nem ment valami valahol rettenetesen félre? Az üresség szinte kiáltott.

Egy rántás a nadrágomon térített ki révedésemből. Nagyjából hat-nyolc éves tündefülű fiúcska nézett fel rám.

– Aggyon má!

Tartotta kezét, feltűnt, mennyire koszos arca, szakadozott ócska ruhája, mindene. Zavartan kotorásztam elő pénztárcámat, valamennyi aprót, úgy egy kenyér árát, ahogy emlékeztem. Nem köszönte meg, szinte egyetlen szó nélkül szaladt el vele.

Visszafordultam, átvágtam a parkon, az utcán újabb kéregetőbe botlottam, nem tágitott, a Jóistenkére hivatkozva próbált kicsikarni tőlem több pénzt, látva, hogy még van a tárcámban. Észrevettem egy buszt, hirtelen bocsánatkéréssel felugrottam rá, meg se nézve, merre megy, két megállóval arrébb leszálltam. Sötétedett.

Korább csak a Földön láttam ilyet, megzavart, megrémített, hogy itt is létezett ez a fajta kilátástalan szegénység. De miért? Garadon állandó munkaerőhiány volt!

Kerestem, hogyan is jutok vissza, feltűnt, itt még egy metróvonal is működött, nem értettem, minek, végül meglettem a villamost, majd a buszt, el is vétettem, meg ritkán is jártak, mire leszálltam, már beesteledett. Ballaghattam a komor tömbök között, eleinte

sok ablakban láttam fényt, aztán csak egyre kevesebben, mintha nem kellett volna ezek a lakások senkinek. Port kavart a szél, vitte az arcomba, az utolsó ház fekete tömege magányosan szelt ki egy darabot a még épp derengő égből, mindössze egyetlen ablakában pislákolalt halványan valami, tán televízió.

* * *

Mária nyitott ajtót, mind benn voltak a műhelyben, láthatóan dolgoztak azóta is, a repülőgép-maradványok már valamelyest rendezetten voltak elosztva polcokra, részben bedobozolva, a munkaasztalok, a szerszámok portól megtakarítva, rendbe szedve. Tikireni épp az egyik alkatrészekkel rakott polcnak támaszkodott, miközben Jákob magyarázott neki, úgy fordultak felém.

Behívtak vacsorázni, Mária Jákobbal betért a konyhába, gyorsan összedobtak néhány egyszerű szendvicset konzervekből, tányérokra kihozták a jobb oldali asztalra, a balt azóta elfoglalta három számítógépünk kellékeivel. Az asztal mellé középre a fotel, a szélekre egy-egy szék került, Jákob jobb híján a maga tányérját ölébe véve kicsit arrébb a díványra ült, nekem és Tikireninek jutott a két szék, átfutott agyamon, neki tán nem is lenne jó a fotel a farka miatt.

Valami förtelmesen otromba módon evett. A tányérja fölé görnyedt az asztalra könyökölve, úgy rágt a nyitott pofával a szendvicset, potyogtak vissza a kenyérdarabok, csorgott a szósz ujjain, elment az étvágyam, valahogy azért küzdöttem a magam vacsorájával, hogy ne tűnjek túlságosan fel, társaim látszólag nem vettek róla tudomást. Mikor a nagyjával megvolt, először lenyalogatta ujjait, majd amúgy könyökölve, nyáltól csillogó kezeit széttartva, az asztalra hajolva a tányért is kinyalta. Végül felállt, betért a fürdőszobába, ahonnét rövidesen tisztán és szárazon lépett ki. Felocsúdva elborzadásomból meglepve vettem észre, hogy a tányérja körül sem hagyott rendetlenséget.

Mária ekkor megkérdezt, hogy ugyan hol szeretnék aludni.

Kissé meglepett, nem mintha ne lettünk volna korábban akár jobban összezsúfolva, de most azért mégsem sátorról meg hálózsákról volt szó.

– Hogy gondoljátok? Lefoglaltatok már valamit?

– Annyi, hogy Tikirenit leginkább a rejteklyukba kéne tenni, de van ott még egy főnek hely matracon.

– Abban?! Más alternatívák?

– Gyere, nézd meg. Úgy gondoltam, van még a dívány, a másik matracot meg ahová tetszik a padlón.

Követtem a ruhatár végébe, kivette az ajtót jelentő panelt, megrökönyödésemre ott lógott a függőágy, egyik vége pont a nyílás fölött rögzítve.

– Nem lehetett volna ezt valahová máshová felkötözni?

– Jó az itt, Tikireninek tetszik. Vagy te akartál volna benne aludni?

– Hát, talán nem.

Végül Mária került Tikireni mellé, Jákob átengedte nekem a matracot, amit én megpróbáltam úgy lerakni magamnak, hogy lehetőleg senki ne essen keresztül rajtam. Arra valahogy nem akartam felébredni, hogy a farkas este budira botorkálva a karmos csirkelábával belém tapos.

Mindehhez képest egész jól sikerült aludni, a fáradtság használt.

* * *

Másnap már nekiláttunk a munkának, Mária intézte a kapcsolatfelvételt, Jákobbal az aktuális szoftverfejlesztési problémák megoldásába temetkeztünk, Tikireni közben lankadatlan figyelemmel követte ügyködésünk, Jákob előszeretettel magyarázgatta neki, mit csinál. Nem haladtunk e miatt úgy, ahogy lehetett volna, de a nagyja a feladatnak már megvolt, főképp tesztek irkáltunk, rendezgettük a specifikációt, javítottunk kisebb dolgokat, ahol kellett, én meg külön feladatként birkóztam még a szimulációs rendszeren, ami a lift elektronikáját szimulálta a tesztekhez.

Ahogy Mária visszatért, befejeztük, nekiláttunk ebédre egy zöldségleves összehozásának, amit Tikireni hasonló barbarizmussal lefetyelt ki a tálból, mint ahogy korább a szendvicset elpusztította, úgy látszik, ezt meg kellett szokni, majd délutáni alvás következett.

Esteledéskor ébredtünk, készülődtek.

– Tomi, kimegyünk keresni valami bázist a hajtánynak. Ha gondolod, jöhetsz, de nem lesz túl érdekes, Jákob egyedül is könnyen lerakja a gépet.

– Úgy érted, maradjak itt inkább Tikirenival?

– Csak ha akarod. Ismerkedhetnétek, meg ahogy gondoljátok.

– Megvan már nagyjából, hová vinnétek?

– Persze, csak meg kell azért vizsgálnunk a felmerült helyeket. Nem lesz semmi gond.

Beleegyeztem, még mielőtt indultak, azért egy gyors vacsorát összedobtak, valahogy legyűrtem, de ekkor épp nagyon nem állt rá a gyomrom, hogy a látványt megszokjam,

kicsit piszkált, ne menjek-e mégis velük, de addigra már döntöttem. Elkészöntem tőlük, betették rám az ajtót.

– Basszus, nem tanítottak meg kulturáltan enni?!

Kifakadtam, kijött, a farkas megütközve bámult rám azzal a két szinte szelíd kék szemével.

– Hogy... Hogy a francba tudod egyáltalán megenni az emberi kaját?!

Akkor tódult rám elsőprő hirtelenséggel ez a felismerés is. Helyi életforma volt, meg kellett volna, hogy betegítsék az eltérő vegyületek. Meredt rám zavartan. Magamhoz tértem.

– Szent ég... Tudod te egyáltalán, hogy nem kéne ezeket enned?

Szünet. Felém nyúlt.

– Gyere.

Behívott a szobába, leültünk székekre, vártam.

– Nenn jó nekenn, de nenn is árt, itt ezt lehet enni. Ni nenn tudunk a ti szokásaitok szerint enni.

– Miért nem? Megfogod a kenyeret, harapod, annyi.

– Annyira nenn akarjátok érteni!

– Mit?

– A szavályaitok rosszak. Nenn veszitek tudomásul a környezeteteket, ha az nenn nűködik úgy, ahogy a szavályaitok írják.

– Mi a bűdös franc köze van ennek ahhoz, hogy nem akarsz rendesen enni?

– Gondolkozz nár egy kicsit. Nég hasonlítok a te régi otthonodvól jött állatokra is, ki tudhatnád találni, ha akarnád, de nenn akarod.

– Jó. Tényleg úgy néz ki a fejed, mint egy kutyáé, de annak se keze, se agya ahhoz, hogy késsel-villával egyen. Ne akard már magad oda lealacsonyítani!

– Lealacsonyítani!

Hátracsapta fejét, már azt hittem, felvonyít, de helyette egy hangos fújással megrázkódott.

– Szavályok. Előítéletek. Nézd neg a szánat. Ragadozó, tétésre, nyelésre vormálódott őseinkven, ugyan nást is eszünk, de ilyen. Ajkaink nincsenek úgy kiizmozva, nint a tiétek,

nenn marad venne ez a gyenge ennverí étel.

A felismerés ütött. Lehetett benne igazság, éreztem, hibázhattam, pörgött agyam, hogyan ehetne ennek ellenére normálisan, de nem hozott semmi eredményt. Hideg futott végig rajtam, megrázkódtam.

– Bocs... Rendben... Azt hiszem, majd megpróbálok nem odanézni, ha eszel.

Fújt egyet, felállt, nyújtózott nekifeszülve a plafonnak, nem értettem, mire, lepottyant egy darab festék, visszaült fejét csóválva.

Megpróbáltam túllépni egy békésebb témával.

– Jártál kinn Máriáékka a Határhegyeken?

* * *

Beszélgettünk vagy egy órát különféle kirándulásikról a pusztában, csendesen, türelemmel, meglepett, mennyire érdeklődött, ahogy elmondta, előfordult, hogy segített Jákobnak a lerobbant hajtány szervizelésében is, úgy tűnt, mintha valahonnan felületesen ismerte volna a belsőégésű motorokat, bár alig hittem. Vele még régi bányákba, barlangokba is bementek, beszélt korhadó bányagépekről, különös szép földalatti kőzetekről, bántam, hogy ez kimaradt az utolsó utunkon, érdekelt volna.

Felemlítettem a felborult hajtányt is, osztotta Jákob álláspontját, hogy shrika nem lehetett, de a továbbiak felől úgy éreztem, kitért, bár lehet, ő sem tudott többet, végül is nem látta a helyet.

Megkérdeztem, hol lakik, azt mondta, utoljára a Dinárcháton, ahol felvettük, ott bujkált egy ideje, szerinte az elég száraz éghajlat ellenére voltak szép vidékei, a vizet valamelyest tartó völgyekben nagyobb erdejei, sok kisebb-nagyobb helyi állatfélével.

– Hogyan élsz te meg ott?

– Csak ahogy várki a vadonvan.

– Vadászol? De hol találsz vizet?

– Igen. A vízhiányt jövvan elviseljük, nint ti, de ha kell, gyünölcsök, egyes gyökerek, vagy akár a reggeli harnat segíthet. A vadászat, evés is tótolja.

– Hogy? Megiszod az elejtett állat vérét?

– Nenn, nekünk nincs olyan vérünk, annit úgy ki lehetne folytatni. A húsvan van.

– Nyersen?!

Hátracsapta fejét, megrázkódott, fűjt.

– Igen, nyersen! Kiszáradnék, ha tűzzel nindenvől kiégetnénn a folyadékot!

Megállt bennem a vér, ahogy elképzeltem. Azt már meg se kérdeztem, használ-e egyáltalán bármi eszközt a vadászataihoz, sejtettem, és nem akartam hallani azt a választ. Ugyanaz a vad itt ült előttem egy széken, és teljes nyugalommal beszélt róla.

– Szeretsz ott, úgy élni?

– Igen. Oda tartozok, ahogy nindannyian, az az otthonunk.

– De... Nem kaptok el betegségeket? Nem öl meg a shrika?

– Erősek vagyunk, hozz egy shrikát, elzavaronn! De igen, aki gyenge, neghal, aki nenn figyel, zsáknánnyá válhat. De aki gyáva, sose látja a csodát, sose válhat eggyé vele. Vennünk van, vennenn, együtt élek vele.

Érzéssel beszélt, hitt abban, amit mond, ami valahol megérintett, kissé sajnáltam is, egy olyan világban élt, melynek úgy tetszett, megjelenésünkkel leáldozott. De az egész ősi vad ideál nem látszott összeférni azzal, ahogy itt volt közöttünk, tán valahogy hasadhatott a tudata?

– De hogyhogy ide jöttél közénk? Tényleg érdekelnek a motorok? A számítógép?

– Igen, ezt is szeretnénn látni, negérteni, szeretnék vékét közöttünk, hogy nindenki hazatérhessen.

– Igen, már mondtad, de ennyi lenne?

– Nenn. Van vennetek jó, akartok tenni, de rosszul. Én látonn. Lehetne egyetértés. Nária és Jákov jó fejek. Te nenn akarsz az lenni velenn?

– És hogyan gondolod ezt?

– Kicsit odafigyelsz. Elfogadsz, ahogy én is elfogadlak, ahogy tudlak. Neg...

Ellökte magát a székről az egyik számítógépház elé, karmos mutatóujjával benyomta a főkapcsolót, majd guggolva nekitámaszkodott az asztalnak, miközben a kernel lassan darálta végig a szokásos indítási üzeneteit.

– Nenn szoktál esetleg valannit játszani? Vesznóti csatát egynás ellen?

Széles farkasvigyorral várta, hogy odatelepedjek én is a géphez. Aztán legnagyobb megrökönyödésemre már az első fordulóban beledöngölt a földbe.

Szia Fiam!

Örülök, hogy végül azért úgy látom, tetszik neked az, amit választottál. Remélem, minden rendben van, nem vagy beteg, nincs baj.

Karácsony azóta itt is volt, lecsendesültek a dolgok, pedig van munka, hiányoztál. Egyedül voltunk. Bár lehetne legalább telefonálni! Most fog egy hajó térugrani, persze hogy a Solról mikor küldik tovább, nem tudom. Sokáig tart egy levélváltás!

Írj!

Anyu

* * *

Pár nap alatt nagyjából sikerült megszokni az új helyünket, valahogy elfogadni a farkas jelenlétét és amit ez jelentett. Már meg se lepődtem rajta, mikor Mária kiült vele a műhelybe modellmotorokkal babrálni. Kissé ügyetlenül, de türelemmel, érdeklődve dolgozott, láttam rajta a feszültséget, fülét, bajuszcápjait néha megbiccentette, ahogy az érzékeny szerszámokat kezelte. Leejtett valamit, talán a forgattyústengelyt, meglepve vettem észre, hogy a lábával nyúl utána megfogni, felemelni.

A matracon fekvé gyakran elborítottak lehetetlenebbnél lehetetlenebb gondolatok. Tudtam, ez az egész illegális. Nem tolt senki a törvényt az orrom alá, magam se kerestem, a nélkül is nyilvánvaló volt. Hogy sikerült nekem ezt kifogni? Miért éppen én? És ha nem aludtam volna el arra az állásinterjúra? De elszakadni se tudtam volna a helyzettől, égetett a kíváncsiság, a felfedezés, a megismerés vágya.

Hogy lehetett, hogy ez a farkas ilyen? Hogy még számítógépes játékokat is játszik velem? Egy idegen értelmes lény, pár nélkül abban a világban, amit ismertünk! Egyedül lett volna, kiszakadva a saját fajtája közül? De nem beszélt úgy, nem lehetett úgy érezni rajta, mintha ki lett volna rekesztve. Vagy tán saját elhatározásból lett volna magányos? Nem lehetett volna tenni valamit azért, hogy befogadja az emberi társadalom?

Meredtem a teljes sötétségbe, tán csak képzeltem a málladozó plafon foltjait fölöttem, és az egész teljesen lehetetlennek tűnt.

Hamar összehoztunk valamiféle ütemtervet, éles tesztek, próbaüzem előkészítése, majd tél végén egy jó adag terepi munka valami százhusz egységet telepíteni, volt benne azért elég idő nagyobb déli kiruccanásokat tenni.

Alig hittem a térképet. Egy Újoroshoz mérhető várost jelöltünk be célként, amit legalább egy évszázada hátrahagytak, kétkedtem, hogy ilyen, ekkora szellemváros létezhet. De Máriának tudták. Kíváncsi voltam, bármi is lesz, hogy fog Tikireni ott viselkedni.

* * *

Szia Anya, Apa!

Nincs gond, minden rendben van velem. Kaptam valami megfázásfélét még nyár elején, de magától elmúlt. Csak meglocsolt kicsit egy zivatar, de hát aki kinn jár, azzal előfordul az ilyesmi.

Amúgy rendben dolgozunk, jött egy elég nagy megrendelés, amihez ki is utaztunk egy délebbi, a sivatag szélén álló városba, más világ! Elég kopár ahhoz képest, amit északabbra megszoktam, de azért itt is élnek emberek, dolgoznak, megvan a maguk gondja-baja, sajnos látszik, van itt is szegénység.

De most ez van, itt volt munka, látom ezt is, meg megnézzük kissé ezt a vidéket is. Elvagyunk.

Remélem, minden rendben nálatok is, hát igen, messze kell ezeknek a leveleknek azért utaznia!

Üdv:

Tomi

* * *

Két héttel érkezésünk után, már jócskán az ősz vége felé aztán pakoltuk meg újra a furgont az első utazáshoz. Végre én is azért már sejthettem, tulajdonképp mire számítsak, mivel készüljek a magam részéről. A határhegyekbeli kiránduláshoz képest ezúttal esetleges föld alatti kutatáshoz is került be komolyabb felszerelés, meg persze Tikireni, újra behajtogatva abba a borzalmasan szűk ládába.

Éjfél után indultunk, poroltunk kifelé a sötétben a csendes városból, újra megdöbbsentem az ürességen, a ritkás lámpafényen, mintha már Újoros maga is kihalt volna. Alig egy-két másik autóval találkoztunk, aztán magunkra maradtunk az úton. Néhány kisebb elővárost hagytunk el, egyszer csak azt vettem észre, hogy már negyed órája a saját reflektorainkon kívül semmi fényt nem láttam, Jákob időnként rántott egyet-egyét a kormányon úthibákat kerülgetve.

Komor tömbök tűntek fel, robogtunk egy düledező betonkerítés mellett, Mária szerint egy negyven éve bezárt vegyipari komplexum épületei voltak, talán még köze is lehetett a

délebbi vidék utolsó élő éveire. Aztán megint semmi, csak a még borzalmasabb állapotú út, helyenként már-már szinte elveszve a kősvatagban.

Végül újabb sötét építmények tűntek fel, valami kisváros lehetett, üresen, elhagyottan, ennek végében parkoltunk le egy vasútállomás mellett. Minden még egészen épnek tűnt, állt a felvételi épület, a homlokzaton a szélfúttá homok ugyan szétmarta, de még fenn volt a helynévtábla, „Irosi”. A vágányokra tekintve még akár időnként vonat is járhatott volna erre, viszont a felsővezeték már csak szakadozva lógott fölöttük.

Kiszabadítottuk Tikirenit, tántorgott, nyújtózott, látszott rajta valami felszabadultság, kinn lehetett újra, hamar jött is velünk a hajtányért, amit a néhai pénztár mellett raktak le. Mária beült, rám már szükség se volt, ketten Jákobbal könnyen kitolták a pályára, ahol azonnal el is kezdték átszerelni vasúti üzemre. Tikireni intett nekem, rakodjunk ki a furgonból. Felugrottam, adogattam neki a holmit, míg csak a vizeshordó maradt, addigra már a síneken volt a gépünk. Billegetve a plató szélére navigáltam, hogy leugorjak segíteni neki, ő viszont addigra már egyedül átvette, vitte! Földöntúli bámulatos erő lakott abban a nyurga testben!

Tartály feltöltve, pótkanna, utolsó ellenőrzések, majd végre felbőgött a motor, Jákob beletaposott a gázba, persze még a váltókörcsúszónál megtorpanva, de utána már mint a szél, sívítva-csattogva robogtunk délnek.

A messzeségben derengett az ég alja, kissé összehúztam magam a korai hidegben, Tikireni mellettem viszont csak elnyújtózott, élvezte, ahogy tollait borzolja sebességünk szele. Hiszen volt benne valami! Ahogy lassan világosodott, messze el lehetett látni, csupán kőszáraz bozótok törték meg a kősvatag egyhangúságát, meg se érezte a gépünk, amint egy-egy a sínek közé nőtt példányukat elsodorta. Semmi vissza nem adhatta azt az eszméletlen érzést, a száguldást a semmibe!

Régi kétvágányú pálya jobb vágányán haladtunk, egyszer-egyszer magányos felsővezeték oszlopokat hátrahagyva, a bal vágányt láthatóan jóval korábban feladhatták, itt-ott a sínoszlopok is hiányoztak, talán az utolsó években abból tarthatták még egyben a mi pályánkat. De azok az évek is réges-rég el kellett, hogy múljanak. Akadt, ahol tán ritka zivatar vihetett el darabokat a töltésből, volt, hogy lassítottunk, megcsúszott, megvetemedett síneken óvatosan vezettünk, máshol átfúvásokon toltuk át a gépet, mindezek ellenére jó tempót tarthattunk, sokszor akár öt-tíz percen át száz fölött, semmi akadállyal.

Két kihalt falvat hagytunk magunk mögött, majd egyszer csak bámulatos hirtelenséggel megszakadt a pálya egy széles völgy előtt. A sínoszlopok megtekerekedve heverték elszórt betonfalak között a lejtőn, majd teljesen eltűntek, csupán itt-ott látszott egy-egy vasbetontömb, nagyobb gerenda félig betemetve.

– Mi történhetett itt?

Mária válaszolt.

– Elvitte a hidat egy árvíz.

– Milyen árvíz, itt?

– Ez a Kixatkin medre. Tavasszal eljut messze délre a víz, megolvad a hó a Teksa'yi oldalán, meg emlékszel, akkor jönnek a nagy esők. Tizenhét éve hatalmasra duzzadt a folyó, el is öntötte volna Garadot, ha nem szakad át a gát északabbra, mutattam neked a Látó Kerékkel szemközt az emlékfalat.

– Emlékszem. Eszerint azóta nem jártak erre?

– Nem biztos. Légi őrzérek vannak, a városnak kellett, hogy legyen reptere. Ott még akár most is lehetnek.

– Nem veszélyes ez így?

– Felderítjük, Tikireni gyorsan észrevesz bármi gyanúsat. Nem lesz baj.

Átszereltük a hajtányt terepjárónak, nekivágtunk a kiszáradt medernek, el is akadtunk a hordalékban, fél óra is beletelt, mire sikerült a túloldalt újra sínre kerülnünk. Éppen kelt a nap.

Próbáltam nem gondolni előre, élveztem a sebességet, a reggeli barátságos időt, ahogy száguldottunk tova, elnyújtózva a farkas mellett a hátsó ülésen. De negyed óra múlva már a horizonton feltűntek az épületek körvonalai, fél órára rá pedig lassíthattunk a teljesen kihaltnak tűnő város határában.

* * *

Szélesen, hatalmasan terült el a lakatlan város előttünk a maga egyhangú dísztelen barnás komorságában. Nem látszott mozgás, a szélzúgáson, a kerekek sínen morajlásán kívül semmit nem hallottunk, mikor leállítottuk a motort, hagyva, hogy a hajtány a maga tehetetlenségével guruljon tovább.

A vasút egy ipari negyed felé vitt, váltókon csattogtunk át, majd néhány nagyobb, magasra nyúló kéményű gyárépület közelében megálltunk. Percekig csak hallgattuk a semmit.

– Körülnézek.

Tikireni szólt, majd azzal a lendülettel el is indult, a kerítés egy kidőlt darabját átugorva eltűnt a gyárudvaron. Nem telt bele tíz perc, és megláttuk felfelé mászni az egyik kémény vaslétráján, óvatosan, meg-megállva, láttam, ahogy forgatja fejét, kémlelhette a távot. Felért, várt, majd döbbenetemre ki is állt a kémény peremére, szédítő magasságba, el nem

tudtam képzelni, hogy nem fél, nincs tériszonya, pedig még szél is fújhatott. Negyed óra múlva vissza is érkezett.

– Nenn látok senni gyanúsát a városban. Van rettér, délkeletre a túltarton, innen csendesnek látonn. Neg kell néznünk.

Lassan gurultunk tovább, amilyen csendesen csak lehetett, bár az üres térben ennek alig láttam értelmét. Minden körülöttünk néma volt, a málló régi épülettömbök komoran néztek le ránk, ahogy egy rendező-pályaudvar váltóin vergődtek keresztül gépünket.

Nehéz volt elképzelni, hogy itt valaha emberek éltek és dolgoztak.

Utunk a főpályaudvaron ért véget, Sorfolk Centrál, nagy, rozsdásodó betűkkel kinn állt a hatalmas klasszicizáló csarnok homlokzatán. A vágányok között üvegtörmelék hevert, a tető boltíves vasszerkezetén végig átfújta a szél.

Elképzeltem az embereket, a zajt, ahogy mindenki rohant, jegyet váltani, a vonataért, egy lángossütőt, szendvicsárust, céltalanul bóklászó hajléktalant. Valahol mind ott voltak, múltó emlékeként tán évszázadok távlatából. Maradt utánuk a csend, melyet csak Jákob babrálása a kerekek csavarjaival tört meg.

Másnak hatott, mint a Határhegyek. A főutcát szegélyező házsorok még mind álltak, bár üvegjeik kitörtek, itt-ott tetőomlás maradványai, téglák, törött burkolólapok heverték a járdákon, de még sok bolt cégérét is ki lehetett venni. Itt még el lehetett képzelni, milyen volt, mikor még éltek. Láttam az embereket, mint szellemek, bolyongani az üresen ásító épületek között, kiülni egy étterem szerteszóródott padjaira.

Első utunk átvitt a túlpartra, még állt egy vasszerkezetes híd, nem kellett a mederben elakadozva kínlódnunk, Tikireni körülszaglászta, nem észlelte nyomát annak, hogy használták volna.

A repteret óvatosan közelítettük újabb kikémlelés után, de két már-már szétesőben lévő, a szabadban leparkolt repülőgépen kívül semmi említésre méltót nem találtunk. A hangárakban üres csend honolt, az épületekből majd' minden mozdíthatót elvittek, leszereltek, arra jutottunk, valószínűleg rendezetten felszámolták valamikor az egészet. Egyedül voltunk.

* * *

Egy könyvtár, majd egy iskola következett, remélve, hogy ezeken a helyeken találhatunk esetleg valamit hátrahagyva, ami kitár valamennyit e város múltjáról. Nem koronázta siker kutatásainkat. Mindkét intézményt reménytelenül lecsupaszították, akik annak idején elhagyták őket, vittek magukkal valószínűleg minden értéket. Szétszóródva bolyongtunk a félhomályos üres termek között, néhai polcok feldőlt, megrogyott

csontvázait kerülgetve. Leltünk pár alig felismerhetővé kopott könyvet, Jákob és Mária közösen vizsgálta lapjaikat, de egyik se szolgáltat érdemi információval. Többnyire irodalmi művek maradványai voltak, meg az iskolából egy fizika munkafüzet. Nem hoztunk el semmit, csupán igyekeztünk védettebb zugokban hátrahagyni őket, ha később más értékesnek találná valamelyiket.

Alkonyat után egy néhai ruházati boltban találtunk szállást, Tikireni kérésére egész hátul, nem értettem.

– Miért kell így elbújnunk?

– Hogy ne vehessék észre a lántafényt.

– Kik?

– Légi őrjáratok. Ha észrevesznek, nincs hová elnnenekülni.

– A Határhegyeken nem bujkáltunk ennyire.

– Nenn voltann veletek. Nenn érzitek a veszélyt.

Visszarémlett az a nap, a felborult hajtány, a ruhafoszlányok, a vérfoltok. Megborzongtam. Tényleg lehetett, hogy ennyire közel voltunk hozzá? De kik? És miért?

– Mégis, mi a fene van ezeken a vidékeken, amit ennyire őriznének?

Mária válaszolt.

– Tiltott zónák. Ez is az. De senki sem ellenőrzi őket igazán.

– Miért? Van valami katonai bázis a közelben, vagy valami?

– Nem tudjuk. A Határhegyekben van egy támaszpont, de messze attól, amerre járunk. Sugárveszély, fertőzés sincs, csak ezek a kihalt városok. Őszintén, szerintem ezeket akarják eltitkolni.

– Ez az egész... Komolyan annyira se értem már, mint ami a Földön volt. Szóval van itt valami klímaváltozás, ami elviszi a vizet, a várost kitelepítik, az ajvékoló zöldeket meg valahogy belekavarják a terrorizmusba, miközben ezek itt saját maguk csinálják tömegmészárló ámokfutásaikat?!

Tikireni felé intettem kikelve magamból.

– Mi a francot keresünk mi egyáltalán itt?!

– Vissza tudnál menni Garadra, mintha nem is láttad volna ezeket?

Igaza volt. Ez az egész olyan érthetetlenül, szürreálisan hatott, hogy nem tudtam volna elfelejteni. Visszatérni, mintha sose lett volna.

– Nem hiszem... A Földről valahol talán e miatt jöttünk el, abból a felfordulásból. Esik szét az Európai Föderáció.

Jákob szólalt meg.

– Hogy? Szóval negyedjére is megtörtént?

– Nem olvasol földi híreket?

– Bocs, basszus, nem is igazán beszélünk még róla. Csak történelemből megvolt, azok a szerencsétlenek már három uniót összeraktak és szét is ziláltak, elbeszélnek egymás mellett ezer nyelven, mint egy Bábel toronyban.

– Az. Győzött megint a nemzeti baromság. Otthagytuk az egészet, én meg a szüleimet, mert annyira hiányzott nekem az erdő! Most meg itt kuksolok a sivatag közepén.

Tikireni vágott közbe.

– Elvigyelek egyszer a Csendföldi vadonra?

– Ha az egy olyan csudás vadon, mint amibe tavaly karácsonykor ez a társaság itt elrángatott, kössz, talán nem.

– Nenn, az ott erdő! Az tényleg erdő, vár nenn annyira, nint északon, de ha olyan vadonra vágysz, azt ott katsz!

Olyan fellelkesült fogkivillantó farkasvigyorral közölte ezt velem, hogy nemhogy egyből gyanút fogtam, de cseppet még meg is ijesztett.

– De remélem nem gondolod, hogy majd a te stílusodban fogok én is ott vadászni.

– Hát, akadnak gyünölcsők... friss hajnali harnat... Natfény? De ha nenn, akkor nenn. Vannak ott régi városok is, lakott ennveri teletülések, ismerenn őket. Lehet élelnet szerezni.

– A te stílusodban lopni járni se gondoltam valahogy.

– Dehogy! Nár nnegint az előítéletek! Ismernek azon a vidéken ninket. Szükségük van ránk. Cserélünk.

Elhallgattam. Ismét valami új, valami olyan, amire nem számítottam, hogy létezik, hogy lehettek olyan vidékek, ahol valahogy együtt élünk velük. De mégis, hogyan?

– Rendben. Megnézném, milyen világ az.

Meglepődve Jákob vágott rá.

– Őrülség az egész, hacsak nem akarsz végleg ott ragadni.

- Ha kivinne, nem hozna ugyanúgy vissza is?
- Ha itt megtudják, hogy ott jártál, el fognak tüntetni. Nem kérdeznek, nem lesz per, egyszerűen eltűnsz, megszűnsz létezni. Igen, Tikireni biztos megoldaná, hogy átjuss a határon, oda is, vissza is, de hogy ezt az egészet sehol észre ne vegyék...
- Mi a fene ennyire borzalmas ott? Talán tud együtt élni ott a két nép, és ez ennyire rohadtul fáj valakinek?!
- Nem! Meg fogsz döglenni Tikireni nélkül! Mária... Basszus... Tiki, mi a francért kellett ezt az egészet felhozni!
- Csak látni akart igazi erdőt, nenn?
- Ó... Imádom... Néha olyan naiv tudsz lenni, hogy komolyan fáj...

* * *

Kérdések, rejtélyek. Éreztem valamit, de aznap már nem derült ki, mi lehetett. Fáradtak voltunk, a teljes sötétség beálltával leoltottuk lámpáinkat, hogy hálózásáinkba bújjunk. Tikireni az utcára néző kitört ablakokhoz közelebb fészkelte be magát a fal mentén felhalmozódott homokba.

Mint egy vadállat. Nem kellett neki ruhák, eszközök, semmi. Vajon elfogadta-e volna egyáltalán, ha adunk neki egy hálózást, vagy legalább pokrócot, bár lehet, karmos lábai egyetlen éjszaka alatt kiszakították volna.

Bolyongtunk a városban, az alacsonyan járó nap narancssárgára festette a kihalt épületeket, kiemelve rajtuk a pusztulás nyomait, omló vakolatot, hiányzó téglákat, porló vasbetont. A némaságban hallani véltem, a mozdulatlanságban látni véltem, egy-egy kósza hang, suhanó lélek, a múlt, mikor még éltek, akik ezt mind felépítették.

De nem volt nagy szerencsénk másnap sem, harmadnap sem, hacsak az nem, hogy légi őrzőjáratnak hangját se hallottuk. Jákob talált csak egy adatkulcsot, mikor következő estére egy néhai lakóházban húztuk meg magunk, nem terveztük, de még volt kedvünk végül alaposabban végigkutatni.

A harmadik napnyugtával tértünk vissza Sorfolk Centrálra, hogy kirobogjunk a városból, keresztül újra a végtelen pusztaságon, vissza. Még épp világosan keltünk át az üres Kixatkin medren.

* * *

Kósza, zavart álomnak hatott az egész, akár ha nem is lett volna, mikor másnap

felébredtem újra az ócska matracon, újra a garázs mennyezetének hiányos festését bámulva. Vissza az életbe.

Dolgoztunk, elhoztunk egy liftelektronikát integrációs tesztekhez, babráltuk a programot, Mária telepítési és felhasználói dokumentációkat írt. De másrészt a modellező klub régi gépeit is elővettük, ahogy már korábban is tettük, azzal, hogy amit lehet, helyreállítunk belőlük. Érdekes volt, Tikireni is elbabrált velük, meg még pénz is látszott benne, ha eladunk később belőlük a gazdagabb északi vidékeken.

December második rövid nappalán aztán, szép szélcsendes idő lévén, négy megjavított gépünkkel kitelepedtünk a ház elé, persze csak hárman, hiszen Tikirenit nem láthatta meg senki.

Felberregett a motor, pörgött a légszavár, a rögtönzött kifutópályán lassan döcögött előre a kis gépecske, toltam tovább a gázkart, gyorsult az iram, felhúzás, a gondosan helyreállított, olajozott kormánylapok tették a dolguk, láttam, ahogy mozdulnak, majd a kerekek elszakadtak a földtől! Repült!

Óvatosan engedtem tovább, kissé jobbra húzott, nem próbáltam korrigálni, csak figyeltem, majd visszább vettem a sebességből, hagytam, hogy lassan újra földet érjen.

Órákig csak így próbálgattuk őket, eszméletlen érzés volt valami olyannal babrálni, ami tényleg repült, és mi dolgoztunk meg érte! Szétbontottunk szárnyakat, huzalozást ellenőriztünk, húztunk, engedtünk, kalibráltunk, hossz és kereszt irányú kiegyenlítő súlyokat tologattunk, míg végül három gép egészen barátságosan nem kezdett viselkedni. A negyedik sajnos egy félresikerült leszállással orra bukott, eltörve a légszavart, egyelőre félre kellett tennünk.

Aztán Jákob úgy döntött, most már ideje tényleg kipróbálni a dolgot. Felkapta a Dakkyn-170 távirányítóját, az viselkedett a legjobban mind közül, szép metálfényezésű gépecske volt két elegáns piros csíkkal, fekete lajstromjelekkel, eredetije polgári és katonai alkalmazásban is megfordult, utóbbi minőségben mint felderítő, őrző gép, a határvidéket felügyelni, könnyen leszállt bárhol a puszta köves sivatagban. Pont olyasmi, amifélettől akár mi is tarthattunk kinn.

De most csak Jákob vitte fel modelljét az égbe, csak óvatosan, nagy köröket írt le a puszta fölött, gondosan elkerülve a város szélét, baj esetén el ne veszítse, össze ne törje a sok munkával rendbe rakott masinát. Ezt az egyet festettük eddig újra, majdnem teljesen épen szedtük össze darabokból, csak a motorja hiányzott, nem tartottunk tőle annyira, hogy rosszul raknánk össze, hacsak az új motorral az egyensúlyt el nem rontjuk. Sikerült, gyönyörűen szelte az eget, a téli nap sugarai narancs fényben csillogtak törzsén.

Szinte észre se vettük amint egy öreg néne lassan odacsoszogott mögénk, csak amikor ránk köszönt.

Régi emlékeket idézett fel a motorzaj, a repülőgépek látványa. Itt élt már házasodása óta, meghalt férjének nagyszülei költöztek valaha ide, még mikor a városrész épült. Ahogy mesélte, a modellező klub akkoriban nyílt, mikor fia iskolás korba ért, jöttek is ki a gyerekek ide ki a pusztá szélére, bámulták a nagyok szórakozását, a csillogó gépeket, ahogy többen itt kinn babráltak velük. Sokakat megérintett az aviatika, még lányokat is, annyira hozzánőtt akkoriban a klub ehhez a környékhez. Álmodoztak. Gábor pilóta akart lenni. Hedvig leány létére meg egyenesen valamelyik űrkikötőbe vágyott, fel a csillagok közé.

Mindketten megtalálták számításuk. Gábort a sorsa Tarkin-tóra vitte, a katonai főiskolára, Hedviget még messzebb, ki a negyedből, egészen el Sóstóvárosba. Eleinte Gábor gyakrabban hazalátogatott a kimenőiből, de később őt is megtalálta az élet, összejött egy lánnyal, aztán meg ahogy írt, egyre jobban fogták őket, ahogy végzett, hamar állandó beosztása lett felderítőként. Aztán négy évvel később végleg elveszett. Csupán egy gyászlevelet küldtek, műszaki hiba miatt lezuhant, meghalt, már csak hamvaival találkozhatott, végső nyugalomra helyezték az Újorosi köztemetőben. Hedvig egy időben gyakran hazatért, de aztán került valami fiú, aki talán még a bolygóról is elvitte, évtizedek óta nem hallott felőle.

Elsodorta mindőjüket a sivatag könyörtelen szele.

Sírt. Leültették. Megkérdeztük, ne pakoljuk-e el a gépeket, de kérte, hogy ne. Hadd repüljenek. Emlékek.

* * *

A Sorsfolkon talált adathordozóval nem volt szerencsénk, nem működött. De nem adtuk fel azért ilyen könnyen, Jákobnak volt némi tapasztalata effélével, kikutatni, összebuherálni valami megoldást, aztán én is kotorászhattam alkatrészek adatlapjai között. Az adatokat magukat tároló chipről hamar kiderítettük, valószínűleg válaszolóképes, volt remény.

Persze vitte az időt közben a munka, meg karácsonyhétre beterveztünk egy második déli utat is.

Karácsony... Járt a fejemben, miközben poroltunk újra a sötétben Irosi felé. A szüleimmel a levelezések. Nem is tudtam, ott mikor tartottak karácsonyt, a Proximán csak pár napot jelentett egy év, már ha lett volna ott nap. Mindig ugyanolyan. De ha tudtam volna, nem ért volna az se sokat. Megegett, hogy negyed év elmúlt, mire egy levélre válasz érkezett. Meg ugyan mit írtam volna.

Nem tudtam, miképp viszonyuljak ehhez. Éreztem benne valami földit, ami elől elmenekültünk, politikát, népvakítást, rejtett érdekek ismeretlen konfliktusait, nem

értettem, elborzasztott, de mégis, itt valamibe belekeveredtem. Ha nem így lett volna, ha mindezt valahogy egy állott levegőjű irodában dolgozva tudom meg, lehet, beleőrültem volna.

Tikireni... Tudtam, hogy titkolóznak, Mária és Jákob is. De ott volt Tikireni, a terrortámadások, az egész rettenet, hitelt adva nekik, volt okuk rá. Tudtam, hogy a garázson kívülre semmi nem kerülhet ebből az egészből. Megfordult bennem, mi lenne, ha... Mi lenne, ha egyszerűen csak menedékjogot kérnénk neki, vagy bármit, ami erre a helyzetre illik, és itt lehetne rendben, törvényesen, de mindig csak arra jutottam, nem működne. Éreztem, tán maga Tikireni se akarná, sehogy se tudtam elképzelni, hogy illene rá.

Így aztán a szüleimnek sem írtam róla. Gondosan kerültem mindent, aztán maradt annyi, hogy igen, munka mellett most épp hobbiból repülőmodelleket babrálgatunk, miközben arra gondoltam, ezt is milyen már leírni, ez is milyen földi, mennyire a szabad térhez kötődik, ami nincs a Proximán. Egy éve nem láthattak kék eget. Vajon nézhetek-e gyakran földi, esetleg darwini videókat, vajon bánták-e valahol, hogy elhagyták azt a világot? Anyukám talán igen.

Csattogott a hajtány délnek, újra megérkeztünk a Centrál nagy csarnokába, kóboroltunk, kutattunk, több-kevesebb eredménnyel. Talán régiség, vagy használt cikk bolt lehetett, aminek a raktárában leltünk mindenféle málladozó lomot, cipőt, asztali lámpát, egy Rubik kockát, ami szomorú feketén ült rég lehámlott, rideggé keményedett színes négyzetei között. Tikireninek magyaráztam volna, de nem értette, elcsodálkozva óvatosan felvette, tekert rajta egyet. Ha lett volna nálam ragasztó! Lemondtam róla, hamar feltűnt, hogy sok doboz vélhetően újságokból gyűrt galacsinokkal van kibélelve.

Nekiláttunk a munkának. Próbáltuk szétszedni, kisimogatni a galacsinokat, de mind-mind szétfoszlott. Ami darabot valahogy sikerült, azon nem tudtuk kivenni a betűket. Órákig tartó kínlódásunknak alig pár sor eredménye lett. Akciós mosógépcsere, kisegítő hitel, padlóburkoló, egy 712-es évjáratú Rindell... Hoppá. Ez egy évszám volt, két és fél századdal korábbi!

Végre, egy nagyon apró szelet, de valós információ! Ez volt eddig a legkésőbbi dátum, amit találtunk, amikor a hirdetést feladták, az autó lehetett leginkább tán valahol tíz és harminc év között, bár utána fene tudja, meddig hevert az újság galacsinként a doboz alján, mígnem sorsára hagyták a boltot. De itt abba is hagytuk, remélve, hogy az adatkulcs tartalmából azért sokkal értékesebbeket is megtudhatunk, ha sikerül kinyerni.

Az utolsó napra fel is hagytunk a kutatással. Elhoztuk magunkkal az egyik repülőmodellt, újra kihajtottunk a reptérre, szabad, nyílt tér, viszonylag sima kifutópályával, ideálisnak látszott.

Kellett ez. Mindhárman elvittük a gépet egy-egy rövid körre, csak úgy érezni, aztán

odaadtuk a vezérlőt Tikireninek, Jákob magyarázott.

– Óvatosan, lassan, lenn tartod, gyorsítasz... most kezd felhúzni, jó!

Láttam rajta a feszültséget, bajuszcápjait mindig mereven hátracsapta, ha koncentrált, de biztos kézzel fogta a távirányítót, ujjai a tolókarokon, figyelt. A bevezető után egész szépen megcsinálta az első kis ugrást, majd utána egy hosszabb egyenes repülést, ez után a kormányzást, a csűrést is mintha ösztönösen értette volna, csak meg kellett neki mutatni és repült.

Tetszett neki, látszott rajta, ahogy újra és újra felszállt, már tényleg szinte játszva a géppel. Végül is ő is benne volt a javítgatásukban, a motorok babrálásában, miért ne érezhette volna ugyanazt, mint mi? Szépen írta a köröket, billegette a szárnyakat, nem próbált semmi merészséget, csak úgy kereste, miképp reagál mozdulataira fenn a madár.

Közben gyengéden, de határozottan kezdett feltámadni némi szél, Jákob szólt, kérve a vezérlőt, hogy ő majd óvatosan leszállna vele.

– Nenn, hadd tegyenn le én. Szeretnék kitróválni valannit.

Jákob nem ellenkezett, de azért kissé aggódva állt meg mellette, remélve, hogy még meggondolná magát. Tikireni viszont oda se nagyon figyelt rá, vezette tovább a gépet, lassan ereszkedve, de szélirányban haladva, majd távolodva tőlünk, túl a kifutópályán, majd fordult. Már éreztem mit akar, és valóban, gyönyörűen csinálta! Kinézte a célt, a motor fordulátát pontosan beállította, engedte ereszkedni, ahogy közeledett egyre meredekebben, de végig felfekve a légáramlatra, egész közel ért betont, puhán, alig pár métert tovagurulva. Kiváló rövid landolás!

– Honnan megy ez neked ilyen jól? Vezettél már ilyet valahol?

Kissé meglepődöttnek tűnt, hezitált, mielőtt válaszolt.

– Nenn, csak ismerenn a retülés törvényszerűségeit.

– Voltak, akik korább megtanítottak rá? Vagy csak érdekelt?

– Érdekelt. Nenn ennverek tanítottak rá.

– Ti magatok ismeritek ezeket? A ti népetek? Átvettétek és továbbadjátok?

Mária szólt közbe, mielőtt Tikireni válaszolhatott volna.

– Tomi, hagyd, messzire vezet. Több van bennük, mint amit vélsz.

* * *

Másnap estére maradt, már majdnem el is felejtettem, elvitte a hosszú út. Összeültünk a

garázsban, beszélni arról, és más dolgokról. Ketten Jákobbal az én régi matracomon foglaltunk helyett, előttünk egymás mellett a szakadozott kanapénak támaszkodva ült le Mária és Tikireni, a gyenge lámpafény, a fakuló naptárak, a fal kopottsága, hiányos festése keretezte e furcsa összképet. Mária kezdte.

– Tomi, tudom, sok mindenre szeretnél választ kapni, megértem, lassan már másfél éve vagy közöttünk. Bonyolult. Gondolom, látod a helyzetünk.

– Azt hiszem. Illegális dolgokat művelünk. Ő maga is illegális. – Tikireni felé intettem. – De nem öltetek meg senkit. Remélem... Hogy keveredtem én ebbe bele!

Mielőtt Mária megszólalhatott volna, még lezártam.

– De úgy érzem, jobb így. A Földről valahol éppen attól a politikai kavarástól menekültünk el, ami ott megy, és úgy tűnik, itt sincs másképp. Veletek legalább látok dolgokat az egész mögött, sokat nem hiszek, vagy nem akarok hinni, de sok ott is van kinn a sivatagban, és nem értem, pedig ott van. Meg itt van Tikireni, meg az ő népe. Titkoltok dolgokat előlem, gondolom, oka van, nem akarom kipiszkálni, mi, ha kárt nem akartok vele tenni másban. Szeretném tudni, mi van e mögött, ennyi.

– Sok minden. Megbízunk benned, hiszen itt vagy, láttad, látod Tikit magát úgy, ahogy van, gondolom, az is benned van vele, hogy ha kiadnád, hogy itt van, mindönket eltüntetnek. Téged is. De összezavarni sem akarunk. A felszín alatt ez a világ nagyon más, ha nem fogod fel, elsüllyedsz, kiadsz olyan dolgokat, amikkel gyanút kelthetsz.

– Miféléket? Tikireni népéről?

– És sok másról! Mélyre vezetnek, a jövőnket határozzák meg. Nem a miénkét, mindenkiét ezen a bolygón. Elhiszed-e, hogy a víz eltűnőben van?

– Nem tudom, minek higgyek. Félelmetes, ami ott lenn délen van.

– Mindenhol ez van! Tikireni szerint a Kisida negyed régen egy hatalmas sós tengerről kapta a nevét, amelyből ma már szinte semmi sincs! Te mikor megérkeztél, láthattad Sóstóvárost, aminek már csak a nevében van tó, ami valaha szintén tenger volt! Én se tudom, minek higgyek, lehet, csak a legendáik növesztették azóta nagyra ezeket a vizeket, melyeket elveszítettek. De kivétel nélkül a délvidék mindenhol tele van jelöletlen tiltott zónákkal, minden át van rádiózva jellegtelen sivataggá!

– Na de erről azért már beszéltünk, értem, nem is adnám ki.

– De arról nem, hogy Tiki úgy mondja, ő látta is a Kisida tengert. Látta! Még az első emberek előtt!

– Azt meg hogy?! Mégis, mennyi idős ez a farkas?

– Legalább annyi, ha tényleg úgy igaz, ahogy mondja, de alig hiszem. Nincs koruk, nem tudja, milyen öreg, egyszerűen nem látom rajta, milyen öreg, de... Szeretném elhinni, őt, pontosan annak, ami.

Hozzábújt a farkashoz, őszintén beszélt róla, láttam, Tikireni elfogadja, amit mond. Valami volt közöttük, tudtam, Mária ragaszkodott hozzá.

– Tiki... Hogy van ez a dolog a korotokkal?

– Aki erős, aki egy a világával, nenn hal neg. Én időtlen vagyok, nenn ennlékszenn a születésre, de láttann Adan Kisidát.

– De hogy? Az nem így működik.

– Igen, ez csak a tani fajoké, az állatok, ti, ennverek hiáva vagytok erősek, meghaltok.

– Így mondja a hitetek? Istenetek kiválasztottjai vagytok?

– Nenn. Ez a niénk, vennünk van, ninden tanié. Nincs isten. Ni vagyunk, az egész ni vagyunk, erősek, élünk, és ha erősek vagyunk, ha egyek vagyunk, sose halunk neg.

– De...

Legyintettem volna, de visszavontam. Valami eszméletlen mély dolog rejlett mögötte, ő valamit elhitt, tán faji felsőbbrendűség tudat, vagy közösségtudat, esetleg reinkarnáció. Nem akartam belemenni, de annál inkább piszkált, milyen is lehetett az ő népük, a kultúra, melyből származott, és mely még magát a halált is megtagadta.

– De honnan ismered a repülést?

– Hogyan kétzelsz el ninket?

– Ez hogyan jön ide?

– Előítélet. Szeretnénn tudni, nit gondolsz rólunk, hogyan élünk.

– Te magad mesélted. Kinn a vadonban, így ahogy vagy, megélsz. Most őszintén?

– Őszintén.

– Gondolom, ismeritek a tüzet, azaz ismertétek már előttünk is, bár vannak kétségeim. A mi történelmünk úgy tartja, hogy őseink törzsekben éltek, ahol a tűznek fontos szerepe volt, vigyázták, meleget adott, megvédte őket a vadaktól. Köré gyűltek, a sámán annak táncoló fényében szólt a természethez, kért gyümölcsöt, vadat, jó szerencsét. Valahogy így, benned meg mintha egy rettentő szakadás volna, emlékszel erre, az otthonodra, de sokat járhattál közöttünk is, és tanultál rengeteget. Néha az ősi vadság szól belőled, máskor meg azon lepődök meg, mennyi mindent tudsz. Nem hiszem, amit mondasz a korodról, de emberi léptékkel öreg lehetsz, mégis, alkatod, mozgásod fiatalságot sugároz.

– Köszí, tetszenn neked?

– Na... Na!, és ez meg hogy a francba jön ide!

– Negletődnél, ha tudnád! De látonn, jó szándékkal szólsz, csak nenn ismerhetsz ninket. Kivinnélek hozzánk a vadonra tanulni!

– Bocs, nem vagy az esetem, nem vagyok kíváncsi arra a farkadra.

– Nincs olyanonn!

Komolyan úgy éreztem, ugratott. Széles farkasvigyorral, csillogó szemekkel dőlt neki és könyökölt fel az ócska kanapéra, Mária még mindig szorosan mellette, egyszerűen nem fért a fejembe.

– Csaj vagy?!

– Az se egészen, de ha úgy veszed, hogy az utódnennzés kétsége azt jelenti, akkor igen!

Miért kellett mindennek ilyen bonyolultnak lennie! De már úszott velem a világ. Fel se merült bennem, hogy nem hím lenne, ugyan nem hordott ruhát, de épp elég bozontos volt a lába között, hogy elrejtse, ha egyáltalán volt a hímjeiknek bármi látható rejteni valója. Be kellett ismernem magamnak, szép alakja volt, még emberi szemmel is egészen arányos. Már az első alkalommal megfogott. Szálas, erős, bár minden megfogható nemi jellegzetesség nélkül, talán a mellek hiánya adta leginkább, hogy félreismertem.

– Nem gond, ha megkérdem, Máriával milyen viszonyban vagytok?

– Ha úgy érted, nenn olyanvan. De ráhagynánn, egyszer najd veszéltek róla.

* * *

Az az este rettenet mód összegabalyodott, akár egy hullámvasút. Kiderültek dolgok, másokat meg azon mód el is felejtettem, kicsit úgy éreztem, semmit nem tudtam meg azon kívül, hogy Tikireni csaj, és nem értettem, mi a fenétől van ennek akkora mérhetetlen fontossága, hogy beillene ebbe az egész politikai konspirációs baromságba.

Aztán valami ürüggyel elkezdünk kártyázni, mégpedig pókert, erre emlékeztem, mert Tiki, mikor elfogyott a zsetonja, poénból elkezdett tollakat kihúzkodni magából, licitre, ki ad többet egy szép hosszú koronatotollért, összeadtuk, játszottunk tovább, hát így még meg nem kopasztottunk senkit, rám meg Jákob rám kente, hogy tényleg beleszerettem, mert nálam gyűlt össze egy kisebb csokor belőlük.

Pedig nem is volt jó pókerarcom, de szerintem ezek már viccből nekem passzolták a játékot.

Ment az élet tovább, megkezdtek a liftdiagnosztikák telepítését, többnyire ketten, váltva autóztunk ki a városba, míg a harmadik a repülő garázsban maradt Tikirennel. Szabadidőnkben továbbra is javítottunk, röptettük a gépeket, egy-egy néhai látogatóban felidézve emlékeket, egy villanyszerelő, akinek arra volt munkája, gyerekkorából vissza is idézett történeteket, az egyik modellt még fel is vélte ismerni. Odaadtuk neki, hadd vigye el egy körre.

Aztán bejött egy ellenőrzés, szerencsére épp mindannyian otthon voltunk, Tikirenn gyorsan bedugtuk a rejtéklyukba. Egy idősödő öltönyös ellenőrt, már-már bácsit küldött ki a Légiközlekedési Hatóság, hogy megnézzék, ugyan nem röptetünk-e bármi engedélyhez kötöttet. Három méter szárnyfesztáv, nyolcszáz méter hatótáv, kamerák nélkül, semmi helikopter meg multikopter.

Elismerően nézegette végig az elkészült modelleket, mind nyugodalmasan benn volt a határok között, átlagos rádió adóvevőkkel, amiké tönkrement, elveszett, ügyeltünk, hogy csak szabad modellezéshez elfogadott új vezérlőket kapjanak. Aztán betekintett a másik garázsba, megijedtem, de amint látta, lakótér, minden ajtó nyitva, még csak be se lépett. Helyette a polcokon felhalmozott romos gépmaradványokat mustrálta végig, míg végül megakadt szeme egy a polcnak támasztott törött szárnyon.

– Ez nem több, mint másfél méter?

Jákob volt épp mellette, ő válaszolt.

– Az?... Őszintén, meg sem mértük, valami vitorlázómodellé lehetett, de semmi több nincs belőle.

Elővett egy mérőszalagot, megmérte, egy méter negyvenkettő.

– Kiválthatnának egy engedélyt hozzá, vagy nagyon vigyázzanak a méretekkel, ha összerakják.

– Aligha. Mondom, ennyi, ami ebből megvan, sem a másik szárny, sem a hozzávaló törzs nem maradt itt. Nem tudjuk, minek a modellje, de az is lehet, csak sportgép volt.

– Amúgy, ha meg szabad kérdenem, mik volnának a szándékaik a gépekkel a jövőben? Meglepett, hogy itt újra élet van.

– Lehet, megtartunk egyet vagy kettőt, de a többit eladnánk. Garadról vagyunk informatikus mérnökök, egy komolyabb terepi munkára települtünk ki, némi kutatással észrevettük, mi van itt, így ide.

– Szép dolog, legalább nem lesz mindez az enyészeté. Kár, hogy nem maradnak! Kellenének ide, mint egy falat kenyér!

Furcsa dolog volt, mintha mindenki, aki néha erre járt, megindított volna valamit ez

az egész, a repülés, elütött a belvárosi már-már ellenséges ridegségtől, lepusztultságtól, kéregetéstől. Tán tényleg kellett volna ide valami élet.

Máriát azért megkérdeztem este, aggodalommal, nem tart-e ettől az egésztől, végül is egy őslakos farkast rejtegettünk a garázsban.

– Nem. Itt vagyunk, nyíltan csinálunk valamit, mintha csak természetes volna. Többet ártanánk magunknak, ha bezárkóznánk. Meg látod, mennyi régi emléket előhoz ez az egész!

Igaza volt, talán tényleg segített, magam is láttam, akár egy utolsó fellángolás. Belegondoltam, vagy harminc-negyven éve a klub bezárt, csendben kihalt ez a városrész, elkopott, elaszott és elporlott, majdhogya végképp meg is halt. Mi lesz, ha majd befejezzük a munkát, és továbbállunk? Csend. Üres csend, a sivatag szele. A sorfolki omladozó háztömbök képe rémlett fel.

* * *

Újra csomagoltunk, egy harmadik, utolsó déli útra. A telepítésekből már nem sok maradt hátra, meg közeledett a tél vége, a tavaszi áradás veszélye, aztán meg a nyár, a hosszú forró nappalok, ősz közepéig véget vetve ezeknek a kutató kirándulásoknak, de addigra meg már valahol máshol lennénk.

Robogtunk hát keresztül a köves pusztán ismét a kelő nap sugarai alatt, odaérve bearanyozták a kihalt gyárépületeket, az üvegeitől fosztott csontvázát a főpályaudvarnak, bámultam és révedtem a múltba, a meghalás szépsége, de miért?

Csend vett körül minket, ahogy jártuk a várost, benéztünk épületekbe, tanakodtunk néha, mi lehetett, máskor régi térképről próbáltunk célokat, inkább kevesebb, mint több sikerrel. Nem járt itt senki, még az emlékeik is elporlottak, homokká, sivatagi szellé lettek.

A második napon egy nagyobb könyvesboltot találtunk, hirdette kopott cégére hiányzó ablakai fölött, üresnek látszott, de azért betértünk átkutatni. Szétszéledtünk, ahogy szoktunk, egy-egy zseblámpával, Tikireni a nélkül, valahogy neki jobban esett a homály, nem bántuk, ha nem talál semmit, a fő, hogy velünk volt ő is.

Egy utcafronti teremben keresgéltem, tán egy másik boltrésznek a pultja terpeszkedett el előttem komor méltósággal üres polcvázak mögött, észrevettem egy felborult képeslapos állványt, valami megérzésből követtem vonalát, feltűnt a rés a pult talpánál. Bevilágítottam, de nem értem hozzá, végül egy széthullott ablakkeret mellől levált burkolólécet csúszattam alá, és sikerült! Három régi képeslap csúszott elő a rés alól!

Amely a legfelső lehetett, a felismerhetetlenségig fakult, de a másik kettő, melyek ez alatt

heverhettek, még részben, éles vonalakkal határolva, ahogy tán századokat töltöttek egymáson, megmutatták a képet. A főpályaudvart ábrázolta, előtte a téren fákkal, emberekkel, épp kivehetően valaki egy bőröndöt húzott maga után, néhányan mintha hátizsákkal igyekeztek volna fel a lépcsőkön, tán délután lehetett.

Megfordítottam, az írás még olvashatóan hirdette a kép eredetét. „Sorsfolk Centrál az ötödik század fordulóján nyílt meg, eklektikus csarnoka az ősi építészet csodáinak állít emléket, miközben modern és tiszta környezetet biztosít a napi utazóknak és a negyed bármely régiójából érkező látogatóknak létrehozása óta.”

Nem tudtam kivenni kiadási dátumot egyiken sem, de bizarr volt. Felismertem a teret, állt az épület, de minden hiányzott, ami a képen az életet jelentette, csupán a homokot fújta a szél. Elképzeltem őket, láttam megelevenedni az utcákat, mind-mind kísértetek, halovány emlékek, libbentek tova a vágányok felé, a már soha meg nem érkező vonatokra várva.

A többiek nem találtak semmi érdemit, közösen megszemléltük csendben, majd Mária gondosan elrakta őket, újabb emlékek egy letűnt világból.

Délután egy iskola került sorra, újra mindannyian elindultunk a magunk útján, nekem a kintről tornacsarnoknak látszó épületrész jutott, amiről hamar ki is derült, valóban az volt.

A beszakadt plafon törmelékei között szilánkosra tört bordásfalak maradványai heverték, a parketta, ahol még látszott, kikopott, mállott el lépteim alatt, fénypázmák törtek keresztül a keskeny ablakokon. Szinte hallani véltem egy kiáltást, pattogó labdát, csak keresztülsuhanni a semmin, a halott csenden.

Hamar megtaláltam a szertárt, hátrahagyhatták talán minden felszerelésével, a zseblámpám fényénél a portól, homoktól eltekintve még egészen épnek tűnt, csak bal felől hevert kusza halomban vagy két-három dobbantó és matracok. Szent ég, hogy én mennyire utáltam bukfacezni! Össze is rókáztam magam az egész osztály örömeire egyszer, émelyegtem, mindig iszonyat rettenet volt. Odaléptem, megfogtam a matrac szélét, ujjam alatt elrepedt, tört, hullott szét a műbőr huzata.

Megfordultam, egy rekeszben felhasadozott medicinlabdákat vettem észre, azokat is alig tartotta már valami össze. Mellette a polcokon mindenféle összetöppedt bőrök, kosárlabdák voltak valaha, lentebb összevisszaságban fekete-fehér ötszögek és hatszögek. Felvettem egyet, kopott feliratát még épp el lehetett olvasni, „Official size”. Vége volt, elmúlt.

Kutattam tovább, egy kis kiürített tanári szobában leltem egy régi bronzérmét, harmadik helyezés a 687-es városi pingpong bajnokságon, ugyan már tudtunk frissebb dátumot, eltettem, ezt is valami jellegzetesnek éreztem, éltek itt valaha.

Széles lépcsősor vezetett lefelé az alagsorba, egy kétszárnyú ajtó nyílt ki az udvarra, majd

még lentebb, ahová már csak fejmagasság fölötti kis ablakokon szűrődött be fény. Nagy terembe léptem, tele szanaszét szórt asztalokkal, székekkel, hamar felismertem benne a néhai ebédlőt, észrevettem a kiszolgáló ablakokat, egy ajtót a konyhára.

Nem vártam, hogy bármit is találnék ott, de vittek az emlékek. Zsivaj, rohanás, tülekedés a sorban, zsebkendőleves, takonyfőzelék meg malter, sose jártam a konyhában, ahol ezeket kotyvasztották. Üstök, kondérok, hatalmas, repedező zománcú, itt-ott rozsdálló tűzhelyek és mosogatók útvesztőjébe keveredtem, a lámpafény időnként megcsillant egy sötét sarokban, elszórt kések, villák heverték szanaszét.

Újabb ajtó nyílt egy lépcsősorra mélyebbre lefelé, hatalmas, nyomokban még fehér fagyasztóládák közé, ingattam lámpám, gondoltam, valahol lehet még egy ajtó garázshoz, ahol kirakodtak, esetleg teherlift, bár túl messze sem akartam keveredni.

Egy beszögellésnél aztán ledöbbsentem. Embermagasságú, ajtószerűen a falba vágott nyílás mögött hosszú, egyenletesen lefelé tartó járat indult, nem értettem, mire szolgált egy iskola konyhájában, hacsak nem már a város összeomlása után vájták ki valamiért.

* * *

Visszafordultam, kirohantam az udvarra, kiáltottam társaim után. Lassan keveredtek elő, utoljára Tikireni, aki valahol a másik épületszárny tetőterében kóborolt. Elmondtam nekik, mit találtam.

Tikireni lépett előre, láttam rajta, feszült, de nem mondta, miért, csak intett, maradjunk mögötte. Haladtunk előre, meg-megállva, ő mintha szaglászott volna, bajuszcsápjait végighúzta itt-ott a padlón, falakon. Beértünk a konyhába, majd le a hűtőházba. Jelezte, hogy maradjunk hátra, épp láttuk a homályban, odalépett a járáthoz, vizsgálta hosszabban, behajolt, mintha bajszaival próbált volna valamit megérezni.

Hirtelen megpördült, hozzánk lépett, nyomott hangon utasított.

– Ki! A kocsihoz!

Megrémített. Rohantunk kifelé az épületből, ő maradt végig hátul, szinte üzött minket.

– Hajtsatok a vasúthoz, szereljetek át, anilyen gyorsan csak tudtok, tűnjetek a városról!

– Mi a pokol van abban a lukban?! És te?!

– Várjatok rán a határban, nyílt téren, hogy nenekülhessetek, ha kell! A hajtány a sínen elég gyors! Nincs idő, vissza kell térenni!

Jákob beletaposott, arcunkra kiült a döbbenet, ahogy Tikireni hátramaradt mögöttünk, láttuk visszafordulni, visszafutni az épületbe. Mária szemében könnyek csillogtak.

– Mi történt? Mi elől menekülünk?!

Jákob szólt.

– Még sose láttam ilyet! Sejttem, de nem akarom tudni...

Feszült csendben értünk a főpályaudvar csarnokához, minden ugyanolyan kihalt volt, mint eddig, még a szél sem kavart homokot. A sínekre küzdöttük a járművet, elő a kulcsokat, szereltük át a kerekeket, csak a fémek tompa koppanásait hallottuk, rémképek törtek rám, mit próbálhat az a farkas ott feltartóztatni. A szögletes járat semmibe vesző feketeségét láttam, valamit mögötte, valahol mélyen, nem akartam tudni, mit. Megvoltunk, Jákob intett, Mária csak meredt üres tekintettel túl a csarnok bejáratának oszlopain.

– Mária! Tikireni akarta így, ő tudja, menjünk!

Megfordult, csendben felült mellénk. Indult a motor, gyorsultunk, a késő délutáni nap narancsos fénybe borította a csupasz acélszerkezetet, ahogy magunk mögött hagytuk. Semmi nem mozdult a halott városban.

Szemsarokból elkaptam egy sötét alakot, komor gyárépületek közül tört elő, irdatlan tempóban, oldalról, egyenesen felénk!

– Jákob!

Majdnem kiestem az ülésből, nem gyorsított, fékezett! Találkoztunk, ugrott, majdhogy fellökte a hajtányt, ahogy belekapaszkodott, ráismertem, Tikireni volt, épp mögém került a platón!

– Tűnjünk innen!

Nekivágódtam a háttámlának, robogtunk, örültem, hogy múlt alkalommal a rendező két rosszul álló váltóját átkínlódta a megfelelő irányba. Hátranéztem, nem láttam semmit, de mégsem! Valahol messze visszamaradva valami a pályára került, majd még egy, nem tudtam kivenni, micsoda, mit csináltak, talán követtek, de nem tudták tartani a tempót. Kiértünk a pusztára, magunk száguldottunk tova.

Felnéztem Tikirenire, csak ekkor vettem észre, mi lett vele. A jobb oldali bajuszcsápja majdnem töből hiányzott, egy vágat szelte végig a pofáját, egyik csupasz, pikkelyes alkarjába mintha egy vadállat harapott volna bele.

– Mi történt?

– Nenn sikerült! Negtánadtak, neg akartak titeket ölni!

– Kik?!

– Fiatal elvadult tanik.

Közeledett a Kixatkin, a leszakadt híd. Jákob kérdett hátra.

– Üldöznek még?

– Nenn látonn őket. Szereljetek át, nég kitartok, őrködök, siessetek!

Elrémitett az idő, remegett a kezem, ahogy oldottam, húztam a csavarokat, még jó, hogy volt annyi kulcsunk, hogy Jákobbal mindketten csinálhattuk. Elindultunk a völgybe, Tikireni fenn maradt a parton, lehasalt a töltés mögött, kémlelte a távot, de nem látott mozgást. A túloldalt elakadtunk, kínlódtunk mindhárman, ástuk ki a gépet a homokból. Jákoból ki nem néztem volna, hogy így elordítja magát.

– A rohadt életbe, itt döglünk meg!

– Fenét. Tiki ott a túlparton, nem lát semmit. Borítsuk ki a francba a vizet, hátha kihoz.

Úgy tettünk, több, mint félig volt a hordó, fellöktük, majd mindhárman nekifeszültünk. Sikerült, megindult!

Már majd' felértünk, mikor Tikireni megindult, porolt lefelé a parton, már-már ordításba csapót vakkantott át, – Jönnék! – Megnyomtuk, végre fenn volt a cucc a pályán, nekiugrottunk tépni a csavarokat, remegtem, kétszer is megpróbáltam, mire ráfogtam egyre, alig vettem észre, mikor hirtelen Jákob ájultan esett össze. Mária azonnal átvette a kulcsát, Tikireni átért, úgy láttam, megszédült, végigellenőriztem gyorsan minden csavart, felraktuk Jákobot a platóra az üres hordó mellé.

– Ülj hátra, vigyázz rá, le ne essen, vezetek!

Mellém került Tikireni, hátrafordulva átnyúltam a támlán, hogy megtartsam alélt társunk, a nyugvó nap sütötte a völgy oldalát, és láttam! Port kavarva éppen akkor ugrotta meg a peremet két üldözőnk, két fekete foltos aranysárga gepárd, irdatlan tempóban rohantak! Mária a gázba taposott, kapaszkodtam a padba, Jákobba, mindenbe, bőgött a motor, rángatott, csattogtak a kerekek, szaladt ki a messzeségbe a pálya vége, mikor hirtelen előtörtek!

Láttam, elborzasztott, elszántság, leszegett fejjel, hátracsapott füllel, mint fáradhatatlan gépek, nyomták neki, utánunk, egyre csak utánunk, nem tudtak behozni, de le se maradtak, pedig tudta bőven a százat a hajtány, és Mária most aztán biztos áttolta a pedált a padlón!

Nem tudtam, meddig tartott, óra szerint lehet, percekig, de úgy éreztem, ennek nincs vége, ezek nem állnak meg, nem számít ezeknek semmi. De végül mégis lassítottak, visszamaradtak, követtek, de hagyták nőni a távolságot. Néztam utánuk, míg már csak alig kivehető pontokként tudtam felismerni őket az alkonyati messzeségben, de alig

nyugtatott meg, tudtam, nem adták fel ennyivel.

– Tiki... Tiki!

A farkas nekem dőlt, csak ekkor vettem észre, megböktem, megráztam.

– Ne ájulj már el te is, basszus, haza kell érnünk!

Megcsóválta a fejét, nyújtotta tagjait.

– Nenn sikerült. Nirrel kellett harcolnonn, erősevvек nálunk... Nenn lesz jó. Segítségre lesz szükségenn.

– Most? Mifélére? Ezek még mindig követnek!

– A városva nenn fognak. Otthagyjátok a hajtányt a sínen, nindent, annire nincs szükség, rohanunk, hogy a furgonon utol ne érjenek.

– De...

– Nenn érdekes, lesz vele, anni lesz. Az életed fontosavv, najd ráérték utána felnéni a károkat.

Robogtunk tovább, Jákob lassan magához tért, kérdezte, mi történt, annyira magamnál voltam, hogy ne sokkoljam azonnal még egyszer. Nyugtattam, hogy rendben haladunk, lemaradtak, nem sérült meg senki.

Jóval sötétedés után értünk Irosiba, a motor leállítására nyomasztó halott csend ült ránk, remegve meredtem a távolba a sínek mentén, többé esély se volt látni se, ha jöttek.

– A fészkes jó istenit! Nem hagyhatjuk itt az egészet a francba!

Jákob kifakadt, miközben Mária Tikirenit támogatta a furgon ajtajához.

– Jákob! De igen, itt hagyjuk. Tiki szerint csak a városban vagyunk biztonságban, és a furgonnal rohadtul nem hagyod le őket, ha jönnek!

– Már hogy a fészkesbe nem?!

– Alig menekültünk meg a hajtánnyal előlük! Franc tudja, mennyire kitartóak hosszú távon, mennyi nekik ideérni, de nem látod őket!

– Le kellett volna löni a picsába az összeset.

Éreztem, ez már amolyan beletörődő megadás volt részéről. Odakísértem a furgonhoz, az utasülésre, én ültem be vezetni, Máriát a raktérben hagytuk, foglalkozzon Tikirenival, ha lehet, valahogy segítse bele a ládájába. Igyekeztem minél gyorsabban haladni, erőltettem a szemem a reflektorok fénypásmáira, keresve a hibák között a legjobb utat.

Végül Mária is átkopogott, a vegyi gyár épületei mellett parkoltunk le, hogy átszálljon a raktérből, mindenhol békés sötét némaság honolt. Eseménymentesen érkeztünk meg végre, éjfél felé a repülő garázsba.

- Tikireni súlyos beteg! Segítenünk kell rajta.
- De... Basszus, Mária, és szerinted tényleg lökjem ki őt ott a francba a Dinárcháton?
- Ő mondta! Van ott nir barátja, aki segítene rajta!
- Szent ég... Őt is elvesztenéd, elhiszek sok mindent, de hogy majd törzsi vuduvarázslatok meggyógyítják! Ha még bele nem pusztult abba a ládába.
- Hová vinnéd máshová? Bízom benne, csak ő tudja, mi kell neki.

Vitatkoztunk. Az egész lehetetlennek tűnt, Tikireni maga azt kérte Mária szerint, hogy hagyjuk a ládában, ő meg hitt neki, hogy úgy jó. Én sem értettem, nem tudtam felfogni sem, hogy van ez az egész, miként kaphatna ott a vadonban bármi orvosi segítséget.

Éjszaka alig aludtam, felrémllett az alagút, azoknak a gepárdoknak a feje, elszántságuk, ahogy üldöztek, pillanatok. Az egész egy szar apokaliptikus filmek hatott, ahol semminek nem kellett, hogy magyarázata legyen. Se víz, se élelem, egyszerűen nem volt, amin létezhesse az ott! Miért?! Mi a francért voltak egyáltalán éppen ott?! Mégis láttuk őket, mégis megmárták Tikirenit, és el tudtam hinni, megöltek volna, ha utolérnek. Bámultam a semmibe, elképzeltem a foltos plafonunkat, amit nem láttam.

Másnap meg összekapartuk magunk, hogy kimenjünk néhány helyszínre, bár nem úgy terveztük eredetileg, hisz kinn kellett volna még legyünk a pusztában. De akárhogy variáltuk a tervet, látszott, hamar be kellene fejeznünk az újorosi tartózkodást. Mária legalábbis nem akarta, hogy sokáig maradjunk.

A harmadik nap éjszakára sikerült döntésre jutnunk: jól megraknánk a furgont, először repülőmodellekkel, onnan ki Irosira a hajtányért, majd Jákob rendezné, hogy minden a megfelelő helyre jusson, Garad végcéllal, ahol rá jutna, hogy lepapírozza és eladásra feltegye a modelleket.

De legelőször vissza kellett mennünk oda.

A vegyi gyár elhagyatott komor tömbjei után álltunk meg.

- Mária. Kivehetnénk Tikit? Félek, mi lehet ott az állomáson.

Kihúztuk a raktérből a ládáját, óvatosan nyitottuk fel. Csendben, mozdulatlanul összegyűrve ült benne a farkas, kicsinek, gyengének, törékenynek hatott, akár mintha aludt volna. Vártunk, Mária hozzáért, semmi. Meghalt volna? Mária végigsimította a

fejét, lassan mozdultak a fülei, hátracsapott állapotukból kiegyenesedtek, kinyílt a szeme, felnézett.

– Odaértünk?

Alig hallatszott kérdése.

– Nem... Szükségünk van rád. Irosiból össze kéne szedni, amit hátrahagytunk, nem merünk továbbmenni, míg te nem mondod, hogy úgy tehetünk.

– ...Stak... Hány nat telt el azóta?

– Három.

Kihúzta karjait a ládából, kikönyökölt rá, megragadta a peremet, próbált felállni, szédült. Mária segített neki, hagyta, hogy rá támaszkodjon, a furgon ajtajához kísérte, leültek.

– Fog menni?

– Negcsinálonn.

Hátul maradtak a raktérben, továbbhajtottunk, egészen Irosi határába. Ott kiszálltak, Tikireni gyűjtött annyi erőt, hogy valahogy elszédelgett, próbált szaglászni, megmaradt fél bajuszcsápjával érezni. Semmi. Elértük az állomást, újra előre ment felderíteni.

– Itt voltak, a nattalt az étületven töltötték, éjszaka visszaindultak a vasút nentén. A két nir, csak az a kettő, annelyik üldözött, nenn érzek élő vírust.

– Miféle vírust?

Megcsóválta lassan a fejét, ahogy visszaténfergett a furgon mellé.

– Hagyjuk. Összetakolhattok, viztonságos.

Nem piszkáltam, láttam rajta, kész van. Jákobbal nekikészültünk a munkának, magunk is észrevettük a nagy kutyaféle nyomokat itt-ott a vastagabb homokban, tényleg végig követtek, bele se akartam gondolni, mi lett volna, ha elkezdünk még ott este rakodni. A vadonból jött Tikireninek legalább elhittem, bíztam benne, biztosan állítja, hogy már nem voltak itt. Ha nem keltjük fel, alighanem hanyatt-homlok menekültünk volna az első nyomra.

Tán két órát is elvitt a pakolás, a furgonból ki kellett rakodni a modelleket, a hajtányt át kellett szerelni közútra, felrakni, utána mindent vissza erre rá, még ennyire tele nem tömtük. Végül szegény szédelgő Tikireni is behajtogatta magát a ládába, kérve minket, hogy már ha lehet, tényleg csak a Dinárchegyen nyissuk ki, mert nem bír az ott rejtőző barátaigi elvergődni. Az egész kuplerájjal csak éjfél után érkeztünk meg.

Feküdtem a matracomon, ott jött le csak még egy felismerés erre az egész zagyvaságra. A

hivatalos oldalak szerint azok a nirnek nevezett gepárdok a farkasok kutyához hasonló háziállatai voltak. Ezek meg maguktól valami irgalmatlan távolságra elüldöztek minket, hogy aztán visszatérjenek, ilyen fenevadja kutyában senkinek sem volt. Aztán meg...

Tikireni egy nir barátjához akart visszatérni Dinárchegyre. Ha Mária jól hallotta, vagy én jól emlékeztem Máriától. Ezt az egészet már érteni sem akartam.

* * *

Másnap reggel elkészöntünk Jákobtól, már benn a városban, mert nekünk meg fel kellett szednünk valami bértragacsot, hogy a melót befejezzük. Találtunk egy kölcsönzőt, kifizettük, egy bevásárlás után újra ott is voltunk a garázsban, ketten, néztünk végig a hátramaradt hiányos roncsokon, amikkel már nem tudtunk foglalkozni.

- Szent ég, mit csinálunk még ezzel az egész romhalmazzal?
- Lezárjuk, itt hagyjuk, úgyse lehetne eladni. Jól jöhet még ez a garázs később is.
- Tikit rejtegetni?
- Akár arra is.
- Nem aggódsz érte?
- Félttem. De ő tudja, hogyan működik az ő világuk.

Közben átmentünk a szobába, már csak egy számítógép maradt az asztalon, sok egyéb holmink szintén hiányzott, útnak indítottuk Jákobbal. Leültünk a szakadt bordó kanapéra a régi naptárak alatt.

- Zavaros nekem ez az egész. Mégis, mennyit tudsz róluk?

Sóhajtott.

- Túl sokat... És hátborzongatóan keveset... Félek, nem tudom, mi lesz.
- Történt valami?
- Igen...

Könnyek jelentek meg szeme sarkában, fájdalom, de nem sírt.

- Ölni fognak.
- Hogy?!
- Azok ott délen terroristák. Talán elbizonytalanítottuk őket, egy hétre, két hétre, lehet, máshová mennek, de ölni fognak.

- Szent ég... Nem tudjuk jelenteni valahol?
- Tiki megtiltotta, nincs értelme!
- Már hogylene! Egy katonai osztag leszáll ott, szétlövük, kifüstölik őket!
- Nem, nem, ez az egész... Nem megy, halálukba vonulnának!

Mária hátravetette magát a kanapén, felnézett a plafonra, próbálva összeszedni gondolatait.

– Tiki békét szeretne, békét, ahol mindenki hazatérhet, ahová tartozik. Annyira reménytelen az egész! Élnek, küzdenek, hogy éljenek, sokan közülük levonultak a föld alá. Mesélt róla. Titkos városokról, messze érő alagutakról, legenda, vagy valóság, nem tudom, de ő maga néha hihetetlen helyeken bukkan fel! Az iskolában azt mondta, véletlen ő maga élesített egy jelzést, amire kitörtek azok onnan lentől, ki tudja, mi történt volna, ha belépsz oda! Egy alakulatra lehet, ráomolna az egész, a nélkül, hogy akár egyet is látnának közülük!

- De... Nem lehetne valamit mégis tenni?
- Meg kéne ismerni őket... Alig tudunk valamit róluk, te is tőlem kérde, ez az egész borzalmas. Félek.
- Téged nem hívott Tiki Csendföldre?

Csend, Mária mélyeket lélegzett, éreztem, valami súlyosat jelenthetett neki ez.

- Hívott.
- Ha mennék én is?

Hirtelen volt, kibukott belőlem, csak utána eszméltem, mekkora súlyú döntést hoztam majdnem e kérdéssel. De úgy éreztem, bennem volt, már maga a név, „Csendföld”, titokzatosságával csábított, felfedezni, ki abból a posványból, amit egy átlagos, a politika és a fogyasztói társadalom minden baromságának behódoló élet jelentett, ami eddig úgy tetszett, itt sem más, mint a Földön.

Mária rám nézett, kissé meglepve.

- Talán... Jákob viszont aligha jönne, féltem.

* * *

Folytattuk ketten a melót, a telepítéseket, valahogy a végére maradtak a legótvarabb kerületek, ahol a lift léte az ötemeletes tömbökben kifejezetten extra szolgáltatásnak hatott. Bántam, hogy Jákob elment, valahogy nagyobb biztonságban éreztem volna

magam, ha mindhárman kinn vagyunk.

Itt egy-egy helyen még délelőtt is előfordult a tajtrészeg óbégató tántorgó, nekiesett a lépcsőkorlátnak, lehordta a Jóistent, meg annak a nagynénjét is, hogy nem megy neki éppen a lift, már ha egyáltalán a jó ajtón szédült be.

Munkanélküliek, reménytelen sorsok.

Ellenpélda is akadt azért. Kerekesszéken érkezett egyik nap egy öregedő ember, még látszottak rajta amolyan szögletes, szálkás vonások, amiről még a Földről valami gépkezelő ipari munkás képe ugrott be, türelmesen leparkolt mellettünk, ahogy a telepítést végeztük, köszöntünk, visszaköszönt, bocsánatot kértünk a fennakadásért, igyekszünk.

Csak legyintett, ráér, amúgy tegyék a dolgukat, nem siet sehová, nem teszi be rá az ajtót az asszony. Mária meglepve kértett rá, hogy lehet, hogy egyedül járkál ki, bevásárolni, észrevéve a kis szatyrot kenyérrel, némi zöldséggel, meglepve kértett vissza, hogy hát ugyan miért ne, dolgos asszony, megérdemli. Mire elkészültünk, megtudtuk, a néhai acélműben dolgozott, amit három éve végleg bezártak.

Egy másik helyen halk fuvolázás lengedezett a lépcsőházban, meglepett. Ahogy haladtunk munkánkkal, viszont felismertem, ugyanaz a dallam ismétlődik. Közben időnként valami elnyomott, ijesztő artikulálatlan ordítás rengette meg a teret, sehogy sem illett a kettő. Feltűnt, a fuvolaszó mindig abbamarad az ordítás előtt.

Örültem, mikor itt végeztünk. Nem akartam tudni, milyen elfuserált, kifordult sors lehetett e mögött az egész mögött.

Aztán eljött végre az utolsó lift, helyére csavaroztuk, bekötöttük a diagnosztika modult, felkerült a panel, integrációs tesztek, minden rendben, autóba ülhattünk, haza.

Persze el kellett végezni még egy adag záró tevékenységet, megvizsgálni a teljes rendszert, minden ott van, jelent, rendben jönnek az információk, dokumentációkat lezárni, átadni, egy utolsó nap képzés, további egyetemi kapcsolatok hosszútávú karbantartásokhoz, egyebek, de ezek már nem jelentettek sok napot.

Jákobtól megtudtuk, sikerült rendben megoldania, amit meg kellett, el is adott egy gépet, Tikirenit persze nem említette, a kavarodásban Mária kódjelet is elfelejtett megbeszélni rá, hogy ő megvolt-e.

Kitakarítottunk, a farkas ittlétének minden vélt nyomát még utoljára gondosan eltüntettük még a rejtéklyukból is, elrendeztük, ami maradt, pakoltuk, amire szükségünk volt, hátizsákba, bőröndbe, vonathoz készülve, gondosan lezártunk mindent, talán egy újabb fejezetet az életemben. Még utoljára visszanéztem a pusztaszéli komor tömbre, fenn a garázs fölött az alig olvasható táblára, mely a néhai klub létét hirdette, hát ennek is vége

volt, elszállt, elvitte a sivatagi szél.

Újoros központi pályaudvara lehangoló látvány volt, akár a főutca, a bejáratot felállványozták, de tatarozásnak nyoma se látszott. Egy-egy sarokban kéregető húzta meg magát kalapjával, ezek legalább nem próbáltak a nyakunkra mászni, ócska üzletek, kétes állagú szendvicsek kellették maguk lehetetlen árakon, a vágányok kijelzőin nem törődtek sem a kiégett ledekkel, sem a porral, ami belepte őket. A fehér távolsági szerelvény másvilági tisztaságával idegenül hatott, melyre fel kellett szállnunk ezernél több kilométeres utunkra Garadig.

Mikor végre elindult velünk, megkönnyebbültem.

* * *

Szia Anya, Apa!

Végre! Befejeztük a munkát, összerakodtunk, már most vonaton ülök, még egy óra, napnyugta, épp tisztul fel egy vihar, esett, erdőben suhanunk!

Elegem volt már abból a kietlen pusztaságból ott délen, nem bírom a sivatagot. Jákob már korábban elvitte a nagyját a holminknak, most mi így kocsi híján Máriával vonatozunk, jó adag bőrönddel megrakva, reggeltől estig, de nem rossz, kényelmes, nekünk legalább nem kell az utat figyelni, meg éjszakára valami akármilyen hotelben megszállnunk.

Nem tudom, ti hogy vagytok vele ott, nem nagyon írtok róla, mi történik. Remélem, azért minden rendben.

Üdv:

Tomi

* * *

Mária tudott róla, hogy néha a szüleimmel levelezek, hogy ezek a levelek a Proximára mennek, valahogy átvergődve két féreglyukon. Beszélgettünk az űrről, a végtelenség és a bezártság kontrasztjáról, gondosan kerülve, hogy bárhogy véletlen az itteni életünkre térjünk át.

– Milyen volt? A Földet látni, onnan? Mit éreztél?

– Talán magányt... Törekénységet, mennyire apró a világ. Felhőkbe burkolódzó kis kék gömb a semmi tengerén, ennyi.

– Vissza szeretnél volna oda menni.

– Igen, de nagyon összetett. Ott voltam otthon, hiányzik, de az egész, ami ott történt, és talán most is történik! Mindegy, már messze van.

– Messze... Volt valami az ugrásban, elszakadás?

– Nem sok. Abban a szardíniásdobozban már mindegy volt, ki se nagyon lehetett látni. Három nap vagy egy hónap, attól, hogy elindultunk, már akárhol is lehetünk volna. Adtak egy visszaszámlálót, még lehetett írni egy utolsó levelet, míg az utolsó óra lejárt, aztán megremegett a hajó, mikor azt hittem, kezdődik, már véget is ért... Elbődült egy öblös basszameg, valaki, gondolom, sportközvetítést nézett.

Mária felnevetett, jó volt hallani.

* * *

A következő hetekre, a nyárra minden majdhogy teljesen megállt, elcsendesült. Akadt ilyen-olyan kisebb munkánk, végeztük, de nem történt különösebben semmi, az egyetemi életbe nem sikerült már bekapcsolódnom, hisz szinte már vizsgaidőszak volt, mire rendben visszaköltöztünk. Néha-néha ránéztünk a hírekre, történtek a világban dolgok, de Újoros környékén semmi, talán tényleg sikerült annyira megzavarnunk támadóinkat, hogy elszéledtek. Jákob lassan eladogatott mindent, a Dakkyn-170-est kivéve, megállapodtunk, hogy ez a gép egyszerűen oda tartozik, ha visszatérünk valaha, elvisszük magunkkal, repülünk vele újra ott a házak mögött a pusztán.

Néha hárman, néha csak Máriával felmentünk az északi lejtőkre az őshonos erdőkbe, sziklás hegyoldalakra, látni, érezni azt a furcsa világot, meg a városban fel nem hozható dolgokról halkan beszélgetni, leginkább ha csak ketten voltunk.

– Tikivel hogy tartasz kapcsolatot amúgy?

Már addigra tudtam, meggyógyult, éli életét a Dinárcháton.

– Tud számítógépet használni, a rétegelt titkosított hálózaton küldünk egymásnak ritkán üzenetet. Vagy ő, vagy bárki tőlük, aki éppen eléri, elolvassa, aztán ha tud, válaszol.

– Nem félsz, hogy lehallgatják?

– Ők nagyobb veszélyben vannak velem, itt a városban rengeteg titkosított üzenet kering állandóan. Van egy régi táblagépem, a hálózati kártyáját még Jákobbal kiütöttük, nem tud sem adni, sem venni, azon írom alá, titkosítom, vagy nyitom fel az üzeneteket, adatkulcsom teszem át olyan gépekre, ahonnan lehet forgalmazni. Vigyázunk, a tartalom nem kerül ki, a rétegelt hálózaton nehéz lekövetni, honnan hová megy.

– De rajtuk keresztül? Azért Tiki csak nem ért annyira a gépekhez... Meg honnan van nekik ott gépük hálózattal?

– Nem tudom, hogyan csinálják, de nem olyan vadon szülöttei, mint amilyeneknek gondolod őket. Egymással is kapcsolatban vannak, Tiki néha lehetetlen messziről szed össze információkat.

– És ha ők maguk vannak valahogy kapcsolatban a titkosszolgálattal?

– Tomi! Nem, Tiki nem lehet...

Talán elbizonytalanodott, sétáltunk a sötét törzsű fák között, kis fekete-sárga denevérmadár röppent át az ösvény fölött.

– Rég ismerem őt, megbízom benne és azokban, akiket társainak választ, úgy is, hogy nem láttam őket. Most tényleg úgy néz ki, mint aki...

– Nem... Nem hinném, csak itt már minden annyira bonyolult.

Kiültünk a hegyoldalba, néztünk a távolba, délre, el a város, a zöld földi foltok fölött, csillogó széles sávként tekergett a Kixatkin a messzeségbe. Jobbról fölöttem egy kiszögellésen kis sárga tollas gyík süttette magát felemelt fejjel, szellő borzolta apró tollait.

Máskor, kinn ugyanezen a hegyoldalon szóba került Csendföld, talán az élővilágról beszélgettünk.

– Tényleg megnézném, milyen világ, de Tiki maga is annyira hajmeresztő tud lenni.

– Még mindig nem bírod, hogyan eszik?

– Nem csak azt, most mondd, lány létedre bírnád, ha tényleg elkezdené aranyos tollas kis állatkákat csak amúgy foggal meg karommal?

– Nem, de láttam. Elviseled, nem nézel oda. Csúnyább dolgok is vannak ott.

– Jártál már ott?

Elhallgatott, nézett a távolba, az árnyékok vándorlására a város és a mezők fölött, fenn az égen felhők vonultak lassan.

– Igen... Mikor elvégeztem az iskolát, a család kiköltözött, tudtam, beleegyeztem. Vonattal mentünk, Orlanába, onnan az éj leple alatt lopakodtunk ki nehéz táskákkal, majd napokig vándoroltunk, míg egy romos város szélén egy kis faluba nem érkeztünk. Nem emlékszem a nevére, hogy hol volt, Tiki tán meg tudná mondani. Tán százan lakhatták, elszórtan, több xi és nir is élt közöttük. Lassanként megismertük őket, egy Kikrajj nevű xi oltalmába kerültünk, akivel később az erdőségbe messze kijártunk, a szüleim biológusok voltak, kutatták a helyi élővilágot, a fákon élő denevérmadarakat.

Meglepve hallgattam. Szünetet tartott.

– Gyakran jött velünk egy nir is, nem emlékszem nevére, de változott, hogy Kikrajjon túl kivel jártunk ki, esetenként akár három-négy napra is. Nem emlékszem, Tikirenit láttam-e korább, de akkor ő tartott velünk ötödiknek, a második nap anyukámtól átvette a hátizsákot, amit sem Kikrajj, sem más soha nem tett.

– Szerencsétlenségünkre belefutottunk egy ismeretlen csoportba, két xi és egy nir, Kikrajj összeszólalkozott velük, ami harcig fajult ő és az egyik xi között. Tikireni maga mögé utasított minket, feszült volt, nem mondott semmit, féltünk, anyukám és apukám maga közé vett. Kikrajj megadta magát, lekuporodott, legyőzője fölötte, társa és a nir felénk jött, Tikireni hátrált, kért minket is, hogy óvatosan tegyünk úgy, miközben fűjt és káralt a támadóinkra.

Csend. Mária szeme sarkában könnyek csillogtak, ahogy a messzeségbe tekintett.

– Megugrottak... Kitépték mellőlem anyut és aput, Tikireni hátralépett, belé kapaszkodtam. Elordította magát, fülsértő éles vakkantásokkal, nem hagyta abba, folytatta egészen addig, míg mind meghátráltak, elfutottak az erdőbe.

Nem mondta ki, de értettem. Ültünk egymás mellett a sziklákon, némán gördültek tova a felhők az égen, méhek és színes apró denevérmadarak keringtek a virágok körül.

– Ő segített visszajutni. Volt egy nagymamám, akihez odaköltözhettem, eltűntették, hogy valaha kinn jártam volna, mintha hátrahagytak volna. Három éve őt eltemettük, akkor már ismertem Jákobot.

– Szent ég... Vissza tudnál menni oda?

– Tikiben bízok. Jobban, mint abban ott lenn.

A messzeségben elterülő város felé intett.

– Furcsa lehet, de szeretek visszaemlékezni arra, amikor éltek. A tanik kissé különöseksnek, zárkózóknak tündek, de voltak pillanatok, az emberek jobban összetartottak... Előfordult, hogy beszélgettünk Jákobbal erről, de ő nem akarna oda menni.

– Ő hogy keveredett bele ebbe az egészbe?

– Véletlen találkoztunk, mint veled. Neki sem éltek már a szülei, akkoriban egy csoporttal egy közeli bezárt bányavasúton hajtányozgattak, szerveztek néha programokat, amíg a közlekedési hatóság rájuk nem szállt. Pénzüik nem volt, a társaság széthullott, mi végül a Hátárhegyeken kötöttünk ki. Összebarátkozott Tikirenival, de őt ez a kutatás, barkácsolás érdekli inkább, lehet, túlságosan fél is.

– Láttam, de múlt karácsonykor nekem nem tűnt úgy, te kérted, hogy forduljunk vissza.

- Az... Más. Nem tudjuk, mi történt ott, mindannyian egyformán féltünk.
 - De valamit beszéltek róla Jákobbal.
 - Arra jutottunk, lelőhették őket, de nem ilyen egyszerű. Tiki népének van egy legendája, egyszer sikerült csak véletlen szóba hoznom, emlékszel, mennyire azon volt mindig, hogy bújjunk el mélyebben épületekbe a légi őrjáratok elől. Valamiféle éjjel járó kísértet vagy szörny lehet, amely talán elragadná őket. Kitér, nem beszél róla, lehet, tabu a hitvilágukban.
 - De mi okuk volt úgy csinálni, mintha az tette volna? Nem jár arra senki.
 - Ezt nem tudjuk. Talán lehet benne politika, üzenet nekünk, bárkinek, aki arra jár, lehet, sejtik, hogy ritkán hozzánk hasonlóak hajtanóznak azokon a régi pályákon. Ha nekünk, lehet, valakik tudják, hogy velünk szokott lenni egy xi, és annak akartak ezzel üzenni.
 - Ettől ijedtél meg?
 - Talán igen. De később nem történt semmi, meg már akkor majd' egy hete kinn voltunk Tiki nélkül, még meg is leveleztük vele, hogy megyünk, de miattad inkább akkor ne jöjjön. Ha lehallgattak volna, hetekre előre tudják, hogy kinn leszünk, de nélküle.
- Beszélggettünk, végre tisztultak dolgok, úgy éreztem, legalább tudom, hol és kikkel vagyok, még ha amúgy ez a világ is egy átláthatatlan mocsárnak tűnt.

* * *

Szeptember negyedikén elborzadva hallgattam a híreket. Újorost újabb támadás érte, két kerületet körbezártak, a légierőt is bevetették, reggelre ötszáznál több halotról érkeztek a jelentések, a környék kórházaiból minden felszabadítható orvost, sebészt, ápolót átcsoportosítottak, maszkokban járták az utcákat az elszabadult fertőzésektől tartva.

Csak meredtem a képekre, videókra, ismerős helyekre, visszarémlett az alagút, a két üldöző nír rémlátomása. Harminchárom őslakost és öt terroristát ártalmatlanítottak, ezek is kinn voltak, kikockázott, alig kivehető alakú tetemek.

Biztos nem tehattunk volna semmit azért, hogy ez ne történhessen meg?

Nem hoztam szóba. Mária, éreztem, nem tudott sokkal többet nálam, Jákob annyit se. Egyedül Tikireni mondhatott volna bármit, ha velünk lett volna, és hajlandó lett volna beszélni. Nem hittem, hogy köze lett volna az egészhez azon túl, amit magam is láttam, de ő ismerte a népüket.

Vajon ő maga hajlandó lett volna-e tenni azért, hogy ne történhessen ez meg?

Csendben végeztük dolgunkat, kikerekeztünk az északi lejtőkre, de ott is csak némán,

alig pár szót váltva ballagtunk a homályos erdőben. Mindannyian emlékeztünk arra a délutánra.

Október péntekén aztán jelentést kaptunk, hogy feltörték a repülő garázst.

Az automata riasztás alapján a rendőrség intézkedett, felmérték, végigfotózták a helyszínt, megküldték állapotát, elsőre nem láttuk, hogy bármi komoly eltűnt volna. Nem értettük, évtizedekig nem érdekelt az egész senkit. Gondolkodtunk, eladni úgyse lehetett volna, Tikireni betegsége miatt meg mindent elhozni se tudtunk, amúgy se nagyon volt hová raknunk a nagyobb repülő holmit, hacsak nem Ticakinvárosban a hajtány mellé. Valakinek ki kellett mennie rendet csinálni, további nyomozás igényléséről dönteni, új zárat felrakni, végül én vállaltam be.

Másnap már utaztam, este már újra az ismerős komor háztömbök között ballagtam a város végére, el a düledező régi játszótér mellett, szerencsére a támadás más kerületeket érintett.

Alig látszott valami az ajtón, erős vaskerete volt, kibírta épen a felfeszítést, a belső oldalon szakadt ki belőle az egyszerű hárompontos zár. Nem láttam a műhelyben hiányt. Feltűnt a padlón a vastag por, abban a nyomok, a munkapadhoz hátra sem ment senki. A lakótérben szintén minden a helyén látszott lenni. Követtem tekintetemmel a nyomokat, rádöbbsentem, hogy a szűk ruhatár folyosó végére vezetnek.

Elővettem a jelentés képeit, alaposabban megnéztem, észrevettem, ott is már megvannak ezek a nyomok, a rendőrség tán nem tulajdonított nekik jelentőséget. Kiemeltem a rejteklukát takaró panelt, és láttam a hiányt.

Ide halmoztuk fel az értékesebbnek gondolt holmit, két még menthetőnek látszó gépromot, fontosabb szerszámokat, meg azt az egy számítógépet, melyet magunknak megtartottunk, mikor Jákob hátrahagyott minket befejezni a munkát. Ez a számítógép tűnt el.

Nem tetszett, habár lehet, a tolvaj egyszerűen csak semmi másban nem látott könnyen pénzzé tehető értéket. Leformáztuk, felülírtuk, nem hagytunk rajta visszanyerhető információt, de már maga a tény, hogy valaki kereste, megtalálta és elvitte, idegesített.

Tenni nem tudtam semmit, este, alvás, másnap a zárcsere intézése, a rendőrségen az ügy lezáratása azzal, hogy érdemi dolgot nem vittek el, kár mértéke a megrongált ajtó, a riasztásra kivonulás költsége, az elkövetők vélhetően nagyobb értékű repülőgépmodelleket sejtettek, melyeket nem tartottunk ott.

* * *

– Nekem se tetszik, de ha lezúztátok, amúgy sincs rajta semmi. Ne akarjatok már ennyitől

kiszaladni a világból!

Az északi lejtők erdejében sétálva vitatkoztunk.

– Jákob... Mi már beszéltünk róla. Félek, nem érzem úgy, hogy ezt akarom csinálni. Náluk talán nyugodtabb életünk lehetne.

– Ja. Amíg fel nem koncol valamelyik.

– Tikireniben bízom.

– De láttad, mennyit ér ő egyedül, ha ezek megindulnak. Tikit én is barátomnak tartom, de... rohadtul nem egy barátságos világ az, amiben él. Széttépnek a vadak.

Én vágtam közbe.

– Nekem meg már a tököm tele azzal, amilyen itt a rendszer, a kormány, a titkosszolgálat, tudomisen. Ott az a temérdek szellemváros, most meghalt megint ötszáz ember, megy a parasztvakítás a zöld radikálisokkal, dugdossuk Tikit, mint valami terrorista vezért, és nem tudom, mi az igazság. A Földön nincs ekkora politikai kavaráss! Basszus, azok legalább nyíltan a nyakadra mennek és beléd vágják a fogaikat! Rohadtul nem tetszik, hogy pont most ellopták onnan azt a gépet!

– Fenét, akkor menjetek, etessétek fel magatok velük! Engem hagyjatok ki ebből.

– Nem. Bocs, tényleg, én sem tudom. Te akkor elájultál, én láttam, ahogy azok üldöznek, a hajtányt majdnem utolérték. Ha Mária netán lefullad vele, nem vagyunk itt. De... Mindegy.

Nem jutottunk döntésre, igazából együnk sem mert őszintén menni, de talán maradni sem, nyomasztott, úgy éreztem, veszekedünk Jákobbal, de saját magunkkal is.

Mária közben üzent Tikireninek, december közepén érkezett tőle válasz, ketten, gyenge északi fény alatt beszéltünk róla. Javaslatát kérte, hogyan lehetne Csendföldre jutni a lehető legnagyobb titokban, úgy mondta, mikor írta, épp nagyon belezuhant talán indokolatlan rettegésbe. De elküldte, Tiki meg úgy látszik, nagyon is komolyan vette, válaszában a Határhegyeket jelölte meg, készleteket számolt, karácsonyhét utolsó napját célozta meg azzal, hogy választ kér, ha megyünk, és hogy a Határhegyektől az évnek más időpontjában nem vállalná be az átkelést.

Megrémített. Mária megmutatta, mit küldött Tikireninek, benne volt röviden, mi történt, hogy elloptak tőlünk egy számítógépet. A választ is láttam, én se tudtam kiolvasni belőle, miért vette Tiki ennyire komolyan a dolgot, érzett valamit, vagy esetleg tényleg csak annyira át akart minket csalni hozzájuk. Az idő meg gyorsan múlt.

December végére, még épp évzárás előttre befutott egy újabb, bár nem túl rendkívüli

esemény. A szoftverrendőrség tartott az egyetemi munkahelyünkön előzetes bejelentés nélküli rutinellenőrzést, át kellett nekik engedni a gépeket. Ott nem volt semmi rejtegetni valónk, bármi ellenkezés nélkül hagytuk őket mindent átfutni, a munka végével megköszönték türelmünket, elköszöntek. Nem ez volt az első eset, még a határhegyekbeli kirándulásunk után januárban beesett egy ilyen, de mostani helyzetünkben ez is csak tett a tűzre.

* * *

Szia Fiam!

Nem tudom, hogy lesz. Apánál elszakadt a cérna, elvesztette az állást. Nagyon kikészült, nem tudom, mit csináljak vele. Dolgozom. Nem hittem volna, hogy ez lesz. Lehet, veled kellett volna tartanunk, de már nem tudunk elmenni innen.

Remélem, te megtaláltad utadat, jól vagy, élsz.

Hiányzol.

Anyu

* * *

Meredtem a képernyőre, úgy éreztem, minden összedől. Nem tudtam válaszolni. Tudtam, ha elindulunk, lehet, többé nem fogok tudni a szüleimnek írni. Az út, amiről döntenem kellett, nyomasztott. De éreztem, meg kell hoznom ezt a döntést.

Szóltam Máriának, ő pedig megüzente Tikireni felé, remélve, még időben odaér, azzal, hogy bárhová megyünk, Jákobnak esetleg vissza kellett jutnia Ticakinvárosba. Nekünk már nem volt visszaút.

Kínos lassúsággal peregtek el a napok. A téli félhomályban bolyongtam a városban, kinn a Kixatkin parton, alig hittem, hogy megint elindulok, megint valamerre az ismeretlenbe. De végül is nem volt egészen új. Saját magamat láttam valahol a múlt messzeségében, ahogy egy másik széles folyóra bámulok, valamikor egy másik bolygón, amikor azt hittem, sohasem látok többé ennyi vizet, és még fel sem fogtam, mit jelent.

Végül eljött az a nap is. Csomagoltunk, hatalmas hátizsákokat próbáltunk Máriával, Tikireni kérése szerint négy darabot, irgalmatlan mennyiségű konzerv, kenyér, kétszersült, levesporok, egy kis gázrezsó, egy serpenyő és egy nagyobb fazék volt tán a legjellemzőbb, amit bele kellett szortíroznunk, vagy rájuk aggatnunk kevés váltás ruha, vizes flaskák, kisebb adag vitamin, kötszer, bicska, tölthető elemlámpák, egy napcella, vécépapírgurigák, spárga, tű, cérna és egyebek mellett, az elmaradhatatlan sátoron,

könnyű hálózásokon túl. Azért egy pakli kártyáról sem felejtkeztem el, de végül már végképp alig tudtam, mi mindent hordtunk össze, és ez még csak a távolabbi jövő volt, ha a sínek véget érnek! Felpróbáltam az egyik hátizsákot, csak reméltem, hogy bírni fogom az akárhányadik kilométeren túl.

Hűvös sötétben ültünk be a furgonba, előttem a kis táblagépem, valahogy úgy éreztem magam, mint mikor a visszaszámlálás elindult a térugrás előtt. Akartam még írni valamit utoljára anyukámnak.

* * *

Szia Anyu!

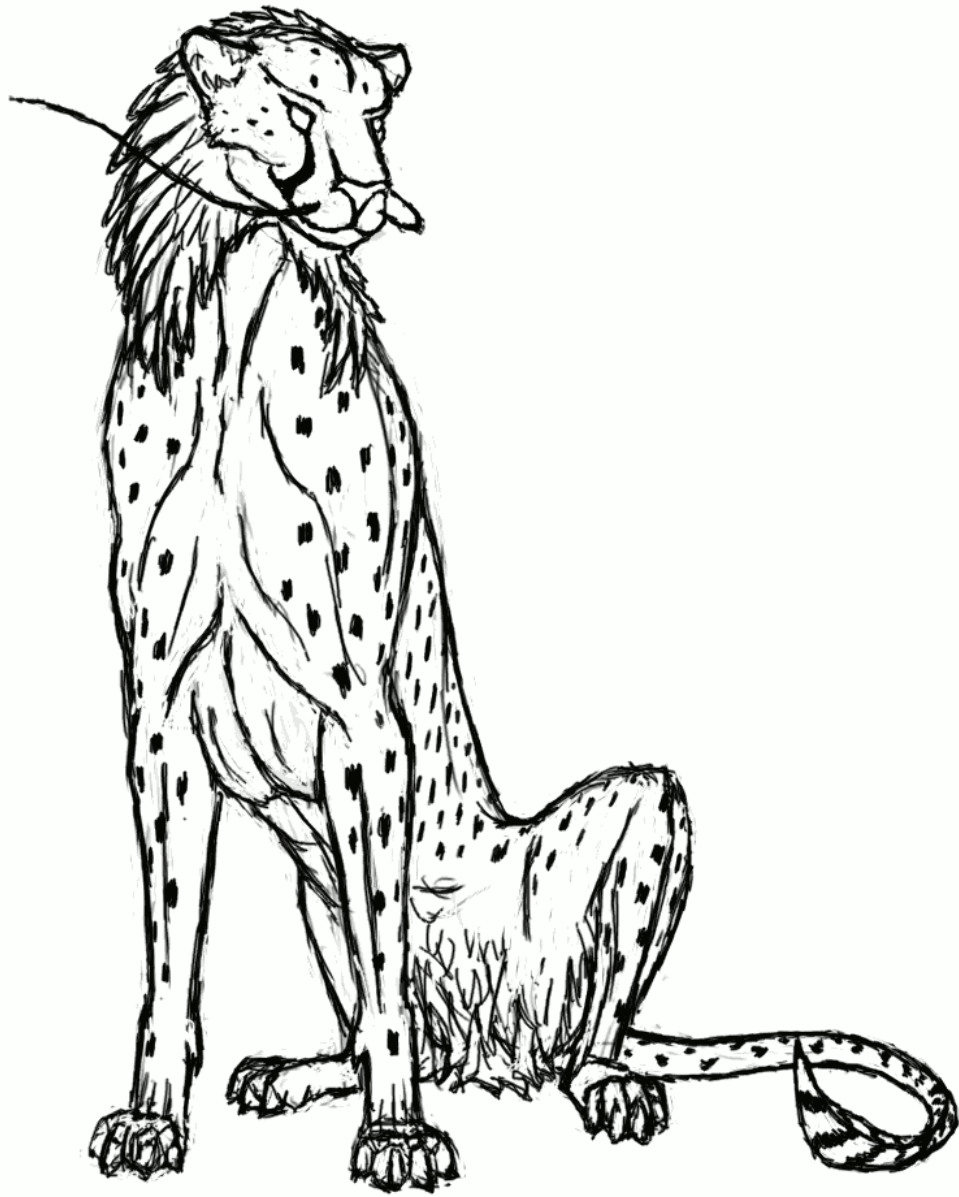
Olvasom, mi történt. Még ideért, mielőtt elindultunk, talán tényleg megtaláltam utam, de nehéznek látszik. Itt is vannak gondok, de nem írhatok többet. Élek, élni fogok, vándorlok. Olyan vidékre megyünk, ahonnét nem fogok tudni üzenetet küldeni, bár fene tudja. Nem tudok jó dolgot most mondani, tényleg nem tudok, messze vagytok, reménytelen.

* * *

Meredtem a kis négyszögletes ablakra, nem tudtam, mit írjak, hogyan írjam, közben rángatott egyre a kocsi a semmiségbe. Nem tudtam befejezni. Letettem.

Kiértünk Garad utolsó elővárosából, megszűnt a kapcsolat a kommunikációs tornyokkal, persze akadtak volna még települések az úton, de itt mindent lekapcsoltunk. Jákob egy keresővel átnézte a kocsit, minden sötét, semmi nem próbált sehová adni. Becsuktuk az ajtókat, poroltunk tovább.

Akár ha egy féreglyukon hullottunk volna keresztül.

Ticakinvárosba egy valami félreeső szállón eltöltött délutáni pihenő beiktatásával éjfél után érkeztünk, éppen a Tikireni üzente napra. Egyenesen az állomásra robogtunk, néma csend és üresség fogadott, a hajtány érintetlen parkolt letakarva a megszokott helyén. Lassan kezdtük felkészíteni, majd mikor mindennel megvoltunk, a hideg szél elől visszavonultunk a furgonba, vártunk. Eltelt vagy két óra.

– Franc ebbe az egészbe. Itt se lesz.

– Lehet, csak hajnalra ér ide. Nem tudott pontosabbat írni.

– Nem tudom, hová mentek, de rohadtul nincs kedvem nélkületek, tők egyedül visszajönni az egész úton. Elegem van ebből az egészből.

Nem válaszolt egyikünk sem, csak halkán süvített a szél a furgon ablakainak, ültünk a sötétben, én próbáltam kicsit aludni, de nem ment. Aztán valahogy mégis sikerülhetett, Mária rázott fel.

– Itt vannak.

Kikászálódtam, még mindig éjszakai sötét volt, egy farkasfej kontúrait kivettem, odaléptem hozzá, csuklón ragadtuk egymást kézfogásként.

– Üdv, Tiki!

– Yikatár!

– Hogy?

– Én Yikatár, Tikireni ott!

Zavartan vettem észre a másik farkast, és hogy akinek még mindig fogtam a csuklóját, vörös szeme van. Aztán feltűnt egy másik fej úgy derékmagasságban, lassan körvonalaódott egy gepárd alakja, miközben Tikirenihez fordultam.

– Heló, Tannás!

– Üdv, Tiki! Barátaid? Jönnek velünk?

– Igen, a vasút végéig, onnan Xitka tart velünk, Yikatár Jákovval tér vissza, ha ő tényleg vissza akar nenni, ha nenn, nind negyünk!

– Hű, gondoltál rá is! De basszus, elbírja ezt az egész pereputtyot a hajtány?

– Ni könnyűek vagyunk, Xitkának neg nenn kell felférnie, ha nenn hajtunk, nint üzőtt vad!

Jákobot is felrázta kissé, hogy végre együtt voltunk, éppen Xitkát nézegette, könnyen kitaláltam, ez a gepárdnak volt a neve, sem ő, sem én nem láttam még ilyen közről, én még földi gepárdot sem. Megdöbbenett a termete, nagyobbnak tűnt, mint bármilyen kutya, amire emlékeztem, ülve valahol a mellkasom magasságában tartotta fejét, bár alkatra vékonyabb volt, látszott rajta, hogy futásra termett. Különösen elegánsnak éreztem a két vékony, kissé rojtos bajuszcspáját, szinte tompán világított fehérjük az éjszaka sötétjében, könnyen követtem fejmozdulatait. Tiki tán utasította néha, káralt neki furcsa, magas hangú, kissé csipogásba hajló parancsokat, erre alkalomadtán a gepárd visszaszólt hasonló kusza hangokon. Nem tudtam eldönteni, hogy viszonyuljak hozzá, bár éreztem, sokkal több lehet, mint egy kutya.

Tikireni leginkább Máriával gyorsan átfutotta a csomagokat, váltottak pár szót erről-arról, de úgy vettem ki, rendben volt tartalmuk. Észrevettem, hogy ők maguk is hozták a sajátjukat, egy indákból kötözött zsákban amolyan kisebb tököknek látszó gyümölcsöket.

– Indulunk!

Mária szólt, előre Jákob mellé ült Tikireni, mi ketten Máriával mögé, a platóra a vizeshordó, hátizsákok és egyéb a vasúti szakaszra szánt csomagok kavalkádjába valahogy befészkelte magát Yikatár, hátulról nekidőlt a támlánknak. Gyorsítottunk, Xitka ügetett, majd könnyű vágtaiba csapott át mellettünk, szépen tartotta velünk az iramot, amit Jákob Tiki kérésére beállított. Úgy tíz perc múlva a sívítva csattogást túloldítva kérdeztem, mennyivel haladunk, hatvan fölött állt be a mutató valamivel.

Pörögtek a kilométerek, hihetetlennek tetszett, hogy Xitka bírja, végig, hatalmas távolságra, csak akkor állt meg pihenni, mikor omlás vagy hiányzó híd akasztott meg minket. Virradt, felkúszott a nap az égre, mi csak hajtottunk tovább délnek, lassanként egyre felfelé a lapos hegyoldalakon, előfordult, hogy valami formát épp felismertem előző utunkról, bár ekkor is csak alig tudtam hová tenni.

Alkonyatra érkeztünk meg Vashegyre, még épp derengett az ég alja, a gyenge világosságban Tikireniék levittek minket egy még viszonylag ép pincébe.

* * *

– Itt visztonságos, nyugodtan fényt gyűjthattok.

– Ennyire vannak erre légi őrzárak?

– Előfordulnak, jöv v nenn kockáztatni. Láttunk régevven alacsonyan szálló retülőt.

– Kinn mit fogunk csinálni? Mégis, merre megyünk pontosan?

Tiki Jákob felé intett, hozza a térképet, Mária is jött, aztán Yikatár meg Xitka is körénk

telepedett.

– A vidéken végig akadnak kisevv-nagyovv üregek, varlangok, ha szerencsénk van, sok éjszakát ilyenekven tölthetünk. De itt a térkét.

Ez már egy újabb, műholdkép alapján nyomtatott térképünk volt, amire átrajzoltuk a vasúti pályákat, amiket ismertünk. Tikireni rábökött a vashegyi csomópontra, ahol épp voltunk, majd karomhegygel mutatta tovább az irányt.

– Nyugatra tartunk, át ezen a hágón. A síneket eddig ismeritek, de itt egy nagy onnlás van, annin túl nég tartanak egy régi ványáig, valannikor talán össze is akarták kötni a néhai csendföldi vasutakkal, de ilyen sose étült végül. Odáig tudunk hajtánnal nenni, és ha Jákov, úgy döntesz, hogy nenn jössz velünk, akkor Yikatár segítségére szükséged lesz legaláv annál az onnlásnál visszafelé.

Az omlás után még mintegy kétszáz kilométernyi pályát mutatott légvonalban, csendben ámultam, hogy annak még mind ott kellett lennie.

– Innen hosszú nenet lesz, ezért kell az a sok ennivaló. Ezt a hosszú kanyont Cirit Darnak, a halál völgyének hívjuk, nenn veszélye, hanenn kietlensége miatt, régen itt nég volt állandó víz, de venyúlik nélyen délre a sivatagva, nost északavvra tűnik el a folyó és az élet. Át kell kelnünk rajta, azért kell nost nennünk, nert a tavaszi esőkkel áradás zárhat el a túltarttól. Haladunk folyásiránnyal szenve, aztán újra nyugatnak fordulunk, felnászunk a síkságra, továv, erre, níg el nenn érjük Rannát, ez a legközelevvi ennver lakta teletülés, ahol friss élelennhez juthattok.

– Ez borzasztó hosszú út! Nem volt egyszerűbb megoldás? Tudunk egyáltalán vizet venni ebben az átokverte sivatagban? Mégis, hány napra gondoltad?

– Vannak, akik Orlanávól tróválnak átjutni, de azt a várost őrzik, vagy kijutsz, vagy nenn. Nások átutaznak Kisida negyedve, ott sok helyen el lehet tűnni. Ha Nária félelnének van alatja, lehet, nég Orlanára se jutnátok el. Innen indulva nár rajtunk nülük, hogy odaérünk-e. Szűkösen háronn hét ennivalónk lesz, nikor otthagyjuk a hajtányt, tiszta víz a kanyon néhány varlangjában állandóan akad, tudunk szerezni, níg a folyónedret követjük. Xitka isnneri ezt az utat, könnyen felderít nekünk.

Tiki felállt, a mennyezetnek feszülve nyújtózott, mielőtt folytatta.

– Jovv, ha szokjátok, ha közénk akartok jönni. Sokan elfogadnak, eltérnek, de nég az ennveri falvakvan senn vagytok viztonságvan, ha nenn isnnertek ninket, én neg nenn tudok nindig vigyázni rátok. A nyelvet is tanulhatnátok, a nélkül nirekkel nég csak szót senn értetek. Segítek, csak ti is akarjátok, szeretnénn, ha látnátok a ni életünk.

Mintha akart volna még valamit mondani, de végül elhagyta, leült, oldalára feküdt, ekkor tűnt fel nekem, ahogy egyik lámpánk fénypázmáján áthúzta fejét: megvan mindkét

bajuszcsapja, meglepett, hogy újranozott neki, miután leharapták. Jákob hozott be konzerveket, kenyeret, vacsoráztunk, a két farkas nem evett, de Yikatár adott a gepárdnak egyet a narancssárga gyümölcsökből, leült mellé, míg a földön mancsai között tartva feltörte és elfogyasztotta. Mikor mi befejeztük a magunkét, közénk helyezkedett.

– Te Jákobv?

– Igen, én vagyok Jákob.

– Megyel te Ranna, nenn?

– Nem megyek, mondtam már, hogy nem.

– Sín vége, megyel te, én Ticakinváros, igen?

– Tiki azt mondta.

Én is kihallottam szavából a lemondást, hirtelen belegondoltam, neki ezzel a nyelvet épp csak beszélő farkassal kéne az egész utat visszafelé végignyomnia.

– Te tudni rutrutrutrut, igen?

Felfigyeltem, egész hüen imitálta a hajtány motorzaját.

– Vezetni a hajtányt?

– Rutrutrutrut vezetni a hajtányt, igen?

– Igen.

– Sín vége, megyel te, én Ticakinváros, te, én tanít vezetni a hajtányt, igen?

Láttam Jákobon a meghökkenéssel kevert zavarodottságot, nem is tudott egyből mit erre mondani.

– Holnap mellém ülsz.

– Holnat...?

– Lenni sötét. Vár, lenni világos. Felkel. Kimegy. Én leül rutrutrutrut. Te leül én mellettem. Megyünk. Basszameg.

Legyintett, otthagyta, a hálósákhöz tért, azzal molyolt, nem tudtam kivenni, komolyan felhúzta-e magát, de talán nem, ha odaengedné maga mellé. Yikatár zavartan nézett utána vörös szemével, Mária nyugtatta meg, inkább csak érintéssel, gesztusokkal, mint szavakkal.

* * *

Sötétben ébredtünk, Tikireni rázott fel, botorkáltunk ki a hidegre, épp csak derengett, Jákob ígéretéhez híven valóban maga mellé vette Yikatárt, Tikireni került hátra a csomagok közé.

– Nézd. Kézifék. Kiengedem.

Oldotta a kart, lassan elkezdünk csendben előre gurulni.

– Fékpedál, lábnál, lenyomom.

Megálltunk.

– Kuplung, lábnál, lenyomom. Sebességváltó. Üresben. Irányváltó. Előre. Indítógomb.

Felberregett a motor.

– Sebességváltó, egyes. Féket elengedem. Gázpedál, lábnál, jobb láb. Óvatosan nyomom, kuplungot engedem.

Lassan megindultunk, Xitka könnyű ügetéssel követett. Jákob felváltott kettesbe, magyarázta tömondatokban tovább a pedálokat, az állomás végénél megálltunk a váltókat kezelni a nyugatra tartó pálya irányába. Újra végigmutogatta az indítást, Yikatár figyelemmel követte, mit csinál.

Hosszú ép szakasz következett, robogtunk nyugatnak, négyes sebességfokozaton, hatvan körül beállva, ahogy Xitka tempója engedte, többnyire lassan emelkedve, a sínek enyhe ívekkel követték a kopár köves, sziklás dombok, hegyoldalak vonalát. Telt az idő, előttünk a fölénk magasodó hegyek narancs fénybe öltöztek, aztán a nap is előbukkant mögöttünk délkeleten.

Megcsúszott töltéshez érkeztünk, Jákob óvatosan átvezetett a megdőlt pályán, már világosban újra elmutogatta a teljes megállást, indítást Yikatárnak, haladtunk tovább pár kilométert egy leszakadt völgyhídig.

Átszerelés, az emelőt a gép alá toltuk, Jákob Yikatár kezébe nyomott egy villáskulcsot, mutatta, mit csináljon, ő hűen követte mozdulatait. Megvoltunk, kioldotta a közúti kormányt, Tikirenival ketten tartottunk ellent, ahogy óvatosan ereszkedtünk a völgyfenékre a keskeny, éppen csak megtisztított úton, amit a ritkán erre járók formáltak.

– Megpróbálsz?

Már újra sínen volt a hajtány, Yikatár vakkantott egy igent, hasonló feszültséggel vegyes érdeklődést véltem rajta felfedezni, mint Tikirenin, mikor a repülőmodellek motorjaival babrált, ahogy beült a vezér helyére, próbálva visszaidézni, amit Jákobtól látott.

– Óbasszus.

Vártuk, hogy induljunk, Jákob megrökönyödésekre ellenben a farkas fölé hajolt, matatott a műszerfal alatt.

– Mi történt, elromlott valami?

– Nem. A hülye anatómiájuk nem fér össze a pedálokkal.

– Mivan?!

Mind leszálltunk, láttam, hogy Jákob Yikatár vékony lábszárát épp elengedte, felállt. Felismertem a bajt, a farkasok szétterpeszkedő ujjú madárlábai nem illettek a problémához, Yikatár felnézett, majd vissza, próbálkozott.

– Tiki sosem vezetett?

– Neki sose jutott ilyen eszébe.

Tikireni odalépett hozzá, káráltak egymásnak ismeretlen nyelvükön pár szót, de Yikatár nem adta fel.

– Indulni!

Tikireni megadóan nyugtázta.

– Szálljatok fel, nindenként vezetni akar. Jákov, nenn gond?

– Amíg az árokba nem borulunk...

Valahogy ráigazította bal lábát a kuplungra, jobb lába hátsó ujjával beletaposott a fékbe, térdeit szétvetve, hogy ujjai össze ne akadjanak a számára szűkös helyen, értettem, mire gondolt Jákob, mikor beletörődően beült mellé, megragadva a kézifék karját.

– Vék. Lenyonon. Kutlung. Lenyonon. Sevésségváltó. Üresven. Irányváltó. Előre. Indítógonv.

Jobb kézzel végigellenőrizte a vezérlőket, sorolva, ahogy Jákob tette neki, majd indított. Felberregett a motor.

– Sevésségváltó. Egyes. Véket elenged. Gáztedál...

Rántott egyet előre a hajtány, majd lefulladt a motor. Még egyszer, bajszeit hátracsapva futott végig az indítás folyamatán, újra felberregett, lassan indult, majd csikorogva, megakadozva le is fulladt.

– Lenyomtad a féket is a gáz mellé! Óbasszus...

Újra próbálta. Rángatott vagy hármat, de végre sikerült, haladtunk előre egyesben.

– Most álljunk meg.

Hirtelen felbőgött a motor, Jákob túloldította – Vedd le a lábad a gázról! –, a kézfékkal állította meg. Yikatár hátrakarált Tikireninek, odahívta magához, mutogatott neki le a pedálokra, ahogy saját nyelvükön recsegve-csiripelve vitatkoztak.

– Nenn használhatná a val lávát fékezésre?

– De akkor hogy a fenébe kuplungol?

Tikireni beült Yikatár helyére, kissé körbeszemlélte a vezérlőket, majd a pedáloknak tolt a lábait, térdeit hasonlóan szétvetve.

– Jovv láv, gáz, val láv fék, kutlung. Ha fékezek, a kutlungot is nyonnon, nenn tudonn kikerülni.

– És hogyan indulsz el?

– Val láv kutlung, így, jovv ujj étten tartja a féket. Gázt adok, engedenn a kutlungot, ha érzenn, hogy fogja, kifordítonn a lávann így, elengedve a féket. Nutassann notorral?

– Te már vezettél is valamikor?

– Csak egy keveset, de igen. Nenn szeretenn, veszélyes, nehéz irányítani neg nagyon kényelmetlen, nincs hely a farkannak. A hajtányod jó, hagytaál rést a tánlák alatt, neg itt a kősvatagvan Yikatár se üt el senkit, hadd csinálja, ha tetszik neki.

Visszarendeződünk, Yikatár újra próbálta az indítást, kissé dőcögősen ment, majd egy megállást, ezúttal sikeresen, aztán egy lefulladás közbevetésével azért újra nekilendültünk, kisebb rántásokkal felváltott négyesbe, elértük Xitka egyenletes hatvan fölötti tempóját. Negyed órára rá egy ismert omlás következett, jóval előtte lassítottunk, éreztem, kicsit azért erőltette a hajtást a rossz kuplungolás, de legalább rendben megálltunk. Áttoltuk átszerelés nélkül a hajtányt, Tiki és Yikatár váltott pár szót saját nyelvén, haladtunk tovább a nem túl meredek hegyoldalt követve egyre felfelé, további omlásoknál meg-megakadva.

* * *

Dél elmúlt, lassítottunk, rádöbbsentem, hogy újra megérkeztünk a két éve szerencsétlenül járt hajtányosok még mindig a pályán keresztben heverő siklott gépéhez. Azóta se mozdította meg senki.

A két farkas és a gepárd odafutott, vizsgálták, Xitka felágaskodva tán szaglászott vagy nagyon megszemlélte valamit az oldalán fekvő járművön, a saját nyelvükön diskuráltak, majd Tikireni szólalt meg.

– Jákov, ha visszajössz, szükséged lehet erre?

- Nem tudom, kié.
- Nost senkié, ha elviszed, a tiéd.
- Tiki, ez azért nem ilyen egyszerű. Nem tudjuk, mi lett velük.
- Neghaltak.
- Tudom, de... Mindegy. Yikatárral sem tudnánk csak úgy elvinni, át kéne nézni, ha nem lehet beindítani, még ketten is napokat kínlódnánk vele, mire Vashegyre juttatnánk.
- Rendven, akkor letesszük szilárdan a sínek mellé.

Munkához láttak, puszta kézzel elkezdtek egy kisebb területet megtisztítani a laza köves homokos törmeléktől, csákányunkkal besegítettem a keményebb sziklás talajba vágni négy mélyedést a kereknek, a két farkas minden segítség nélkül visszafordította a hajtányt, majd tengelyenként átemelve a síneken betolta az így elkészített helyre. Reméltük, nem csúszik le később esetleg a völgybe, ahonnét már nem hozná fel senki.

Épp csak nyugodott a nap valamerre, a még mindig előttünk magasodó csúcsokat narancs fénybe borítva, mikor megérkeztünk egy kis állomásra a semmi szélén, száraz ősbozóttal ritkásan benőtt völgy oldalában. Épületének már szinte csak alapjai álltak, rövid, nyomokban fellelhető út került meg egy dombhátat, mely mögött a falu maradványai elterültek hatalmas, meredeken leszakadó párkányokkal taglalt külszíni fejtés öblének peremén.

Milyen lehetett egy ilyen helyen élni?

Eltekintettem a távolba, mindenhol a szürkésbarna puszta homok és kő látványa, alig-alig megtörve némi satnya száraz bozóttal, gyenge szél fűjt, egyedül a hőmérséklet volt talán kellemesnek mondható, az is így tél közepén. Se víz, se állat, se növény, semmi. Tán csak a világűr és a lakhatatlan bolygók felszíne lehetett ennél kietlenebb. A Proxima, ahol ki tudja, mi lehetett már a szüleimmel.

Csendben főztük meg és fogyasztottuk el vacsoránkat valahol a perem szélén, vajon kinek, mit jelenthetett ez a táj?

* * *

Másnap újra Jákob vezetett, már hajnalhasadás előtt tagoltabb vidékre érkeztünk, gyakoribb meredek hegyoldalakkal, ép, megrogyott vagy leszakadt hidakkal, ritkán egy-egy alagúttal, többször meg kellett állnunk, óvatosan haladnunk, esetleg váratlan akadályba ütköztünk, köveket görgettünk le a sínek közül.

Napkeltére már hatalmas narancssárga sziklás hegyek között törtettünk, egyre csak

tovább, felfelé, hideg szél fújt arcunkba, meglehet, a völgyet egész télen nem érte napsugár.

Talán még dél sem lehetett, mire elértük a térképre berajzolt vonal végét, meredek lejtőn szakadt rá a hegy a vasútra elzárva az utat, alig hittem, hogy itt átkelünk. De Tikireni utasított, rakodjunk le, szereljünk át, mindent gyalog viszünk, ő maga fel is kapta az egyik jól kitömött hátizsákot.

Elindultunk, csúszott a laza köves omladék, nehéz volt rajta a járás, irigyeltem a farkasokat, ahogy széles átfogású karmos lábaik látszólag könnyen, biztosan belekapaszkodtak ebbe a barátságtalan talajba, hogy az élesebbnek tűnő kövek sem tettek kárt bennük.

Megcsúsztam, elestem, szerencsésen majdnem hasra, kezeimmel még épp meg tudtam tartani magam néhány méterrel társaim alatt. Yikatár jött mögöttem, utánam csúszott, szilárdan megvetve lábait jobb kézzel felém nyúlt, én próbáltam felállni, csuklón ragadott, tenyerem hozzásimult csupasz alkarjához, reflexből megmarkoltam, felhúzott.

Úgy éreztem, ekkor értettem meg furcsa kézfogásuk. Alig beszélte nyelvünk, de segített rajtam.

Második körben a farkasok ketten közrefogták a nehéz vizeshordót, így vitték át nyugodt magabiztossággal, ránk maradt minden egyéb, még a vasúti kerekeket, szerszámokat, kanna benzint is kézben hordtuk át, semmi mozdíthatót nem hagyva a gépen.

Szerencsére a hajtány maga viszonylag könnyű építésű volt, Tiki kérésére Yikatár és Jákob kettesben navigálták át, láttam a farkas határozott mozdulatait, ahogy nekifeszült, ellent tartva a súlynak a lejtőn, lábait gondosan biztosítva minden lépésnél. Nem hittem volna, hogy két ember ezt a műveletet véghez tudta volna vinni.

Összepakoltunk, újra nekiindultunk, észre se vettem, mennyi idő eltelt, egy leszakadt híd ehhez képest egyszerű kikerülésének befejezésére már besötétedett, viszont az északi fény is megjelent, színes játéka könnyű lepelként beborította az eget, a sziklás hegyek körvonalai egyre élesebben rajzolódtak ki ellenében.

Nem találtunk állomást, településromot, csak a hajtány mellett vertük fel ezúttal a sátrat, amint némi síkabb területet értünk, lámpafény nélkül.

* * *

Kiültem egymagam a töltésoldalba, sötétség, magány, csillagok valahol távol a lassan gomolygó, változó zöldeslila sejtelmes égi köd mögött, tűnődtem a messzeségen, az életem. Nem éreztem az időt, szinte súlytalanná vált, könnyű kabátomban néha kissé megremegtem a hűvösben, vagy tán a távolság fogott meg, világok a végtelenben.

Hangot hallottam, hátrapillantottam, Tikireni kék szemei csillantak meg, ahogy mellettem letelepedett, pár percig ő is csak a messzeségbe révedt.

– Visszatérnél?

Nem fordult felém, csak halkán kérdezett.

– Nem tudom, nehéz... A többiek?

– Jákov visszatér, Náriának nincs hová, én naradtann neki, követ, hogy velenn lehessen. Veszélgettünk, lefeküdtek, alszanak. Yikatár és Xitka valahol a közelben járkál, tán felnásztak egy sziklára az eget, az északi fényt nézni.

– Jákob nem lesz egyedül? Neki sincs családja...

– Ő nás természetű, hiányozni fogunk neki, de talál valannit. Ha folytatná ezt a határvidéki felfedezgetést, velenn is találkozhat nég, neg itt van Yikatár, ha jól kijönne vele.

– Alig beszéli szegény a nyelvet.

– Csak fiatal, nég tanulja, érdeklődő, türelmes, nyugodt, elfogad venneneteket, az ennverek furcsaságait. Ő is vékét szeretne. Hogy nindenki hazatérhessen, ahová tartozik.

– Igen, mondtad már. De most komolyan nem értem már, azt akarod, menjünk még mi is vissza a Földre, vagy akárhová innen el?

– Oda tartozol? Te, Tannás, úgy érzed, hogy a Földhöz tartozol? Nária úgy érzi szerinted, hogy a Földhöz tartozik?

– Én nem tudom... Elmenekültünk abból a világból, de ami itt van, nekem az se tűnik annyira nagyon másnak, a szüleim meg tán már beleőrülnek egy kietlen bolygó rideg, bezárt városába, ahol még szabad levegő sincs. Nem tudom, hová tartozzak.

– Akkor vándorolj, keresd tovább, vagy légy erős, és csináld neg nagadnak azt a helyet, annely a tiéd, akár harcolj neg érte, ha kell!

– Bár ilyen egyszerű lenne. Ne mondd már, hogy nálatok komolyan így megy, ha valakinek nem tetszik a rendszer, akkor lekerít magának egy helyet, és nem csinálja ki a kormány meg a társadalom!

– Ni sosenn éreztük, hogy ilyen lenne. Ha nenn tetszik, vándorolsz, aztán valahol találsz területet, annit nénni csetetátéval nagadénak tudsz, elvagy, vadászol, élsz egy-két évet, valakivel találkozol, akinek tetszik, aki vagy, és nár van falkád is. De ha vándorolsz, úgyis negisnersz sokakat, és elővv csatlakozol egy falkához te nagad.

– Ti tényleg ennyire őskori szinten éltek? Annyira értelmes vagy, hogy nem fér a fejembe,

látnod kéne, ez hogy működik, egy bonyolult, szervezett városban nem tudsz így élni.

– Akkor talán rossz az a város. Náhogy élünk, igen, vannak szavályaink, vonyolultak, ha nenn érted neg, nenn fogadnak ve, és neg is ölhetnek. De ni nenn érezzük nagunkat elnyomottnak a ni világunkvan, én mindig örülök, ha hazatérek, érzenn, oda tartozonn, egy vagyok vele.

Nyugodtan, halkan, magabiztosan beszélt, nem tudtam rá mit mondani. Éreztem, bármilyen világban is él, ő hisz benne, hisz abban, hogy oda tartozik. Csendben néztünk a távolba, elveszve az égi fények játékában. Milyen is lehetett valahová tartozni?

– Vándorolj. Ha követsz, elviszlek valahová, ha nenn tetszik, nás útra létsz.

* * *

Alig derengett még, mikor indultunk, Jákob ült a vezető oldalán, de később, ahogy világosodott, cseréltek Yikatárral párszor, kisebb omlások, kövek, pályahibák gyakran megállásra kényszerítettek a meredek hegyoldalak között. Xitka már nem is tartott inkább lépést velünk, csak ügetett kényelmes tempóban, lemaradozott, de úgylis mindig utolért.

Lenyűgözően szépek voltak az éles peremű csúcsok, kiszögellések, helyenként a szél gyalulta simára a sziklafalakat, hatalmas, a valahol kelő nap fényében a narancssárga mindenféle árnyalatában sávozott felületeket létrehozva, melyek magasra tornyozott kőtörmelékhalomok közül törtek elő. Már-már úgy éreztem, örökké utazunk, csattogunk a hajtánnal e különös tájon, valahol a világ vége peremén, ősi erők, letűnt korok monumentális mementói között. Egyedül voltunk, egyedül mi keltettünk zajt, elképzeltem magunk a messzeségből, a némaságban, ahogy parányi pontként követjük a hegyek oldalában a sínek vonalát, ahogy távoli halk visszhangokként keveredhetett a berregés és csattogás.

Majdnem besötétedett, mire az utolsó állomásra érkeztünk a sziklából kivágott újabb hatalmas bányagödör peremén, iparvágányok ágaztak ki, néhány hátrahagyott teherkocsit rágott az idő, aztán egy rendező vagy rakodó pályaudvar végén feltűnt az utolsó ütközőbak. Jákob vezetett, lassított, engedte gurulni a gépet, majd végül centikre a baktól megállt, leállította a motort.

– Ennyi, vége, elfogyott a sín.

Kiszálltunk, Tiki kérte, hogy hozzuk a hátizsákokat, meg amire még szükségünk lehetett, közben Xitka is megérkezett, meglepett, mert korább úgy emlékeztem, le hagyott minket. Egyenesen Tikirenihez ügetett, röviden jelzett neki, követtük. Visszafelé haladt egy darabon a sínek mentén, majd letért, kövek és sziklák között kerestük utunk, mignem leérkeztünk néhány romos épület közé, már szinte csak alapjaik álltak szétszóródott faldarabok, törmelék alatt.

Talált valami a sziklából kivájt pincét vagy raktárat, lehet, csak egy néhai bányaépület hátsó részét, nagyobb részében a végső széthullás határán lévő gépromok heverték feltornyozva, teljes összevisszaságban. Kerülgettük őket, míg egy nyitott vasajtót nem értünk, egy kisebb szobába vezetett, két oldalán polcok a homoktól megbarnult alkatrészekkel, részben szétmállott papírdobozokban, egy részük már halmokban a földre hullott, elmerült a tán évszázadok alatt befűtött homokban.

Akadtsz elegendő szabad tér, ahol letáborozhattunk. Tikireni lerakva a maga zsákját hívott minket, hozzuk a magunkét, készüljünk fel a másnapi útra.

– Ki viszi a negyedik hátizsákot? Várj, nektek is van egy zsákotok.

– Jákové lett volna, ha jön. A mi zsákunkat Xitka hátára fogjuk felrakni, ti visztek a tietekvől kettőt, én a harmadikat. Ha Jákov jött volna, Xitkának nenn adtann volna terhet, hogy tudjon út közven is felderíteni, de negleszünk e nélkül.

Elkezdtek lámpáink fényénél szétrakodni a holmit, ellenőrizni, gondolkodni, kinek mi jusson. Gázrezsó, serpenyő, fazék, kötszerek, sebbenzin, egyebek, gondosan összeszedtük, amiből csak egy-egy volt, elosztottuk a magunk zsákjaiba, ügyelve, hogy Mária kapja a terjedelmesebb, de könnyű dolgokat, míg Tikireni átvette a nehezét. Hozzá került a legtöbb konzervünk. Ahogy haladtunk, szólt, gondoljunk a vízre is, mindkettőnknek kiosztva öt-öt üres kétliteres flakont, férjen be az is.

Eltöltöttünk vele jó adag időt hárman, negyedikként Xitka mellettünk leheveredett, pihent, Jákovról szinte teljesen el is felejtkeztünk, aztán eszembe jutott, mégis, mit csinál. Félrevonult, bebújt a hálózsákjába, úgy tűnt elsőre, mintha Yikatárral beszélgetne, aki vele szemben hasalt, pedig nem nagyon lehetett nekik miről, amennyire utóbbi értette a nyelvünk. De jobban rájuk nézve leesett, játszanak, a padlón felgyült vékony homokba rajzolt rácson.

– Tiki, ti ismeritek az ötödölőt?

– Igen, ti így hívjátok, az egyik legegyszerűvv játék, ha nég köveid sincsenek. A karnaiddal hat húzás a földön a rác, háromn hosszáván, háromn keresztven, közévre egy iksz, a te jeled, és kezdhető. Ni xik gyakran játsszuk a vadonvan járva, de néhány nir is szokta, ha rajzoljuk nekik a jeleik.

Meglepett, miután megvoltunk, kipróbáltam vele, úgy láttam, annyiban különbözött az ő játékuk, hogy tizenegyszer tizenegyes volt a tábla, ahogy a négy karommal szántott rác kiadta, amelyből nem lehetett kitérni, a kezdő játékos iksz jele pedig mindig középre került. Csak két kört játszottunk, leginkább kíváncsiságból, ki is kaptam tőle talán fáradtságom miatt, lefeküdtünk.

* * *

Sötétben kászálódtunk ki a hajtányhoz, feltöltöttük a vizes flaskáinkat, összesen huszonkét kétliteres műanyag flakont, ott sorakoztak a sínek mellett, Tikireni a negyedik hátizsákot is eltette magunknak, viszont a maga zsákjából három narancssárga gyümölcsöt odaadott Yikatárnak, alig maradt fenn valami, habár bőven elég a két visszatérőnek. A farkasok addig mindössze fejenként kettőt-kettőt ettek meg furcsa gyümölcsökből.

Búcsúzkodtunk. Csuklón ragadtuk egymást Yikatárral, szerencsét kívánt a maga egyszerű módján, visszarémlett az omlás, mikor elestem és felhúzott, aztán Jákobtól köszöntem el. Nem cifráztuk, így döntött, visszatér. A két farkas összeölelkezett, majd Xitka ágaskodott fel Yikatár nyakába borulni, ekkor döbbsentem rá, hogy a gepárdok még nagyobb termetűek, tán nehezebbek is náluk.

Mária is elköszönt, utoljára megölelte Jákobot, mielőtt felszállt a hajtányra Yikatár mellé, aki a vezér helyén már várta. Szépen, szabályosan indított, felberregett a motor, gurultak, gyorsítottak, távolodtak a pályaudvar vágányain.

Elmentek. Pár évvel korábbról egy emlék tért vissza, a Luna tórusz, az utolsó pillanatok a szüleimmel, mielőtt bezárult a lift ajtaja. Néztem utánuk, már csak hallottam a csattogást, a berregést, ahogy a sziklákról még visszaverődött, egyre messzebből, egyre halkulva.

– Gyertek, induljunk ni is.

Mária állt mellettem, ő is tán emlékezett, ki tudja, mi járt fejében, mielőtt felém fordult.

– Menjünk. Döntöttünk, már erre az útra léptünk.

Tikireni azóta elrendezte Xitka hátán a terhet, a saját maga hozta indákkal felszíjazva, két kisebb zsákra osztva két oldalán, a hálón át láttam, hogy a gyümölcsök mellé a negyedik hátizsák összehajtván, a sátor, és jó pár flakon víz is bekerült. A farkas a maga lábának támasztotta a saját szinte reccsenésig kitömött hatalmas hátizsákját, elején lógott a serpenyő, nagy oldalzsebeiből már szintén előbújt két flakon kupakja, már csak tíz várt ránk a pálya mellett.

Összeszedtük, ami így ránk tartozott, hátunkra lódítottuk a zsákokat, ismertem azért már Máriát, de meglepett, milyen könnyedén kapja fel a magáét. Tikireni jól megvetve lábait, kissé megtántorodva vette fel a sajátját.

– Basszus, nem lesz az neked nehéz?

– Csak én vagyok könnyű hozzá, vigyáznnonn kell, hogy el ne rántsion.

Meg se várta, válaszolok-e, elindult. Még valahol a messzeségben éppen lengedezett egy-egy foszlány a kerekek csattogásából, a motorzajból, éppen fel-felmorajlott, mikor végleg hátrahagytuk a vasutat.

Sötétben botorkáltunk, csendben, odafigyelve követtük Tikirenit, Xitka valahol előrébb tán megfelelő utat kémlelt nekünk. A kopár hegyek mindenfelé elzárták a kilátást, a vasút, a bánya mélyebb völgyben feküdt, a hátizsák súlyosan nehezedett vállaimra, ahogy egyre csak felfelé gyalogoltunk.

Derengett, majd lassanként a csúcsok is narancssárgába öltöztek, ahogy a nap valahol messze délkeleten a horizont fölé emelkedett, sziklák között, nehezen, néha oldalazva, óvatosan, hogy meg ne csússzunk, haladtunk előre. Már nem látszott a bánya mögöttünk, nem is figyeltem, mikor tűnt el valamelyik hegyvonulat mögött. A nyomaink alapján tán visszatalálhattam volna, de amúgy akár a semmi közepén is lehettünk, ahol bármerre elindulva örökké csak a szélfúttá csupasz lejtőkön bolyonganánk.

Lehetett-e ilyen érzés vajon egy kopár élettelen bolygó felszínén járni?

Nem tudtam eldönteni. A szkafander kizárná a szelet, hideget, meleget, bármilyen légkört, ha a gravitáció indokolta, gépesített segítséget is nyújthatott a járáshoz. Mi meg pusztán némi ruhába burkolódzva erőlködünk nehéz felszerelésünkkel, ahogy telt az idő, belegondoltam, milyen jó is lenne egy kis motorikus könnyítés, elképzeltem, ahogy a hevederek végre kiemelkednek a vállaimból, ahová szinte berágták maguk, a puha bélést. De nem volna igazi levegő, nem volna víz, élet valahol messze, de talán elérhetően.

Bámultam a legyalult sávós sziklafalakat körülöttünk, az éles peremeket, az eget, mely fölénk borult, szívtam egy mélyet a tiszta szabad levegőből. Valódi volt.

Valamikor déltájt megálltunk egy rövid ebédre, pihenni, váltottunk pár szót, leginkább a felszerelésünkről, kicsit átrendeztük, hogy könnyebben vízhez jussunk út közben, majd folytattuk, tovább, hegyek közé zárva, ránk sütő napfénnel sosem találkozva, egészen amíg teljesen be nem sötétedett.

Errefelé nem voltak barlangok, felvertük a sátrat egy sziklafal tövében, valahogy víz nélkül leporoltuk, törölgettük magunk, a fáradtság hamar a hálózásjainkba üzött, csak hogy másnap újra kezdhessük.

Nehezebb volt újra elindulni, Tikirenit irigyeltem, ahogy bírta, a súlyos hátizsák láttam, egyszer-egyszer kissé megtántorítja, de karmos lábaival, ha tényleg megcsúszott, akár leguggolva, mindig megkapaszkodott. Mintha erre termelt volna, hogy akár a leglehetőlenebb környezetben is mindig talpon maradjon, járhasa szabadon a világot.

De haladtunk, törtettünk előre a hegyek között, egyre csak valamerre nyugatnak, míg újból teljes sötétség nem borult ránk. Tikireni segítsége nélkül talán a sátrat sem állítottuk volna fel.

Csend. Mennyire csendes, kihalt tudott lenni a világ! Egyedül Mária légzését hallottam

azon a kevés zajon kívül, amit magam keltettem, Tiki és Xitka tán pihent, vagy aludt valahol kinn, de ha meg nem nézem, meg nem tudtam volna mondani, merre. Nem először éreztem így, de néha megszállt, meglepett, mennyire más, mint egy városi bérelt szoba vagy a világűr, összezárva emberekkel, ahol mindig akadt valaki, aki zajongott, tévé, zene, telefon, buli után hazaszédelgők, autók az utcán, itt meg... békesség.

Viszont mosakodni nem tudtunk, korábbi útjainkon valamennyit igen, mértékkel, a hajtányon a hordóban tartott vízből, itt takarékoskodni kellett. Csak annyi vizünk volt, amit elbírtunk, és azzal, ahogy Tikireni elmondta, ki kellett tartanunk.

A következő, harmadik nap tán csak még fárasztóbbnak tűnt. Nem tudtam, hol járunk, a hegyek körülvettek, ugyanazok a szélmarta sziklás, kopár hegyek, mint mindaddig, el nem tudtam képzelni, Tikireniék miből, hogyan tájékozódnak. Nem láttuk a napot, egyszer majdnem elértük, az árnyéknak a széle balra fölöttünk szinte csak karnyújtásnyira lehetett, ahogy a völgy túloldalán messze két szikla közötti bevágódáson átsütött, de képtelen lettem volna felmászni, hogy hátranézzek. Táborállítás után kimerülten zuhantam bele a hálósákba.

El akartam zavarni Tikit a fenébe, mikor ébresztett. Teljes sötétség, hideg, botorkálva kapartuk össze a sátrat, hogy felmálházhassa Xitkát, magamra szedtem azt a borzalmat, melyben már-már úgy éreztem, a hegy egy egész darabját cipelem, elindultunk, nem láttam, merre, de egyre csak felfelé. Úgy éreztem, még pár lépés, összeesek, legurulok, eltűnök valahol a semmiben, de valahogy sikerült mégis mindig azt a még pár lépést is megtenni.

Csípős szél csapott az arcomba. Lépkedtem tovább, valami halvány derengést éreztem, de szemem rögzült a néha-néha tompán megcsillanó csupasz dárdahegyen Tiki farka végén, azt követtem szinte megbabonázva, mígnem egyszerre csak eltűnt.

– Gyertek, felértünk. Pihenünk.

Feltekintettem, láttam a sziklaperemeket, ahogy egy hágó tetőpontját kirajzolták, lépkedtem tovább lassan, tágult a tér előttem. Mária mögém ért, Tiki hozzá lépett.

– Nézd, itt vagyunk már a határon. Az ott Itakla.

Meredeken szakadtak le a hegyek előttünk, csupán pár csúcs körvonalait láttam előttünk, mögöttük szinte a semmi tátongott. Valahol messze sejlett fel a horizont, talán egy elérhetetlen távoli fennsík pereme, középen pedig egy fényes, ferde fehér, sárga és barnás árnyalatú sávokkal festett domborulat foglalta el az égbolt alját.

Süvöltött a csípős szél, kissé továbbhaladtunk, hogy egy szikla árnyékába kerüljünk, ott végre lepakoltuk a felszerelésünket. Tikireni kiült egy lentebbi peremre, követtük. Pár percig csak csendben néztük a gyenge hajnali fénybe öltöző tájat. Mária hozzábújt Tikirenihez, ő átkarolta, hagyta, hogy tollai közé dugja fejét, míg ő maga a távolba

révedt.

– Nyugszik az Aildrik.

Néztem a sárgás színű holdat, melyet Darwin–1-nek ismertünk, ahogy horizontot már szinte érintette jobbra a gázóriás színes sávok domborulatától. Ott is éltek emberek, tán azóta elkezdtek építeni az első atmoszferikus vasutat, melyről évekkel korábban olvastam. Körbetekintettem az égen, délen, a hegyektől valamivel balra észrevettem a hármast, lakatlan holdat is.

– Te neg oda érkeztél először.

Tikireni elmutatott délre.

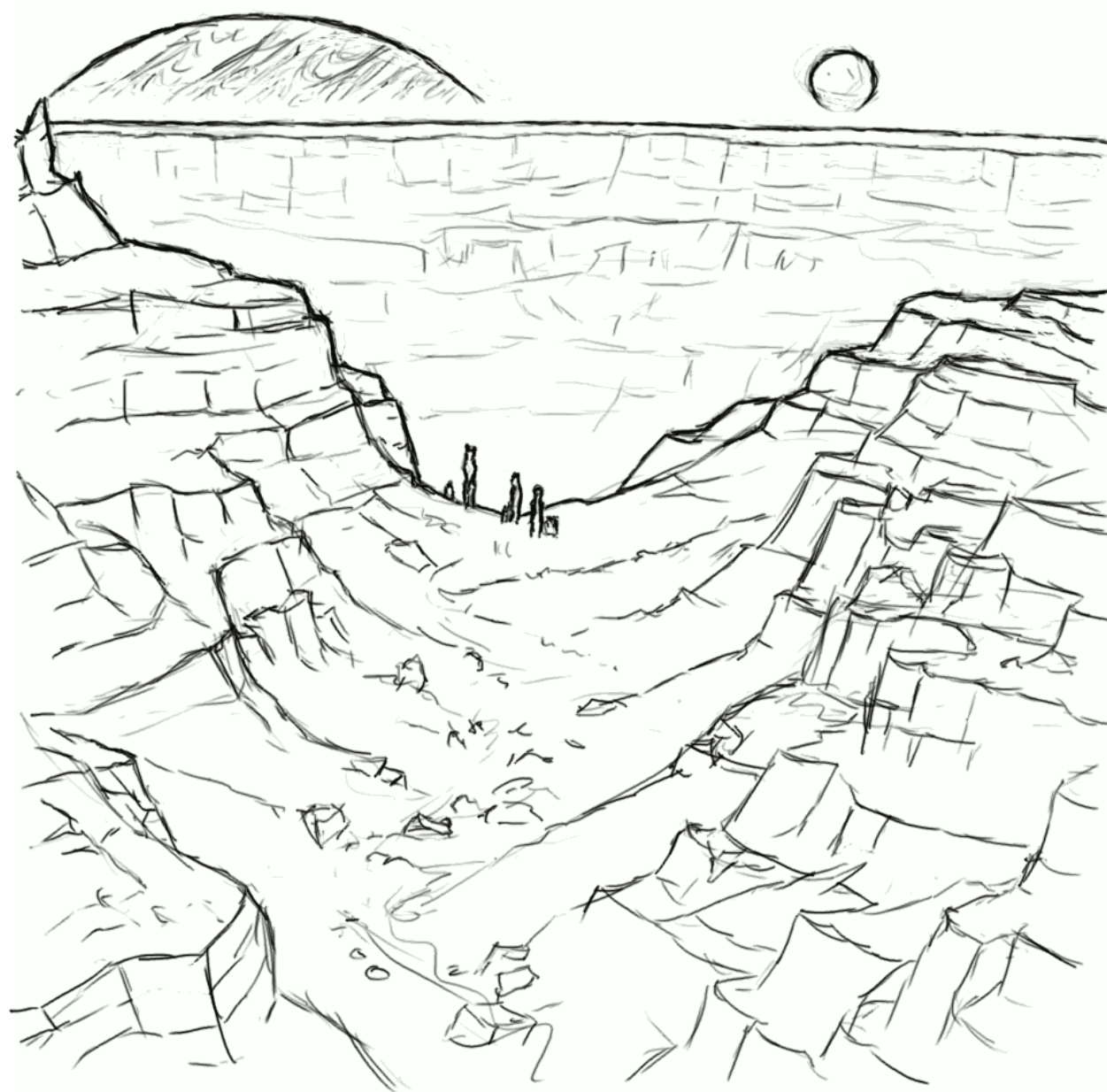
– Nem, a Hawking bázis a Darwin négyen van.

– Ott van az is, nézd, jövvra az Ailsyntől, éppen elővújik a szikla mögül, a Cisik. Ritka, hogy itt látni nindent egyszerre.

Fel se tűnt, de tényleg ott volt apró fehér félkör alakú foltként, ahogy a valahol messze mögöttünk még kelésre készülő nap megvilágította.

Ültünk a peremen, lassan világosodott, tünedeztek el egyre a csillagok, tárult ki alattunk a hegység folytatása, csupán két csúcs ért magasabbra nálunk, a gerincek kontúrjai mögött irdatlan messzeség sejlett, valahol csak azon túl tört újra a magasba a fennsík szintjéig egy újabb, alig kivehető sziklafal.

– Gyertek, ideje továvnnennünk. Hosszú az út nég lefelé a Cirit Dar nélységeive.

Alig hittem, mennyire kimerítő tud lenni huzamos ideig lefelé haladni teherrel, helyenként csúszva, mászva, visszatartva magunk, szinte pihentetőnek tűnt egy-egy hosszabb szakaszt a hegyoldalban vízszintben, van akár csak felfelé megtenni. Sokáig láttunk előre, a távolba, ahogy feljött a nap, kiemelve a kanyon messzi túlsó falát, de déltájban újra gerincek közötti völgybe ereszkedtünk. Sötétedésre már úgy éreztem, a combom minden egyes lefelé megtett lépésbe feljajdul.

Xitka ezúttal kissé elszakadva tőlünk talált egy sziklaüreget, Tikireni úgy ítélte meg, ennek végében biztonságos lámpát gyűjtanunk. Végre lefekvés előtt kissé átnézhattuk magunk nyugodtan. Megijesztett vízkészletünk apadása, mindketten megittunk mindent, amink volt, utoljára már kérnünk is kellett, és csak meg sem éreztük, mennyivel könnyebbé vált ezzel a felszerelésünk. Xitkánál és Tikireninél még kilenc tele palackot találtunk.

– Tiki, lesz itt valahol víz?

– A kanyonvan elszórtan varlangokvan igen, ha leérünk, keresünk egyet.

– És ha nem találunk?

– Találunk. Akik közülünk ritkán erre vetődnek, nindig találnak. Ha leérünk, átvesszük Xitka terhét, hogy könnyen nozogva felderíthessen nekünk. Úgy átnegy rajtatok a víz, nint a Sisiykinven úszó halon. Két, háronn nat, és lesz friss víz.

Később, mikor Tiki és Xitka kiment, hagyva minket lefekvéshez készülni, Máriához fordultam.

– Te nem félsz?

– Bízom benne, hogy jól tervezte meg, több vizet aligha bírtunk volna el. Meg ők dolgoznak többet azért, hogy átjussunk mi, látod, ők maguk mennyit isznak meg esznek.

– Igen, három liter víz, mióta Jákobéktól elváltunk, szerintem tízet sem ettek meg a gyümölcsseikből, és alig látszik rajtuk. Félelmetes, és nem értem, miért foglalkoznak egyáltalán velünk.

– Tiki szerintem éppen azért, azt szeretné, ha nem félnénk tőle, tőlük. Látod, milyen békésen, szelíden viselkedik, Yikatárt is láttad most, majdhogy már szinte félénk, óvatos, pedig irdatlan erő van bennük. Visszafogják maguk, pedig ők is képesek lennének arra, amire azok.

– És te? Úgy érzed, otthonra találhatsz náluk?

– Nem tudom... Néha úgy érzem, annyira más lenne, ha Tikivel korábban találkozunk. Ő talán jobban vigyázott volna ránk, megvédte volna anyut és aput... Benne bízok.

* * *

Lassan haladtunk, fáradtak, kimerültek voltunk, nem bírtuk örökké kerülgetni a sziklákat, csúszkálni a málló, porló kőtengeren, a második napnyugtával már ugyan láttuk, leértünk magába a kanyonba, de peremekre kiállva továbbra is csak irdatlan, leküzdhetetlennek tűnő mélységek és távolságok nyíltak meg.

Hatalmas volt, felfoghatatlan méretekben hasította ketté a felszínt észak-déli irányban, oldalait meredek sziklafalak, kiálló hegyek, csuszamló kőtengerek alkották, helyenként háztömbnyi magányos kövek alatt vagy mögött próbáltunk utat találni, felszínüket simára gyalulta a szinte örökké fúvó szél. Reménytelenül aprónak éreztük magunk, ahogy küzdöttünk e titánok alkotta könyörtelen világban.

Igyekeztünk takarékoskodni a vízzel, de a harmadik nap reggelére így is éppen csak megmaradt még négy flakon, miközben Tikireniék is kiitták az utolsó kortyokat a magukéból, a negyedik litert, mióta Jákobéktól elváltunk. Tiki nem málházta fel Xitkát, szabadjára engedte, majd elosztottuk magunk között mindazt, ami nála volt.

Súlyosan nehézkedett vállaimra a megnövelt teher, lehúzott, a sátrat egymagát kegyetlennek éreztem, de nem lehetett mit tenni, tántorogni, botorkálni kellett tovább, egyre Tikireni követve, akinek hátán újra reccsenésig kitömött hátizsák imbolygott.

Lefelé, csak egyre lefelé, nagy néha egy-egy gerincet, sziklaormot megkerülve, de aztán újra csak lefelé. A napot csak délben láttuk, mikor alig órára végigsütötte a kanyont, végül eltűnve a messzeségbe vesző túlsó sziklafalak mögött, de még mindig nem értünk le az aljára. Alkonyodott, mikor Xitka előkerült, alig váltottak pár szót recsegő nyelvükön, Tiki nekünk nem mondta meg, talált-e valamit, de legalább végre újra csatlakozhatott a terhet hordani.

Ránk esteledett, Tikiék nem ittak, de így is megkezdtek az utolsó előtti flakont, megfordult a fejemben, hogy másnap este már nem fogunk tudni inni, és meddig? Hiába állt be a sötét, nem álltunk meg, előre is kérdeztem erről, Tiki kérte, hogy ha tudunk, még haladjunk. Végül, érezve, hogy lassulunk, Mária sem bírja, megálltam, ledobtam a hátizsákot.

– Pihennünk kell. Hová a kiszáradt pokol fenekére hajtasz már minket?

A farkas megállt, visszalépkedett hozzánk, maga is lerakta a hátizsákját, Xitka fentebb, alig kivehetően az éjszakában várt.

– Tényleg nenn víjrátok?

- Passz, beesteledett, látod, kész. Tábort kéne vernünk.
- És ha azt nondonn, találtunk vizet?

* * *

Újra magunkra szedtük a felszerelést, apró forrás, sziklák között megállt pocsolya, bármi, végre olyan helyen megszállni, ahol nem kellett takarékoskodni, kicsit talán meg is mosakodhattunk, hajtott. De eltelt tán egy óra is, meredek lejtők oldalában, peremeken óvatosan, négykézláb kúszva, csak a fekete üresség tátongott jobbról, öt méter vagy ötven, mindegy volt, és csak nem értünk oda.

Sziklákba kapaszkodva másztunk felfelé, mikor Tikireni végre valahol fölöttünk megállt, lerakta a maga felszerelését, visszafordulva mindkettőnket egyenként felhúzott az utolsó magas peremre. De elkeseredésünkre ott is csak mintha a semmiben álltunk volna, jobbunkon csak a felmérhetetlen üresség.

- Várjatok itt, levehetitek a hátizsákokat, de legyetek óvatosak, níg visszatérek.

Eltűnt a sötétben, Máriával a sziklafalnak dőlünk, alig láttunk, csak éreztük, hogy előttünk néhány méterre vége a világnak. Nem mertük elengedni a lábunkhoz tett hátizsákok hevedereit, félve, ha megbillen vagy megcsúszik, sohasem szedjük össze.

Tiki visszatért, elvette Mária hátizsákját, majd azzal újra eltűnt, pár percre rá ugyanígy vitte el az enyémet, mielőtt megint visszatért, hívva minket. Követtük, enyhén lefelé, hamarosan négykézlábra ereszkedett, balra a szikla alá csúszott, tompán hallottuk figyelmeztetését – Vigyázzatok a fejetekre!

Csak tapogattam az irányt, mignem tompa fényt vettem észre, biztosabban kúsztam, kitárult a tér, egy lapos, lejtős hasadék, melynek beljebbi részén befelé fordítva hevert valahol az egyik zseblámpánk, gyengén megvilágítva körülöttünk a szűk barlangot. Tiki a hátán fekve, felkőnyökölve várt minket, lábaival támasztotta magát az alsó végen alábukó mennyezetnek, hátsó ujjai alatt meg-megcsillant a szinte éppen csak szivárgó víz.

- Negvagytok? Gyertek, kövessetek.

Megfordult, kúszott, oldalazott tovább, a hasadék szűkült, egy törés formált magas lépcsőt, a követ megnedvesítette a víz, majd hirtelen egy öblösödéssel kitárult, észrevettem, ide halmozta fel csomagjainkat, de ő maga vezetett minket tovább, újabb szűkület, majd lassanként elkezdett kitágulni, mignem egy majdnem embermagasságú elnyújtott, megdöntött ék alakú terembe jutottunk, melynek végében még egy töréssel folytatódott a barlang, a törés alatt kis tiszta vizű medence jött létre, Xitka e fölött hevert a peremen. Fáradtan rogytam le a kőre.

- Tiki, biztos jó ötlet volt ide elkínlódni még ma este magunk?
- Nyugodt, viztonságos hely. Holnat nenn negyünk továv, alszotok, nyújtóztok, tihentek, neg idő kell negtölteni az összes flakont. Ha nagatok szeretnétek lenni, fenn nég találtak nagyovv tereket is, de vigyázzatok a vízre.
- De legalább valami vízszintes hely ugye van, aludni?
- Nenn tudonn, Xitka csak az elejét járta ve. De ez egy vékony nészköréteg, aligha, csak így tudja kivájni a víz.

Elfordult tőlem, letelepedett a medence közelében, masszírozta combjait, lábszárait, majd elnyújtózva, lábait nekivetve a falnak a vékonyka, épp csak kivehető patak fölött lefeküdt. Xitka felé pillantott, aki felállt helyéről, laza mozdulatokkal lelépett a párkányról, majd Tiki fölé állt, aki elkezdte két oldalról vállait dögönyözni, mire lassanként rátelepedett, ő maga pedig a farkas tollkoronáját vette kezelésbe.

Nem láttam még ilyet. Úgy éreztem, kizárnak minket. Feltápáskodtam, hogy visszavonuljak valamit enni a felszereléseinkhez, egyedül maradtam, ropogatni a keményre száradt kenyeret, a drágább kétszersülteket még nem kezdtük meg, egy konzerv épp kiürült, még egy kis pléhdoboz a szemeteszsákba, nem dobáltuk el őket. Még gondolkodni is fáradt voltam, mikor befejeztem, csak ültem, meredtem magam elé üres fejjel. Mária elfojtott nevetése riasztott fel.

Visszatérve megrökönyödésemre csupasz felsőtesttel, egy szál melltartóban ült Tikireni előtt, aki a vállait masszírozta, miközben Xitka még mindig Tiki sörényében kotorászott fogaival.

- Mária, szent ég... De legalább nem karmol meg?

Meglepve nézett rám, tán észre sem vett, ahogy beléptem a terembe, de végül nem ugrott fel, nyugodtan vette vissza ingét. Csendben, kimerülten vonultunk el aludni, a gyenge lámpafényben még visszatekintve láttam, hogy Tikireni és Xitka újra egymásba gabalyodik.

* * *

Megrettentett a magasság, a meredeken leszakadó sziklafal, ahogy másnap hajnalban a barlang szájához léptem, alig hittem, hogy ide feljöttünk. Csupán egy keskeny perem vezetett el jobbra, kevésbé ijesztő hegyoldalak felé, balról szinte függőleges fal ért megtörve véget messzebb. De valahol alattunk már látszott a völgy feneke, hatalmas kövek keveredése száraz hordalékkal, vízfolyásnak, életnek minden nyoma nélkül, azon túl riasztó megmászhatatlan sziklafalak magasodtak, egymás mögött eltűnve a messzeségben fölöttünk. Bevehetetlen, áthatolhatatlan, könyörtelen, irdatlan erők

formálhatták, gigászok a földet is kettéhasító csatája, el nem tudtam képzelni bármit, mi itt megélhetett, oltalmat találhatott. A halál völgye.

Lassan töltögettük a flakonokat, Mária kijött néhánnyal, csak úgy a kövön nekilátott elkoszolódott alsóruháit takarékosan mosni, Xitka fentebb a peremen elhevert a távolba tekintve, Tikireni fülei épp csak kibukkantak háta vonala fölött, tán a gepárd oldalának támasztva fejét pihent.

Gyenge szél fűjt, de azon túl csupán a saját zajainkat hallottuk, elrémített az óriási tér, a tudat, hogy mindebben mi voltunk az egyedüli élő, lélegző lények. Semmi nem mozdult, csupán a szennyes csicsogott ütemesen Mária kezei alatt, ahogy végezte dolgát, én nagy néha bementem a medencéhez egy-egy újabb flakont megtölteni. Ahogy megvolt a maga ruhájával, váltottunk, mire a nap előbukkant a keleti kanyonfal mögül, megvoltunk, a pusztta kövön sorakozott a fehérnemű száradni.

Megdöbbentett, mennyire lassan telt az idő, mennyire jelentéktelenné vált minden. Nem volt óra, nem volt ébresztő, menetrend, munkaidő, nyitva tartás, hivatali ügyintézés, csak a tökéletes semmi, gyaloglásban elkínzott tagjaimat kinyújthattam a kövön, fekkhettem, nem kellett sehová óra szerint menni, és ha akartam volna se lett volna hová. Gondolkodtam a dátumon, már arra sem emlékeztem, talán február harmadika lehetett. Vagy másodika, vagy negyedike, tulajdonképp mindegy volt.

Hirtelen Tikireni rohant le a peremen, felmarkolva száradó ruhánkat vetődött be a barlangszájon, mögötte Xitka.

– Ve az árnyékva! Ne nozdujlatok!

A döbbenet, a váratlanság amúgy is leblokkolt, nem értettem, csak néztünk kifelé, mit láthattak. Aztán meghallottuk, sugárhajtású gépek feldörrenő motorzaját, Tiki ekkor a nyíláshoz vezetett minket. Három egyre kisebbedő sötét háromszög tartott gyorsan dél felé a kanyon fölött.

– Cygnus E-negyvenegy, vagy valami változatuk, távvezérelt őrződrónok, löfegyverük, négy nagy hatótávú rakétájuk van.

– Van itt valami katonai bázis?

– Nenn, őrződrónoknak.

– De itt? Mi a francnak. Sorsfolkban még érteném, komolyan ekkora nemzetbiztonsági veszélyeztetés néhány itt átkelni próbáló szerencsétlen balfék?

– Nenn, de ninket is szétlőnek, ha észrevesznek.

Nem értettem, de hirtelen nem tudtam mit kérdezni, úgy éreztem, kezdek beletörődni, csak még egy agyrém ennek a bolygónak a felfordult politikájából. Végül is egy csak a

pusztában hajtányozgató csoportot is szitává lőttek, el nem tudtam képzelni, mi vétjük lehetett azon kívül, hogy nem volt pályahasználati engedélyük az évszázada amúgy is széjjelrohadt pályára. Elmebetegek.

Megremegtem. Belegondoltam, hogy Jákob oda ment vissza, mi meg... Egyelőre egy farkas és egy gepárd társaságában elvesztünk a semmiben, amiből nem tudtam, hová keveredünk ki, ha egyáltalán valaha.

Nem jött álom a szememre, csak feküdtem este hálózsákomban a ferde sziklán. Ha ott maradok? Ha megérkezek, nem alszom el arról a rohadt állásinterjúról, sosem találkozom Máriával?

Milyen lett volna az élet? Lehet, soha semmi nem látszana ebből az egészből? Garad ránézésre egy normális, rendezett városnak tűnt, rendezett sorsú emberekkel, dolgoztak, éltek, szórakoztak, talán mit sem tudva erről, az őslakosokról a terrorizmuson, zöld radikálisokon kívül, meg az egészből, amibe mi belekeveredtünk, tiltott zónákról, az elpusztult városokról. Két külön világ.

A Földre gondoltam, tájakra, talán ott is lehettek még ilyen helyek, ahol napokig vándorolhatnánk senkivel sem találkozáva, kőszivatagok, kopárak, élettelenek. Kimentem-e volna egy olyanba? Nehezen tudtam elképzelni.

* * *

Másnap még a sötétben Tikireni és Xitka hordta le a vizet könnyebb terepre, csak ez után indultunk a megszokott hátizsákjainkkal. Így hogy láttam, hová jutottunk fel, néha összeszorult a gyomrom, megremegtem, tudva, hogy a mellettem tátongó sötétség az valóban a semmi. Mászni lefelé világítás nélkül, keresni lábammal a szilárd talajt rémülettel töltött el, de abba se akartam belegondolni, mennyire könnyű célpontok lettünk volna, ha lámpát gyújtunk, talán egyedüli imbolgó fényes pontként az egész kietlen kanyonban.

A vízzel megrakott felszerelés hevederei újból irgalmatlanul rágták bele maguk vállaimba, de tudtam, nem lehetett mit tenni, vinni kellett. Már sejtettem, mit jelenthetett vizet találni ezen a helyen, ki kellett használni, ahogy csak lehetett, vinni, ahogy csak bírtuk.

Mire kivilágosodott, leértünk a fenékre, kétoldalt magasodtak a mérhetetlen, kisebb kiszögellésekkel, magányos hegyekkel tagolt sziklafalak, hordalékon járva hatalmas sziklákat kerülgettünk, néha simára csiszolt kővek irdatlan feltorlódott halmain egyensúlyoztunk. Újra csak megdöbbsentett, mennyire jól illeszkedik a farkas karmos lába a feladathoz, rá tudott fogni a kővekre, peremekre, szilárdan állt meg mindenhol, ahol mi esetleg bokatorés rémképének árnyékában kínlódtunk.

Átvitt a túloldalra, ott végre könnyebb terepen követtük a hiányzó folyó medrét felfelé, estére csak egy sziklakiszögellés alatt sátrat verve, Xitka a maga terhe miatt nem tudott felderíteni. Vágyódva gondoltam vissza a barlangra, ahogy valahogy hálósákba rámostuk magunk minden fény nélkül.

A következő két nap folytattuk az utat felfelé a meder mentén, nem értünk vizet, a második nap délutánján még talán napnyugta előtt megálltunk egy száraz sziklaüregnél, hogy így Tikireni elküldhesse Xitkát felderíteni. Végre világosban pakolhattunk le, rendezhettük el magunk, másodjára is begyűjthattuk aznap a gázrezsót, leves helyett ezúttal egy kis babot sütni, nem volt a fénynek kockázata.

Vacsora után egy gondolatra elővettük a kártyát, pókerezni, de zsetonunk hirtelen köveken kívül nem akadt hozzá. Improvizáltunk, előkerült ami aprópénzünk összevissza volt, konzervek, levesporos tasakok, elosztottuk, elkezdtünk játszani. Tikireni értette jól a szabályokat, de valahogy a blöffölés, noha tudta, mit jelent, próbálta is megjátszani, nem ment neki igazán, sokszor kitaláltam, nagyjából mije lehet valójában abból, ahogy mozgott, füleit, bajszeit billegette, nem tudta elrejteni.

De előbb Mária lepett meg engem, de cudarul, nem figyeltem eléggé rá. Éreztem, jó lapja lehet, de hogy neki is éppen pókere legyen tromfolni a ketteseimet, nem gondoltam volna, elszállt rá az utolsó szójamixem. Nosza mi legyen. Hátranyúltam a zsákomhoz, előrántottam egy csomag kétszersültet, licit, ki mennyit ad? Mária a fejét rázta. – Jóvanna! Nesze! – Egy két literes flakont húztam elő, tele vízzel. Folytattuk. Aztán végre eljött az is, amit vártam, Tikireni fogyott ki.

Vakargatta fejét zavarodottan, majd meglazított két tollat. – Két axyn, ér valannit? – Mária megvette tőle, egy szójamixért. Két kör múlva már a karjából, majd a hasából húzott ki pehelytollakat, mi meg voltunk olyanok, hogy megvettük, menjen csak a játék.

Ha a sötétség be nem áll, meg Xitka vissza nem érkezik, megkopasztottuk volna. Kicsit tépve, de ezúttal megmenekült. A gepárd talált egy vizesbarlangot. Mária nekem dobta a palackot, hát a francba, nem jött be, cipelhettem én tovább.

* * *

Indultunk újra sötétben, kaptattunk felfelé, majd hosszasan újra szintben a nyugati oldalon, lassan kezdett derengeni. Egyszer csak Tiki megállított minket egy szűk hasadék mellett, pihenőt rendelt el, Xitkát lemálházta, előreküldte.

– Messze vagyunk még?

– Nenn, csak viztonságosavv, ha Xitka elővv körülnéz.

Ő tudta, nem értettem, de nem ellenkeztem. Leültünk, ő maga is lefeküdt, pihent,

csendben vártunk, negyed vagy fél órát talán, mire a gepárd visszatért. Összeszedelőzködtünk, haladtunk tovább, oldalazva, felfelé, hosszabb darabon, míg nem feltűnt végre némi élő bozót. Az első élőlények, mióta megkezdtek hosszú utunk.

Mintegy három embernyi magas formátlan nyiladék tárult elénk közel függőleges sziklafalba vágva, ellapított aljánál keskeny, de valódi patak csordogált kifelé, ritkás, a rideg kőben megkapaszkodni képes növényzetnek életet adva, míg egy peremen átbukva többlepcsős vízesésként futott tovább a kanyon alja felé, eltűnve a kövek között.

Beléptünk a barlangba, megtöredező csúcsíves alagútként folytatódott két kanyarulattal, még éppen beszűrődött a kinti fény, ahol egy felmagasodó teremben, tán egy közettörés mentén egy majdnem embermagasságú lépcső jött létre. Az erről alábukó víz talán négy méternél is hosszabb mély medencét vágott magának, felszíne sejtelmesen csillogott, mint vékony lepel, alatta gyengén vibrált, hullámozott kristálytisztán a fenék képe. Csodálatos volt.

Lepakoltunk az első kanyarultnál, megtöltöttük vizesflaskáinkat, majd Mária kért, nem hagynám-e esetleg magára, míg megmosakodna. Egyetértve bólintottam, magamra is ráfért volna már rég, de előre engedtem, kiültem Xitka mellé, aki a barlangszáj előtt hevert a távolba tekintve. Eltelt talán öt-tíz perc is, de nem láttam Tikirenit.

Gyanút fogtam. Felálltam a gepárd mellől, mintha csak a felszereléseinkhez tartanék, visszasétáltam, ott halkán lehúztam lábamról bakancsomat és zoknimat, óvatosan lopakodtam tovább a következő kanyarulat mögül derengő gyér lámpafény felé.

Ott volt. Háttal álltak nekem, derékig a vízben, épp rájuk vetült a fénykör, alakjukat visszatükrözte a fodrozódó felszín. Mária ruhátlan idomai kibukkantak a farkas vékony alkata mögül, aki átkarolva mosdatta gyengéden.

Megszédültem, nem akartam elhinni. Mi a fene lehetett közöttük, hogyan?!

Apró fény csillant. A farkas csak épp elfordította a fejét, megláttam szemét, megrettenve húzódtam vissza. Hogy is gondolhattam volna, hogy nem vesz észre! Nem követett. Nem történt semmi, visszaosontam, újra kiültem a barlangszáj elé Xitka mellé, de tudtam, tudatta velem. Sötét gondolatok borítottak el, „Ha hinnék, élnél?“, még az első nap a dinárchegyi erdőben. Elhittem. Itt akármit tehetett velem.

Kijöttek, együtt.

– Mehetsz, elkészültem!

Nem szóltam semmit, elindultam befelé, lassan végig a csúcsíves folyosón, még mindig derengett benn a fény, a zseblámpa ott feküdt a parton bekapcsolva. Gépiesen vakartam le egyenként magamról a ruházatot, most még kinn volt Máriával, de rettegtem tőle, mi lesz majd akkor, este, mit csinál velem. Megfogtam a lámpát, vizsgáltam a medencét, merre,

hogyan lépjek bele, a víz kissé hűvös, de még kellemes volt érintésre, egy beszögellésben egy kisebb csomó fekete és sárga pehelytollat vettem észre, tán már Xitka is belefürdött, na gondoltam szép tőle, ha a felderítésen tette, mi meg innen töltöttük fel a flakonjainkat. Csúsztam lejjebb, ujjaimmal gyengén beleszántottam a vízfelszínbe, lassan fordultam, hogy a lámpának helyet keressek a parton.

Két kék szem villant meg. Reflexből hozzávágtam, ami éppen a kezemben volt.

Sötétség. Hallottam, hogy előugrik, csobbant a víz, és meg is ragadott.

– Mit akarsz tőlem?! – szinte elhalt kérdésem, elharapta a félelem.

– Nyugalonn...

Engedett szorításából, de biztos kézzel tartott, tudtam, hiába erőlködnék, minden hiábavaló volt. Lassan lehúzott a vízbe nyakig. Éreztem, tenyerei a vállaimra csúsznak, gyenge mozdulatokkal masszírozott, az egyik bajsza arcomnak simult. Kicsúszott talpam alól a talaj, lebegtem, hátamon éreztem laza tollait, lábszáramon az ő lábszárait, ahogy körbekulcsolták.

– Megerőszakolnál...

– Nyugalonn... Úgy nenn, tudod, nincs ojannon. Lazulj.

Gyengéden magára húzott, fejem állkapcsa alá került, lábai könnyeden, de mégis biztosan tartottak, éreztem, ahogy a víz tollait mozgatta, cirógatták testemet. Óvatos mozdulatokkal húzta végig karmos ujjait hasamon, mellkasomon, szinte önkéntelenül elernyedtem, karjaim tehetetlenül sodródtak. Súlytalanság.

– Nások vagytok... Néha ki kell engednetek...

Elvesztem a sötétben, épp csak sejtettem a magasba törő mennyezetet, a víz, a farkas gyengéd érintése elvette minden erőmet. A karmos ujjak lassú, óvatos köröket tettek a hasamon, oldalamon, majd a lágyékomon, tompa, kellemes bizsergető melegség, csupán messziről hallottam halk szavait.

– Szólj, ha nenn akarod.

Nem szóltam.

* * *

Percek, de akár órák is eltelhettek, elvesztem, elalhattam a farkas lágy, simogató ölelésében. Csendben szólt hozzám.

– Indulnunk kell.

Szelíden engedett el, hogy ő maga feltápáskodjon, kilépett a medencéből, tán megszokásból megrázta magát, ezzel végképp felébresztve, ahogy vízcseppek zápora bombázta meg kábult arcomat.

– Szedelőzködj, öltözz fel, kinn várunk.

Támolyogtam, próbáltam visszaidézni, mi történt, elcsúsztam, pofával csattantam a vízben, feleszméltem, elrémültem, nem akartam elhinni, de már megtörtént. Valahogy óvatosan botorkáltam kifelé, lábaimon valami hordalék fennakadt, rugdostam előre, míg végre a sziklafalnak támaszkodva kikecmeregtem.

Kotorásztam a kupac ruhában, kitapogattam a kis törölközőt, felületesen végigtörölgettem vele magam ügyelve a lábfejeimre, a bakancsba bele ne rohadjak, majd öltözködtem.

Valamiben megakadt a kezem, furcsa, hosszú, rideg, szálas dolog, felemeltem, kitapintottam, inkább csak éreztem, mint láttam egy toll formáját, tán fekete lehetett, de legalább karnyi hosszú, ha nem több. Végigsimítottam, valóban toll kellett legyen, gondolkodtam, tényleg voltak-e még ekkora hatalmasak is Tikireni sörényében.

– Tomi! Gyere már, ugye nem fulladtál bele?!

Mária szavára félredobtam, gyorsan kapkodtam össze magam, hogy folytassuk utunk.

* * *

Tapostuk a sziklát, tovább, egyre tovább, felfelé vállunkba rágódó terhünkkel, nyugatnak, hátunk mögött nőtt a mélység, pár óra múlva már meg sem tudtam volna mondani, merre lehetett a barlang, elveszett, elnyelte a távolság.

Tikireni hajtott minket, beállt a sötétség, még az után is valamivel, alig éreztem lábamat, hogy sátor volt-e vagy sziklaüreg, azt se tudtam, mint ahogy azt se, hogyan kerültem bele hálósákomba. Világosodással gyors reggeli után indultunk, kezdődött újra a már-már végtelennek tűnő menetelés, néha lehetetlen sziklaperemeken rémisztő mélységek fölött imbolyogva, alig megállva csupán ebédre és egy-egy rövid pihenésre újra majdhogynem a teljes sötétség leszálltáig.

A következő nap alkonyára értük el csak a kanyon peremét, itt még a sziklák között vertünk tábort, kiültünk egy szakadék szélére, néztük a túlpartot, a még tompán narancs fénybe boruló Határhegyeket a messzeség kékes ködén túl, alig hittük, hogy onnan, valahonnan még délebről valamikor elindultunk és átértünk, át az alattunk elterülő kanyon irdatlan mélységein. Milyen csodás dolog is lett volna repülni!

De sikerült, átjutottunk, mögöttünk volt, a semmi szélén végre nyugodtan költöttünk el

gázrezsón megsütött vacsoránkat, érezhetően nyúltak a nappalok, északon messze mintha felhők gomolyogtak volna. Talán már március is lehetett.

Játszottunk, ötödölőt a porba rajzolt rácson Tikiék stílusában, kihasználta arra, hogy némi nyelvet tanítson nekünk. Röviden már korábban elmagyarázta, hogy az ő nyelvüket közvetlen nem tudjuk elsajátítani, magas frekvenciákat is használtak, amit az emberi fül nem hallott, meg túl gyors is volt ahhoz beszédük, de kialakult annak egy számunkra is megtanulható változata, amit sok niri is ismert. Xitka is ilyen volt, és ismerte is a játékot, de ő maga a jeleket nem tudta rajzolni.

A megoldás erre az volt, hogy ő bemondta a koordinátákat, ahová az ő lépésének kerülnie kellett, a nulla a tábla közepe, öt és mínusz öt között mindkét tengely. Tiki pedig ránk hagyta, játsszunk vele, e számok mellett az igen és nem, a négy irány, a négy égtáj szavait is többek között megismerve. Már ennyiből megértettem, hogy furamód talán négyes alapú számrendszerük van.

Kissé meglepett, hogy Xitka egészen jól játszott, bár őt odafigyelve azért következetesen legtöbbször meg tudtam verni, de ahogy a beszédet sem, ezt sem vártam volna tőlük, valahol még mindig ott motoszkált tudatom mélyén némi előítélet, mely négy lábú voltából fakadt. Másrészt meg bámulatos dolognak éreztem, hogy ott, a világ peremén egy ilyen gepárdforma lénnel társasozok.

* * *

Este, lefekvés előtt Tiki félrehívott, kérte, menjek ki vele kissé a csillagok alá. Megrettentem, próbáltam lenyelni, éreztem, valami a barlangban megesettekkel kapcsolatos ügy lesz, amit a menetelésünk mindeddig elnyomott. Mély csendben ballagtam ki utána a peremre, szinte csak a meg-megcsillanó csupasz dárdahegyet követve farka végén. Egy darabon csak ültünk kinn a szélén, majd ő kezdte, halk kérdéssel.

– Érzek valamit Nária iránt?

– Barátságot, két és fél éve, hogy ismerem.

– Annál tövvet? Esetleg gondolsz valannit rólunk?

– ...Utóbbi.

– Nincs senni olyan. Negnyugtatja néha az érintés, engenn elfogad, ennyi, ni náshogy nűködünk, nenn kelt vennenn olyan érzést. Frusztrál?

– Igen... Ti hogy működtek?

– Nondjuk jól negtétjük, negszaggatjuk egynást, hogy nindketten najd veledöglünk. A

kennény harcost, erős ellenfelet negkívánjuk.

– Szent egek... Azt ne mondd, hogy álló farokkal törtél ki abból az iskolából, jó, nincs olyanod, de érted.

– Nenn! Azok szerencsétlen éretlen fiatalok. A járatot őrző nir jött nekenn, egy igazi nir harcos könnyedén negölne egy xit, de nenn válna vecsületére. Tisztességes harc. Xi xi ellen, nir nir ellen, egy egy ellen, ahol érezzük egynás igazi erejét, őszintén. Náriával nenn harcolok, ő senn tud úgy kérni tőle. Vannak ilyen kapcsolataink a közösségeinkben.

– Mint a tiéd Xitkával?

– Igen.

– És tényleg semmi... Szex?

– Senni.

– És velem?

– Te kívántad.

– Basszus, rám ugrottál, azt hittem, széjjel tépsz, ha csak megmozdulok!

– De aztán neg nenn szóltál, hogy nenn.

Arcomba csaptam tenyerem. Hihetetlen. Nem tudtam mit mondani, bár valahol legszívesebben leordítottam volna a fejét, hogy ez nem úgy működik. Csendben ültünk egymás mellett, végül ő szólalt meg.

– Lehet, félreértettél, ahogy Náriát kukkoltad.

– Félre! Rohadtul félre!... Basszus...

Megrémültem, tudtam, mi volt mögötte, rám szakadt, hogy igen, az, nekem tudat alatt Tikireni inkább hím volt viselkedéséből, de két külön faj, és igen, az frusztrált, hogy két össze nem illeszkedő faj esetleg dugta egymást. Erre meg én kerültem viszonyba ezzel a farkassal.

– Ne beszéljünk róla többet.

Némán tekintett a távolba, túl a sötét kanyonon a Határhegyek felsejlő világosabb vonulataira, melyek fölé a csillagos ég borult.

Kopár, kavicsos, ritka száraz bozót benőtte síkságon meneteltünk tovább, nyomasztott az egyhangúság a korábbi hetek monumentális sziklás vidékeihez képest, de legalább a lépés könnyebb volt, igaz, délutánra kellemetlenül meleg kezdett lenni. Előttünk a Darwin kékeslila sávós domborulata jelentette a célt, lassan fogyott balról, ahogy múlt a nap, hátra-hátranézve még látszottak a Határhegyek távoli kékes homályba veszve.

Hosszú pihenőt tartottunk délben, esteledésig haladtunk, még világosban, ahová értünk, ott vertük fel a sátrat, már kevésbé bántott, hogy nem kapcsolhattunk villanyt. Naplemente után bámulatosan hirtelen besötétedett, szinte a természet maga küldött minket aludni.

A következő nap hasonlóképp telt, meneteltünk a puszta semmiben, legfeljebb egy-egy nagyobbacska csupasz bokrot megkerülve, egyedüli változatossággént csak késő délután sejlettek fel kósza felhők valamerre északon. Este újra sátrat állítottunk, újra a napnyugta utáni hirtelen sötétedés terelt minket hálósájkainkba.

Próbáltam kirázni a fejemből az egészet, de nem ment. Nem tudtam, Tiki elmondhatott-e bármit Máriának, de nem vettem észre változást viselkedésén, nem húzódott el tőlem, ugyanúgy nyugodtan készítettük el ennivalónk közösen, beszélgettünk, mint korább. Ha nem tudta, nem volt oka bármiért szóba hozni a barlangot, én pedig csak örültem, ha el lett az egész felejtve. Arra jutottam, kissé reménykedve, hogy Tiki tényleg nem említhetett semmit.

De legalább annyira aggasztott, ami velem történt. Megrémített, hogy visszagondolok arra, ahogy a vízben szinte lebegtem a semmibe révedve, a tollak cirógatására, ahogy körbefogták testemet, Tikireni érintésére, az ellazulásra, a bizsergető melegségre. A hideg rázott, üvölteni akartam, de csak arra tudtam ráeszmélni, hogy azért, igen, azért kaptam ezt az egészet, mert hajtott, hogy esetleg Máriával...

Ki tudja, mit műveltek.

És? Volt bármi közöm hozzá? Mert ha igen?...

Nem tudtam mit mondani magamnak.

* * *

Meneteltünk tovább, hátunk mögött végleg elvesztettük a Határhegyek kontúrjait, egyedül a végtelen semmi közepén, ahol egyedül a Darwin, vagy ahogy ők hívták, Itakla,

és holdjai jelentettek támpontot. A belső holdat alig láttuk, esténként járta be látható útját, a harmadik hold minden második nap került ugyanoda az égen, míg a legkülső a négyből, a Cisik nagyjából hetente ért körbe, ekkor éppen fenn volt jobbra tőlünk valahol délen, lassan nyugatnak tartva.

Előttünk a messzeségben lapos, alig kiemelkedő dombok kontúrait láttuk, el nem érhattuk még őket, csupán haladtunk feléjük. Megebédeltünk, pihentünk, újra felszedelőzködtünk, tovább a semmiben, gyenge, de idővel erősödő északi szélben.

Alacsonyan járt már a nap, de még lett volna bőven időnk nyugtáig, mikor Tikireni megállított minket.

– Vihar jön. Ha nenn akartok elázni, készüljünk.

Észak felé mutatott, éppen ki tudtuk venni a közelgő felhők arcvonalát. Lemálháztuk Xitkát, hogy a sátorhoz lássunk.

– Nenn, ne állítsátok fel, villánlani fog, kockázatosavv lehet.

Kiterítettük, köteleivel kifeszítettük, nagyobb kövekkel körben lesúlyoztuk, majd behordtuk a felszerelést. Erősödött a szél, sötétlett északon az ég, láttunk néhány villanást.

– Vújjatok vele. A hálósákjaitok terítsétek nagatok alá, itt a negyedik hátizsák, ha van kéznél váltás ruhátok, azt is.

– Ti nem jöttök be?

– Nenn, ha jeget nenn hoz, lehülünk, de nenn árt. Vigyázunk a sátorra.

Rendezkedtünk Máriával a szél csapkodta ponyva alatt, nem értettem, miért kellett alánk a hálósák, ruhák a sátorpadló fölé, hiszen úgylát átáztak volna, ha bejut a víz.

– Szigetelés, a földben futó áramoktól, ha a közelbe csap. Egyenletesen rendezd el magad alatt, figyelj a lábaidra.

Elfogadtam magyarázatként, vártunk, éreztem, hogy talán Xitka mellém telepedik fölöttem a ponyván, Tikireni valahol szintén ráfekhetett. Dörgött, sötétedett, egyszer egyszer egy villanással, majd elkezdett kopogni az eső, kövekként csapódtak be a cseppek az orkáni zúgáson túl.

Villant. Számoltam a másodperceket, de elhagytam, nem tudtam, melyik tompa morajlás tartozhatott hozzá. Hirtelen leszakadt a zivatar, darált az eső fölöttünk teljesen elnyomva mindent. Hatalmas csattanás süketített szinte meg, a súly a ponyván mellettem mozdulatlan nyugalommal feküdt. El nem tudtam képzelni, hogyan viselik el, ami kinn folyt.

Robajlott az ég, egy villám formáját látni is véltem, óriásit reccsent, a közelben csaphatott le. Senki nem mozdult, lassan múlt az idő, nem tudtam eldönteni, félek-e, vagy csak megbabonáz, ami körülöttem történik. Nem hittem el, hogy belénk csaphat, a sátor pedig kitartott, csorgott rajta patakokban a víz kívül, de be nem ázott.

Lassan csökkent a zaj, tompult a morajlás, bár kopogott tovább az eső. Egyszer csak éreztem, Xitka mellettem mozdul, feláll, ellép. Mária szólt, hogy Tikireni is elment. Felültünk, a víz odébb gördült, megállt a mélyedésekben körülöttünk lehúзва a ponyvát. Mária megkereste a cipzárt, kilépett, követtem, frissítő nedves levegő csapott meg. Körülnéztem, megdöbbsentett a látvány.

– Megbolondultak?

– Ugyan már! Csak jól érzik magukat!

Mária mélyet szippantott az idei első zivatar aromájából, északra már oszlott a felhőzet, még szemerkélt az eső. Tikireni és Xitka csapzott lucskosan rohangált a sarat magasra csapva, egymásnak ugrottak, belehemperegtek, egy-egy elfojtott halk vakkantást eleresztve. Bámultam és irigyeltem őket.

* * *

Aznap már nem mentünk tovább, megpróbáltunk némi vizet összegyűjteni a ponyváról, de elhagytuk, Tiki mondta, már nem fog kelleni, felállítottuk rendesen a sátrat. Sétáltunk még kinn szürkületig, beszívva a friss, üde levegőt, végül az ázott talaj elől visszavonultunk, ami Tikiéket látszólag nem zavarta. Úgy hagytuk ott őket tollászkodni, a hasáig a sártól barna Xitka elnyújtózva lefeküdt, az ülő farkas térdére hajtotta fejét, aki a füle tövét masszírozta, a sörényét tisztogatta.

Másnap első futó pillantásra mintha nem is változott volna a táj, felszáradt, feledtetve a zivatart, de ahogy elindultunk, hamar más véleményre juthattam.

A legtöbb bokrot, bozótot, mit korább halottnak véltem, zöldessárga rügyek borították el, egyik-másikon már kisebb levelek is kibomlottak, ahogy haladtunk, itt-ott a földből apró hajtásokat láttam előtörni. Szemsarokból mozgást kaptam el, épp észrevettem egy kis gyíkot elszaladni. Közeledtünk a lapos dombok felé, még meg sem álltunk délre, ebédre, mikor már virágokat is felfedeztem.

– Nézd!

Mária mutatott el nekem egy virágoktól fehérbe borult kis bokorra, amelyet két megmegcsillanó apró repülő lény dongott körül, letértünk, felismertem bennük csupasz, hegyes orrú piciny denevérmadarakat, egy harmadik a fehér szirmok kusza kavalkádjá között kapaszkodva mászkált, nektárt szívogatva. Egy szomszédos bokor egyik ágán

bogárnyi méretű, nagy szemű fekete gyík kúszott, társa egy friss hajtást majszolt.

Döbbsenten, odafigyelve sétáltam tovább, újabb állatokat felfedezve, tömzsi barna páncélos lény csoszogott arrébb utunkból, aztán lepkeforma színes denevérmadarak csoportja riadt fel távolabbi bokrokra telepedni, a köves homokos talajon ritkás apró szántásokat hagytak mindenféle nyomok.

– Tiki, honnan került ez a sok állat elő?

– Előhozta őket az eső a földvöl, ahol eddig aludtak.

– Hibernáltak?

– Igen, errefelé, a sivatag terenén így lehet életven maradni. Az életet adó esők negérkeznek, felérvresztik ezt az alvó világot, élnek, tárosodnak, utódot nevelnek, alig két hét, a nyári forróság aztán újra elcsendesít nindent.

Némán ballagtam tovább a különös csoda bűvöletében, rövid villanásnyi sietős élet kibontakozása a kietlen pusztaságban.

* * *

Késő délután már egy a dombok közötti sekély völgybe érkeztünk, élő, kibomlott zöldessárga és enyhén narancs felé hajló levelű elszórt bokrokat, és fakadó lágyszárúak csoportjait kerülgetve, mígnem hirtelen egy lassan felénk ügető nír alakját vettem észre.

Megrettentem, visszarémltet a menekülésünk Sorfolkból, de nyugodtan jött, egymaga. Eddigre Xitka már nem vitt semmit, a nagyja élelmünknek és vizünknek elfogyott jelentősen könnyítve felszerelésünk, ő lépett előre fogadni az ismeretlent.

Nem szóltak, leültek szemközt, fejüket kissé oldalra hajtva, mintha egy-egy bajszukkal érintették volna egymást. Tiki csendben várt, míg az idegen felállt, megfordult, Xitka követte rövid vakkantással, mire mind elindultunk.

Ahogy közeledtünk, a domboldalba vájt sziklalakások tűntek elő, előttük afféle főtéren csupán egy-két kőépülettel, egyik kéményéből halvány füst gomolygott, de amúgy néma csend ült a különös falun.

– Negérkeztünk, ez Ranna.

Tiki csicsergett-károgott valamit a gepárdok felé, az idegen válaszolt neki.

– Csak a ték van itt, kenyeret süt, a tövviek nég az ültetvényen dolgoznak. Kövessük, szállásunkra vezet.

Úgy tettünk, felfelé a legutolsó sziklafalba vágott nyíláshoz vitt, ahogy egyikén sem, ezen

sem láttam sem ajtót, sem ablaktáblákat, egy szerény kis széljárta szoba sötét rönkökből ácsolt asztallal, székekkel, polcokkal, hátul durva függönnyel eltakart átjáróval.

Lepakoltuk holminkat, türelmesen vártak ránk a gepárdok az ajtóban, majd vezetőnk előre ment, orrával félrebökve a függönnyt, Tiki követte, mi utána. Talán két méternyi szűk folyosó ért véget egy jobbra forduló töréssel, ahol a külső szobához hasonló puritán berendezésű háló fogadott, két emeletes ágygal, a falon kampókra akasztva összehajtván két függőágy lógott, a kis helyiség túlvégén újabb elfüggönyözött ajtóval. A gepárd egy pillanatra félrelibbentette, majd visszarecegett Tikireninek, aki fordított nekünk.

– Egy hátsó folyosóra vezet, összeköti a lakásokat, hogy veszély esetén is elérhessék a falu lakói egymást. De nenjünk ki, jöhetnek nennsoká.

Leballagtunk végre felszerelésünktől megkönnyebbülten a főtér felé, megcsapott a friss kenyér illata, leültünk faragatlan rönkfából ácsolt asztalok mellé fatörzs hengerekre, nyújtottam, masszíroztam agyonra járt lábaim. Nemsokára feltűnt a pék, szálkás, tán ötven körüli férfi volt bajusszal és durván borotvált szakállal, Tikirenihez lépett először, mély, barátságos hangon szólt – Aykinna –, csuklón ragadták egymást üdvözlésképp. Utána sorban Máriához, majd hozzám is odalépett, ugyanígy üdvözölni, meglepett, hogy Máriával is így kezét fogott, bár azonnal vissza is rémlett, a tani csuklónragadó kézfogás jelentéstartalma más.

Tikirenivel elegyedett szóba, döbbenetemre meg sem próbálta a mi nyelvünket használni, így nem is értettem, hacsak egy-két szót nem. Meglepődést láttam arcán, ahogy felénk tekintett, majd visszavonult a kis kőházak felé. Mária kérdezett.

– Tiki, miért nem tértél át a mi nyelvünkre?

– Nenn veszéli, csak az attankait, neglette, hogy nenn tud veletek azon szót érteni, de nondtann, kinről jöttök velenn. Lenne tedig nit nesélnetek!

– De, hogyan lehet? Mióta élhet itt?

– Lehet, itt született. Ez az egyik legfélreesővv része Csendföldnek, ahol laknak ennverek.

Kisvártatva újra előkerült a pék, deszkán hozott két kis sötétbarna, gyengén gőzölgő friss veknit, letette mellénk az asztalra, Tikirenivel pár szót váltva.

– Ajándék, kóstoljátok neg, vigyázzatok, neleg.

Óvatosan fogtam meg, épp langyos volt, kellemes, nehéz, ahogy tenyerembe simult, magvak, szálak tűntek fel héjába ágyazódva. Beleharaptam, tömör, de puha sötét bele volt, habár egy egy keményebb magot, szálkát éreztem, valódi friss, ízre leginkább rozskenyér lehetett, csodálatos dolog!

– Tiki, két, nem, három hete nem ettünk ilyen jól, ha akkor egyáltalán! Kiváló, mondjad neki!

Fordított, bár anélkül is értette arcunkról, felderült, újra csuklón ragadtuk egymást, meg Máriát is, bár aztán szólt Tikinek, értettük, hátramutatva, vissza kell mennie a kemence mellé, de éppen ekkor vettük észre a csapatot is, akik a dombról érkeztek.

* * *

Laza összevisszaságban jöttek, vegyes korú nők és férfiak talán húszan, páran hátukon kosarakkal, közöttük hat gyerek, egy gepárd, két farkas, majd még egy hetedik gyerek az egyik farkas vállán, fülei mögött tollsörényébe kapaszkodva. Tikireni és Xitka kissé elébük ment, üdvözölni fajtatársaik, majd Tiki néhány emberrel is csuklót ragadott.

Leértek, kissé zavartan fogadtuk egymást, Aykinna, Aykinna, hangzottak el az üdvözlések, furcsállottam, hogy mintha nem lett volna a csoportnak vezetője, mígnem az egyik farkas a frissen érkezett gepárd társaságában előlépett.

Hirtelen mindenki elcsendesedett, Tiki és a másik farkas is hátrébb vonult, teret adva Xitkának és az újonnan érkezettnek. Közelítettek, míg fejük egymás mellé nem került, bajszaikkal érintették, végigsimították egymást, feszülten álltak, léptek, lassú félkört. Aztán váratlanul szétváltak, lazán összedörgölték orrukat, az emberek felengedtek, habár Tikin magán végig nem éreztem különösebb feszültséget.

Felélénkült a társaság, a falu lakói némi óvatossággal beszélgettek körülöttünk a maguk nyelvén, egy öregedő asszony megpróbált Máriához szólni, de ő csak annyit tudott mondani szelíden válaszképp, hogy sajnos nem érti, Tiki meg éppen otthagyt minket, csak hosszú, kínos percek múlva tért vissza kissé tisztázni nekünk a helyzetet.

– Tikikrajj nir és Akkatár xi a harcosok, a falkavezérek, vékével fogadnak ninket negtihen, ha jószándékú vándorok vagyunk. Gyertek, üljünk le, nenn árt, ha értitek, nyugalonn, Xitka itt van, társalog a faluvéliekkel addig utunkról.

Visszavonultunk az asztalokhoz, feljebb egy férfi ült le, nekilátott egy eltört nyelű kapa szétszedésének, maga mellé támasztva az új nyelet, arrább egy nő, korra akár felesége is lehetett, egy ócska farmernadrágot foltozott. Három hasonló korú, földi idővel tán hat éves gyerek rohangászott lentebb a kőházak körül, cipő nélkül, elnyűtt rövidnadrágban, lehet, fogócskáztak.

– Tikikrajj két lehetőséget ajánlott nost. Kisegít ninket falkája, nint vándorokat, nektek ad ennivalót, holnatután reggel továvállunk. Vagy esetleg naradhattok velük, ugyan nenn ismeritek a nyelvet, de északról visszatérne talán egy hét nulva egy xi falkatagjuk, aki tudja a tiétek, ő tanítana, örülne, ha lenne nég ennverük, aki érti és veszéli a ti nyelvetek.

– És ti?

– Nekünk tovább kéne mennünk, mert kevés erre a vadászható állat. Csak átadtann, anit ajánlott, gondolom, itt négy menn szeretnétek maradni.

Mária szólt közbe.

– Tiki, én máshol sem szeretnék maradni nélküled, félek ettől a világtól.

– Nária, tudom, érten, és őszintén csak most lesz igazán veszélyes, hogy tovább megyünk. Vannak varázságos tanúk, nézd, ők is azok.

Az egyik helyi nőr felé biccentett, aki fentebb a homokba rajzolt táblán fekete-fehér kövekkel egy fiatalemberrel épp valamiféle társasjátékot játszott.

– Szeretném, ha velenn jönnétek, de oda hosszú az út, veszélyes, sokat meg kell értenetek rólunk, erről a világról, annál élünk. Na jó veszélünk. De most gyertek, tanuljunk egy kis nyelvet.

A falu alsó végére tartottunk, tompa daráló hang ütötte meg fülünk, az egyik sziklaházban ráeszméltunk, egy kis malom lett berendezve, talán kerékpárból átkölt alkalmatosságon ülve tekert egy férfi, áttéteken keresztül örlőkövet hajtott meg lassan, mely körül fiatal lány tevékenykedett.

A következő üreg nagyobbacska faluháznak, vagy inkább kocsmának tűnt padokkal, hátul polcokon nagy égetett agyagkorsókkal, melyből valamiféle híg sört mértek ki bögrékbe. Két természetesebb férfi üldögélt itt egy-egy középkorú nő társaságában, tán a feleségeik lehettek, a falnak mellkasa fölött keresztbe fonva pihentetve karjait maga Akkatár támaszkodott.

Tikireni fordított nekünk, lassan sikerült szóba elegyednünk, mesélve kicsit az útról, hegyekről, aztán kiderült, ők valóban két család, egy-egy gyerek tartozott hozzájuk, kinn kergetőztek, haszontalanok, alig hajlandóak beállni kicsit kapálni, gyomlálni, talán az egyik fiúból ács vagy fazekas lesz egyszer, mert az bezzeg érdekelte.

Akkatár végig csak némán figyelt minket, füleit néha-néha megbiccentve, lehet, csak a rendet vigyázta, bár barnásvörös szemének rideg, merev tekintete nem nyugtatott meg.

* * *

Kissé meglepett, hogy sötétéddel lassanként mindenki visszavonult a sziklaházakba fények gyújtása nélkül, már-már úgy éreztem, beidegződésként benne lehet Tikiék népében ez, talán nem is ismerték korábban a tüzet. Mi is nyugovóra tértünk, Tiki felajánlotta nekünk a két függőágyat, Mária elfogadta, nekem valahogy nem jött be. – Ha menn, menn, csak nekenn lesz jövő –, azzal ő maga nyújtózott benne el. A faágy kissé

hepehupás, de legalább biztos volt.

Sugárhajtómű dörgése fordított le hajnalban fekvőhelyemről, kiszaladtam, de már nem láttam a gépet. Valami őrjárat lehetett, itt is. A falu ébredt, páran kivonultak reggelizni, újra találkoztunk a pékkel és még mindig kellemesen friss veknijeivel, elosztogattunk egy szójamixet, ugyan apróság jutott belőle csak mindenkinek, örömmel fogadták, egy kicsiny, eszméletlenül savanyú almát kaptunk cserébe, amifélebből még vagy négyet maguk között felvagdaltak szerény reggelijük mellé.

Szedelőzködtek, indultak az ültetvényre, ezúttal Tikikrajjal és Akkatárral a nir, aki fogadott minket, tartott, hátrahagyva egyedül a másik xit velünk az egyébként teljesen kiürülő faluban. Mikor minden elcsendesült, Mária kérdezett, nincs-e esetleg kútja, folyóvize a falunak egy rendes mosakodáshoz.

– Nincs. Esténként hoznak vizet az ültetvényt ellátó tatakról. Van nég valannennyi vizünk, elhasználhatod, de hozhatok is, esetleg eljössz.

Úgy döntött, félrevonul itt Tikirenivel, elindultak, a farkas még hátrapillantott, elértettem, bár lehet, csak a közelemben ülő Xitkának szólt. Pizskált, de nem mozdultam, az idegen farkas is itt volt, kezeit feje alatt összekulcsolva terült el hátán a homokban, lábait kissé szétvetve, mintha csak ez volna a világ legjobb dolga, az élet netovábbja.

A csendes nyugalomban csak újra rám akartak törni azok a kellemetlen gondolatok, amikkel nem akartam találkozni. Xitka felé intettem, felfigyelt rám, próbáltam mutogatni neki, nagy nehezen megértette, jött, a pusztá homokra ujjaimmal kiszántottam a tani ötödölő tábláját. Egy kis kanyarral még megbökte a farkast, aki kelletlenül feltápászkodott, felült, de addigra már ott is hagyta, nem is törődve vele ledobta magát elélem. Játszottunk.

Visszatértek, Tiki rám szólt, hagyjam most Xitkát, dolgozik, most ő lenne a faluőr, leült helyette, de vele nem volt annyira jó szórakozás, a hepehupás fekvőhely azért nem tett jót az alvásomnak, ő meg túl jól játszott, fel is adtam, inkább követtem magam is az idegen farkas korábbi példáját, csak tompán hallgatva, ahogy a közelemben ő, Tiki és Mária váltakozó keverék nyelven beszélgetnek.

* * *

Délután a kellemetlenné váló meleg elől visszavonultunk hármasban a vendégházba, leültünk az asztal köré. Mária rákérdezett, esetleg kártyázzunk-e, Tikireni leintette.

– Jovv, ha néhány dolgot nost negveszélünk a továvvi útról. Haladunk továv Csendsföld velsejéve, Nária, lehet, nár te senn enlékszel nindenre régről, nire kell odafigyelnetek.

Szünetet tartott, nem szóltunk közbe.

– Járkáltatok ugyan Garad fölött őshonos erdőkven, anni használt nektek, negszoktátok a környezetet, de az nenn véd neg nindentől venneteket. Vannak nérges állatok, anniknek a néрге hat rátok, sokvéle vetegség, nindenféle vírusok. Xitka ezért is tart velünk, ő isneri a legtövvét, ha érzitek, hogy valanni gond van, szóljatok, nielőtt rosszavv lesz. Nária, téged nár gondolonn, gyógyított nir, nenn enlékszen.

– Nem... Nem hiszem, alig emlékszem.

– Lehet, szerencsés vagy, talán sose kérdeztenn. Csak ennlékezzetek, van segítség. Násik, vár eddig nenn volt gond, de szólok: akár úton, akár távorvan ne kóvoroljatok el nellőlünk. Xitka is neg tud védeni vennetek, én isnerenn nyelvetek, el tudonn nondani, ha valannire figyelnetek kell. Itt nég nincsenek, de késővv ninket a legtövv nagyragadozó is inkáv v kerül, titeket viszont negtánadhatnak.

A shrikára gondoltam, hirtelen tudatosult bennem, olyan helyre tartunk, ahol ezek is éltek, fél tonnás, fogakkal és karmokkal felszerelt vadállatok. Megrettentem, hogy tényleg, mit fogunk mi csinálni, ha egy ilyen nekünk jön.

– Tiki, biztosak vagytok ebben? És ha nem? Nyugodtabb lennék, ha lenne valami fegyverünk.

– Van lőfegyverrel gyakorlatod?

– Nincs.

– Náriának sincs. Egynásra veszélyesevvek lennétek vele, de késővv szerezhettek, negtanulhatjátok használni. Ez nenn olyan, nint ennveri tánadókra löni. A ni vőrükről könnyevven letattan a golyó, de nég ha fejen is lösz egy rád rontó ragadozót, nenn fog negállni, és nég túl is fogja élni, niután széttét. A nozgáskoordinációs agy a vállunk alatt van, egy shrikáét nég oldalról se ütnéd át kézifegyverrel.

– De mi a francot tudtok akkor ti csinálni vele, ha megtámad? Mi nem tudunk olyan gyorsan futni, mint ti!

– Nenn futunk. Isnernek ninket, van, hogy szeneznek velünk, követnek, néregetnek. Ha kell, rájuk tánadunk, gyorsavvan nozgunk náluk, fájdalom kell nekik okozni, tánikva ejteni, hogy negjegyezzék, rögzüljön vennük, hogy velünk nenn szórakozhatnak. Ti ezt nenn tudnátok negtenni, a ni testi ügyességünk, hajlékonyságunk kell ehhez. Hagyjátok ránk, nyugalonn, anníg velünk vagytok, nenn fognak hozzátok férni.

Nem nyugtatott meg, de nem is tudtam mit mondani rá, csak visszarévedtem, biztos annyira jó választás volt-e ez az egész. Jákob azóta már otthon kellett legyen, tán dolgozott valamin, élte a megszokott városi életet, mi meg valahol elvesztünk egy világvégi faluban.

Beszélgettünk, kissé még feljött a lőfegyver témája, talán olvastam valahol, de újra csak

rádöbbsentem, hogy ezeknek még csak vérük és szívük sem volt, csak valami szegényes nyirokkeringésük. Az energia bennük elektromos áramként jutott el a sejtekig, habár ugyanúgy szükségük volt oxigénre az égéshez, a tüdő segítségével égették el a szénhidrátokat, bontották a zsírt a szükséges energiává, de testüknek elég számottevő saját kapacitása is volt, akár hosszú percekig dolgozhattak egyetlen levegővétel nélkül. Esélytelen volt bármilyen nagyobb támadó állatot néhány lövedékkel úgy roncsolni, hogy ne tudjon azért még bőven szanaszétjellel szaggatni, mielőtt komoly baja lett volna belőle.

Persze meg lehetett őket így ölni. Az agysérülések nehezen gyógyultak, a bélrendszer, néhány belső szerv sérülése, ahogy Tikireni elmondta, szörnyű kínok közötti lassú halálhoz vezetett náluk. Nem volt vérük, ami gyorsan elfolyjon, megszabadítva őket kínszármazékaitól.

A Csendföldön használt lőfegyverek nem egyszerű ólomlövedékeket használtak, hanem a fájdalomreceptorokat ingerlő szert juttattak célba, így hirtelen impulzussal megállítva, sokkolva a támadót. Tiki szerint nem is egészen úgy kellett bánni ezekkel, mint a szokásos pisztolyokkal.

– Sorfokon nem segített volna rajtunk egy ilyen? Ha meglövedt az a nirt, aki rád támadt, időt nyerni, ahelyett hogy harcolsz vele?

– Nenn, tövv okvól senn. Nenn követtük a szavályokat, igaz. Nekenn szokásaink szerint vissza kellett volna vonulnonn, ha nincs egy nír velenn, aki kiáll értenn. De akkor ti meghaltok, így negálltann ellene. Neki, ha a szokásjogot tartja, neg kellett volna várnia egy xit, aki harcolt volna velenn, de nenn tett így. De egy egy ellen. A lőfegyver csak nég súlyosvította volna. Titeket akartak negölni, én akadály voltann nekik, ha ott naradok végül, nég az is lehet, hagytak volna vékével elvonulni, niután a nír vírusát sennlegesítik vennenn. Ha fegyvert használok, negöltek volna... A násik, hogy ezek a fegyverek ránk alig hatnak.

– Azt hogy? A shrika fél tonna, te jó, ha vagy hatvan kiló.

– De ni tudjuk vlockkolni a fájdalnat, a testünk figyelneztet rá, hogy gond van, de nálunk nár a tudat irányít. A test szerete a tudatnak, tudatoknak lakóhelyül szolgálni. Az én az, anni itt, és itt van...

A fejére mutatott, majd mellkasára tette kezeit. Zavartan követtem.

– Idegek vonyolult hálózata, az ideg is naga csak egy kis rész, a hálózat, a kötődések tesznek azzá, aki vagyok. Nenn ilyen egyszerű, része vagyok ennek, hozzán tartozik, az enyén, ez, akit nagatok előtt láttok, ez vagyok én. De a legfontosavv itt és itt.

Újra feje felé mutatott, újra mellkasára tette kezeit.

– Krízisven csak én, ni tudjuk, ni a legjovv cselekedet. Nenn a test, nely szinte csak üres

váz nélkülenn, nélkülünk. De tudonn, ti nenn így nűködtök, látonn, nenn nagyon hiszitek.

Felállt, ellépett az asztaltól szabadabb térre.

– Tannás, ha gondolod, kitródálhatsz. Tánadj neg, ha gondolod, a hálóvól hozz ki egy laza ágyfát, vágj fejbe, akárnit.

– Tiki, ne... – Mária ugrott fel, a farkashoz simult. – Miért csinálsz ilyeneket? Miért mondasz ilyeneket? – Tiki átkarolta, majd gyengéden visszaültette, maga is mellé ült.

– Csak hogy negértsetek ninket... Ha netán lesz fegyver nálatok, tévedésvől ne tródáljátok azzal tölünk, akárnelyik tanitól negvédeni nagatok. Anníg csak saját erővől védekeztek, addig legalávv nenn sértitek neg szokásaink. Ha lőttök, és nenn rendül neg tőle, akkor viztos negől ott helyven... Ja és Tannás. Ha te engenn az este az ágyvan egy vunkóval négis fültövön találsz vágni, ne csodálkozz, ha késővv esetleg neked is lesz egy különösen kellenetlen évrédésed.

* * *

Estefelé felhők gyűltek, majd rövid zápor söpört végig a falun, az ültetvényről érkezők egy részével a faluház-kocsmába vonultunk, beszélgettek, nevetgéltek, bár érthettük volna, habár már azért elkaptam egy-egy szót. Tikireni néha fordított nekünk, néha csak maga is bekapcsolódott valamibe, Xitka körülöttünk ögyelgett, aztán az egyik kisgyerekekkel kezdett el csak amúgy bohóckodni, hátára hemperedett, hagyta, hogy sörénytollait húzgálja, bökdöste orrával.

Feltűnt, hogy egyik tani sem ivott a sörből, gondoltam, a chiralitás eltérés miatt, lehetett nekik itt megfelelőbb étel és ital, mint amit mi fogyasztottunk. A két falkavezér többnyire csendben figyelte a gyülekezetet, bár Tikikrajj egész hamar elvonult valamerre.

Sötétedéssel lámpafény sehol sem gyulladt, mindenki lassanként szállingózott hazafelé, mi is elindultunk, mielőtt utolsóknak maradtunk volna.

Nem váltottunk fekvőhelyet, lefeküdtem hepehupás faágyamra, bár némi ruhával kipárnáztam okulva a korábbi éjszakából, kissé nyugtalanul, vergődve az újabb impulzusokon, de sikerült elaludnom, de később csak felébredtem.

Csendben meredtem az egyenetlen mennyezetre, éppen csak sejthettem kontúrjait a szinte teljes sötétségben, úgy éreztem, elborít, elnyom ez az egész, a hely, a tanik lénye, a foszlányok szokásaikból, minden, aztán átsuhant egy kép a vizesbarlangról megint, Tiki érintéséről. Megrázkódtam, felültem.

A közelebbi függőágy ernyedten, üresen lógott, a farkas nem volt sehol.

Felálltam, tompa derengés szűrődött be a lakóüregeket összekötő hátsó folyosó felé nyíló

járat függőnye alatt, odaléptem, elhúztam, egy kanyarulat után valahol talán egy olajlámpa vagy fáklya lehetett, a gyenge fény meg-megingott. Nem mertem közelebb menni, esetleg meglesni, megfordult fejemben, ő is lehetett, talán éppen az egyik xi vagy nir, volt okom tartani tőle, hogy észrevehetnek, és még csak a nyelvük sem beszéltem.

Kimentem a külső szobába, néztem ki az éjszakába, a sötétségbe, semmi sem mozdult. Végül visszatértem, visszabújtam a hálósákba, megpróbáltam aludni.

A függöny félrehúzásának halk neszére riadtam fel, fekve maradtam alvást színlelve, figyeltem a mozgást, Tikireni és Xitka tért vissza, előbbi csendben felmászott a függőágyra, nesztelenül elnyújtózott.

* * *

Reggel gyorsan összerakodtunk, Tiki válogatott felszerelésünkből, hozzám fordulva mondta, hogy cserére. Egy karcolást véltem felfedezni keresztben orrán, mely mintha nem lett volna ott korábban, aztán óvatosan figyelve feltűnt, egyik karja is meg lehetett karmolva, Xitka pófáján szintén mintha nem lett volna minden egészen rendben.

Levonultunk a főtérre az asztalokhoz, Tikireni kipakolta a negyedik hátizsákot és nyolc vizesflakont, a falubéliek felkapták őket, nézegették, ott volt a két falkavezér is. Tiki és Akkatár egy falubéli férfivel a hátizsákot forgatta, a korábbiakhoz képest meglepően barátságosnak tüntek egymással. Aztán egy mozdulatra hirtelen észrevettem, Akkatár jobb alkarja szinte át van harapva, ahogy a napfény csillant pikkelyein, kiütközött két sötét pont, szemfogak nyomai, odafigyelve, ahogy a nekünk szánt élelmet mustrálták, ezek párjait is felfedeztem a belső oldalon. Legnagyobbbrészt kenyeret és kétszersültet kaptunk, ehhez járt még néhány alma látszólag ugyanabból a savanyú fajtából, amit korábban kaptunk, szárított padlizsán és három nagyobb tök.

Együtt indultunk el a falubéliekkel, csak egy férfi maradt hátra a gepárdal, aki fogadott minket korábban, vonultunk át a lapos domboldalon, majd keresztül egy völgyön, a kisebb gyerekek is szépen tartották velünk a tempót, néha-néha a helybéli farkas felkapta egyiket-másikat a vállára. Fél órát, talán többet is gyalogoltunk, mire oldalról leereszkedtünk az ültetvényekhez, melyek egy patak mellett sorakoztak, főleg kisebb parcellákban éppen sarjadó búzaföldek, itt-ott ritkásan egy-egy virágzó gyümölcsfával, furcsamód valami régi település alapjai között.

Elköszöntünk, utoljára a falkavezérektől, szerteszéledt a népség, ketten a patakparton nekiláttak ruhákat mosni, mások lassanként egyik-másik ültetvény felé tartottak, két gyerek megragadt a víznél játszózni.

Mi folyásiránnyal szemben, nagyjából észak felé indultunk, néztem, ahogy az emberek munkához látnak, kapálni, gyomlálni, követtünk egy ösvényt a földek között, repedezett

beton maradékai fedték itt-ott, a valahai falu egy útja lehetett, vezetett tovább ritkás, sárgás levelű alacsony fák csoportjai felé. Nem értettem, miért költöztek ennyire messze a víztől.

Negyed órát se gyalogoltunk, mire némileg sűrűbbé váló erdőben, bozótosban elértük a forrást, itt megálltunk, de mielőtt még bármihez hozzáláthattunk volna, mögöttünk feltűnt Tikikrajj és Akkatár.

Megdöbbentett, összeölelkeztek, összedörgölöztek, a két farkas egymást szorosan átkarolva, egymás válla fölött áthajtva fejét megállt percekre, lehet, nem tudtak sírni, ha emberek lettek volna, azt hiszem csorogtak volna könnyeik. Nem értettem, de éreztem, fontos volt számukra. Aztán amilyen hirtelenséggel megjelentek, oly hirtelen tűntek is el, nyelte el őket a bozót, mintha sose léteztek volna.

Nem túl változatos, lankás vidéken haladtunk tovább, újra csak köves-homokos talajon elszórt sárgálló, itt-ott virágzó törpebozótokban, időnként egy-egy gerincről láttuk jobbunkon a Darwin kékeslila dombját, meneteltünk délig, késő délutánig, egy újabb rövid kora esti zápor megérkezéséig.

A rá következő nap a dombok meredekebbé váltak, itt-ott már-már szurdokokat kereszteztünk, némelyikben kisebb patak is folyt, máskor csak nyoma látszott víznek, néhol valóságos kis erdők alakultak ki. Xitkát már nem málháztuk fel, nem kellett napokig tartó vízkészletet hurcolnunk, többnyire velünk tartott, de néha elszaladt, tán felderített.

Egy erdős völgyben egyszerre csak csörtetést hallottunk, megrémített, de Tikireni nyugodtan fordult arra, indult el a hangok irányába, követtük. Néhány perc múlva kiderült a zaj eredete, Xitka vadászott, egy nála nem sokkal kisebb, barnás tollazatú, hosszú nyakú, hosszú farkú állat testén feküdt, tarkóját mintha szétharapta volna, tán gerincét törte, ennek ellenére az még mindig meg-megrándult.

– Itt negállunk, ni eszünk. Ne állítsatok távort, tovább fogunk nenni, nenn akarunk ragadozókat a nyakunkra.

Letette zsákját, de egyelőre mellettünk maradt, nézte, ahogy Xitka nekilát a tetem felbontásának, majd ahogy elmerült az evésben, tépve, szaggatva a halványfehér húst. Megrettentett, ennyire közelről megtapasztalni, de túlságosan nem borzasztott el, ugyan csak televízió képernyője mögül, de lehetett ilyesfélét látni, vadonban élő ragadozók vadászatát. Az töltött el szorongással, amit ez után véltem, hogy következik.

Xitka felállt, belógott szinte térdei közé hasa, Tikireni elindult felé, a zsákmány közelében találkoztak, összedörgölöztek, a farkas kicsit megvakargatta a gepárd füle tövét, majd ő maga látott hozzá.

Úgy, ahogy volt, tépte, falta a maradványokat, még csak le se ült, lefeküdt mellé, mint valami vadállat, füleit hátracsapva nyomta bele fejét a tetembe. Nem akartam nézni, de megbabonázott, nem bírtam elszakadni tőle.

– Tomi... Tomi, gyere, nézd.

Mária hívott, Xitkával volt, elterült előtte még mindig néha megnyalva szája szélét, hátára hengeredett, Mária pedig szügyét, mellkasát masszírozta.

– Jól érzi magát, gyere már!

Én viszont nem éreztem jól magam, ugyan éppen nem néztem oda, de tudtam, a farkas akkor is vad módjára zabált. Rátettem a kidomborodó hasú gepárd mellkasára a kezem, turkáltam tollai között, a bőrét ridegnek éreztem, mintha belső melege se lett volna. Hogy lehetett ezt egyáltalán elviselni?

Mária viszont továbbra is csak határozott mozdulatokkal masszírozta felfelé Xitka nyakát, ő maga rákulcsolta mellső lábait lazán karjára, miközben szájával, fogaival játékosan, de óvatosan másik keze után kapkodott. Mint egy kutya a Földről. Alig hittem, hogy máskor meg még ötödölőzik meg akár beszél is. De lekötött, tényleg jól érezte magát, és eszembe jutott, valóban hetek óta alig ettek valamit, csupán a gyümölcsöket, amiket magukkal hoztak, meg tán némi ezt-azt Rannában, amit esetleg kaphattak a helyiektől.

– Nézd kit találtann!

Váratlanul Tikireni guggolt mellénk, tekintetem azonnal kikerekedett hasán akadt meg, teljesen idegenül hatott az egyébként nyurga farkason, ám fölötte, karjaiban, mellkasához simulva különös állatot tartott, jobb keze két ujja közé egy darab húst fogott, melyet az teljes nyugalommal tépkedett.

– Egy szelíd nittakrayi.

Elsőre csak a sötét tollak, pikkelyek közül előbukkanó sárga foltokkal szórt barnás árnyalatú testből csak a hosszú nyakat és rajta a kicsi, a farkaséhoz hasonló fejét ismertem fel, fülei viszont arányaiban nagyobbak voltak, komikusan billegette őket, ahogy rágott, nyeldekelt. Csak ahogy kissé mozgott, vettem ki a tollas szárnyak alakját, összecsukva rákulcsolódtak Tikireni kezére, ujjaira, apró karmos mancsokkal kapaszkodott.

– Valannelyik közeli falkához tartozhat, kóvorol.

– Találkozunk velük?

– Nenn hiszenn, területhatáron vagyunk, úgy véljük, távol tőlük. Szerelni időszak van, tárt kereshet.

Mária óvatosan megpróbált felé nyúlni, a kis állat abbahagyta az evést, megrettent.

– Ne. Csak nézni. Ninket, tanikat ismer csak, ti idegenek vagytok neki, velenn is óvatos volt, de vigyázva negfогtann. Nost elengedjük.

Tikireni felállt, a denevérmadár biztonságban érezve magát folytatta a húsdarab tépkedését, akkor is, amikor elindult vele egy közeli fa felé, kissé lemaradva követték, Xitka mögöttünk csak kelletlenül felkönyökölt. Odaérve óvatosan lefejtette egyik szárnyát bal kezéről, melyre az rákulcsolta magát, a törzs felé fordítva az állatot némi nógatásra lassanként kiszabadult szorításából, két ujjal még végigsimította, miközben a

maradék kis húst ő maga gyorsan bekapta és azonmód egyben le is nyelte.

– Na nenjünk arrévv valanni félreesővv helyre.

* * *

Valaha pince lehetett, ahol éjszakai menedékünk megtaláltuk, bozotos erdőben rejtett lyukon ereszkedtünk le, egyik vége beszakadt, boltíves mennyezetének téglái közül gyökerek lógtak.

Mária leült Tikirenivel, zseblámpafénynél kavicsokat rendezgettek, megértettem, valamiféle társasjáték lehetett, de nem éreztem úgy, hogy tudnám követni. Szédültem, nyomasztott, még mindig kavargott előttem a vadászat képe, a vadság.

Miért... Miért keveredtem ebbe bele?

Tizennégy milliárd. A Föld, megtelt, vége volt, elveszett a messzeségben. Egy otthon, a kék bolygó, ahol talán sosem voltam otthon. Bevándorlók, akik aztán szétszóródtak, vándoroltak tovább. Dédnagymamámnál még emlékszem, volt a polcon Korán, a keveredések ellenére a bőröm árnyalatnyit utalt eredetünkre. Kiközösítettek. Csak a munkánk miatt tűrtek meg, hiányszakmák. Aztán jött a válság.

Vizek, hegyek, erdők, valami távoli álom. Kavarogtak az emlékek, egy folyó, a Duna Budapesten, vagy tán a Kixatkin Garadon, összekeveredett, nem tudtam, honnan menekülök tovább, hová nem térek tán soha vissza.

A farkas... lépett előttem, nyurga alkata lágyan ingott, szinte hívott. Isten az embert saját képmására teremtette, a világegyetemet értünk, szaporodjunk, sokasodjunk. Csúcsos fülek, fekete tollak, érintés...

Nem!

Leizzadtam, meredtem a feketeségbe, halk lélegzetek, forróság, halvány világos folt a messzeségben, földszag. Kinyitottam hálósákom, de hideg rázott, újra magamra zártam, forgolódva kínlódtam.

Hová lettek a szüleim? Hová lehetett mindenki?

A sötétség nem válaszolt. Nyirkos lehetetet éreztem, lebegtem, tollak érintettek.

* * *

– Tomi! Tomi!...

– Ül fel, nyugalonn...

Alig éreztem a világot, égett belül minden, elöntött a forró víz, miközben reszkettem a hidegtől. Tompán tudatosult bennem, hogy Tikireninek támaszkodom, tán átkarolt, jobbról áthajtotta fejét vállam fölött.

Xitka ült előttem, száját kinyitva meredt rám, nem akartam megcsókolni, nem tudtam, miért gondolk egyáltalán erre.

– Köpj bele, Tomi, kérlek, köpj bele a szájába!

Újabb kihagyás, sötétség, fetrengék, nem bírok nyugodni, Mária támogat valamerre, tea a gázrezsóról, forróság kívül-belül, nyirkosság, tompa világosság, zuhanás.

– A lift lassít, kérjük utasaink, helyezkedjenek a zöld sávos mezőre érkezéshez!

– A hatvanegy Cygnire a hajó a kettes terminálról indul tizenöt órakor, kérjük utasaink, fáradjanak a dokkhoz!

Szűk csatornák, fém és műanyag, súlytalanság és ridegség, üres szemű emberek sodra a semmibe. Hideg kéz ragad meg.

– Nyugalon...

Üvöltök, fájdalom, a gepárd hajol karom fölé, vér, a saját vérem folyik, a farkas nem enged, Mária valami ronggyal elszorítja a lüktető sebet.

* * *

Nem tudom, meddig tartott. A következő megfogható evilági emlékem már a továbbhaladás, szédülve, imbolyogva, felszerelés nélkül követem társaimat, aztán egy este, ahogy Tikireni a hátizsák miatt bemaródott vállaim masszírozza. Csak lassan tért vissza tudatom a tompa álmatlanul zsibbadó semmiből.

– Hogy érzed magad?... Jobban vagy?

– Azt hiszem, nem emlékszem. Mi történt pontosan?

– Chiráfertőzés, egy helyi vírus, ami minket is képes fertőzni. Xitka kiölte belőlünk, most már immunisak vagyunk.

Bágyadtan meredtem magam elé, alig felfogva az egészet.

– Nem vettük észre időben. Xitka letompított téged, hogy ne érezd.

Tikireni még mindig a vállaim dögönyözte határozott, szinte nyugtatóan kellemes mozdulatokkal.

– Rendvenn lesz. Néhány nat, és kitisztulsz. Tihenj, lassan haladunk, elég lesz az élelenn

a következő ennveri teletülésig.

Ráhagytam. Nem értettem az egészet, de zsibbadtam, szétszaladtak gondolataim, nem tehettem mást, mint átadtam magam törődésének. Eljutottam oda, hogy nem érdekelt, hogy farkas, csak éreztem, azt, amit tesz velem, és kedveltem érte.

Legközelebb forró nap alatt kopár vidéken meneteltünk, sütötte hátunkat, ahogy északnyugatnak tartottunk, éreztem, már erővel bírom, de tudatom kihagyott, elvesztek a pillanatok.

* * *

Keletnek néző lejtőn ütöttünk táborot egy hasadékbarangnál, Mária a délután Xitkával a nyelvet tanulta, én ködös fejjel csak próbáltam őket követni, de hamar elvesztettem a fonalat. Korán a hálósákomba bújtam, bár már annyira éreztem magam körül a dolgokat, hogy felfedezzem, mennyire bűzlik a hetek alatt beleszáradt izzadságtól, a betegségem sokat ronthatott a helyzeten. Valahogy mégis elaludtam.

Sötétben ébredtem, ki kellett mennem dolgom intézni. Kábán kapartam össze magam, botorkáltam, nem láttam, most még Itakla fénye sem segíthetett, lehet, nem is volt még elég későn, hogy bevilágítsa a nap. Valamiben megbotlottam, elvágódtam lefelé csúszva, egy kis lámpát hordtam magamnál, azt reflexből felkapcsoltam, bosszúsan keresve, mit és hol szórtam esetleg el.

Zajt hallottam, arra fordulva Xitkát véltem felismerni, ahogy felém rohant, hirtelen megértve lekapcsoltam a fényt, tudva, mennyire tartanak az őrzáratoktól, nyomott hangon szóltam neki, megtorpant előttem, váratlanul, szinte robbant kiáltása – Akrii! – megpördült, kavicsokat mellkasomnak vetve lőtt ki a barlang felé.

Ledermedtem, nem értettem, mi történik, rám zúdultak az események. Egy hatalmas sötét árny suhant hang nélkül át fölöttem, nekicsapódott a sziklafalnak, egy elharapott tompa vonítás.

Rémülten vágódtam a földhöz, lapultam, nem láttam, hallottam, takart a hegyoldal. Azt hittem, hallucinálok, már-már megindultam volna kúszva, mikor újra feltűnt a kísértet, kavargó alakja szélfuvallatokat hajtva emelkedett, elhúzott fölöttem pofámba felszakított földet szórva.

Megtöröltem szemem, döbbenten néztem volna utána, de már nem tudtam kivenni távolodó formáját az éjszakában. Hirtelen feleszmélve a barlanghoz rohantam.

Mária és Tikireni már ott volt. Némán Xitka összeroncsolt teste fölé hajoltak, a farkas rátette kezét. A koponya összetörve, halvány világos tartalma, mely valaha e különös életet jelentette, szétkenődve, a vállai szinte kitépve, egy hatalmas darab innen testéből

hiányzott.

– Akri...

A farkas felállt, rám nézett, füleit szokatlanul hátravetette.

– Továbbvnegyünk. Szedjétek össze a felszerelések.

Nem ellenkeztünk, megütközve gyorsan, csendben pakoltunk el, hamarosan minden a három hátizsákba került, Tikireni végig a halott gepárd testét cirógatta. Ahogy megvoltunk, belépett, hátára vette a maga részét, még utoljára leguggolt társa mellé, majd határozott léptekkel megindult az éjszakába.

Nem tudtunk mit tenni, követtük.

Összezavart, de nem mertem kérdezni, nem mertem megsérteni a gyászát, akárhog is jelent meg ez náluk. Nem is igazán hagyott lehetőséget rá. Hajtott, alig tudtunk vele lépést tartani, mintha ki akarna gyalogolni a világból.

De forgott velem a világ, felébresztett kábaságomból. Nem mertem megkérdezni, mi volt ez. Mi volt ez a valami, ami repült, valami hatalmas. Visszarémlett egy beszélgetés Máriával, a tabu, egy legenda, mely elragadja őket az éjszakában, a hajtányosok balesete.

Akri... Létezhet ilyen? Létezhet ez egyáltalán?

Létezhetnek-e kísértetek, az ismeretlen, mágia a mai modern világban? Azt hittem, hallucinálok, még mindig a betegség utáni kábaság. De Xitka nem volt többé velünk. Láttam. A saját szemeimmel láttam, és elöntött a rettegés.

Alig pihentünk meg a maradék úton, szótlánul törtettünk előre, ahogy a farkas diktálta az iramot. Elzárkózott tőlünk, csak Máriával válthattam érdemben pár szót, de ő sem tudott többet az egésztől, mint amit korábban elmondott. Tiki nem akart beszélni róla.

Egy Dantok nevű faluba érkeztünk meg végül, elsőre nem sokban különbözött Rannától, több farkassal és gepárral nagyobb összefüggő járatrendszerben éltek a föld alatt, hasonlóan egy közeli ültetvényről ellátva maguk, kinn ócska napelemek, némi modernebb technológia is előfordult, páran beszéltek angolul.

Tikireni némi körbekérdezősködés után egy Jerka nevű emberre hagyott minket, azzal, hogy neki mindenképp vissza kell térnie sajátjai közé egy időre az után, ami történt. Mária nehezen engedte el, de nyugtatta, találkozunk még, és hogy ha tudja, felveszi a kapcsolatot Jákobbal vagy legalább Yikáttal.

Jerka, ahogy Tikireni elmondta, egy az ő világukkal foglalkozó kutató társaság tagja volt, akik igyekeztek minél alaposabban leírni emberi nyelven, emberek számára érthetően az ő világuk működését, szokásaikat, életüket, hogy ha egyszer talán béke lesz, legyen honnan megismerni őket.

Kinézetre a körülményekhez képest rendezett volt, korrektül borotvált arccal, vágott vöröses árnyalatú hajjal, öltözéke, ahogy mindenkié, igencsak használt, de látszott, hogy karbantartja.

– Gyertek. Hallom, hosszú, nehéz utatok volt.

Egyszerű, tompa zöldessárga fényben derengő üreglakásban szállt meg, a polcon már rutinból feltűnt a nagy, összehajtogatott hátizsák, az asztalon a kis gázsütő, melyen teát főzött, vándorolt ő maga is.

– Szilva? Meggy? Barack?

Hagytam Máriát választani. A meggyet kérte.

– Csodálom, hogy még akad, aki megpróbálja a Cirit Dart Kixatkinból. De nem kérdezem, ti dolgotok, miért választottátok. De mindenképp tisztelem. Nagy dolog ez ma, nagyobb, mint régen.

– ...Régen?

– Igaz. Ha azzal a xivel, Tikirenival, nem beszéltek az átkelés történelméről, nem igazán tudhatjátok. Száz éve még kevesebb volt az őrárat, tán kevesebb az akri, szinte

évente jöttek át ott csoportok.

– Akri?!...

– Bocs. Kívülről jöttetek, lehet, erről sem tudtok. Mondott valamit a xi róluk?

Máriára néztem, remélve, emlészik még arra, amit Tikitől valamikor hallott. Nem mertem felhozni azt, amit láttam vagy látni véltem.

– ...Semmit... Igazán semmit. Mik ezek?

– Nem akarlak megrémíteni benneteket, ritka repülő ragadozók, a tanik ismerik őket eléggé, hogy biztonságban legyetek, ha velük tartotok. Keveset tudunk róluk. Alkatra, anatómiára hatalmas denevérmadarak vagy azokra hasonlító lények, talán tizenöt métert is meghaladó szárnyfeszítéssel.

Elővett egy masszív gumikeretbe ültetett, vastag plexivel védett táblagépet, azon lapozgatott anyagok, feljegyzések között, mígnem néhány vázlatrajzot és fotót elő nem hozott. Döbbsen bámultunk mindketten.

– Ezek az alkati rekonstrukciók. A szárnyalak nagyon egyedi a bevágásokkal, kiszögellésekkel. A nyakon és a farok nagy részén a tanik szerint van taréj, ez sok képen nem látszik, lehet, nem általános, esetleg nemi kétféleség, habár a tanik szerint nincs nemük.

Fényképeket pörgetett végig, többnyire homályos kivágásokat videókból, ahol feltételezhetően ezt látták, akadt, ahol tényleg ki lehetett venni a szárnyformát, de sok másikon inkább még azt sem.

– A szokásos vacak képek, vagy igazak, vagy nem. De itt van egy jobb.

A kép egy sivatagi homokba csapódott szétroncsolt lényt ábrázolt, ki lehetett venni a hosszú nyakat, farkat, a kicsavarodott szárnyak alakját.

– A katonaságtól szivárgott ki a századfordulón, de hamar eltűntették. Vélhetően egy légi őrzőpilóta készítette és juttatta ki valahogyan, persze lehetne fotómanipuláció, esetleg valami díszlet is, ha nem illene a leírásokra.

Kikapcsolta, eltette a gépét.

– Bonyolult ügy, lehet, kulcselem ebben az egész kuplerájban. A hatalmak nem akarják, hogy a nép akár csak megtudja, hogy ezek a lények léteznek, tabu, mint az egész tani intelligencia kérdése. Ránk nézve pedig egy veszély, ha a szabad levegő alatt járunk. Gondolom, ha tudtok erről, kevésbé mertetek volna belevágni az átkelésbe.

Égett bennem a pár nappal azelőtti éjszakának az emléke, a suhanó árnyék, a halál szele, valami, amihez akkor ott félelmetesen közel kerültem. Ha előre tudom, őszintén, abban a

pillanatban úgy véltem, lehet a bolygóra nem merek lejönni.

* * *

Nehezen tudtam értékelni az átmeneti megnyugvást, a lehetőséget a normálisabb mosakodásra az ültetvények között futó patakban, hogy nem kellett minden nap nehéz csomaggal nekiindulni, menetelni állandóan, a nyár közeledtével a járatok hűvösebb klímáját.

Nyomasztott a hely, az események, az akri réme, valami sokkal bizonytalanabb, mint a nagy néha elhúzó légi őráratok. A tanik barátságosak voltak, lassan megismertük őket, négy xi és három nir lakott itt falkába szerveződve, előbbiekből ketten akadozva beszéltek az angolt, rendezetten vezették a falu dolgait, de hamar megtudtam, a járatrendszernek van egy az emberek elől lezárt ága.

Nem állt rajta ör sohasem, de vezetőnk, mikor bemutatta a falut, értésünkre adta, ne próbáljuk meg. Jerkánál aztán szóba is hoztam.

– Tani barlangok, kiterjedt kolóniáik vannak föld alatt. Van, ahol leengednek, vezetéssel vagy anélkül, sok függ attól, hogy a helyi lakosság hogyan viszonyul hozzánk, mennyire fogadják el az embert.

– Miféle helyek ezek?

– Változatosak. Van, ahol csak homályos járatok, gyalogolhatsz egy alagútban, míg összerogyol félholtan, máshol bámulatos lakótereik vannak bonyolult biológiai rendszerekre építve. Ha érdekel, el tudlak majd vinni benneteket a kutatócsoporttal ilyenekbe.

Jerkával beszélgetve kiderült, ő is tulajdonképp munkában van, a falu életét követte, míg a kutatócsoport más tagjai a vadonban egy félvad falkáról készítettek feljegyzéseket, úgy egy hétre Tikireni távozása után érkeztek meg.

Olga és Ervin volt a két emberi tag, egy Kixiga nevű xi és egy Yatireni nevű nir egészítette ki őket, akikkel már több éve együtt dolgoztak. Megtöltöttük a kis szobát heten, persze őket is felcsigázta az átkelésünk híre, mesélhettünk az útról, keveredve az ő történeteikkel.

– Igen, az a xi kézfogas, pontosan ahogy Yikatár tette. De Kixiga is tudna ám mesélni róla!

– Nenn, nenn, nenn tudni!

– Hogy is volt az akkor Gakrijjal? Ez itt settenkedik, az ott halászik, aztán végül mindkettő hal lesz?

A xi recsegve kacagott.

– Nenn, nenn halászott! Azt hittenn, de elugrott!... De vesegítettük egymást a vízve!

– Yatireni alatt meg vadászatról hazatérve leszakadt a híd!

Átváltottak attankaira, Olga közben is fordított, a nir is velünk kacarászott, ahogy a nyelvek keveredtek, aztán előkerült a pókerezés is, ahogy Tikirenit végül már a tollaitól is megfosztottuk, Kixiga erre nyomatékosította, hogy ő márpedig tud pókerezni, és hogy ő aztán nem lesz megkopasztva.

Aztán előkerült Xitka, Mária elakadt neve említésére.

– Történt vele valami?

– Meghalt... Megölte egy akri...

A csendet vágni lehetett. Kixiga magához húzta, átölelte Yatirenit, aki tán szó nélkül is megértette. Máriának könnye csordult.

– Alig értettük őt, az egész... felfoghatatlan. Tiki alig mutatta ki, szinte menekült, akár egy rémálom, felriadtam egy kiáltásra, és csak az összeroncsolt testet láttam.

– Gyertek.

Kixiga széttárta karjait, első pillanatra nem értettem, de felfogtam, odaléptem hozzá Mária után, átkarolva megölelt minket miközben a nir is hozzánk bújt.

– Összetartunk.

* * *

Újra pakoltunk, új társaságunk dolga végeztével úton volt, mint mondták, északnyugatnak, Áronvölgybe, egy jelentősebb városba, ahol otthonaik voltak. Megnyugtattak, Tikireni tudni fogja, merre járunk, megtalálhat minket.

Kelletlenül szedegettem össze holmimat, készülve az újabb menetelésre, tiszteletünk tettük a falkavezéreknél, nekivágtunk, elhagytuk a járatokat, majd az ültetvényeket is, míg nyugatra tőlük megérkeztünk a névadó régi emberi település romjai közé.

Megrökönyödésemmre itt egy még valamelyest ép állomás és vasúti sínek fogadtak, mindössze eddig tartott gyaloglásunk. Benn az épületben több könnyű fából ácsolt motoros hajtány pihent.

Egyszerű szerkezetek voltak, mindössze egy összeácsolt felület két hosszanti merevítőn a biciklilánccal összekötött kerekek fölött, valami talán robogóból kannibalizált motorral meghajtva. Különös, kissé étolajra emlékeztető szagú üzemanyaggal töltöttük fel őket,

kettőt, melyeket egy rúddal összekapcsolva a sínekre hordtunk.

Feldobáltuk csomagjaink, elhelyezkedtünk, Máriával és Ervinnel a hátsón foglaltam helyet, a motornak még önindítója se volt, kézzel kellett berántani, néhány próbálkozás után sikerült, berregett-zümmögött mindkettő, megindultunk.

Fákkal ritkásan megtört bozótosban haladtunk nem túl nagy tempóban, tán a húszat se léptük túl, előfordult, hogy Yatireni leugrott, könnyed ügetéssel hagyott minket, hogy aztán valahol bevárjon, ettől függetlenül a gyenge menetszél felfrissített, kellemes volt a késő tavaszi melegben.

Feltűnt, hogy a pálya cudar girbegurba, hepehupás volta ellenére karban lehetett tartva valamelyest, nem kellett megállnunk, nem nőtt bele igazi akadály. Felhoztam, kérdeztem Ervint róla.

– Ezek a régi vasutak fontos kereskedelmi útvonalak Csendföld emberi lakossága számára. Odafigyelnek rá, hogy járhatóak maradjanak, ha máshogy nem megy, a tani falkák rendelik ki a hozzájuk tartozó embereket a vonalra dolgozni.

– Nem értem. Kik felügyelik? Tulajdonképp kié akkor a pálya?

– A Kisidai Államvasúté, de tulajdonképp senkié. Névleg Csendföld a Kisida negyed része, de a tanik jelentik itt az államszervezetet, nem érvényesek az emberi törvények, nincs is igazán magántulajdon az egyéni ingóságokon kívül.

– Hogyan működik ez így?

– A tani szokásjog szerint, ahogy adaptálták ránk, úgy, ahogy Dantokban is láttátok. Ők egy egész más rendszer, már tudunk annyit a társadalmukról, közösségeikről, hogy lássuk, ők fő emberi értelemben vehető értéktárgyuknak a saját testüket tekintik, összefüggésben a biológiájukkal. Képesek a horizontális géntranszferre egymás között, ezzel pedig a gének részben afféle értékmérőként is szolgálnak náluk, szerepük bonyolultabb, de ez kulcselem abban, hogy ők így működnek.

– Horizontális géntranszfer?

– Nem a szokásos szülőről gyerekre öröklítés. Náluk ez biológiailag általában két felnőtt egyed közötti génátadást jelent, a forrás specializált vírusokba zárva a saját genomjának részleteit vagy egészét át tudja adni a fogadónak, amely e vírusokat be tudja fogadni a genetikai anyag beépítésére. De összetett, más mechanizmusok, fertőzés, génelszívás is előfordul náluk.

– Hathom ez valahogy az életkorokra?

– A halhatatlanság teóriájára gondolsz?

– Arra. Tikireni, a xi, akivel érkeztünk, felhozott olyan dolgokat, amit nem hittem el neki.

– Ebben nagyon bizonytalanok vagyunk. Veszünk mi is mintákat tőlük, amikor tehetjük, mások is foglalkoznak a témával. Pár évtizede maradt abba egy a tani telomér-ekvivalensekkel foglalkozó kutatás eredménytelenül. Egy bizonyos, körülbelül harminc éves életkoron túl mindeddig nem sikerült számottevő életkorra utaló különbségeket kimutatnunk közöttük, születési, halálozási statisztikákat meg nincs mire alapozzunk. Itt nagyon szerény a felszereltség, a negyedekben zárt, titkos laborokban feltehetően jóval többet feltártak már régen. A magam részéről úgy hiszem, sokáig élnek, nem láttam még öreget közöttük, de az is lehet, ritkán halnak meg természetes úton.

Hallgattuk, ahogy csattogtunk keresztül sárga bozótos pusztaságon az Itakla domborulatától északra húzódó hegygerincek felé, meghúztam egy vizesflaskát, kezdett egyre elviselhetetlenebbé válni a hőség.

– Gyakoriak köztük az erőszakos cselekedetek?

– Előfordulnak. Ha nem muszáj, nem harcolnak előttünk, de bennük van, gyakori a falkák vezérei vagy vándorok közötti csetepaté, keményen megtépik egymást néha, de gyorsan gyógyulnak. Felmérik egymás rátermettségét. Sok ilyen küzdelem hatásait láttuk, de maradandó sérülésről, halálesetről nem tudunk. Mi vagyunk inkább veszélyben közöttük, ha olyan tanikba futunk, akik nem fogadják el az emberi jelenlétet. Kixiga és Yatireni elég erős vándorok, megesett, rajtuk múlt, hogy visszavonulhattunk. A tanik tisztelik íratlan szabályaikat, volt egy-két erős pillanat, de nem rohant le minket a falka, ha ők kiálltak értünk.

Mária a távolba révedt, alighanem régi emlékeket idézett vissza benne ez a beszélgetés. Az ő családját nem tudta megvédeni az a Kikrajj nevű xi. Másfelé tereltem a szót, vissza az eredeti vágányra.

– Hogy lehet, hogy ezt az egészet a kormányok hagyják? Hogy ezt a vidéket így feladták, hátrahagyták a taniknak?

– Történelem. Ennek még meg kéne lennie, a leóni atomkatasztrófa.

– Nem emlékszem. A Földről érkeztem vagy három éve, aztán szétszaladtak velem a dolgok.

– A Földről?

Eltértünk, csak később rémlett vissza a katasztrófa említése, elkeveredett a földi emlékek visszaidézésében, erdő, mező, aztán politikai mocsarak és az úr hidege, a széthulló Föderációból menekülés.

* * *

A távolban sötét folt tűnt fel a síneken, lassan növekedett, formát öltött egy kis társaságban, két xi, egy férfi és egy nő sok csomaggal agyonterhelt hajtányukon. Megálltunk, üdvözlöttük egymást, váltottak pár szót attankai nyelven, majd a xik gyorsan lekapkodták a holmit, majd a hajtány keretét is a kerekekről, pillanatok alatt áthordtuk és összeszereltük a túloldalon, mindannyian mehettünk tovább.

– Van esetleg valami nyelviskola Áronvölgyben?

– Hogy lenne? El kéne menned legalább Tengendombra, közelebb Orlanához, itt mindenki beszéli az attankait, aki tud angolul, abból is sokaknak az már második nyelve. Nincsenek errefelé iskolák, szájról szájra tanítanak. Beszéljess Kixigával.

– Á, Tikirenivel sem ment.

Mária szólt közbe.

– Talán csak nem figyeltél igazán oda, meg az út végén beteg is voltál. Szerintem menni fog.

Még mielőtt a nap elérte volna Itaklát, megálltunk egy apró állomásépületnél, ez is egy távolabbi faluhoz tartozott, de nem akartunk ott megszállni. Lepihentünk, mi odatelepedtünk a xi mellé, szóba hozva a nyelv dolgát.

Készséggel segített, végigvettük a szavakat, melyeket már legalább Mária ismert, pár nyelvtani kapcsolatot.

– Igen, a folyók neveiven a kin a víz, de a szó tövvet jelent annál, élet, a kötődés a világhoz, annelyven élünk.

– Spirituális kötés?

– Olyasféle. Hozzánk tartozik, vennünk van, nenn létezhetnénk nélküle. Tövv, nint anyagi volta, Ailneyi része, része a láthatatlan törvényeknek, az egyensúlynak, anni ezt a világot alkotja.

– Ailneyi?

– Ez a hold, az otthonunk, a Darwin kettő, ahogy ti elneveztétek. Aildrik, Ailneyi, Ailsyn a háronn, akik szigorúan együtt járnak, Cisik a negyedik, a lassú vándor, akit nenn érdekel a háronn rendje.

– Várj... Nektek már előttünk napközpontú volt a világképetek?

– Ezt hogy érted?

– Hogy úgy tudtátok, a bolygók a nap körül keringenek.

– Niért kéne náshogy lennie?

– A mi történelmünk szerint őseink úgy vélték, egy lapos felületen élnek, mely fölé kupolaként borul az égbolt, aztán, mikor felfedezték, hogy a Föld gömbölyű, sokáig úgy, hogy minden akörül kering.

– Nenn csodálonn, hogy sokan közületek olyanok, annilyenek. Nézz az égre, nyugaton ott az Itakla, ninden nat körüljárja az Aildrik, ni is úgy nozgunk, hogy a legegyszerűvv, ha úgy véljük, az Itakla körül keringünk, és akkor a tövvi hold és égi szikla járása is értelmet nyer. Aztán ha távolavv tekintünk, látjuk, hogy ni így nindannyian Ati körül keringünk, Ati és Atsik neg egymást kerülgetve sodródik a galaxisvan a tövvi hasonló csillag között. A tieitek egyszerűen látni nenn akartak?

– A Föld, ahonnét származunk, nem kering gázóriás körül, nem volt miből kiindulnunk.

– Lehet. De a ti csillagotok körül is keringenek nás volygók, azokat, azok nozgását látnotok kellett, látni, ahogy hurkot vet tályájuk az égen, annit csak azzal nagyarázhattok neg, hogy nagatok is a csillag körül keringetek.

– Voltak, akik látták, már az ókori görögök között is akadt, aki leírta. De később nem vettek tudomást róla, aztán a vallás miatt üldözték a nézetet. Á, mindegy, bonyolult.

Sötétedett, az épület üres ablakán át néztünk csendben a távolba, ahogy a nap eltűnt az Itakla láthatatlan domborulata mögött, igazi éjszakát teremtvé, Kixiga megjegyezte, utolsó alkalommal a nyári napforduló előtt. A gázóriás légköre távoli csillagtalan sötétségre boruló kupolaként izzott, bámultuk a tüneményt percekig, míg tartott, míg a bal oldalon újra elő nem tűnt a fényes napkorong.

Csodálatos volt, inspiráló, ha létezhetett valamiféle Isten, mintha csak éppen úgy akarta volna, hogy ez a nép megismerje az univerzumot, a távolba, messzeségbe tekintve, a miértekre válaszokat keresve.

* * *

Hajtottunk tovább szürkületig, elértünk egy apró falut, vagy inkább tán tanyát, mindössze öt ember, két házaspár és egy hozzájuk tartozó gyerek lakott egy viszonylag kulturáltan rendben tartott pincelakásban a gyér erdővel benőtt romok között két xi és egy nir társaságában.

Elszállásoltak minket, beszélgettünk az átkelésünkről, Jerkáék történeteiről, kerülve az érzékenyebb témákat, mikor nyugvóra tértem, a xik még kövekkel a földön társasoztak az emberi család gyerekeit is bevonva, talán valami dāmajátékféle lehetett.

Másnap kora délutánra elértük a hegység lábát, bár így közelebbről kitűnt, nem voltak túlságosan jelentős hegyek, inkább afféle dombság, kanyargott a lejtők között a vasút, helyenként fából dúcolt, ácsolt átereszekon és kisebb hidakon áthaladva.

Változatos állapotúak voltak ezek, akadt, amely már szinte összerogyni látszott valahogy még utólag kitámogatva, aztán máshol egy egész frissnek tűnő építményen robogtunk át, megint máshol meg a sínek talpfák helyett csak vasakkal összehegesztve lógtak a levegőben, a pálya viszont mindenhol, ha csak óvatosan is, de járható volt, továbbra is jól haladtunk.

A táj pedig egyre inkább élőnek hatott, sűrűsödtek az erdők, egy-egy vékony patakon is átkeltünk, valahol megálltunk forrásból vizet vételezni, végre tán végleg hátrahagytuk a pusztát sivatagot. Magamban számolgattam, mekkora utat tehettünk meg, de nem tudtam dűlőre jutni vele, nem tudtam, az átkelésen mennyit haladtunk előre, mennyit vissza, kitérőben, a betegségem miatt teljes napok is talán kiestek.

Dantoktól négy teljes napon át utaztunk vasúton, az egész úton mindössze egyszer kellett hátunkra venni a hátizsákot, hajtányt, hogy egy régen összedőlt nagy völgyhidat kikerüljünk, de ott is jó állapotú gyalogösvény fogadott. Úgy sejtettem, hétszáz kilométernél is többet tehettünk meg.

Ritkán, de a napok múltával egyre többször találkoztunk emberekkel, jöttek velünk szemben tanik társaságában, kerülgettük egymást mindig a könnyebb járművet leemelve a sínekről. Kixiga elmondta, ilyenkor utaznak a legtöbben, a nyári hosszú nappalok fénye alatt, aztán egy pályakarbantartó brigáddal is találkoztunk, akik éppen egy átereszt újítottak fel.

Az ötödik nap már kisebb hajtányvonatok elől is ki kellett térnünk, mígnem déltájt több váltót, elágazást elhagyva begurultunk Áronvölgy pályaudvarára.

Elsőre alig tűnt fel, hogy komolyabb helyre érkeztünk. A sűrű erdő zöldessárga alagútja után valami tisztás, megtisztítva az aljnövényzettől, ahol rakott szerelvény állta utunk, valaki éppen egy zsákot lódított vállára róla.

Megálltunk mögöttük, még le sem igazán pakoltunk, már odalépett hozzánk egy fiatal pár egy xi társaságában, szóba elegyedtek velünk attankai nyelven, mint megtudtam, a hajtány után érdeklődtek. Szétkapcsoltuk, Kixigával gyorsan átszerelték az elsőt a rakott szerelvény túlvégére, a motor ellenőrzése, kis üzemanyag vételezése után mentek is tovább. Mire összeszedtük magunk és Kixiga előkerült néhány barackkal, amiket ott helyben elfogyasztottunk, a másik hajtánynak is került gazdája, ahogy vállunkra vettük hátizsákjaink, egy család robogott vele tova arra, merről jöttünk.

Több a földben, bozótban szinte eltűnt vágányon átlépve egy raktárforma épülethez értünk, egy nir hevert az egyik ajtaja mellett, egy férfi közeledett üres talicskával felé. Elhagytuk őket, keskeny erdei ösvénynek ható útra keveredtünk, habár sűrűn szántották keréknyomok, jöttek szembe ketten velünk, majd utolértünk valakit, aki épp egy krumpliszásákokkal púposra rakott talicska szarvaira támaszkodva pihent.

A földet töredezett beton váltotta, égnek meredező benőtt falmaradványok mellett vezetett az út, majd egy egészen ép aluljáró lejárathoz értünk, a közelben egy fél robogóból és egy kis utánfutóból összetákolt jármű parkolt ládákkal rakottan.

Lenn egy piac zshivaja fogadott, csupa ember, alig egy-két xi és nir őgyelgett a forgatagban, árusok kínálták portékáik, kenyér, kalács, sütemény, zöldség, gyümölcs, használt ruha, lécek, szerszámok, vezetékek, napelem, táblagép szerviz, felújított savas akku, szakadt cipő, ruhajavító meg suszter, minden volt, egy szürreális világ tompa zöldessárga földalatti fényben. Ötven centért még a budira is el lehetett menni.

– Gyertek, hagyjátok, holnap összeszedjük, ami kell. Előbb megmutatjuk a szállásokat.

Gyengén derengő járatokban folytattuk utunk, ugyanaz a falakon helyenként nyálkásnak látszó képződményekként megjelenő különös gomba vagy növényfaj adott fényt, mint Dantokban. Emberekkel, egy-egy tanival találkoztunk, egyre ritkábban, míg egy kis terembe nem értünk, természetes fény sütött ide be egy a tetején nyíló keskeny járaton át, különös túlvilági homályba borítva azt. Járatok nyílásai sötétlettek minden irányban.

– Itt volnánk. Az Olgáé, ott lakom én Ervinnel, amaz Kixiga és Yatireni helye, a másik kettő most üres. Ahogy gondoljátok.

Közösen foglaltuk el az egyik üreglakást Máriával. Nem lehetett több tíz négyzetméternél, puritán berendezés, két rönkfából ácsolt ágy szinte luxusként deszka fekvőfelülettel, egy asztal, a falban két elfüggönyözött beszögellés fogasokkal ruháknak, néhány polc, és ennyiben ki is merült.

A többiek hálóhelye sem sokban különbözött, csupán annyiban, hogy ők otthonosabbá tették azokat. Az ágyakon zsákokból összerótt kitömött matrac és pokróc jelentette a kényelmet, az elektromos hálózat működött annyira, hogy pár erős ledfényt ellásson, szükség esetén a táblagépeket feltöltse, voltak evőeszközök, de víz már csak palackokban. Kixiga és Yatireni helyén ágyak sem voltak, az egyik sarokban összehordott zsákokon aludtak.

A mosdó és egy guggolós illemhely tőlünk mintegy nyolcvan-száz méterre volt, több család osztozott rajta, ennek ellenére rendezettnek tűnt. Végre le tudtunk tusolni, aránylag tisztának érezhettük magunk, mielőtt a már fél év alatt agyonnyűtt hálózsjájkjainkra borultunk némi pihenőre.

* * *

Késő délután összegyűltünk a továbbiakról pár szót váltani.

– Kixiga holnap a tanácstól felveszi a fizetésünket, mi tudunk egy kis kölcsönt adni nektek, hogy berendezkedhessetek, hacsak esetleg Tikireni nem rendelkezett számotokra némi kezdőtőkéről. Van esetleg valami elképzelésetek arról, mihez fognátok?

Vakon meredtem magam elé, úgy éreztem, az egész elmúlt fél év egy kaotikus zagyvaság, ahol arról se volt elképzelésem, hogyan kezdjek neki csak felfogni. Mária szólalt meg.

– Korább már jártam Csendföldön, akkor a szüleimmel denevérmadarak után kutattunk, de én magam nem vagyok jártas benne. Kisida negyedben informatikusként dolgoztunk, időnként a délvidék elhagyott városait járva többnyire Tikirenival, de nem mondanám, hogy eredményesek voltunk. Szeretném, ha ő visszatérne utat mutatni nekünk.

Kixiga válaszolt.

– Nenn viztos, hogy ő hannar visszatér hozzátok, lehet, nyugvóra kell jutnia az után, anni történt. Az idő, adjátok neg neki.

Jerka folytatta.

– Ha értetek az informatikához, átmenetileg a táblagép szervizben is kaphattok munkát, van ott mindenféle dolog, szoftverfejlesztés is kutatásokhoz, egyebekhez. De velünk is

tarthattok, legalább megnézni a labort.

* * *

Úgy döntöttünk, mindkettőt megteesszük. Másnap pénzhez jutva a piac környékét derítettük fel, több néhai aluljáróban és mindenféle később fűrt járatokban terült el a város különös nyüzsgő kereskedelmi központja. Még gépekkel felszerelt mosodát is találtunk, a nyelvi akadályok leküzdése után be is fizettünk ide, hogy végre rendbe hozzuk rettenetes állapotú ruházatunkat. Amint a választékból és a lakosság öltözködéséből kiviláglott, a mi készletünk még így is kifejezetten jónak volt mondható.

A táblagép szervizben tudtak angolul, rövid interjú után felvettek mindkettőnket, érdeklődésünk alapján a csendföldi szabad szoftverbázis fejlesztését javasolták, el is vittek minket még aznap az informatikai központba.

Az összes eddigihez képest pazarul berendezett hely volt, valamelyest visszaidézte az újorosi repülős garázst, még két kis multikoptert is észrevettünk az egyik asztalon, de nagyrészt a hardveres szervizmunka kellékei töltötték ki, egy egész komoly nyák beültető padot is beleértve. Polcokon rekeszekben alkatrészek, arrébb kupacokban hibás alaplapok, összetört kijelzők heverték, a sarokban egy külön forrasztóállvány.

Ezekkel azonban nem volt dolgunk, egy másik szobában négy kopott asztalon számítógépek vártak ránk, melyeken a szoftveres munkákat lehetett végezni. Pár órát eltöltöttünk a rendszer gyors megvizsgálásával, verziókövető, programcsomagok, nyitott problémák és jelentések. Az egész tulajdonképp a külvilág szabad szoftvereiből összeállított rendszer volt, így nem jelentett problémát eligazodni benne, ki is szúrtunk egy-két csomagot, amely karbantartásának hiánya már korább is feltűnt.

Az interjút ugyan egy hozzánk hasonló korú, Igor nevű férfi vezette, aki velünk is tartott a központba, viszont mikor a verziókövetőről, felhasználói fiókokról, munkaszervezésről kérdeztünk, Ixalatár xit hívta oda.

– Úgy nondtátok, frissen érkeztek Csensdföldre. Isnneritek valannennyire az itteni internet nűködését?

– Nem ismerjük. Gondolom, el vagytok zárva a külvilágtól.

– Igen, ez a hálózat nincs közvetlen kapcsolatvann az ennveri hálózattal, tani fennhatóság alatt van. Ha keresel rajta, elérsz sok információt a külvilágvól, nert a jelentősevv oldalakat tükrözzük rá, de nenn tudsz róla a külvilág felé küldeni.

– Értem. Nem akartok kiszivárogtatást.

– Nenn egészen úgy, ahogy gondolod. Ez az internet elsősorvan nektek, ennvereknek

szól, havár ni is használjuk arra, hogy a ti társadalmatokról ismereteket szerezzünk. Ha erről kiszivárogtatsz, nenn nekünk okozol kárt, hanenn saját nagadnak vagy a tövvi itt élő ennvernek.

– Hogyan?

– Tegyük fel, hogy negvan a kapcsolat. Elolvasnád a leveleid, vejelentkezel a levelezőre, anni külvilági szerveren van. Kinn azonnal tudják, hogy élsz és Csendföldön vagy, akár veszélyes, nert innen, a ni tiltott világunkvól üzensz olyan dolgokról, anniről nenn tudhatna a külvilág. Egy-két üzenet, és sok más ennver hollétét is negtudnák. A külvilág azonnal zárna tersze ninden ilyen csatornát, csak a kénkedés szánára hagynák nyitva az utat. Ni ezért vezártuk ezt az internetet, de titkosítás sincs rajta, egynás hollétét nenn tudjátok, de ni tudjuk, ni hová negy, nert nálunk a forgalonn irányítása.

– Szóval azért ti meg kémkedtek utánunk.

– Igen. Legyen rend. Ti neg ne a hálózaton akarjatok élni, nint a külvilág. Ha jovvan negnézed a csendföldi szoftvervázist, észreveszed, a hálózat nélküli nunkára van összeállítva. Arra, hogy akár a vadonvan is segíteni tudjon, tudjatok jegyzeteket készíteni, olvasni, esetleg nézni, analizálni, ha van hozzá eszközötök. Vagy akár játszani. A szoftver nyitott, csak akkor küld várnit a hálózatra, ha kéritek tőle, és ezt le tudjátok ellenőrizni. Igen, a hálózaton kénkedhetünk, de az a ti felelősségeitek, hogy nit tesztek a hálózatra.

– És ha titkosított tartalmat teszek fel?

– Letöröljük, nég nielőtt célva jut, van rá szűrő!

– És ha eldugom?

– Akkor nyertél!

Széles farkasvigyorral felkacagott feltevésemre, nem értettem, összezavart, ahogy egyszer bevallja, hogy kémkednek, aztán őszintén beszél róla.

– Nenn, nenn fog egy éjszaka senki se eltüntetni érte, le vadászni neg felzaválni, vagy akárni! Ti dolgoztok! De jó, ha tudjátok, nielőtt felhasználói fiókot kattok, a nunkára használjátok, ha valakit negkedveltek, tersze nyugodtan veszélgessetek, szervezzetek össze élőven találkozózt valahol, aztán ahogy tetszik!

* * *

Másnap egy egész korrekt kis biológiai labort nézhettünk meg, ahol főképp Olga és Ervin tevékenykedett, komolyan vették, egy zuhanyzó is tartozott hozzá, tiszta öltözék, laborköpenyek. Benn asztalokon mikroszkópok, műszerekkel körbevéve két számítógép, polcokon sejtszaporító téglék sorakoztak, egy hatalmas fagyasztóládában rekeszekben

temérdek felcímkezett minta.

Nem csak ők dolgoztak itt, mikor odalátogattunk, akkor is épp az egyik mikroszkóp körül tevékenykedett egy középkorú nő, Lara, amint elmondta, nirtől vett mintákat vizsgál, a télen egy huszonéves ifjú melanomáját kezelte sikerrel, és mindketten hozzájárultak a mechanizmus kutatásához.

Halványan visszarémlettek emlékek a betegségemről.

– Fel tudnád vázolni, hogyan működik ez?

Már korábban is feltűnt, az itteni emberek nagyon közvetlenek, ha beszédbe elegyednek, itt sem éreztem másképp, ahogy köszöntünk attankai nyelven Aykinnával, ahogy Ervinék váltottak vele pár szót, természetesnek hatott.

– Igen, kissé összetett, ha még nem ismersz pár dolgot a biológiájukról. Röviden összefoglalva képesek mintákat venni, melyek alapján specializált vírusokat szintetizálnak, amelyek valamilyen mechanizmussal válaszolnak az észlelt anomáliára. Péter esetén a nir vírus makrofágokat fertőzött, módosítva azok működését, hogy észleljék és elpusztítsák a rákos sejteket, ami a makrofágok természete miatt az immunrendszerben további reakciókat is elindított, valószínűleg tartós immunitást létrehozva.

– Ez... Péter ezzel immunis lett a rákra?!

– Nem. A vírus által mutált makrofág csak ahhoz a szaporulathoz tud csatlakozni, ami Péter melanomáját jelentette. A nir abból vett mintát, valószínűleg abban képes észlelni a sérült, szaporodó sejteket, és azokra választ tudott képezni az emberi immunrendszer felhasználásával.

– Nem lehetne ezt az orvostudományban alkalmazni?

– Alkalmazzák, immunoterápia az összefoglaló neve az efféle kezeléseknél. Ami megdöbbenő, hogy a nir a chiralitás és alapvető biológiai eltérések ellenére képes az embert ilyen módon gyógyítani, nem tudjuk pontosan, hogyan.

– Akkor tulajdonképpen ezt kutatjátok?

– Igen, szeretnénk megérteni, mi folyik bennük, ami miatt egyes nirek képesek erre. A xik, noha intelligensebbnek tűnnek számunkra, nekik is van injektáló tüskéjük, saját bevallásuk szerint képtelenek effélére, a nireket erősebbnek, felsőbbrendűnek tartják maguknál. De mind csak nagyon felületesen látszik tisztában lenni biológiai fogalmakkal.

Olga folytatta.

– Ez is csak egy része az egész problémának, amit az ő biológiájuk megértése jelent.

Nem tudjuk őket besorolni a saját élővilágukba sem, nem tudjuk mihez hasonlítani őket. Készítettek röntgenképeket, ultrahangos felvételeket róluk, szövetmintákat elemeztek és elemzünk, vannak genetikai mintáink. A nir fenotípus legközelebb a keskenyfarkú ragadozókéhoz áll, genetikailag viszont nincs korreláció, talán a hüllőcsípőjűek állnak hozzájuk legközelebb, de földi hasonlaltal élve ott is legalább akkora a különbség, mint egy galamb és egy kutya között.

* * *

Nyugtalanul vergődtem az ágyban. Kölcsön kaptam egy táblagépet a szervizből, a leóni atomkatasztrófáról olvastam, ami csak még jobban összezavart.

Ötszázhetvenhatban a Sassakin mellé épített hatalmas hatblokkos atomerőmű alatt egyszerre csak megnyílt a föld, elsüllyedt, a folyó vize azonnal betört, gőzrobbanások vetették szét a megrepedt reaktormagokat, sugárzó anyagot szórva szét. Az elkövetkező órákban mintegy másfél millióan haltak meg, sokan a folyó mentén azonnal elrendelt kitelepítések körül kialakult pánikban. A katasztrófa fölé gomolygó radioaktív gőzfelhőt több száz kilométerre látni lehetett.

Hetek alatt León száz kilométeres körzetét és mindent attól délnyugatra egészen a kelet-kisidai sótengerig kiürítettek, ötmillió embert, sok környező vidékről a radioaktív esőktől való félelemben menekültek. Csendföldnek először ezt a vidéket nevezték, ami az évtizedek alatt csak folyamatosan növekedett. A Halálkanyonig tartó vidékről később az elzártság miatt menekültek, fokozatosan leépült az ipar, élelemtermelés, megszűnt a rend, a városokban bűnszervezetek vertek tanyát, míg végül a teljes területet lezárták, elzárták a külvilágtól.

A katasztrófa okainak feltárása az erőmű építéséig vezetett vissza. A geológiai felméréseket, próbafúrásokat végző szervezet a feladatát nem végezte el, hamis igazolásokat, jelentéseket nyújtott be az alapkőzet szerkezetéről. A csalás mértékét a helyszíni katasztrófa utáni megközelíthetetlensége miatt nem lehetett megállapítani. A felelősség kiterjedt magára a nukleáris biztonsági hatóságra is, mely az igazolásokat kellő meggyőződés nélkül befogadta.

Felfoghatatlan volt, hogy ilyen megtörténhetett, hogy valami társaság pénzsóvársága ekkora borzalmat okozzon, a földi atomkorszak hajnalán történt csernobili katasztrófa sokszorosát.

Mit tettünk ezzel a világgal?

Miféle világ volt ez egyáltalán?

Kavarogtak a képek, összezavarodtak. A Luna tórusz, bezártság, utazás, a szüleim a Proximán, a Föld, egy kis kék gömb a semmiben, a várost átszelő széles folyó. Tikireni, a

barlang, a víz fodrozódásának tükröződése a mennyezeten.

Miért?!

* * *

Próbáltam odafigyelni a munkára, Máriát talán nem érintette annyira meg az egész, ő legalább itt született, nem valahol messze egy más világban, ő legalább ezt szokta meg. Nem piszkálták gyerekkorában csupán árnyalatnyit barnább bőrszíne, a tömegétől kissé elütő arcéle miatt.

Teltek a napok, Ixalatár üzenetet vett át nekünk Tikirenitől, Yikatár szerint Jákob jól volt, áprilisban találkoztak Dinárcháton, de többet nem közölt. Szerettem volna anyukámnak valamit küldeni, legalább annyit, jól vagyok, gondolkoztam, hogy esetleg Tikirenin és Yikatáron keresztül Jákob meg tudhatná-e tenni. Aztán eszembe jutott Yikatár nyelvi képessége, az egész helyzet képtelensége. A levelezést már a külvilág ellenőrizte.

Nyomasztott a föld alatti világ, a homály, a napfény hiánya, ha lehetett, kimentem, kóvályogtam néha egyedül, néha Máriával a város felszíni ösvényein, esetleg a környéken a társasággal. Valahol értettem persze, az őrzőjáratok, az akri, a felszín alatt biztonságban voltak ezektől a veszélyektől, de nem segített megszokni, elfogadni az örök bezártságot. Akár kinn a hideg világűrben.

Egyik nap Ixalatár félrehívott a munkahelyen, követtem néhány szűk folyosón át valami kis raktárfélébe, bútornak való deszkalapok, ládák, két bedobozolt számítógép, fűrészek, kalapácsok és egyéb szerszámok falikampókon, a sarokban egy törött nyelű seprű jelentette berendezését. A mellkasán keresztbe fonva karjait támaszkodott a falnak, mielőtt hozzám szólt.

– Hagyd avva.

– Mit?

Megütközve kérdettem vissza. Nem értettem.

– Nézegetsz utánann.

– Én?

– Igen. Nyeld le.

Egyszerűen el sem akartam hinni, hogy ez történik, észre se vettem, hogy talán szemezek ezzel a xivel. El akartam süllyedni.

– Mit csinálsz velem?

– Én sennit... Ha tolakodnál, fenéken rúglak ezzel – karmos lábára mutatott. – Nás esetleg leharatja... Ha nenn vírod, keress valakit, aki hajlandó szórakoztatni. Csak szólok, nielőtt vajva kevered nagad vele.

Megráskódott, aztán kikísért, visszatértünk a munkához, mikor végeztünk, összehívta a társaságot egy-két gyors vesznóti csatára a gépeken, örülködünk, nevetgélünk, vagy kínunkban vergődünk egy rossz lépés következményeit látva, szinte el is felejtettem az egészet.

Az ágyban fekve viszont újra előjött.

Keressek valakit, mielőtt bajba keverem magam.

Tényleg ez lett belőle? Ezt kellett csinálnom, beletörődnöm?

Mária a másik ágyon csendben, egyenletesen lélegzett, láttam, szép, harmonikus alkata volt, de nem közelítettem volna hozzá, ha sorsa nem tartott vissza volna, akkor sem. A xi nyurga tollas formája belém égett, ahogy rátaláltam.

Kínlódtam. Észrevettem, Kixiga egyszerűen, szinte csak udvariasan kitér előlem, bár egyébként nem húzódott el tőlem, beszélgettünk, ugyanúgy készséggel tanított mindkettőnket a nyelvre, mint addig. Tudtam, kár bármit is megpróbálnom vele, féltem, elidegenítem magamtól.

Próbáltam elnyomni, de néha már-már azon kaptam magam, hogy a városban bolyongva szemsarokból óvatosan xik után nézegetek. Megborzongtam, utáltam magam érte.

* * *

Lassan múlt a nyár, a csapat egy őszi expedíciót tervezett egy közelebbi falu környékére, ahol már jártak korábban is egy félvad falka életét követve. A tervet viszont felborította Tikireni megérkezése.

Legszívesebben a nyakába ugrottam volna, de visszatartottam magam, hagytam, hadd üdvözljék egymást Máriával először. Koncentráltam, de köd borított el, csak alig éreztem, mi történik körülöttem. Méregették Kixigával és Yatirenivel egymást, szóba került az expedíció, pár dolog a várossal, a munkáinkkal kapcsolatosan, de nem tudtam követni.

Hozzánk költözött be harmadiknak, elfeküdt háton a két ágy között a pusztai földön, pihent, Mária hívott, kerítsünk neki a piacon egy függőágyat. Akkor már csak kevesen ögyelegtek ott, mindkét ács becsukta a boltját, ahol általában a bútorféléket be lehetett volna szerezni, a textiles úgyszintén, végül egy használtruhaárusnál akadt.

Mire visszaértünk, egyik tanít sem találtuk, Jerka adott szerszámokat, nézegettük körbe

az üreglakás falát, találtunk több ilyen-olyan betiplizett lyukat, kiválasztottunk két alkalmasnak látszót, keresztben fölöttünk felfüggesztettük az ágyat, kipróbáltam, elbírt, végül jobb híján lefeküdtünk.

Felriadtam valamire, észrevettem Tikit, ahogy az új fekvőhelyet szemléli, aztán lehajolt, leguggolt hozzám, várt.

Felültem, a vállára tettem kezem, beletúrva ujjaimmal tollaiba. Csendben felálltam, elindultam kifelé, követett, kimentünk a központi terembe vezető járatba, átöleltem, ő vállam fölött áthajtva fejét viszonzta.

– Gyere.

A közös mosdóba vonultunk el, bedugaszolta a zuhanytálcát, gyengén csorgott ránk az épp langyos víz, tollak, érintés...

Elvesztettem az időt.

Ültem a meleg vízben, Tikinek támaszkodva, átkarolt, átölelt, én meg bőgtem a mellkasának tollai közé temetve fejem.

– Sajnálom, nem akartam, Xitka, az akri...

– Nyugalonn...

Hagyott, hagyta, hogy összeszedjem magam, megtörölközés, ruházat... Aztán a felkapcsolt ledfénynél feltűnt egy friss harapásnyom az alkarján. Rémülten kaptam utána.

– Megtámadtak?

Széles farkasvigyor.

– Harcoltunk!

– Kivel?

– Kixigával!... Erős xi, nenn győztük le egynást, tetszik nekenn! De a Tikreknezitán én leszek a vezér!

Szinte várta, hogy visszakérdezzek.

– A hol?!

– Tikreknezita! Oda megyünk, hatalmas ősi ternészetes varlangok, régi tani járatok és ternek, kevesen lakják, ismerenn őket!

– És az expedíció?

– Elnarad! Ilyet Jerkáék se láttak még!

* * *

Jó hangulatban tértünk vissza fekvőhelyeinkre, rám ragadt Tikitől, szinte nem gondoltam semmire, lefekve hamar pihentető mély álom nyomott el.

Hangos robaj és egy ütés riasztott fel, kivágódtam az ágyból, tüstént rájöttem, mi történt. Tikireni zuhant le helyéről, Máriával mindkettőnket felébresztve, a rögzítési pontok, amiket kinéztünk, mégsem tartottak eléggé. De legalább addigra már az óra szerinti este is elmúlt. Feltápászkodtam, csak hogy újra hanyatt essem, ahogy az összegöngyölt függőágy nekem vágódott, a xi színlelt dühvel fordult ki a szobából.

– Rontsátok el a shrika gyonnrát, keríték valakit, aki tud néhány rendes lyukat fúrni.

Kisvártatva meglepődésemre Yatirenivel tért vissza, intett nekem, vigyük ki az ágyainkat, majd munkához láttak. Tiki irányította a nirt, aki felágaskodott, nekitámaszkodott a falnak, először láttam az injektló tűskét, ahogy a nyelve alól kiöltötte, hozzáértette a sziklához, mire az lassan elkezdett pezsegni.

– Mit csinál?

– Hát lyukat fúr.

Olga is átjött Yatireni után, ránk szólt.

– Szerintem gyertek ki, eltart neki egy darabig, meg jobb, ha mi nem lélegezzük be azt, ami esetleg felszabadul közben.

Ott hagytuk őket dolgozni, beültünk Olgához.

– Tudjátok, hogy ezt hogyan csinálják?

– A nirek képesek néhány fajta savat szintetizálni az injektló tűskéjükön, köztük hidrogén fluoridot is, szerintem azzal oldja most Yatireni a sziklát. Kénsav és fluorit vegyítéséből hozzák létre, semlegesíteni kalcium glukonáttal tudják, ami visszanyerheti belőle a fluoritot, de ezt úgy véljük, egyébként a táplálékukkal veszik fel hozzá. Egyszerre, egy szűrésben talán nem képesek nagyobb mennyiségben és koncentrációban kiválasztani, de ebből a savból kevés is súlyos, maradandó károsodásokat okoz.

– Ölni tudnának vele?

– Embert, földi életformákat bizonyosan, a helyi életre viszont kevésbé hat. Ők maguk saját elmondásuk szerint ezt a fajta támadást semlegesíteni tudják, nem használnak savat küzdelmeikben.

– Vadásznak vele? Mire használják?

– Pontosan nem tudjuk, de a barlangrendszereik kialakításában lehet szerepe. Az injektló

tüskével mély lyukakat vághatnak a sziklába, ezekbe ha a xik száraz fát ütnek, majd vízzel felduzzasztják, szétrepeszthetik. Nincsenek megfigyeléseink erről, csak feltételezések.

Úgy negyed óra múlva készültek el, de amit a savakról megtudtunk, az után inkább nem tértünk vissza a szobába, míg az jól ki nem szellőzhetett, ürügyként Olgánál ültünk össze a programváltozást megbeszélni.

Tikireni a késő őszt, telet javasolta, azzal, hogy nagyrészt úgyis lenn lennénk a barlangrendszerben, ahol nem kellett tartani a hosszú sötét éjszakákat esetleg kihasználó akritól. Egyetértettünk vele. Azt is felemlítette, nem árt, ha a nyelvet is tanuljuk, segíthet rajtunk, ha a barlang lakóival találkozunk.

* * *

Különös volt. Így, hogy Tikireni megérkezett, egyszerre jobban éreztük mindketten magunk, volt valaki velünk, akit ismertünk, akiben bízunk, nem mintha Jerkáék társasága nem lett volna megnyerő. Talán az is segített, hogy így a városban élve a tanik nem vadásztak, egészen higgadt, civilizált módon viselkedtek, ha kényszer lehetett is valahol számukra, egyszerűen nem látszott annak.

Számomra pedig, nem tagadhattam, különösen fontos volt Tikireni, az ő elfogadása, egyszerűen megörültem volna nélküle. Nem akartam, küzdöttem ellene tudatommal, de kívántam, segített, hogy bízhattam benne.

Megérkezett az ősz, a napéjegylenlőségkor szinte az egész város kiült a romos épületek falaira először egy napfogyatkozást, majd egy részleges Aildrik fogyatkozást megcsodálni. Rohamosan nőtt az éjszakák hossza, ahogy teltek lassan a napok, munkánk mellett ahogy tudtuk, Kixigával és Tikirenivel, majd Yatirenit is bevonva tanultuk a nyelvet.

Egyik este az ágyamon fekvé elgondolkodtam mélyen erről az egészről, arról, ahogy itt voltunk, ebben a világban.

Félelmetes volt, ami akárhogy is, de bennük volt. A nir meggyógyíthatta a rákot, Xitka valahogy kikezelt engem is, de egy másik nir már szinte lehetetlen régen majdhogyan megölte Tikirenit, az egyik legveszélyesebb savval pedig egyszerűen csak lyukat fűrt Yatireni egy függőágy felakasztásához. Az éjszaka ránk ereszkedő akritól meg ez az egész nem mentette meg őket.

Mi lett volna, ha ezeket a képességeket máshogy, máshol, a külvilágban tudom meg? Nem közöttük? Hogy nézne ki a róluk szóló információs oldal? Hogyan viszonyulnánk hozzájuk?

Nem tudtam, mik a korlátaik. Nem volt nehéz elképzelni, hogy a nir talán egy járványt is el tudhat indítani talán egymaga, ha a megfelelő vírus szintézisére képes. Visszarémlettek a terrortámadásokról érkező hírek, és már értettem, miért haltak meg bennük annyian, miért kellett a karanténok.

Ráadásul ez az egész csak mind olyasvalami, ami itt volt a szemünk előtt, anélkül hogy értettük volna, mi rejlik igazán bennük. Mit deríthettek ki boncolások, a tömérdek támadások során ártalmatlanított tani teteme? Mit tudhattak kinn, amit eltitkoltak, amiért elzártak minden információt róluk?

Mióta, mi folyt ezen az egész átokverte bolygón, és lehetett-e ennek bármi megoldása?

Egyszer talán mindenki hazatérhet oda, ahová tartozik...

Tikireni, az idealista. Legyintettem rá magamban, de valahol igaza volt, talán csak egy álom oldhatta meg ezt az egész reménytelen felfordulást.

November hétvégéjén aztán újra hátunkra vettük csomagjainkat, rengeteg tartósabb élelmiszert, hűvös korai derengésben léptünk ki az állomásra, szedtünk össze két hajtányt, melyekkel elindultunk dél felé.

Kihasználtuk a világot, a rövid nappalt közrefogó hosszú pirkadatot és alkonyt, igazán nehezen tudtam volna megmondani, mennyi ideig is lehetett tulajdonképpen fenn a nap, ahogy az állandóan hullámozó dombság völgyeiben kanyarogtunk, csupán néha láttuk.

A forgalom eleinte élénkült, kitértünk pár szerelvény elől, egyik zöldalmával volt megrakva, gazdájától ott az átszerelés alatt megalkudtunk vagy fél ládáról, jól jött, kellemes savanyú gyümölcs volt. Délre viszont már elhagytuk Áronvölgy közvetlen környezetét, elmaradtak a nagyobb vonatok, a szürkületben már tán egy órát is elcsattogtunk magunkra hagyatva, míg egy faluba nem érkeztünk, ahol megszállhattunk.

Másnap késő délután érkeztünk a Kopaszrög alá, Letvenik faluba, mely vasúton a célunk volt. Nem sokban különbözött a korábbi kis településektől, egy tani falka, mintegy harminc ember, itt Rannához hasonlóan a hegyoldalba vágott lakásokban éltek, a régi emberi településen átfolyó patak körül művelték ültetvényeiket.

Már elírtettem dolgokat attankaiul, egyszerűbb mondatokat magam is meg tudtam fogalmazni, kivettem este ezt-azt a faluházban beszélgetéseikből. Nem nagyon szólaltunk meg angolul.

Tikireni az egyik helyi xivel hasalt el a földön egy nagyobb rácson világos és sötét köveket pakolgatva, érdeklődésemre odahívott, elmondott pár dolgot a játékról, ahogy játszották, vegyesen angol és attankai nyelven, hogy partnere is értse, miről beszélgetünk.

Területfoglaló, vagy territórium volt a neve, két falka küzdelmét szimbolizálta, ahogy egy addig lakatlan vidéket megpróbálnak elfoglalni maguknak. A cél kövekkel mezők megjelölése, így elfoglalása volt, melyet a másik falka tagjai nem mertek átlépni. Viszont ha egy jelöléscsoportot minden oldalról közrefogtak, azt el lehetett távolítani. A falkák kezdőterülete az első jelölésük volt, ezt gyakran a négy forrást szimbolizáló értékesebb mező valamelyikére tették, innen a falkatagok a tábla tetszőleges mezőjére vándorolhattak, ha egyenes vagy átlós útvonalakon az ellenfél jelölései között navigálva létezett oda út.

Komoly, elgondolkodtató stratégiai játéknak tűnt, a kövek változatos mintákat alkotva szórták be a táblát, néhány mezőnyi területekért folyt a harc, apránként tologatva a frontvonalakat egyszerre akár több helyen is. Volt egy furcsa szabály is, egy falkatag

betörhetett egy teljesen körbezárt üres mezőre, ha jelölésével azt fel tudta szabadítani, ekkor a másik falka a maga lépésével nem űzhette ki őt onnan. Úgy tűnt, gyakran kapott ez kulcsszerepet, akár láncolatban több ilyen helyzeten keresztül.

Tikireni bevont maga mellé egy körre, hagyva, hogy megpróbáljak lépéseket javasolni, közben halkán magyarázta, hogyan tudna előnyre szert tenni általa ellenfelünk. A szabályok egyszerűsége ellenére valami rettenetes bonyolult játék képe rajzolódott ki előttem, felmérni a harcállásokat sok pozíción egyszerre, mely terület elvesztése, megtartásának kísérlete mit jelent, mikor és hol volt érdemes foglalni, betörni, hogyan lehetett később erős területmagokat kialakítani, hogyan lehetett taktikázni esetleg a játéktér kettévágása felé, ami az azt elszenvedő falka számára a vereséget jelentette, ha nagy területet fel kellett adnia általa.

Nem tudtam volna játszani, de rettenetesen érdekes volt nézni, ahogy így küzdöttek egymással.

Hajnalban, mikor elindultunk a hegynek, szóba hoztam Jerkánál.

– Igen, ismerem, a tanik szerint ősi játékuk, amelyet többnyire xik játszanak. Nem igazán tisztázható, valóban sajátjuk lenne-e, mivel szabályai nagyon hasonlítanak egy már nem túlságosan ismert, a Földről származó játékéra, a góra, melynek az űrkorszak elé messze visszanyúló hagyományai vannak. De könnyen lehet, hogy párhuzamosan náluk is kialakult, a hozzá társított hagyományaik, ahogy a szabályrendszert megfogalmazzák, illeszkedik vad életformájukra, az eltérések követik a két kultúra eltéréseit.

Hallgattam, ahogy meneteltünk a ritkás erdővel szegélyezett ösvényen, az emberi történelemből a kínaiakat említette, ahonnan a gó származott. Abban a játékban a kövek harcoló egységeket jelképeztek, nem létezett a tábla kettévágásának lehetősége, a pontozás egy variációja figyelembe vette az elfogott egységeket. A tanik az ötödölőhöz hasonlóan a területfoglalót is a góénál kisebb, tizenegyszer tizenegyes, legtöbbször karmaikkal a homokba szántott rácson játszották, a mezőkben elhelyezve a köveket, több menet esetén váltva a kezdés jogát.

Kixiga épp mellettünk tartott, bevontam a beszélgetésbe.

– Szoktátok az emberi variációt is játszani?

– Ennverekkel igen, de a ni távlánkon, úgy érdekesevv.

– Miért? Nem lenne komolyabb a gó nagyobb tábláján?

– Sokáig tart, a kis távlán tövvet tudunk játszani, válthatunk egynás között, jovv szórakozás falkávan.

* * *

Erdős-bozótos völgyeken vágunk át, lepusztult hegyoldalba követtünk keskeny ösvényeket, állati csapásokat, denevérmadarakat, tollas gyíkokat riasztottunk fel, hosszan meneteltünk alkonyatig és azon is túl, mire egy sziklafal tövében laposan nyíló, nem túlságosan sokat sugalló vágathoz értünk.

– Negérkeztünk, ez a Tikreknezita egyik ritkán használt vejárat, a Kikrezkin forrásvarlangján keresztül visz le a régi föld alatti tani városba. Holnap szállunk alá, az estét itt töltjük.

Kúszva követtük Tikirenit, jellegtelen alacsony terembe jutottunk, csupasz kőzet alkotta falait, valaha talán simára csiszolta a víz, melynek már nyoma se látszott. Hamarosan valahogy elrendezkedtünk, elhelyezkedtünk, a menetelés utáni fáradtság, a szűkös hely kissé elkedvetlenített, habár számítottam rá, arra, hogy nem lesz egyszerű dolog.

Társalogtunk erről-arról, aztán valahogy szóba került az ürülék dolga, újra. Még indulás előtt már röviden megbeszéltük, a barlangrendszerbe kellett fejenként egy palackot magunkkal vinni vizeletnek, az ürítkezést pedig, ha lehetett, korlátozni.

– De... Ti mi a francot csináltok ott lenni vele?

Tikireninek akartam szegezni a kérdést, de Ervin válaszolt előbb.

– A Tissaklaxában láttunk olyat, tani vécé dzsungelben, órákig tartott, míg utat vágunk hozzá... Bocs!

– A Tikreknezita nenn teljesen lakatlan, itt tényleg nagyon vigyázzatok vele. De igen, olyan lesz, és készüljétek rá, hogy ritkán vannak. Rajtuk nenn folyik át a víz, nint rajtatok, az ürítkezésünk is jóval kordávan tudjuk tartani.

Később Kixiga és Yatireni elmentek vadászni, Tikireni viszont velünk maradt, mint mondta, örködni, vigyázni ránk, ha esetleg netalán megpróbálna behatolni valami nagyragadozó, a földön hanyatt elterült, talán félig-meddig alhatott, de sejtettem, bármi rendkívüli felriasztaná. Olgával társalogtam biológiáról.

– Még az átkelésünkön észrevettem, alig fogyasztanak vizet. Hogy lehet ez? Teljesen máshogy működnének, mint mi?

– Részben. Feltételezzük, hogy a sivatagi gyíkcsípőjűek tulajdonságait hordozzák, esetlegesen talán tőlük származnak. Ezek felépítése jól ismert. Vannak a földi emlősök veséjével analóg szerveik, melyek a nyirokvérkeringésük anyagháztartását szabályozzák, a főlegleges anyagokat, sokat sűrű masszaként kiválasztva. Ezek a nyak, a test és a faroktő két oldalán helyezkednek el, fajonként változó számban, néha látható a kivált anyag egy-egy fehér foltja rajtuk, de gyorsan lepereg vagy ledörzsölik.

– A xin is így volna?

– Igen. Nekik két pár ilyen szervük van a nyakban, az állkapocs alatt és a nyaktőnél, egy pár a lapockák alatt, és egy pár a faroktőnél. A nireken ugyanígy van.

– Sosem tűnt fel. Látszik, ha... kiválasztanak?

– Nem igazán. Folyamatosan működnek ezek a szervek, az a kevés anyag, ami a mirigyeken megjelenik, gyorsan kiszárad és mozgásukkal lepereg. Alvás után, ébredéskor szóródhat ki belőlük észrevehető mennyiség, a fekvőhelyeiknél fehér törmelékként esetleg felfedezhető. Többnyire nem foglalkoznak vele különösebben, néha kimasszírozzák egymásból.

Éjszaka még felriadtam a vadászó társaság visszatérésére, hallottam mozgásukat, Mária halk hangját, ahogy kérdez utánuk, Tikireni ahogy nyomott recsegő hangján válaszol, senki nem kapcsolt lámpát, de jó ideig nem csendesedtek teljesen el, talán egymással szórakoztak.

Másnap reggel azonnal feltűnt, hogy Tikireni hasa is határozottan kidomborodott, azt inkább nem kérdeztem meg, hol és hogyan falta be azt, amivel úgy jóllakott, de megjegyeztem magamban, hogy Kixiga és Yatireni gondolt rá is.

* * *

Köteleket, hevedereket, karabinereket ellenőriztünk, készülve az útra, úgy tűnt, egyedül én nem láttam még soha azelőtt igazi barlangászást. Jerka a fejlámpájával babrált, Ervin meg valahol kinn kínlódott, ő már a következő buditól való távolságra igyekezett felkészülni.

– Nenn nagyon fog kelleni ide kötél, de jó, ha van. Jönnek erre nagy néha nirek is, ők is elvoldogulnak a járatokkal.

Tikireni legyintett rá. Ha saját nevében beszélt volna, azokkal a kezekkel karmos, akár fogni képes lábakkal és mozgékonyassággal, ami hozzá tartozott, úgy véltem, akár ott helyben fel is adhattuk volna. De a nirekkel bíztam benne, tán tényleg jelent valamit, hogy szerinte nem kell kötél. Ráadásul rettenet mód meg is voltunk pakolva felszereléssel.

Elindultunk, kúszva, mászva előre vonszolva magunk, elől Tikireni és Yatireni, Kixiga zárta sorunkat. Mintegy ötven méteren át szintben haladtunk, egy újabb kisebb teremig, amelynek a végében meredeken indult lefelé egy kürtő.

– Ja. Nem kell kötél.

– Nenn kell. Lehordjuk nektek a felszerelést, a nélkül nenn nehéz.

Hosszan, tán hatvan, hetven méteren át haladtunk lefelé, leérkezve víz csobogását véltem

hallani tompán, valahol messze. A két xi megszégyenítő könnyedséggel járt fel-alá, nem telt bele sok idő és folytathattuk utunk.

– Amúgy hogy a fenébe tájékozódtok itt el lámpa nélkül?

Tikireni és Kixiga fején persze épp volt lámpa, azokra gondoltam, akik szerint nagy néha erre jártak.

– Visszhang – megbiccentette nagy füleit. – A nirek is kétesek rá, vár nenn olyan jók venne. Ha nenn ismerjük a járást, akkor neg...

Négykézlábra ereszkedett, bajuszcsápjait szétterpesztette, mutatta fejét billegetve, ahogy tapintással érezhette velük közvetlen környezetét.

– Nenn vagyunk vele gyorsak, de ha nár jól ismerünk egy járatot, akkor a visszhangvól nindig tudjuk, hol vagyunk étten, nenn kell az utat így keresnünk.

Tovább ereszkedtünk, újabb, kevésbé meredek kürtő következett, újra a xikre hagytuk a felszerelés lehordását, elértük a korábbi hallott barlangi patakot, majdnem embermagasságú, simára csiszolt falú keskeny vágatban tört magának utat. Éppen csak elfértünk kissé meggörnyedve hátizsákjainkkal.

Felfelé követtük azt, bakancsaink szerencsére jól állták a vizet, hosszan kanyargott alig változó vágatában, néhol már-már be is szorultunk, mígnem egy simára gyalult szikla állta utunk. A patak alatta köves hordalékában folyt át, fölötte egy legfeljebb csupán fél méter átmérőjű, ovális alakú nyílás tátongott.

– Itt nem férünk át.

– Már hogyne férnénk?

Ervin a kezembe nyomta a hátizsákját, ügyesen átcúsúszott a túloldalra, majd visszatekintett.

– Mit látsz?

– Hát még több barlangot! Toljad át azt a hátizsákot!

Úgy tettem. Beszorult. Ervin visszalökte.

– Vedd ki az oldalzsebeiből a cuccot előbb!

Aztán mégis átfértünk, és tényleg még több barlang volt a túloldalon. Elöttem haladt, beszélgettünk elvágott darabokban, ahogy az akadályok engedték.

– Tissaklaxába egyszerűbb lejutni, de nem is ennyire érdekes.

– Az akkor egy tani lakóbarlang?

– Kixigáék szerint az, egy felhagyott lakóbarlang, eszméletlen jól néz ki, csak éppen órákat kell gyalogolni oda egy végig egyenes szűk alagútban.

Egy alig méter magas kis vízesésen másztunk fel egy vagy háromembernyi magas, felfelé elkeskenyedő terembe, egyik oldalán vékony cseppkőfolyás díszítette, bevártuk egymást, kissé megpihentünk, mielőtt továbbhaladtunk.

– És hogy néz ki?

– Szögletes járat, durva sziklafallal, egész sima padlóval.

– Hülye. A lakóbarlang.

– Előbb szeretném látni ezt, majd utána elmondom.

* * *

A járat néha kitágult, néha újra összeszűkült, egy szakaszon szinte guggolva kellett haladnunk, Jerka sikeresen beleseggelt a patakba, egy kisebb teremben megálltunk egy keveset enni. Egy óra, másfél óra, esetleg kettő? Nehezen tudtam volna megmondani.

Milyen lehetett xiként ebben teljes sötétben, csupán hang és tapintás alapján végighaladni? El nem tudtam hinni, hogy megcsinálják.

Aztán, talán pár száz méter múlva hirtelen az egész kitágult, hatalmas, tagolt, többfelé elágazó barlangi térbe érkeztünk. A sziklákat sok helyen cseppkőformációk borították be, egy kisebb cseppkő-vízesést is találtunk. Ámulva jártuk be váratlan felfedezésünk, Tikireni kérte, ne távolodjunk el messzire, nehogy esetleg eltévedjünk valamelyik oldaljáratba keveredve.

Hagyta, hogy körülnézzünk, lámpáinkkal körbepásztázzuk a teret, megálltam hosszasan az egyik magasról leomló cseppkőformáció előtt, próbáltam felmérni, befogni, ahogy csillogó tömegei előttem alázódultak. Csodálatos volt, sose jártam az előtt igazán barlangban, sose az átkelés előtt, de úgy éreztem, megérte ide lejönni, ezt a különös világot felfedezni.

Összegyűltünk, vezetett minket tovább tágas szabálytalan alagútban, hosszán, mígnem újra megnyílt a mennyezet, szinte hidat alkotott keresztben fölöttünk egy sziklaformáció, valahol a közeléből a magasból vékony vízszög zuhogott alá hatalmas tagolt cseppkőformák előtt.

Csendben ámulva követtük lassan Tikirenit, elgondolkodtam, vajon látták-e ők valaha ezeket, láthatták-e, miféle barlangokban járnak fény nélkül.

A patakot aztán egy oldalágnál elhagytuk, másztunk valamennyit felfelé nem túl nehéz

terepen, majd egy szűkület következett, hason kellett átcúsznunk, átadogatni, átlökdödni hátizsákjainkat, majd hosszasan egy lassan felfelé kanyargó járatot követtünk, mígnem egy elágazáshoz értünk. Balra egy egészen szabályos, nagyjából embermagasságú keskeny alagút indult, egyenesen, kis lejtéssel lefelé tartva. Tikireni megállított minket.

– Várjatok.

Lassan közelítette meg, láttam, bajszával a falakat érintette, leguggolt előtte, óvatosan, mintha próbált volna valamit megérezni.

Hirtelen előntött a rémület. Ugyanőt láttam, két évvel korábban, ugyanígy, a sorfolki iskola konyhájában egy ugyanilyen járatnál.

– Tamás?

Összerándultam.

– Semmi. Megyek.

Tikireni már eltűnt az alagútban, Jerka követte, megrázkódtam, Mária előtt magam is beléptem.

Mesterséges tani alagút.

Nem értettem, mi lelt. A falvakban, Áronvölgyben kicsivel tágasabb járatokat vágta, ki tudja, mennyi részben ők, mennyi részben emberek, nem volt bennük semmi. Ha Tiki ismerte ezt a helyet, neki tudnia kellett. Valami mégis szinte a vállaimra telepedett, fölém, mint egy árny. Mintha valami figyelt volna.

Tani terület volt, átléptünk egy határt.

* * *

Hosszasan gyalogoltunk egyenletesen lefelé, mintha soha véget nem akarna érni ez a szabályos, egyenes járat. A xik kissé meggörnyedve, fülüket hátracsapva fértek el, nekünk, embereknek éppen nem kellett lehajolnunk, bár azért vigyáztam.

Monoton egyformaság, léptünk, ugyanúgy, ingott előttem Jerka tömött hátizsákja, követtem, nem tudtam, meddig.

Aztán egyszerre csak eltűntek a falak.

Egy nem túlságosan nagy, elnyújtott terembe értünk, durva sziklába vágta szabálytalanul, ahogy a kőzet engedte, de padlója viszonylagos simaságából sejteni lehetett mesterséges voltát. Tikireni tovább vezetett minket, újabb szűk, szögletes járatba értünk, majd hamarosan egy elágazáshoz. Vezetőnk megállás nélkül a jobb oldali ágra

tért.

További elágazások következtek, valahol öt járat is összefutott, néha felfelé, néha lefelé tartottak, a xi viszont magabiztosan haladt előre, meg sem torpanva gondolkodni, az utat keresni.

– Miféle hely ez?

Ervinhez szóltam, ahogy éppen egy elágazás kiszélesedésében egymás mellé kerültünk, mielőtt az épp előttünk haladó Olgát követtük volna. Kixiga érkezett közben mögénk, ő válaszolt.

– Keresztutak, oldaljáratok. Az ennveri jelenlét miatt fűrták őket, nég Leon tusztulása előtt, hogy nég ha ve is törnek, neg tudjuk védeni nagunk.

– Ismered őket?

– Nenn. De ninden varlangrendszerünkven így van. Tikireni isnneri a helyet és lakóit.

Újra egymás mögé sorakoztunk egy hosszabb, enyhén lefelé kanyarodó szakaszra, majd egy következő elágazás és szűk járat után egyszerre csak egy széles alagútba érkeztünk, melynek egyik oldalánál keskeny patak csordogált. Nem értem volna el a mennyezetét, a xik is kiegyenesedhettek, könnyen elfértünk volna akár négyen is egymás mellett.

Tikireni épp a hozzá bűjt Máriát nyugtatta.

– Nincs veszély. Itt nenn akarnak ölni, csak vizalnatlanok. Nenn ilyen sötét ez az egész.

Hamarosan vezetett minket tovább felfelé, elindulva Mária mellé soroltam, próbálva kifürkészni gondolatait, talán őt is a sorfolki támadás emléke nyomasztotta, de lehet, korábbiak. Ahogy haladtunk, néha láttam egy-egy szűk szögletes járatot betorkollani. Tudtam, itt teljesen ki voltunk szolgáltatva nekik, még talán Kixiga és Yatireni is, ha nem ismerték ezt a barlangrendszert.

Halvány derengés tűnt fel előttünk, tompán kirajzolva az alagút körvonalait. Meglepődötten követtem a társaságot, Tikireni nyugodt ütemben lépdelt tovább, nem árult el semmit mozgása.

Egy különös terembe érkeztünk, amilyenhez foghatót még csak nem is sejtettem, hogy létezhet, túlvilági, a mennyezetről áradó fényben derengett. Puha földön jártunk, egy alig sejthető ösvényt követve furcsa bozótoson keresztül. Valódi növények voltak, ágakkal, levelekkel, még egy-egy virágot is bontottak, egyiken egy apró denevérmadár ült. Megálltunk, halkan csordogált valahol a vékony patak, hangja apró szárnyak csapkodásával vegyült. Indák futottak fel sziklaoszlopokra, a zöldessárga, már-már szinte fehér fények felé.

Első pillanatra úgy véltem, tán valahol a felszín közelében lehattunk egy nyílást találva a külvilágra, de elvettem, már csak azért is, mert kinn is rég elmúlhatott addigra már a rövid téli nappal. Organikus fény volt, a városi járatokéhoz hasonló furcsa, látszatra nyálkás növényi vagy gombacsoportosulásokból áradt.

Néma ámulatban jártuk be a lehetetlennek tűnő barlangi csodavilágot. A terem több széles ágra, beszögellésre tagolódott, az egész mintha lassan emelkedett volna gyengén jobbra csavarodva maga körül, több járat hagyta el mindenféle irányokban, valamelyik szintben, valamelyik magasabban indult, egynémelyben még gyenge világosságot is adtak a mennyezetre elszórtan tapadó fényforrások.

Tikireni egy sűrű bozótossal benőtt oldalához érve összehívta az addig valamelyest elszéledt társaságot.

– Arra venn találtok vécéket, ha lehet, nost rendezzétek el, vigyázzatok, ne szennyezzétek ve, nenn negyek ve veletek, ha nenn akarjátok.

Jerka, Ervin és Olga már tán tudva, mire számíthatott, egyenként, egyedül tűnt el némi időre a susnyásban, Mária Tikirenit kérte, hogy vele tartson.

Zavartan őgyelegtem, két a bokrok körül kergetőző apró fehér szárnyú denevérmadararral lekötve figyelmem, hirtelen a hátizsákom is levetve szinte felszabadultan éreztem magam, egy pillanatra kedvem lett volna a bakancsaim és tán egyebeket is lerugdalni magamról, illatok, kellemes meleg járt át, valamiért Tikireni és Xitka tavaszi kergetőzése jutott eszembe az esőben. Tikireni...

Nem.

Ahogy kijöttek, egyedül törtem utat a sűrűbe, nem akartam a xivel magamra maradni. Dühített, de éreztem, nem biztos, hogy ellen tudnék állni a kísértésnek, hogy kérjem...

Megrázkódtam.

Elvesztem a bozótosban, igazi dzsungel, a vékony ösvényt el se lehetett volna hagyni az indák szövevénye miatt, míg az ágak és levelek alatt egy kis üregbe jutottam, szinte barlang volt ez a barlangban, ahol a falakat és a mennyezetet élő növényzet alkotta.

A talaj is szinte élt, indák, moha és moszatszerű képződmények hálózta be, közöttük itt-ott egy-egy sötét lyuk tátongott. Nem igazán kívánt használati utasítást.

* * *

Egy félreeső üregben rendezkedtünk be, mely a különös élő barlang egyik oldalágának végéhez csatlakozott, gyenge fény szűrődött be, falain ritkásan moha és zuzmószerű képződmények nőttek, padlója puha föld volt egy-egy ággal, levéllel beszórva.

Tikireni a vízről magyarázott pár dolgot, óva attól, hogy valamely patakból vagy forrásnak látszó előtörésből kérdés nélkül igyunk, mert akadt, ahol csak részlegesen megtisztult víz folyt. Ő ismerte a helyet, tudta, hol tölthetjük meg palackjainkat. Azt is kérte, ne kószáljunk el nélküle még csak a mellékhelyiségre se. Jerka kérdett vissza.

– Miért ne?

– Nert itt ha csak kevesen is, de laknak. Nenn ellenségesek, de nagyon vizalnatlanok. Rajtann keresztül fogadják el a jelenlétetek otthonukvan. Ne feszítsétek ezt.

– Miért hoztál minket éppen ide, ha így van?

– Nenn tetszik?

– Nem az... Azért Tissaklaxában is van ilyen, és az lakatlan. Ha Máriáék miatt, oda is elmehettünk volna.

– Lesz itt nég tövv is. Neg, Jerka, nenn szeretnél esetleg velük, az itteniekkal találkozni?

Nem válaszolt, megzavarta egy pillanatra a kérdés, hiszen kutatta őket, a kultúrájukat.

– Nenn viztos, hogy sikerül, lehet, nenn jelentkeznek, lehet, csak követnek, figyelnek. Ez egy fontos dolog, fontos, ha szeretnénk, hogy egyszer véke legyen közöttünk, negérteni egynást. Elfogadták, hogy lehozlak venneneteket ide. Egy olyan világvan jártok, ahová kevés ennver juthatott el.

Nem igazán tudtunk mit mondani. Mindenkit megérintett a helyzet komolysága, hogy valahol nem csupán egy látványos expedíció részesei voltunk. Nem is tudtam igazán felmérni, mit jelenthetett, minden csak nagyon lassan állt össze. Az elmúlt évben már-már szinte elhittem, hogy úgy élnek, ahogy kinn láttam, falkákban vadon vagy emberekkel, esetleg félig-meddig emberi lepusztult városokban.

Azelőtt meg még annyi sem. Tikireni a vad. Most pedig lenn voltunk valami barlangban, ami ki tudja hová, milyen mélységekbe vezetett. Talán Sorfolk alatt is valami ilyesmi lehetett, ahonnan azok előtörtek? Hogyan, mennyien élhettek így rejtve mindentől, előlünk?

* * *

Tikireni hosszú utakra vezetett minket, bámulatos helyekre. Néha hosszú távolságokat meneteltünk alagutakban, szűk négyszögletes járatok labirintusaiban, de mindig csodálatos volt az, ahová érkeztünk, egy különös föld alatti élettér.

Hatalmas többtagú termek fogadtak, embermagasságú bozótosban bolyongtunk ki tudja, hány ezer méterrel a föld alatt, indák kúsztak fel a sziklafalakon, csüngtek a

mennyezetről, áttetsző kristálytömbök veszték el néhol az áthatolhatatlan dzsungelben, és víz, mindenhol folyt legalább vékonyka patak, omlott alá vízesésként, vagy tört fel forrásként, mintha csak az is bejárta volna ezt az egész különös világot.

Egyik alkalommal egy peremre kerültünk, egy hatalmas a hegyből durván kifaragott szinte természetes hídra, alattunk a bozótos, fölöttünk a boltozatos, tompa ködben fényektől csillogó mennyezet, és ráeszméltem, hogy korább lenn, a sziklahíd alatt is áthaladtunk. Denevérmadarak röppentek fel, egy apró tollas gyík elszaladt lábunk alól, könnyedén siklott lefelé a függőleges kőfalon.

Elsőre alig vettük észre a tani élet jeleit. Tikirenit, Kixigát és Yatirenit időnként láttam egy-egy bokorról apróbb gyümölcsöket letépni, azokat ették, aztán a földön, egy futónövény terméseként felfedeztem azokat a sárga tököket is, amiket az átkelésre hoztak magukkal. Nyomokat is találtunk, bár nem tudtuk, nem esetleg a mi csoportunkhoz tartoznak-e. Ami végül egyértelműen megmutatta, hogy itt éltek, egy kisebb tisztáson a homokba húzott elmosódott karmolások és egy halom szétszóródott kavics volt. Játszottak.

De nem mutatkoztak.

Néha úgy éreztem, szellemvárosban járok. Sorsfolk, ahol a kitört ablakokon, a pályaudvar csontvázán át süvített a kegyetlen sivatagi szél, pusztulás az emberek után. Ilyen lenne, ha a tanik elhagyják élőhelyüket? Bámulatosan csodálatos, de egyben félelmetes és nyomasztó.

Meddig élne tovább ez a világ?

Tikit valamikor megkérdeztem, nem tudott rá mit mondani. Akármeddig, míg az a kényes egyensúly, ami alkotta, valahogy lassan fel nem borul. Ilyen mélységekben a legtöbb szerint legfőképp földhőn élt, kiterjedt organikus hálózatok alkották erőművét, melyek tán akkor is tovább működtek volna, ha a teljes bolygófelszín elpusztul.

Nem mondta ki, tán nem is akart utalni rá, de értettem.

Túlélhették, bármi is történik odafenn.

* * *

Elvesztettem az időérzésem, tán mindannyian elvesztettük. Kixiga mutatott nekünk egy lila bogyós gyümölcsöt, melynek kipréselve a nedvét fogyaszthattuk, pótolta az elvesztett energiát. Olga szerint nem ártott nekünk, csökkentette a fentről hozott készleteink apadását.

Néha kínlódva küszködtem Tikireni utáni vágyódásommal. Nem akartam felfogni, miért

kellett így lennie, volt, hogy már-már arról álmodtam, itt maradok lenni vele, és verje meg a franc az egész külvilágot, emberiséget. Valahol már úgyis mindegy volt. De tudatommal értettem, jó oka volt kitérni előlem.

Ott voltak, valahol, körülöttünk. Ott voltak, szinte érezni véltem leheletüket, árnyékukat fölém borulni, nem voltunk egyedül. Próbáltam belegondolni, hogyan foghatják fel ezt az egészet, mit jelenthettünk nekik mi, emberek.

Egy idegen faj, amely elfoglalta az otthonukat.

Az egész morbidság viszolyogtatott. Józanul elképzeltem magam, ahogy Tikireni szórakoztat itt, ebben a csodálatos barlangban, mely az ő otthonuk volt. Hogy még ide is lejöttek. Hogy még ez a hely sem szent nekünk, és ők maguk engedtek minket ide be.

Ködni tudtam volna.

De nem lehetett, mert a barlangban voltam.

Lassanként elfogyott élelmünk, anélkül hogy igazán láttuk volna őket. Csupán kétszer véltük észrevenni valahol egy peremen, egy távoli járatban szempár csillanását, tán egy tompa alakot, tani társaink sosem szóltak vagy jeleztek, bár utóbb mindkét esetre azt állították, valóban ott voltak.

Utoljára vegyes érzésekkel pakoltuk össze felszerelésünk, azt a keveset, ami maradt belőle az élelem elfogyása után. Egy bámulatos, de valahol hátborzongató világ mindazzal, amit jelentett. Laza csoportban, lassan indultunk meg, hogy még utoljára végignézhessük e különös hely csodáját, a föld alatti életet.

Mária egyszer csak oldalba bökött, suttogva szólt hozzám.

– Nézd, fenn a peremen.

A távolban egy magasabb induló oldaljárat előtt észrevettem. Egy nir ült ott mozdulatlan szigorú merevségben, egyenesen ránk tekintett. Elkaptam szemem róla, mindannyian észrevettük, láttuk, némán haladtunk lefelé a bozótosba taposott ösvényen. Meg sem rezzent, csupán fejét fordította lassan utánunk, ahogy elhagytuk. Nem próbáltuk megközelíteni.

Az alagútban, mielőtt az oldaljáratba tértünk volna, még találkoztunk vele. Tikireni szólt, hátrafordultunk, ott ült, húsz méterre mögöttünk, ugyanúgy, akár egy szfinx, kifürkészhetetlenül. Felismerve lekaptuk róla fejlámpánk, mely elvakíthatta, csak szemei csillantak tompán a sötétben. Jerka felé akart lépni, Tikireni vállára tette kezét, attankaiul szólt hozzám.

– (A) Nem. Ez az ő otthonuk.

Némán álltunk, vártunk, a szemek nem mozdultak, majd, tán percek múlva kihunytak, hallottuk a nír távolodó lépéseit.

Nem találkoztunk vele többet a hosszú visszaúton a felszínre.

Elmúlt a tél, mire Áronvölgybe visszaértünk.

Tikireni nem jött velünk, csupán Letvenikig követett bennünket, velünk töltötte az éjszakát, amit hagyott, hogy titkon kihasználjak, egy elhagyatott pinceromba vonultunk félre. Hideg volt, a teste hűvös, ölelgettem, masszíroztam, nyugtatott, hogy igen, jó érzés nekik, ha kinyomkodják a kiválasztó mirigyeik, átkarolt, cirógatott, böngtem, utáltam, hogy ezt csinálom vele.

Aztán cudarul megfáztam, Mária kezelgetett, szóba került Yatireni, de Kixiga nem engedte, azt állította, ezt a saját immunrendszerem megoldja, miközben kínomban legszívesebben üvöltöttem volna, de azt se tudtam, mert úgy égetett a torkom.

Nagy nehezen azért újra felvettem én is a munkát, folytattuk a táblagép szervizben a különféle hibajegyek átrágását, egy-egy új igény megvalósítását, Ixalatár néha összehozott egy csatajáték partit. Olga és Ervin vettek néhány mintát az úton, leginkább a barlangi növényzetből, a laborban elemezgették azokat, talán a felszíni megfelelő fajokhoz képesti különbségeket keresték. Jerkának nem volt túl nagy szerencséje, az ő fő kutatási területének tárgya nem volt hajlandó megmutatni magát.

Beszélggettünk a Tissaklaxáról, ez volt az a lakóbarlang, amire eredetileg Jerka hivatkozott, ami, mikor oda ők lejutottak először Kixigával és Yatirenivel, az ő kutatási területe számára is rettenetesen érdekes volt. Elhagyták, de mindaz, ami maradt, a hely léte, szerkezete mesélt arról, amiféleké lakói lehettek.

– Igazán valahol azt hittem, a Tissaklaxa egyedi. Három másik tani barlangban jártunk falvak alatt, van sok hasonlóság, de ahhoz fogható méreteket eddig sehol sem láttam. A Tikreknezita létezésének ténye elgondolkodtató.

– Hogy értve?

– A falvak alatti barlangok, amennyit megmutatnak belőlük, csak szűk járatokat, kisebb termeket tartalmaznak. Gyönyörűek, élők, de teljesen más mérték, mintha más célokra épültek volna.

– Célokra?

– Nem tudjuk, hogyan hozták létre őket, mennyi energia befektetésével. A Tissaklaxa és a Tikreknezita széles alagútjainak keresztmetszete nagyjából hatszorosa a keskeny gyalogjáratokénak, így annnyival több energia befektetését igényelhetette kifűrésük, a kitermelt anyag elszállítása. Ennek valamilyen célja kellett, hogy legyen. Megdöbbenett,

hogy a Tikreknezitában pontosan ugyanaz a keresztmetszet köszön vissza, mint a Tissaklaxában, mintha lenne valami, ami meghatározná ezt a méretet.

Szünetet tartott, nagyjából értettem, mire gondol, de el nem tudtam képzelni, mire lehetne belőle következtetni.

– Leginkább szekérutaknak véltük, esetleg szánutaknak, ha sosem használtak kereket. De igavonó állataik sincsenek, egyszerűen semmi, ami akár a jelenben, akár a felfogható múltban ilyen használatra utalna. A szekérút teóriával az sem fér össze, hogy sehol sem találtunk nyomvályúkat, se vasút, se egyéb gépesítés nyomait nem látni. Őszintén, tanácstalanok vagyunk, csak reménykedem abban, ha a Tikreknezita lakóival sikerülne kapcsolatba lépünk, tán ennek a rejtélynek a megfejtéséhez is közelebb kerülhetünk.

* * *

Gondolatban valahol már a következő expedíciót terveztük, remélve, hogy Tikireni visszatér, és beleegyezik, hogy a hely titokzatos lakói elfogadnak, vagy legalább eltűnnek barlangjukban. Hallottam, hogy társaim beszélgetnek róla.

Ixalatár egyik nap újabb üzenetet hozott, rossz hírt. Tikireni küldte, Yikatár üzent rajta keresztül. A télen megpróbált Jákobbal összehozni egy határhegyekbeli hajtányozást, de nem tudtak kapcsolatba lépni. Lehet, széthullott a még Mária felé kiépített levelezési megoldás.

Kérdeztem Máriát erről, ő úgy emlékezett, hogy Tikireni talán Dinárchát néhány falujának környékén fért hozzá gépekhez, de többet igazán nem tudott. Ha tényleg megszakadt valahogy ez a kapcsolat, úgy tűnt, sehogy se érhették el Jákobot úgy, hogy az esetleg veszélybe ne sodorja. Nem lehetett mit tenni, várni kellett, hacsak Jákobnak nem ment el végleg a kedve az egésztől, nélkülük, azzal az angolul alig dadogó xivel. Hacsak azóta nem tanulta meg a nyelvet jobban.

Újra a reménytelen, áthatolhatatlan fal. Akár egy térugrásra is lehetett volna innen Garad. Még tán akkor is közelebb lett volna.

* * *

Egyre inkább megértettem Áronvölgy működését, az emberek és tanik kapcsolatát. Minden emberi társaság, család mellett élt legalább egy közülük, többnyire xi, vagy egy xi és egy nir párban, a magányos nir ritka volt. A tanik adták meg a keretet, de többnyire úgy látszott, igyekeznek minél kevésbé beavatkozni az egyéni életékbe.

Mindenkinek volt munkája, ahogy kivettem, valószínűleg erre ők maguk ügyeltek, lehet, a vegyes társaságokból következett. Nem voltak óvodák, iskolák, a gyerekek a szüleikkel

tartottak, a piaci kavalkádban játszottak, de gyakran, látszólag véletlenszerűen befogták őket ilyen-olyan kisebb munkákra is, amit készséggel elvégeztek, lehet, ennek részben orientációs célja volt.

A művelődést a piactól távolabb, csendesebb üregekben és pincékben kialakított klubok segítettek, itt sok mindennel találkoztam. Társasjátékok, sörkimérés, könyvtár, mind egyben, a polcokon mesekönyvek, regények, matematika, csillagászat, agronómia, minden volt. Egy asztalnál korsó sörök mellett sakkoztak, egy xi a Gyűrűk Ura egyik kötetét bújta egy földileg nyolcéves forma tündefülű kislánnyal, betűzve a szavakat, bele se akartam gondolni, ettől milyen akcentusa lesz szegénynek, fiatalok csoportja százalékszámításról vitatkozott egy matekkönyv fölött valami kereskedői jutalékok kapcsán. Azt hittem először, aktualitás, de ahogy épp Kixigát követtem, amint territóriumot játszott egy idősebb férfival, elhallgatva őket rájöttem, csak mindenféle bonyolult példákat konstruálnak.

Tanultak. Lehet, alig ért valamit a szervezett iskolarendszerhez képest, de arra azért elegendő lehetett, hogy ezt a világot éppen fenntartsa.

A kereskedelemből a tanik adót szedtek, részben helypénzként, részben személyenként, ezt forgatták vissza fizetések kiutalására azok számára, akik az infrastruktúra fenntartásában tevékenykedtek, vagy kutató- és egyéb csatlakozó munkákat végeztek. A pénz maga a külvilágban használt dollár kopott érméi voltak, valószínűleg onnan hozták be, lehet, századok alatt, az áraknak köze nem látszott lenni a külvilágiakhoz, a forgalomban lévő pénz mennyisége meghatározó lehetett bennük.

Általában véve úgy tűnt, a pénz szerepe elég esetleges. A mindennapi adásvétel működött, nem lehetett csak úgy fizetés nélkül bármit elvinni, viszont megesett, hogy a tanik egymás között lerendezték. Kicsit úgy tetszett, mintha csak valamiféle játék lett volna az egész, ahol a tanik szükség esetén kissé kiegyenlítették a játékosokat. Akadtak láthatóan szegényebb és gazdagabb emberek, de nem volt kirívó, olyat sohasem tapasztaltam, hogy bárki bármiféle elkülönülő felsőbb osztályba tartozott volna.

Sejtettem, ez az egész csak a tanik miatt állt meg így, ahogy a saját társadalmuk működési keretei közé terelték az embert.

Ezt, a tani társadalmat viszont nehezen fogtam fel, hogyan működhet így, hogyan lehetett, hogy ők maguk nem rétegződnek.

A falvakban, ahogy már megismertem, falkában éltek, melynek voltak vezérei, legtöbbször párban egy xi és egy nir, a Tikirenivel folytatott beszélgetések azt sugallták, a vadonban ugyanilyen társulásaik léteztek. A falkákon túl voltak magányos vagy kis csoportos vándoraik, akiket fogadtak, de sokszor valamiféle rituális harcokba is bocsátkoztak velük, amiknek a vége talán lehetett párosodás is, vagy talán horizontális géntranszfer.

Azaz Jerkáék társasága ezt állította, kutatásokra hivatkozva, hogy így nekik a testük, a génkészletük fő értékmérő.

Éreztem azért gőcpontokat. Ixalatár, ahogy kivettem, jelentősebb személyiség lehetett, vagy legalábbis volt egy társaság körülötte, a klubokban szeretett területfoglalózni, és jó is volt benne, a piacon is előfordult, hogy ő rendezett bonyolultabb kérdéseket. Jártak hozzá, a városi tanácsnak is tagja volt, ha lehetett annak nevezni az adók és fizetések fölött őrökdő szervezetet.

Nem értettem, hogy ez bárhogy összefüggésben lehetett-e a testével, génjeivel, ha az a feltételezés igaz volt.

De ha volt benne igazság, lehetett abban valami, hogy összességében nem feltétlen előnyös, ha nagyon rétegződik a társadalom, arra gondolva, hogy nálunk, embereknél a rétegződés és azzal az elhatárolódás nem volt összhangban a genetikai rátermettséggel.

Talán ez is egy kulcselem lehetett a tanik rejtélyének feltárásához.

Ha... Ha ezek így működtek, lehet, a rétegződés negatívan hatott fejlődésükre, azzal, hogy elzárta a horizontális transzferek lehetőségét genetikailag erős egyének között. Így azok a csoportok váltak sikeressé, amelyek megtanultak mély rétegződés nélküli társadalmakat építeni.

Persze csak egy feltételezés volt, de akkor éppen tetszett, úgy éreztem, kissé rendezettebbé vált vele körülöttem ez a furcsa világ.

* * *

Egyik nap váratlanul Ixalatár rontott be hozzánk a gépterembe.

– Gyertek! Negérkezett, szükségenn lesz rátok!

– Micsoda?

– Háronndés nyonntató a gétészeknek!

Egy pillanatra nem is értettük, egymásra néztünk Máriával, de követtük. Hogy? Honnan? Mire?

Ixalatár egyenesen kivezetett minket az állomásra, ahol egy két hajtányból álló vonat egyik tagján egy ponyvával letakart formátlan tömb tornyosult. Ennek láttunk neki, gyorsan kioldottuk, kitakartuk, gondosan egymáshoz kötözött, leerősített tiszta dobozok tűntek elő, a szállítás nyomaitól eltekintve még mintha soha hozzájuk nem nyúltak volna.

Kis méretű, de komoly fémszinterező gép volt, sok kelléssel és több láda, többnyire acél és titánium töltőanyaggal, el nem tudtam képzelni, honnan, hogyan került elő ide a semmi

közepére. Ixalatár kiosztotta számunkra az érzékenyebb felszerelést, ő maga a nehéz nyomtatót vette fel, utánunk ketten hozzáálltak az anyag lepakolásához, nem vártuk meg, elindultunk vissza a városba.

– Elmondanád, honnan van ez a cucc?

– A külvilágvól.

– De...

Elakadtam, éreztem, lehet, olyasmit kezdtem el kérdezni, amit talán nem kellett volna piszkálnom. Ixalatár viszont folytatta.

– Nyugi, aki akarja, úgylis tudja, aki nenn, az neg kitalálhatja.

Közben elértük a hajtányraktárat, ahol kissé beszűkült az út, miután elhagytuk a bejáratát, kikerültünk egy rakományra váró üres talicskát, folytatta.

– Tudják, nire vagyunk kétesek. A Hartoontech gazdasági igazgatóját eszi a kor és a tüdőrák, az ennveri orvoslásra hagyva nár a giliszták rágnák a földven. Katasztkodik nyonnorult életéve.

Mária válaszolt – Ki nem tenné?

– Ilyenek vagytok. Nég a világotoktól negtévolódott harcoló fiataljainktól is eltagadjátok az intelligenciát, rákenitek zöld terroristákra, csak hogy úgy tűnjön, nintha azt is csak a ti elnétek tudná kitalálni, ha kettőt negöltök közülük, húszról harsognak a hírek. Aztán ha negkörnyékez a halál, térdén csúszva könyörögtök, de nenn, nenn engedtek!

Megrázkódott, megtorpant, fogást váltott a nyomtatón, csendben lépdelt tovább.

– Nem változtathatnátok? Nem tudnátok megváltoztatni őket? Akár kényszerrel? Senkinek sem jó ez.

– A hatalonn vakít. Neg nenn eszik egyszerre soha annyit a féreg... Őszintén, ha ránk szakadna a külvilág, nenn tudjuk, nit tennénk vele. Veletek. Nenn látjuk az egyensúlyt.

Némán haladtunk egymás mellett, súlyosan nehezedtek ránk szavai. Nem látják az egyensúlyt, Ixalatár ezzel úgy értettem, úgy vélte, nem lát megoldást, nem tudna mit tenni, ha náluk lenne a lehetőség megszabni a külvilág útját. Az emberiség, a bolygó emberi hatalmai pedig nem akarták őket a megoldás részeként látni.

Hamarosan alászálltunk, az aluljáró piaci forgatagában törtünk utat a gépészek műhelyei felé. Beléptünk egy garázsba, fehér hajú, de élénk öregember görnyedt egy kis motor fölé, lánya alkatrészeket tisztogatott. A falakon rendezetten szerszámok, sorokban villáskulcsok, esztergapad, motoros köszörű, fúróállvány, olajfoltok, gépszírszag

terjengett, az egyik sarokba támasztva vagy hat darab embernyi magas, fából csiszolt szélturbinalapát pihent, két dobozban mellettük generátoraik, talán már elkészültek, telepítésre vártak.

Óvatosan átvonultunk a furcsa kavalkádon, majd egy kisebb raktáron, több talán a hajtányokhoz használt motor sorakozott egy polcon, a túloldalt egy szétszerelt mosógép, majd egy következő ajtón át hirtelen egy meglepően tiszta, kivilágított szobába értünk.

Ketten voltak itt, mint megtudtuk, apa és fia, mindkettejüket Péternek hívták, számítógépen tervezőszoftverrel dolgoztak, kísérleteztek, a szoba sarkában letakart gép állt. Az is egy három dimenziós nyomtató volt, de már reménytelenül elkopott, elhasználódott, majd' egy éve az elektronikája is kezdte megadni magát. Nem tudtak vele mit tenni, mint mondták, Tengendombon volt csak meg ehhez a szaktudás.

Lepakoltuk az új nyomtatót, gondosan beállítottuk, végigvettük a hozzá való szoftverek telepítését, ellenőrzését, próbanyomtatásokat, nem láttam még ilyet, varázslatnak hatott, ahogy a gépből hosszas zümmögés után kész fogaskerekeket, belsőégésű motor dugattyúkat vehettünk ki. Eltelt vele a nap, végignéztem, ahogy kinn a műhelyben még az öreg végigcsiszolta, polírozta, igazította az alkatrészt, mígnem be tudta építeni az egyik félretett motorba, igaz, egyelőre csak bemutatni, hogy nagyjából így működik, ezért volt nagyon fontos a nyomtató megléte és a hozzá tartozó tervezői tudás.

Távozáskor még visszaemlékezve csendben megkérdeztem Ixalatárt, nem volt-e a fiú rákos.

– Igen, ő volt, akiről Kixigáék társaságávan hallhattál.

* * *

Már a nyári napforduló is elmúlt, mire Tikirenivel újra találkoztunk. Jó hangulatban érkezett, tán a kinti szinte állandó világos is tette, habár dél és késő délután között alig elviselhető hőség hevített odakinn. Meg tudta oldani, hogy újra eljussunk a Tikreknezitába, az ősze tervezve az utat.

Furcsa volt. Vártam is, de féltem is tőle, egy csodálatos, de valahol hátborzongató hely. Emlékeztem a nirre, aki az utolsó nap megjelent, követett minket az alagútba, a merev kifürkészhetetlenségére. Talán tényleg csak bizalmatlanok voltak. De valahol reménykedtem, reméltem, sikerülhet közelebb kerülni hozzájuk, megérteni azt a helyet, azt a népet.

A jó idő a vágyaim is felkeltette, így, messze a barlangtól, abban a városban, amit már úgy éreztem, ismertem, nem tartottam tőle, elengedtem magam, hagytam.

Sétáltunk együtt kettesben a környező erdőkben a világos éjszakában, mikor a város

lecsendesedett. Elbújtunk romok árnyékába, bozótosokba, beszívtam a régi emberi világ pusztulásának romantikáját a virágok illatával, öleltem a xit, cirógattam, masszíroztam, beletúrtam tollaiba. Ő készséggel, érzéssel játszott a maga részét, nem tudtam sosem igazán kifürkészni, pontosan mi járhatott fejében, de segített, elhitette velem, tán máshogy fogta fel, de testét adta hozzá, és láttam rajta, őszintén élvezni azt, ahogy törődöm vele, az érintést.

Csodálatos volt. Szerettem az alkatát, tollait, karcsú végtagjait, csupasz, pikkelyes kezeit és lábszárait, ahogy megérintettek, nyakának robusztus görbületét, csúcsos füleivel ékesített arányos fejét, kék szemeinek mélységét. Tán egy xinek sem volt kék szeme rajta kívül, egyedinek éreztem, az övé volt, hozzá tartozott, szelídséget sugárzott.

Miért nem lehetett egyszerűen így lennie?

Vele maradni. Nem gondolni az egész átokverte világra, lenne béke, fogadnánk el egymást.

Vagy akár ha csak ő megnyugodna, megmaradna velünk. De el is hessegettem a gondolatot, önző volt részemről. Tudtam, hogy az volt, kellett, hogy legyen valamiféle élete ott lenn, a Tikreknezitában, ami fontos volt neki. A két világ között imbolygott, közösséget vállalt velünk, de éreztem, az övéivel tartott.

Kiélveztem, kihasználtam az intervallumot, amit nekünk, nekem szentelt, elnyomva a néha feltörő bűntudatot, a kiáltást, hogy ez az egész így nem helyes.

Újabb utazás, magamban újra búcsúzkodtam a várostól, amit megismertem, különös rendszerétől, lakóitól. Mintha állandóan utaztunk volna. Hol gyalog, hol hajtánnyal, hol vonattal, repülővel, űrhajóval, máshová, más világokba, és nem tudhattam mindig, visszatérek-e.

A világos, a déli, délutáni hőségtől eltekintve jó idő segített, még a meleget is elviselhetőbbé tette a menetszél, ahogy berregtünk újra Letvenik felé. Nem változtattunk a korábbi ütemen, két nap alatt értünk oda, majd egy nap alatt, déli pihenővel értük el a Tikreknezita bejáratát kényelmes tempóban. Nem sürgetett az esteledés.

Lenn több időt fordítottunk a cseppkőbarlangra, bejártunk néhány oldalágat, ráeszmélve, hogy sokkal nagyobb, mint korább gondoltuk, Tikireni csupán a legrövidebb utat mutatta meg először. Egy hatalmas, kristálytisza tó fölé boruló termet is találtunk, melyet alig világítottak be fejlámpáink, kedvem lett volna úszni benne, a víz kissé hűvösnek, de kellemesnek tűnt, nem sokban térhetett el hőmérséklete a Cirit Dar barlangjában talált kis tóétól. Fel se nagyon tudtuk mérni, mekkora lehetett a teljes rendszer.

De nem álltunk meg ott pihenni, aludni, hogy tovább bolyonghassunk, folytattuk utunk a keskeny felfelé tartó oldalágon a tani járatig. Itt Tikireni újra megtorpant, várakozásra kért minket, míg megvizsgálta azt. Mikor elindultunk, lekéstem, hogy mögé kerüljek, így Kixigától kérdeztem meg, mit csinál ilyenkor.

– Érez, kapcsolatba lét a varlanggal, jelzi, itt vagyunk.

– Hogyan?

– Kynica, kis növényi ideggócok, ritka háló a hegyven. Érzik a jelenlétünk, a lélegzésünk, létéseink.

– Tudják, hol vagyunk?

– Igen, ha valahol egy ór figyel, hannar negtudja, hogy itt járunk. Tikireni jelzi, hogy ő és ni érkezünk, és érzi, annit az itt lakók utoljára jeleztek szánára.

– Afféle telefon?

– Nenn egészen. Lassavv, nenn lehet akárnit elküldeni rajta. Érzéseket, azt, hogy ott vagy, annit nindenki érezhet.

Figyeltek. Még a fal is figyelt, maga a hegy, mindig követhettek.

- Tikireni tudhatja, hogy ők hol vannak?
 - Ő tudhatja.
 - Ti nem?
 - Nenn. Ni nenn vagyunk otthon itt, nenn találkoztunk tövvet az itteniekkal, nint ti.
 - Nem féltek ettől?
 - Nitől? Hogy tudják, hol vagyunk?
 - Csak... Nem nyugtalanít, hogy ők tudják, ti meg nem?
 - Nenn. Vándorok vagyunk itt. Hagynak, vagy najd találkoznak velünk, ha úgy érzik. Nenn utasították el ittlétünk.
- Már-már faggattam volna tovább, de abbahagytam. Egyszerűen nem volt bennük, hogy esetleg megtámadhatnák vagy csapdába csalhatnák őket. Rájöttem, jobb, ha nem erőltetem. Mások voltak.

* * *

A már ismerős teremben szálltunk meg, ugyanabban az üregben az egyik oldalág végén, mint korábban. Figyeltünk, néha hallgatóztunk, de a helyiek nem mutatkoztak, csupán a patak csordogálása, a gyenge de örök barlangi szellő, az időnként felröppenő kis denevérmadarak szárnyainak berregése törte meg a csendet.

Beszélgettünk halkan, vegyes nyelven, néha angolul, néha attankaiul, nekünk még mindig gondjaink voltak vele, de Yatireni csak nagyon gyengén értett angolul. Jerkáék csoportja egymás között mindig az attankait használta, ha nem voltunk mellettük, mivel azt mindannyian értették, ha mi is velük tartottunk, akkor hozzánk, vagy minket érintő dologban legtöbbször angolul szóltak.

Jerka attankaiul kérdezte Tikirenit, nem tehetnének-e valamit azért, hogy találkozzanak a helyiekkel.

- (A) Nem. Rajtuk múlik, mikor és hogyan közelítenek.

Mária szólt közbe:

- (A) Nem adhatnánk nekik valamit? Ajándékot?
- (A) Ismersz minket, engem. Mit tudnál nekik adni...
- (A) Igaz... Ha valamelyikőnk egymaga várná őket?

- (A) Mi lenne azzal másképp?
- (A) ...nem félnének?
- (A) Nem félnek. Tudják, hogy ti itt öten sem tudnátok senkinek sem ártani.
- (A) Töletek?

Tikireni megrázkódott, megfeszítette nyakát, majd némi szünet után folytatta.

- (A) Nem... Csak annyit tehettek, hogy rendesen viselkedtek és türelmesen vártok.

* * *

Pihentünk, aludtunk, jártuk a barlangi csodavilágot, alig ismertem fel sok helyet, néha más járatokon más bejáratokra érkeztünk, teljesen másnak tündek egyes termek, mint korábban, a hatalmas sziklahíd alatt a másik irányban elhaladva teljesen azt hittem, máshol voltunk, míg hátranézve megismertem.

Megdöbbsentett a rengeteg összeköttetés, volt, ahol szinte hegyet is mászhattunk két szint között, víz zuhogott alá, gyenge pára lengett fölöttünk, kinn éreztem magam a tiszta szellőben, bár az a virágzó bozótoséval vegyülve mindig hordozta a barlang félreismerhetetlen különös nyirkos földszagát.

Láttuk a nirt, egy magasabb szinten egy sziklatömbön ült, nézett utánunk a maga rideg mozdulatlanságában, nem közelített.

Csalódottak voltunk. Ez az egész világ reménytelenül messze látszott lenni, lakói elfogadták, eltűrték, hogy bejárjuk, de ők maguk nem akartak mutatkozni, nem akartak kapcsolatba lépni velünk. De mit is vártunk? Mi, emberek sem voltunk jobbak velük.

Bolyongtunk tovább, már megszoktuk a járatokat, alagutakat, azt, ahogy kilépünk a fényre újabb és újabb bevilágított termekbe, de egyszer elhagyott ítélőképességem.

Azt hittem, a felszínre érkeztünk.

Hegyoldalba vágott nyíláson, igazi barlangszájon bukkantunk fel, valódi nappali fényre, előttünk, meddig csak elláttunk, egy széles völgyben sűrű zöldessárga erdő terült el egy elnyújtott tó partjain, előttünk köd gomolygott, mely áthatolhatatlan fellegekbe tömörült fölöttünk. Meleg volt, olyasféle izzasztó meleg, melyet csak nagy ritkán kora nyári zivatarok után lehetett érezni.

Ámulva ereszkedtünk alá, ahogy beértünk a sűrűbe, felröppent két ökölnyi zöldes árnyalatú tollas denevérmadár, egymást kergetve szálltak tova a völgy irányába.

- Hogy lehet ez? Hol vagyunk?

Tikirenihez szóltam.

– Egy ennlékven, egy elveszett álonnvan.

– De mégis, hol?

– Úgy kétezer néterrel a föld alatt.

Döbbsen báltam, nem tudtam felfogni, hogy ez az egész egy barlangban lett volna. Felhők gomolyogtak az égbe törő lombos ágak fölött, az erdő élt, egy valódi dzsungel egy égne törő hegyek közé ékelődött völgyben. Indákat, sűrű aljnövényzetet kerülgetve értünk le a tó partjára, fehér denevérmadarak úsztak rajta szárnyaikon lebegve, könnyedén lökték előre maguk, időnként alábukva apró halakat kapkodtak ki a vízből.

Szétszóródtunk kissé, járkáltunk a fák alatt, leültem a parton, néztem a gyenge szellőben fodrozódó felszínű tavat, melynek túlsó vége elveszett a ködben, rádöbbsen, Garadon a Kixatkin óta talán nem is láttam együtt ennyi vizet. Nem tudtam elhinni, hogy nem valahol a szabad ég alatt vagyok.

Mi képtelenek lettünk volna egy ilyet létrehozni.

Az űr rideg feketesége jutott eszembe, az örök zsúfoltság, a fém és műanyag hidegsége, a hervatag ültetvények a biodómkok alatt.

Micsoda csodálatos erő rejlett bennük, hogy mindezt megteremtették, menekülve az elől, amivé tettük világukat.

Hátradőltem, lefeküdtem, néztem az eget a lombokon túl, a felhők lassú gomolygását, elmerengve ezen az egész lehetetlen felforduláson, míg ki nem szaladt az egész alólam, nem tudtam semmire se gondolni, csak elhittem, hogy valahol egy tóparton megpihenek valami őserdei expedícióban.

* * *

Zajokra lettem figyelmes, lassan tudatomra ébredtem, felültem, próbáltam felfogni, mi történik.

Az egyik xi a tóban, mellkasáig vízben állt, onnan nézett ki ránk, nem láttam, melyikük. A parton a másik bokáig begázolva tekintett vissza rá, Yatireni mellette, míg Jerkáék fentebb egy harmadik xivel vitatkoztak.

Összekaptam magam, felugrottam, eggyel többen voltak!

– De... Nem gondolhatod komolyan!

– Nenn akarsz velük kapcsolatva létni?

– De...

Tikireni megrázkódott, egy pillanatra égnek szegte fejét. Ő vitatkozott éppen Jerkával, de ezzel pont befejezte, újra csend lett, senki sem mozdult. Az idegen xi kicsit hátrált, válláig merült a vízbe, de mintha csak várt volna, nem tűnt olyan merevnek, mint korább a nir.

– (A) Szerinted bemehetnék hozzá? Csak a közelébe?

Hirtelen meggondolásból attankaiul kérdeztem, remélve, hogy az idegen is érti ezzel szándékom.

– (A) Igen. Tegyel úgy.

Nekiláttam, viszont ahogy kibújtam ingemből, egy pillanatra megakadtam, a többiek úgy néztek rám, mintha citromba haraptak volna, nem értettem, miért. Folytattam a vetkőzést, mindent ledobtam egy alsónadrágot kivéve, csupasz lábaimat beletúrtam a kellemesen puha nedves földbe.

– Gatyá.

Tikireni szólt utánam, angolul, azaz az attankaiban nem voltak külön szavak a ruházatra, tani akcentussal az angolt vették át. Megütközve néztem vissza rá.

– Le azzal a gatyával.

Észrevettem egy átszaladó, csak nekem szóló vigyort, szemcsillanást. Nem volt mit tenni. A gatyának is mennie kellett, közben csak reméltem, hogy ez az egész komédia nem vesz még egy kellemetlen fordulatot azzal, ha pont most jön rám az engesztelhetetlen kíváncsiságom.

A tó felé fordultam, és lassan elkezdtem lépegetni befelé. Kellemes meleg víz. De még szinte csak szellő se rebhent, minden megállt. Mellkasig, majd nyakig elmerültem, a xi még mindig mintegy öt méterre volt tőlem, csak a feje látszott ki. Magasabbak voltak, így is szilárd talajon állhatott, tán nem akarta, hogy közelebb kerüljek hozzá. A parton a társaság csak nézte, mi történik, még Kixiga és Yatireni sem kezdeményezett.

Lassan elkezdtem úszni, kitérve az idegen xi elől, jó érzés volt, ráéreztem, az átkelést nem számítva évek óta nem lepott el víz. Kissé fentebb megálltam, talajt kerestem lábaimmal, amaz a távolságot tartva követett.

Közben a társaságból Tikireni már Máriával a part közelében benn volt, vállig-nyakig merülve lökték magukat kis lépésekben a mélyebb rész felé, az idegen hátrált tőlem feléjük tartva, igyekezve mindannyiunkat befogni tekintetével.

Csendes, óvatos játék volt. Hamarosan Máriával együtt úsztunk, Tikireni messzebb

elmaradt, míg az idegen követett minket, észrevettem, valami kutyaszerű módon evez, a miénknél hosszabb nyakán fejét mindig könnyen fenn tartva. Lebegve, a vizet taposva megálltunk, ő tán csak három méterre lehetett tőlünk, tán nem is kellett erőt kifejtenie, hogy épp fenn maradjon. Kerülgettük egymást, megközelítettük a túlpartot kissé, majd visszafordultunk, óvatosan, mindig ügyelve rá, ne kényszerítsük kitérni, ha nem akart hozzánk közelebb kerülni.

Végül Tikireni mellé tértünk vissza, aki vállig begyalogolva várt ránk, Kixiga és Yatireni a part közelében merült meg nyakig, Jerkáék kinn ültek meghökkent némaságban. Az idegen megállt előttünk, nem szólt, csupán nézett ránk nyugodtan, szinte szelíden egy darabon, nem éreztem benne merevséget, kényszert. Majd hirtelen hátralökte magát, megfordult, lendületesen átúszott a túlpartra, de nem tűnt el. Leült, dörzsölgette tagjait, rendezgette tollait, szárította magát néha átpillantva.

Ahogy magunk is kimásztunk, ráeszméltem, Márián sem volt semmi, bár valahol számítottam is erre.

* * *

Szótlanul tettük meg az utat vissza a szállásunkra. Láttam, Jerkáékat felkavarta a dolog, de nem akarta egyikük sem szóba hozni. A pihenőnk alatt aztán felriadtam egy vitatkozás tompa zajára.

Mária a közelemben aludt, Tikireni az üreg falának támaszkodott, mereven nézett maga elé. A többiek hiányoztak.

– (A) Nem kérheted, hogy ezt csináljuk!

– (A) Nem kérem. Ti döntésetek.

– (A) Szép lehetőségek, mondhatom.

– (A) Ha nem alkalmazkodtok...

Amikor aztán felébredtünk, Jerkáék pakolni kezdtek, nem expedícióra, hanem a visszaútra. Tikireni szólt hozzánk.

– (A) Yatireni és Kixiga társasága visszatér a felszínre. Dönthettek, velük tartotok-e.

Feljük néztem. Jerka a hátizsákjába hajolt, a két tani kifürkészhetetlen nyugalommal várakozott a bejáratnál. Mária tanácstalanul, zavarodottan ült mellettem, éreztem, nem akarja felvállalni.

– (A) Mi lesz, ha velük megyünk?

– (A) Nem tudom. De nem biztos, hogy vissza tudlak ide hozni benneteket.

Ervinre, és Olgára néztem. Nem akartak belefolyni, bármit mondani. Már-már kifakadtam volna, hogy mi a fészkes fene annyira szörnyű egy meztelen pancsolásban, de elakadtam. Ki tudja, mit sejtettek, vagy tudhattak meg abból, nekem milyen viszonyom volt Tikirenivel, na meg Mária is előfordult, hogy fürdött pucéron vele.

– (A) Maradunk.

Mária felé fordultam, nem tiltakozott. Így történt.

Nyomott hangulatban kísértük el őket az utolsó hosszú egyenes járatig, nem értettem, mire kellett még ez az egész, órákig kutyaolni a semmiért. Ott még valahogy elköszöntünk egymástól, üresnek éreztem a jókívánságokat, a tani csuklószorító kézfogásokat.

Utoljára maradt Kixiga és Yatireni. A xi rám nézett, csupán egy pillanatra, de valamit észrevettem tekintetében, tán egy átfutó mosoly, a nir is, ahogy leguggoltam, hogy összedörgölhessük arcunk, valami megfoghatatlan őszinteséget sugárzott.

Miért?

De már csak a távolodó fejlámpák tompa fényét láthattam imbolyogni a végtelennek tűnő szűk járatban.

* * *

– Örökre elmentek?

Lassan, némán, leverten ballagtunk vissza Tikirenit követve a szállásunkat jelentő üreghez a különös élő terem egy oldalágának végén, sokáig csak bolyongtunk szinte magunkra maradva, míg ott újra találkoztunk. Mária szólalt meg először, Tikireni a falnak támaszkodva csak hosszú szünet után válaszolt.

– Talán... Talán nenn... Ide aligha jönnek már le.

– ...Kixiga és Yatireni?

– Ők, vándorok, jöhetnének, úgy, ahogy az erdőt is járhatjuk. Nenn nás ez a varlang, nint az erdők, vad falkák területei.

– Szerettek volna Jerkáékkal lejönni?

– Igen.

– Mint te, mivelünk.

– Igen.

Hosszú csend.

– Ők sosem térnek haza? Ahová tartoznak?

– Ha Áronvölgyet otthonuknak érzik, akkor hazaértek. Csak elérték egy határt, annit nenn tudtak átlétni, tán csak evven a társaságvan.

– És Kixigáék?

– Van idejük. Ha nenn akarnak, nenn kell nindig velük lenniük. Fontosnak tartjuk, hogy negértsünk titeket, de nenn kényszer. Valaki jól érzi magát venne, valaki kevésvvé.

– Te?

– Valakinek neg van olyan otthona, ahová néha hazatér.

– Ez az egész a te otthonod? A te falkád?

– ...nehéz.

Tikireni nyújtózott a sziklának feszülve, hátravetve fejét, Mária nem kérdezett tőle többet. Lefeküdtünk, hallgattuk az élet halk neszeit, ahogy belengték e valószerűtlen helyet, megnyugtatott.

* * *

Következő ébredésünkkel újra nekikészültünk az útnak, újra a hatalmas őserdei teremben megállapodva, remélve, esetleg találkozunk azzal a xivel. Tikit kérdeztük, de nem mondta meg a nevét, nehogy hívjuk, megzavarjuk, hagyni kellett, hogy ők kezdeményezzenek.

A sziklahidas teremben újra megcsodáltam a bámulatos formációt, a magasban nyíló, fénypászmákban derengő oldalágakat, ahogy áthaladtunk rajta, nem is figyeltem, merre haladunk, annyira felfelé szegeztem tekintetem. Tikireni megtorpant, majdnem nekiütköztem.

Egy csoport futott felénk, két xi és két nir, pillanatok alatt elértek, ki sem térhettünk volna. Megálltak úgy tíz méterre előttünk hátravetett fülekkel, de nem tudtam kiismerni tekintetük. Szinte üresnek hatottak. Tikirenire néztem, nyomott hangon szólt hátra – Idegenek –, miközben elénk helyezkedett.

Megértettem.

Villámként csapott belém a felismerés, az, ahogy Tiki védelmezőleg fedett minket. Ezek akár meg is támadhattak, és nem volt hajtány, amin elmenekülhettünk volna!

Megfogtam Mária kezét. Félt, tán többet is látott, mint én.

Az egyik xi lassan előrelépett.

Tikireni követte, távolodott tőlünk, míg félúton a két csoport között találkoztak leszegett fülekkel.

Kitört a harc, egymásnak ugrottak port kavarva, hatalmas csapásokkal karmoltak, pillanatok alatt tollak szálltak szerteszét, egymás pofáját ütötték, erőteljes szökellésekkel tértek ki a támadások elől, majd újabb rúgással rontottak újra egymásra, fogak csattogtak a levegőben tollcsomókat kiszakítva.

Megbabonázva bámultuk, alig vettem észre, hogy a másik három tani sem tesz másképp, minden mintha megfagyott volna az őrző küzdelem körül, a levegő se rezdült, csak ott, abban a körben, talán életre-halálra, sose láttam még ilyet, rettegetem, mi lesz, mi lesz vele.

Váratlan hirtelenséggel maradt abba.

Az egyik xi, a másik csoport oldalán lassan egyenesedett fel, míg a másik a mi oldalunkon fejét lehajtva guggolt le. Vereség. A győztes felemelte fejét, ránk nézett.

Kék szeme volt.

Óvatosan kerülte meg vert ellenfelét, hogy újra élénk kerüljön. Az lassan, lehajtott fülekkel tért vissza a maga csoportjához, szinte tanácstalanul meredtek ránk percekig, de nem tágitottak, nem vonultak el, és nem is szóltak. Tikireni nyakának tollain és karján áttetsző folyadék csorgott végig, hulló cseppjeit elitta a föld, de határozottan, rendíthetetlenül állt meg továbbra is előttünk.

Az egyik nir lépett elő.

Tikireni fűjt egyet, megrázkódott. Hátrált.

A csoport többi tagja is lassan elindult felénk.

Mária kezét szorítottam.

* * *

Hatalmas zöldessárga tömeg zuhant közénk, Tikireni megriadásában hátravetődve fellökött minket, xik és nirek szaladtak széjjel.

Egy óriási állat volt, nem tudtam kivenni formáját, csak karmos hátsó lábait, hosszú feketével szabálytalanul csíkozott tuskés farkát, mely dárdahegy vége mellettünk, majdnem fölöttünk lebegett.

Ahogy mozdult, mintha két hatalmas tollal borított kinövés állt volna ki hátából, hosszú

fekete sávos nyaka végéről kis fej fordult éppen egy nír fölé, felkapva azt, mint könnyű rongyot, egy erőteljes lendítéssel hajította el messze valamelyik járatba.

Rémülten hátráltunk, feledve mindent, már épp lábra álltam, mikor egy újabb gigantikus állat tört be a terembe, abban a pillanatban megragadva a másik torkát, lendületével elsodorta, por, egész bokrok repültek szanaszét, alig kerültük el, hogy minket is eltapossanak. Magam után rántottam Máriát, de nem tudtam, merre meneküljek, miközben a küzdő gigászok betöltötték a teret, egyik a másikat a sziklafalnak vágta, hullottak a kövek.

Tikirenit láttam, felé iramodtam volna, de elrettenve vettem észre, az örülten a küzdő állatok közé fut, éppen ahogy az egyik a másik egy rettenetes rúgásától a sziklahídnak csapódik, ami szinte filmszerű lassúsággal repedt és hullott szét az ütésre, óriási kőtömbök seregét megindítva.

Nem tudom, hogy éltük túl. Menekültünk, tán azon múlt, hogy láttam a hidat megrepedni, láttam, mi fog történni, épp azt a kevés időt megadva, amivel egy magaslatra fel tudtunk rohanni az áradat elől.

Az egyik állat a híd egy darabjába kapaszkodva megtántorodott, de magával rántotta a másikat, egy pillanatra egymás fölé kerültek, amikor vakító fehér villanás borította el a termet egy dobhártyaszaggató csattanással kísérve, anyag csapódott szét, valaminek a cseppjei eltaláltak, egyszerre csak szénné égett hús bűze csapta meg orrom.

Valamikor elvesztettem Máriát, Tikireni úgy lelt rám, elrángatott-vonszolt egy üreghez, ahová belökött, alig tértem magamhoz, megállapítva, tényleg érzem azt a szagot, és Mária is már ott volt.

Zúzódasokkal, könnyebb ütésekkel megúsztuk, percekig a sokktól reszketve szorítottuk egymás kezét még csak megmozdulni sem merve, csak lassan néztünk egymásra, hogy mi történt velünk, hogy még élünk, a homályban próbálva kitapintani tagjaink.

Kinn minden elcsendesedett. Suttogva kérdeztem Máriát, érzi-e azt a szagot, érezte, legalább együtt örültünk meg.

Tikireni nem jött.

Mi történt?

Mik voltak ezek a borzalmas állatok?

Nem mertünk az üreg bejáratához kúszni, nem mertünk zajt kelteni. Lehet, megölték egymást, lehet, rájuk szakadt a híd. Nyugtattuk egymást, hogy Tikireni majd jön, Tikireni majd kivisz minket, ha kitisztult. Hogy arra vár, hogy idejöhessen.

Kavics gördült le.

Itt volt. Értünk jött. Némán intett, kövessük, egy megcsúszó lépésemre hátracsapott fülű rosszallással jelezte, halkan.

Borzalmas kép fogadott. A terem elpusztult, leszakított ágak, kitépett bokrok heverték szanaszét a híd romjai között. Az egész közepén a két hatalmas állat vonaglott, az egyik alul néma kiáltásokra tátotta száját széttépett torokkal, a másik fölötte állt, szaggatta vállait, miközben a felém eső hatalmas, pusztulásában meg-megránduló összeroncsolt szárnya tövéénél óriási égett seb tátongott.

Felismertem, a Jerka mutatta vázlatokat, az éji lecsapó árnyék. Akrik voltak.

* * *

Tikireni egy forráshoz vezetett minket, éreztem tagjaimat, valami a bal lábamban meghúzódott, alig tudtam ráállni, végül már megrogyva Máriára támaszkodtam. Mosakodtunk, ő is megállt, lenyugodott rövid időre, borzalmas tépett-harapott sebeiből dörzsölt ki földdel kevert alvadt nyirokrögöket, a csorgó vízben nem láthattuk, ennek során mennyi áttetsző nyirokvére folyhatott el. Mozgásán szinte egyáltalán nem látszott a harcnak nyoma.

Tovább vánszorogtunk, zavarodottan vettem észre, újra az elpusztult hidas terem felé tartunk, de még mielőtt elértük volna, beteretelt minket egy beszögellésbe, kérve, ott várjunk rá, majd, mielőtt bármit szólhattunk volna, elrohant.

Leültem, meredtem magam elé, fájó tagjaimra, szétszakadt nadrágom szárát felgyűrtem, hogy a horzsolásokat érje a gyenge barlangi szél, egymásra néztünk Máriával, de nem jött szó a számra.

Nem tudtuk, mit láttunk, nem tudtuk, mi történt. Hogyan kerülhettek egyáltalán ezek az állatok ide a föld alá. Honnan került ide az a csoport, akik megtámadtak, és hol voltak, mi lett velük, próbáltam visszaemlékezni, de nem hittem volna, hogy az akrik harcában mind elpusztultak volna.

Nyugtalanított, félelemmel töltött el az, hogy valamelyik közülük megtalálhat, míg Tikireni hátrahagyott minket, de nem akartam Máriának szólani róla. Éppen elég volt.

Telt az idő, kinn mintha semmi sem történt volna. A távolból patak csordogálását hallottuk vegyülni a gyenge szél zajával. Két kis fehér denevérmadár kergetőzött egy bokor körül, néha-néha felberregtek szárnyaik.

– (A) Ki kell vigyelek titeket innen.

Hosszú órák múlva tért vissza. Jelzett, álljunk fel, induljunk, mennünk kellett. Lassan vánszorogtunk, hagyta, hogy a vállába kapaszkodjam.

– (A) Mi történt?

– (A) Nem tudom...

Éreztem, hogy megrázkódik, megrándul. Mária kérdezett.

– (A) Honnan...?

– (A) Nem tudom!

Megállt, megrázkódva szegte fejét egy pillanatra az égnek.

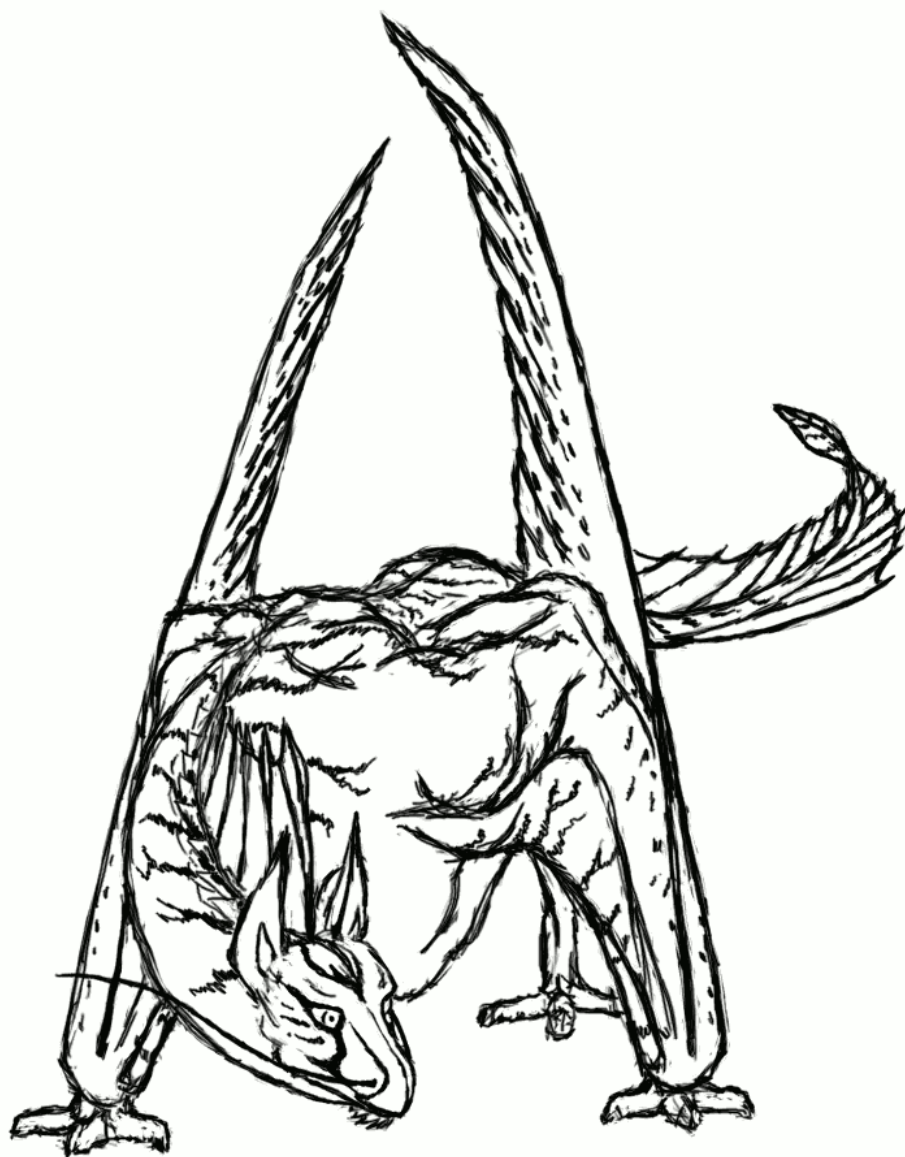
– (A) Nem tudom, elég!

Némán meredtünk rá. Sose láttuk ilyennek. Remegett, fülei, bajuszcseppei hátracsapva, mozgatta fejét, majd lassan hozzám lépett, hagyta, hogy újra rá támaszkodjak. Rándulásokat éreztem bőre alatt.

Szótlanul vonszoltuk vissza magunkat a szállásunkra.

Kérte, feküdjünk le, aludjunk. Kimerülten forgolódtam, többször felriadtam. A xi csak ült az üreg bejáratánál a távolba tekintve.

Valamennyit segített a pihenés, nem fájt mindenem. Összepakoltuk, amink volt, Tikireni sok cuccunkat, maradék élelmünket a saját hátára vett. Megkezdtük a hosszú, kimerítő utat a felszínre.

Valahol Letvenik előtt egy sziklaeresznél a késő szürkületben Tikireni megállított minket, kérte, ülünk le, pihenő. Nem értettem, fáradt voltam, kimerült, fájt mindenem, de tudtam, menni kellett volna, tovább, beérni a faluba, biztonságba. Sokáig csak nézett ránk szinte szomorúan, csendesen.

– (A) Nem tudlak odavinni benneteket.

Meghökkenve meredtem rá.

– (A) Nem mehettek be a faluba.

– (A) ...Miért?

– (A) Nem mehettek. Beszélnem kell velük.

– (A) De...

Nem válaszolt, tekintete, feszültsége elárulta, nem engedett, de mintha valami gyász, megtörtség is lett volna mögötte. Hirtelen elfordult, elfutott, akár ha menekült volna.

Magunkra hagyott, nem ismerve a vidéket nem tehattünk mást, mint vártunk rá, zavarodottan, nem tudva, mit jelentett ez az egész.

Egy másik xivel tért vissza a teljes sötétség beálltával. Vezettek minket hosszasan, mígnem romokhoz nem értünk, épületek falai között egy pince néhai üregéhez, ide tereltek le minket.

– (A) Nem tudom, mi lesz. Vigyáznak rátok... Visszatérek.

Elment, eltűnt a sötétségben.

Magunkra maradtunk az idegen xivel, az csak csendben leült a közelünkben, percekig csak néztünk egymásra, mielőtt Mária hozzá szólt.

– (A) Hová hoztatok minket?

– (A) Letvenik közelében vagytok, oda valósi vagyok. Láttalak titeket korább.

– (A) Meddig leszünk itt?

– (A) Nem tudom.

Felállt, kelletlenül nyújtózott, majd lassan elhelyezkedett, elvackolta magát a pince bejárata mellett.

Börtönbe zártak minket.

* * *

Különös volt. Másnap hoztak ágyakat, néhány alapvető szükségletet, elláttak minket. Váltva örködtek mellettünk, lassan megismertük a falkatagokat, négyen voltak, a két falkavezér nem vállalt részt ebben a feladatban. Nem zártak be minket, a rövid téli világosban gyakran járkáltunk kinn az erdőben kíséretükben, ők is jobban szerették ezt, mint fél napokat a pincében dologtalan heverészni, csupán arra ügyeltek, hogy a falut magát, az ültetvényeket, az emberi lakosságot elkerüljük.

A két xi szeretett területfoglalózni, megtanultam velük elég jól a játékot, segített eltölteni az időt, kissé pörgetve gondolataim, lekötve ebben az ingerszegény környezetben. Máriával is gyakran játszottunk, a nireknek viszont kevésbé ment, őket gyakran megvertük.

Kérdeztük néha őket, miért tartanak fogva, de kitértek az elől, hogy válaszoljanak, az egyik xit fel is ingereltük vele, lezavart minket a pince végébe, míg ő kinn maradt örködni, nem próbálkoztunk többet. Szerencsére nem voltak haragtartóak, legközelebb mintha mi sem történt volna, játszott velünk.

Mária egyszer komolyabban megbetegedett, lejtött hozzá a falkavezér nir. Összeesésközlöztak, Mária elmondta, a nyálára volt szüksége, valószínűleg abból nyerte ki az őt támadó idegen hatást, vírust. Néhány óra múlva tért vissza, feltűrt ingujjú karja fölé hajolt, az injektló tuskét a vénába döfve adta be az ellenanyagot, pár nap alatt, egy újabb dózis után gyógyult meg. A nir engem is megszűrt, mint elmondta, tudta, hogy ez emberek között ragályos, így nekem is szükségem volt rá. Kissé begyulladt a helye, enyhén szédültem, de hamar elmúlt.

Valahol nem bíztam meg egészen benne, de nem tudtam mit tenni, emberi orvos tán több száz kilométeres körzetben egy sem létezett. Akadtak biológusok, kutatók, mint Ervin és Olga, de valódi orvost, rendelőt, kórházat egyet sem láttam, hacsak Áronvölgyön a fogászatot nem számítottam annak, amivel szerencsére sosem volt dolgunk. Nem igazán voltam kíváncsi arra a többi hely ismeretében, milyen lehetett az belülről, mivel turkáltak ott a szájakban.

Elmúltak hetek, a leghosszabb éjszaka is, de nem történt változás. Tanácstalanok voltunk. Máriával végigbeszéltük az eseményeket, visszaidézte újra azt, amikor elvesztette szüleit, amikor Kikrajj nem tudta megvédeni őket. Tikireni győzött, de az sem segített volna rajtunk, ha azok a hatalmas akrik pont akkor be nem törnek. Félelmetes volt, álmaimban visszatért a sziklák áradata, ahogy lezúdulnak, a fehér villanás, az égett hús büze. Elpusztították egymást.

Kértem, hadd beszéljek Ikinkarrával, a xi falkavezérrel. Lejött hozzánk a pincébe, egymaga, az épp beosztott örök is elvonult. Leült közénk.

– (A) Tikireni kérésére tartotok itt minket?

– (A) Nem... De elmondom. Most már alighanem döntöttünk.

– (A) Rólunk?

– (A) Igen.

– (A) Mit tesztet velünk?

– (A) A Tikreknezitában hatalmas felfordulás történt. Felborult az egyensúly.

– (A) Miattunk?

– (A) Részben igen. Részben Tikireni miatt. Részben más okok miatt.

– (A) Elítéltek érte? Megbüntettek?

– (A) Helyre akarjuk állítani az egyensúlyt... Bonyolult ügy, érzékeny dolgok, és rengeteg olyan, amit egyszerűen nem látunk át, nem tudjuk felmérni, mit boríthat fel. Veletek kapcsolatban.

– (A) Hogyan?

– (A) Olyan dolgot láttatok ott lenni, amiről az emberi társadalom nem tud. Ez a társadalom itt, Csendföldön, ahová folyamatosan, rengetegen érkeznek a külvilágból, akik még ennyit sem tudnak rólunk. Bármikor felborulhat az az egyensúly. Nem tudjuk, mi lesz, de nem vagyunk készen rá, hogy megismerjétek azt, amit ott láttatok.

– (A) Az akrit?

– (A) Többet annál.

– (A) De mit akartok ezzel? Ne beszéljünk róla?

– (A) Nem akarjuk, hogy egyáltalán felmerüljön ennek lehetősége.

– (A) Mi?! Halálra ítéltet minket?!

– (A) Nem... Felmerült, de nem... Kiszakadtatok az emberi társadalomból, megtehetnénk, eltűnhettek anélkül, hogy bárki komolyan hiányolna titeket. De nem helyes így tennünk, ti nem akartátok a pusztulást.

– (A) Akkor...?

– (A) A Tikreknezitába mentek.

Felállt. Hátraszegve fejét nyújtózott a mennyezetnek feszülve, megrázkódott, megtántorodott. Visszanézett felénk, utánanyúltam, de elfordult, feszes, határozott léptekkel távozott.

* * *

Magamba roskadtam. Néha csak néztünk üresen egymásra Máriával. Várakozás. Milyen lehetett a halálra ítéteknek? A halálsor? Hová temetnek el?

Az egész életünk egy örök vándorlás, katasztrófa volt. Hová tartoztunk...?

Néhai családom egyik ága Líbiából keveredett Magyarországra, egy másik Botswanából. Dédapám csak azért maradt, mert nem jutott át az osztrák határon Svédországba vándorolt családjához, aztán egymásra találtak egy bulgáriai lánnyal. Egyik sem talált soha igazán haza, éhínség, reménytelen polgárháborúk elől menekültek, másnak a mindent átszövő korrupcióból lett elege.

A nyugat, az, az volt az álom, a hit, hogy oda kell tartoznunk, egy unokatestvérem még a keresztény vallást is felvette a befogadás reményében.

Aztán a szüleimmel, a mérnöki elitbe tartozással felmerült a világűr is mint lehetőség, a Föderáció építménye pedig megingott, majd összeszakadt. Menekültünk. Menekültünk, remélve, hogy hazatérünk oda, ahová tartozunk.

Visszarémlett az utolsó levél.

Ők sem találtak haza.

Én pedig? Itt voltam egy lánnyal összezárva, akibe képtelen voltam beleszeretni, mert annyira reménytelenül belebolondultam annak a xinek az alakjába, de öleltük egymást, mert nem tudtuk, mi lesz velünk.

Jó helyre kellett volna születni.

De azon meg nem lehetett változtatni.

Lassan morzsolódtak le a napok, ugyanúgy, mindig ugyanúgy. Nem bántak rosszul velünk. Ott voltak, kivittek az erdőbe, játszottak, beszélgettek velünk. Tán sehol sem létezett ilyen megértő, már-már barátságos börtön. De börtön volt, őriztek, valódi szigorral és fegyelemmel, és valahol ott lengett fejkünk fölött az ítélet, a száműzetés az ismeretlenbe.

El nem tudtuk képzelni, mit csinálunk majd ott, ahol csak tán Tikirenire számíthattunk, de az sem ért semmit.

* * *

A tavaszi napéjegyenlőségre tért vissza, este, kevés szóval üdvözölt minket. Kérdeztük volna, mi történt, mi lett odalenn, de kitért, nem akart beszélni róla. Lefeküdtünk, magunk közé véve őt, mindketten cirógattuk kissé, látszott rajta a megfáradtság, hogy valami bántja, hagyta, csak fújt egyet lassan kissé megnyújtózva.

Másnap kora hajnalban ébredtünk, kiültünk a romokra, ráláttunk a gyenge sarki fényben tündöklő Itaklára, a nyugvó Aildrikre, megcsodáltuk részleges fogyatkozását, ahogy a két árnyék, a sajátunk és az övé találkozott a gázóriás felszínén. Egy pillanatra belegondoltam, mennyire messzire sodródtam a Földtől, ahol a már tizennégymilliárdnyi összezsúfolt ember ilyen tüneményt sohasem láthatott, ahol valaha azt hitték, ők a világ és a teremtés közepe.

Vajon utoljára láthattam, utoljára, mielőtt alászálltunk Tikreknezitai száműzetésünkbe?

Napkeltével csendben indultunk neki a hosszú útnak.

Tikireni alig szólt hozzánk, komoran törte az utat az erdőn át, megálltunk, pihentünk, ettünk, folytattuk, szinte gépiesen. Nem hajtott minket, sosem volt ilyen, még az átkelésen sem. Vagy talán csak Xitka elvesztése után, de már alig emlékeztem rá. Kába voltam betegségem miatt.

Szerettem volna belelátni, megtudni, mi történt vele, segíteni rajta. Furcsa viszonyunkra gondoltam, de csak megrázkódtam, kiráztam magamból. Horizontális géntranszfer, nem volt nemük, szűznemzéssel szaporodtak. Még ha jelentett is neki a testiség valamit, mi volt az? Drog, amint kiürült, vége volt. Nem oldotta meg a problémákat.

De... Szerettem volna átölelni, remélni, egy álmom, ahol segíthetett rajta.

Feküdtem hálózsákomban a Tikreknezita bejáratában, és néztem ki rá, amint ott ült a sötétben magányosan, meredt maga elé némán.

Másnap szálltunk alá, csendben, határozottan, a barlangi szépségekre figyelmet nem szánva haladtunk előre rendezett sorban egymás után egészen a szűk oldalágból nyíló tani járatig. Itt Tikireni megállt, mielőtt megkezdte volna a szokásos vizsgálatot, felénk fordult.

– (A) Nem tudom, mi lesz veletek... Sajnálom...

Lehajtott fülekkel lassan lépett a bejárat felé, utána akartam kapni, de Mária megfogta karom. Kérdezni akartam volna, de belül tompa ürességbe ütköztem. Nem tudtam, mit kérdezzek.

Száműztek minket, tán vele együtt, ide, ebbe a barlangba. Ikinkarra szavaira emlékeztem. „Felborult az egyensúly”. Nem tudtam, mit vétettünk, tán csak egy rossz véletlen volt az egész, rosszkor, rossz helyen. Mint annyi minden az életben. Ha dédapám átjut az osztrák határon, még csak nem is léteztem volna, hogy erre gondolhassak.

Követtük, végig a hosszú folyosón, tompán kopogtak a csizmatalpak, Tikireni karmai, egyenletes ütemben, mintha az örökkévalóságba menetelnénk, soha véget nem érően. De aztán a labirintusba is megérkeztünk, majd az alagútba, onnan a már jól ismert élő terembe.

Békés csend honolt, csordogált a vékony patak gyenge szellő tompa morájával keveredve, időnként denevérmadárszárny berregéssel megtörve. Ugyanott, ugyanabban az üregben pakoltunk le, mint korábbi látogatásaink során, de nem maradtunk sokáig. Tikireni hívott minket.

– (A) Hová megyünk?

Megtorpant. Felénk fordult, majd újra el. Megfeszülve nyújtózott fejét hátraszegve, már-már azt hittem, felvonít, mint egy telihold alatt átváltozott vérfarkas, de helyette egész testében megrázkódott, megtántorodott. Mária szólalt meg.

– (A) Téged is halálra ítélték?

Hirtelen megmerevedett, egy pillanatra meg se rezdült, úgy meredt ránk, majd kimért lassúsággal félrefordította fejét és fűjt egyet. Mária felkacagott. Tikireni odalépett hozzá, átölelte.

– (A) ...Talán nem.

A terem felé fordult.

– (A) Talán...

Határozott léptekkel elindult, alig eszmélve követték.

* * *

Hosszasan meneteltünk járatokon, alagutakon és termeken át, néhány helyet újra felismertem, az elpusztult sziklahidas termet nem érintettük. Minden úgy látszott, mintha rendben volna, sárgállottak-zöldelltek a levelek, csordogáltak a vizek, nagy néha elröppentek előlünk denevérmadarak, egy-egy nagyobb térben tompa köd gomolygott. Nem láttunk tanikat megjelenni.

Egy hatalmas, párás, tág csigavonalban lassan lefelé ereszkedő térben, ritkás erdőbe érkezve álltunk meg.

– (A) Itt vagyunk.

A maga két oldalára terelt minket, majd így lépdeltünk alá a sziklákkal tagolt ereszkedésen, egy óriási oszlopszerű kiszögellést lassan megkerülve. Kétségbeesetten öröltek gondolataim, hová megyünk, mivel, kivel fogunk találkozni, egy földalatti király, a törpök fejedelme alabástromtrónon karcsú fekete sakálfülekkel, ki fog minket megítélni, milyen modorral közelítsünk, egyszerűen semmi sem illett ide, nem tudtam elképzelni, miféle lehet egy tani hatalmasság, akinek birodalmát jelenlétünkkel felfordítottuk.

Elkalandozott figyelmem, arra riadtam fel, előttünk mintha maga a föld indulna meg, növényekkel, bokrokkal, ahogy egy hatalmas lény emelkedett ki belőle! Karjaiból két óriási zöldessárga tollakkal borított szarv nőtt ki, ívbe görbülő nyakán embermagasságú taréj meredt az égnek, szinte eltörpültek mellette csúcsos fülei, csőrszerű orra mögül

irdatlan fehér bajuszcsápok törtek elő körüllebegve fejét, vörösbarna, kerek íriszű szemeivel egyenesen ránk tekintett, már-már lefelé, pedig még mindig jóval fölötte jártunk annak, ahol állt.

Megrándultam. Tikireni megszorította csuklóm, igyekeztem elnyomni félelmem, de nem bírtam legyűrni a remegést. Egy akri volt, egy eleven, óriási akri elé vezetett minket!

Talán tíz méterre se lehattunk tőle, ahol megálltunk, ha nem fogja végig a karom, nem biztos, hogy mellette maradtam volna. Enyhén felém biccentve rám nézett, majd Máriára. Lassan eleresztett minket, ott maradtunk szinte szoborrá dermedve, ahogy ő előre lépkedett, egyenesen az óriási állat feje alá. Az kissé előre hajolt, egyik hosszú bajuszcsápját a xi fülei közé engedte, majd fejét újra kissé megemelve ránk nézett.

Tikireni is felénk fordult, lassan, óvatosan, lépésről lépésre közelített, ügyelve rá, hogy az akri csápjának érintése alól el ne vonja fejét. Az, mint kisebb hegy, mozdult, követte, felénk. Megfogtam Mária kezét. Ő is remegett.

Odaért hozzánk. Kinyújtotta kezeit, megfogtuk, fogtuk mind egymás kezét, nem mertem felnézni.

– (A) Nyugalom.

Lassan leguggolt, húzott minket magával, az akri a fejével követte, bajuszcsápja végét továbbra is a xi fülei közé érintve. Leereszkedett mellkasára, kissé megdőlt oldalára egyik összecsukott szárnyát maga mellé véve, másikat átfektetve testén.

Hosszú percekig maradtunk ott. Lassan csökkent bennünk a félelem, a kezdeti sokk, ahogy szó nélkül ültünk körben, egymás kezét fogva. Az akri alig mozdult, nyugodtan elhevert, csupán a fejét fordította néha fölöttünk, nem láttam igazán, merre nézhet, a Tikireni fejéhez simuló bajuszcsáp rándulásait követtem.

Lassan állt fel, vezetett minket ki a lény feje alól, kicsúszott fülei közül a fehér bajuszcsáp, megfordult, szembe a fölé hajoló akrival, karjait felemelte, kezeit állkapcsára helyezte, végigsimította, gyengéden átfogta orrát, a saját orrhajlatához érintette.

Újra megfogta karjainkat, lassan elindultunk felfelé a hatalmas kiszögellés mellett. Az akri nyugodtan pihent, nem követett minket.

* * *

– (A) Ez... Mi...?

– (A) Menjünk vissza a szállásra. Megtörtént. Elmondom.

Szomorúnak, bánatosnak, de valahol megnyugodottnak tűnt, nem volt benne többé az a

rettenetes feszültség. Lassan, fáradtan tértünk vissza pihenőhelyünkre, erőt vett rajtunk a kimerültség, az út keresztül a barlangrendszeren, már nem faggattuk, elaludtunk. Furcsamód úgy éreztem, rengeteg minden lezárult, nem tudtam, miért, de egy halvány sejtelem keresztülillant rajtam, mintha egy hosszú vándorlás végére értem volna.

Ticakario...

– (A) Ő Ticakario. Hozzá tartozom. Hozzám tartozik. Félttem, félttem, hogy őt is elveszítem.

– (A) Ott volt?

– (A) Igen. Nem tudta, de megmentette az életeteket azzal, hogy beavatkozott.

– (A) Mi történt ott?

– (A) Nem tudtam, hogy itt vannak, ők sem tudtak rólunk. Egy másik akrinak akartak helyet foglalni, alig laknak itt, nem jelentett igényük betolakodást. Ők nem fogadják el az embert, megöltek volna, ezért támadtak nekem. Az első küzdelem szabályos volt, xi xi ellen, győztem. Vissza kellett volna vonulniuk, de kihasználták az ősi hierarchiát, hogy a nir dönthet fölöttünk.

– (A) Az életetekről?

– (A) Nem. De ha az egyik falkában van nir, akkor megteheti, hogy egy másik, csak xiből álló falka visszavonulását kéri, akkor is, ha a xik szerint győztek. Ritka, hogy megtörténjen. A nirnek nem válik becsületére ilyet tenni. De visszavonulást kérhet, elűzheti a falkát. Nem ölhet.

Máriához fordult.

– (A) Nem baj, ha felhozom, ami történt, mikor először találkoztunk?

Lassan megrázta fejét.

– (A) Kikrajj veszített. Xi xi ellen, ő volt a harcos, a mi egyszeri vándorfalkánk vezére. Nekünk kellett volna visszavonulni, de nekik hagyni kellett volna ezt. Emlékszel azokra az ugatásokra?

Bólintott.

– (A) Ticakariot hívtam. Blöfföltem, a környéken sem volt, nem mertem volna megtenni, ha ott van... Nem lennél itt... De ez egy felhívás is. Akrit hívtam. Aki dönthet a nir fölött is, és az nem mindig jelent szabad elvonulást. Meghaltatok volna, ha most ő nem jött volna magától. Nem mertem volna hívni, mert tudtam, hogy itt van.

A felismerésre én fakadtam ki.

– (A) Te úgy hoztál le ide végig minket, hogy egy akri itt van?! És ha azzal találkozunk véletlen?!

– (A) Igen. Pont azért hoztalak ide le benneteket, mert Ticakario itt van. Ő végig tudta, hogy itt vagytok.

– (A) Hogyan...?

– (A) Mit gondolsz róla?

– (A) Miért?

– (A) Hogyan képzeled el őket? Emlékszel, mikor még Újoroson, a repülős garázsban beszélgettünk?

– (A) ...Szent egek... Az akár egy másik bolygón is történhetett volna, olyan régen és messze volt.

– (A) Hogyan képzeled el őket?

– (A) Jó... Vadállatok. Mint a tigris... Vagy a shrika. Olyan, amivel nem akarsz találkozni egyedül az erdőben éjszaka, mert nem fogsz mesélni róla. Ráadásul repülnek. El nem tudom képzelni, hogy éltetek itt az ember és a légi őrzérek előtt, amikor bármikor elragadhatott egy ilyen, vagy már azért jöttetek le ide a hegybe. Azt, hogy hogyan szelídítettetek meg...

Elakadtam, csak megcsóváltam a fejem, jelezve, nem értem ezt az egészet.

– (A) Ticakariot nem szelídítette meg senki. Legyen most csak annyi, hogy mi rátaláltunk egymásra, már régen, nem hinnéd el, milyen régen. Érezzük egymást, szeretjük egymást. Nem tudtam veletek lenni, mint más tanik emberek között, mert vele is akartam lenni.

– (A) És ezért végigcibáltál minket a fél világon?

– (A) Nem csak én, ő is. Békét szeretne. Megismerni. Repülni, anélkül hogy ezért ölnie kelljen.

– (A) Jó, értem, sajnálod, mert nem repülhet szabadon... Várj! Hogy érted... Hogy ez az akri... Felfog valamennyit abból, ami történik a világban?!

– (A) Igen. Nem csak ő. De ő azon nagyon kevesek közé tartozik, akik minden ellenére nem akarnak benneteket elpusztítani. Ezért fontos. Nektek. Hogy hagyjátok, hogy megismerjen titeket, legyen olyan közöttük is, aki békét szeretne, olyat, ahol talán mindenkinek van esélye hazatérni valahová, ahová úgy érzi, tartozik.

Elakadt szavam. Borzasztó súlyként éreztem vállaimra nehezedni, amit hallottam. Még egy dolog. Egy újabb valami, jelenség ebben a felfordult világban, amit mind ez idáig

csak nem is sejtettem volna, hogy létezik.

– (A) És mi... Hazatérünk-e mi valaha?...

Valahol már inkább csak sóhajtottam, mint kérdeztem. Ugyan hová? A Földön összerogyott föderációba? A Proximára, ami apámnak is elvehette az eszét? Garadra valami fényesre pucolt irodába, a tudatlanság rózsaszín ködébe?

Itt legalább történt valami. Még eddig tán Áronvölgy lehetett volna, ahol el tudtam volna lenni, ha onnan tovább nem sodor az élet. Most már mindegy volt.

* * *

Tikireni újra elvitt minket az akrihoz. Másodjára már sokkal kevésbé rémített meg nagysága, számítottam rá, emlékeztem rá, és ugyanott pihent, ahol korábban. Megdőbbsentett, ahogy szárnyait szétvetve a földön elterült, óriási mérete ellenére mennyire jól beleolvadt környezetébe. Zöldessárga színű tollazata, mely felső részét a csupasz szárnytöveken kívül beborította, követte az élő bozótos színvilágát, apró fekete pettyei és szabálytalan csíkjai elmosták körvonalait az ágak között. Ahogy lábra állt, mintha itt-ott tényleg maga a föld indult volna el.

Nyugodt volt. A kezdeti félelmet és sokkot lerázva feltűnt, mennyire higgadt, hihetetlennek tűnt, hogy ott volt abban a küzdelemben, ahol szinte porrá romboltak egy egész termet.

Tikireni leültetett minket újra előtte, ő maga kicsit távolabb tőlünk az akri feje alatt foglalt helyet, úgy, hogy az újra megérinthette bajuszcsápjával őt. Leengedett taréjjal nézegetett minket. A feje így nagyon hasonlított a xiére, koponyaalkata, óriási fülei szinte ugyanazokat az arányokat sugallták, bár akár valamely denevérmadár fejformája is lehetett volna.

Közelebb hajolt, álla alatt kis tollszakáll mögött mély toka lógott, nem illett az egyébként méretei ellenére karcsúnak ható lényhez, egészen rám ereszkedett, ahogy orra hegyével a hajamba túrt, megrettenve rántottam kissé hátra fejem. Leengedte orrát elém, félelmetesen közel volt, de nem ért lélegzete, hátrafelé fújta a levegőt.

Résnyire kitátotta a száját, észre sem vettem, csak amikor szorítást éreztem karomon. Rémülten ugrottam hátra, egy reccsenéssel leszakadt ingem ujja, a rongydarab jobb oldalt az állat szájából lógott, amint megemelte fejét, majd lassan lábra állt. Hátráltam.

Tikireni felállt, az akri nyakát jobb keze karmaival végigsimítva lépett előre, gyengéden megfogva pofáját, óvatos mozdulattal kiemelve fogai közül az ingujj maradványát. Simogatta, nyugtatta, majd kissé fejét hajtva összeérintették orruk.

* * *

– (A) Vissza kell vigyelek benneteket a faluba.

– (A) De...

– (A) Ott vagytok most biztonságban. Együtt kell lennem vele. Nehéz. Sajnálom.

Átölelt mindkettőnket.

– (A) Van még élelmünk. Nem tudsz valahol itt elhelyezni minket, míg vele vagy?

– (A) Nem biztonságos számotokra. Ritkán történik meg olyan, mint itt. Ti is emlékeztek rá. Az...

Megrázkódott.

– (A) Meghalt. Az akrik nem használják a fénytűzet egymás ellen...

Újra elakadt.

– Lézer. (A) Ez a ti szavatok rá. Emlékeznetek kell. Felborult az egyensúly. Ticakarionak szerencséje volt, és úgy tett, ahogy minden más akri tenne, ha fénytűzzel megtámadják. Kr'gar. Sokkolt minket látni, napokig, ahogy Kriknentika elpusztul.

– (A) Nem lehet... Nem lehetett volna Ticakariot lenyugtatni, elterelni onnan?

– (A) Nem. Úgy kell lennie. Ha egy akriból hiányzik a gátlás, meg kell halnia, mert elpusztítaná társait. Csak válaszol fénytűzzel, ha így rátámadnak.

– (A) De legalább valamit tenni, hogy ne szenvedjen?

– (A) Nem... Nem, szerintem nem érted. A test nem hal meg. A kr'gar az éneket öli meg, ahogy a saját tested esszenciájával elsöpröd mindazt, amit a korábbi én, a korábbi egyén jelentett. Ösztönös. Ritka, közöttünk nagyon ritka, hogy megtörténne. Az akrik mind így születnek.

– (A) ...Születnek?!

– (A) Igen. Kriknentika meghalt, és most van egy éretlen vad akri elzárva, hibernálva a közelben, akivel nem tudjuk, mit csináljunk, ha nem akarjuk halálába engedni az emberi légierő martalékául.

Megtántorodtam. Nem akartam elhinni az egészet.

– (A) De... Hogy? Akkor az akrik hogyan nem fogtak el még mind?

– (A) Az akri nem csak akrin tudja megtenni a kr'gart. Ha nincs más, néhány állatfaj is

megfelelő számukra, de leginkább minket, xiket ragadnak el.

– (A) Szent... egek... És te... Te egy akrival... kötötted össze az életed?!

– (A) Igen. Ticakario nem tenne olyat. Ő egy érett, erős, nagyon erős akri, sokakkal párosodott, és... harcolt... Nem tesz kr'gart. Sok érett akri nem tesz kr'gart, párosodnak, mint mi. Sokkolt látni, látni, ahogy megtörténik.

Megremegett. Látszott rajta, felkavarja az egész, minket csak megzavart, nem értettük, olyan dolgok ömlöttek ki belőle, amiket egyszerűen felfogni nem tudtunk.

Próbáltuk nyugtatni, hogy rendben lesz, visszatérünk a faluba, nyugodtan térjen vissza Ticakariohoz, tegye, amit tud, hogy jobb legyen, várunk rá.

* * *

Újra különös börtönünkbe kerültünk, ahol Letvenik tanijai váltva örködtek fölöttünk. Jólesett jelenlétük, társalogni, játszani velük, a hosszú nappalokkal az erdőt járni, amit tudtak, meséltek nekünk az emberi világ dolgairól is, főképp a saját falujukról.

Leszüretelték a borsót, új tetőt ácsoltak a hajtányraktárra, a péknek gyereke született, a vándorkereskedő elindult Áronvölgybe bevásárolni, az ültetvényre betört egy shrika, de Ikinkarra elkergette azt mielőtt bárkinek baja eshetett volna. Ezt különös odaadással mesélte a nir, akinek épp mi jutottunk feladatául, a falkavezér szökellve, mindig félreugorva előle csalta el, mígnem egy vetődéssel a hátán termett, úgy lovagolta meg minden karmával belé kapaszkodva, ahogy az halálra rémülten vágatott kifelé a világból!

Talán kissé eltúlozta, szerettem volna látni, ahogy az a nyurga xi a maga tán alig hatvan kilójával egy fél tonnás szörnyeteget így elrendez, a kép, ahogy ez megtörténik, mindenesetre megmosolyogtatott.

Egyik este Mária szólt hozzám, szinte a semmiből hirtelen előkapva az akrik dolgát.

– Ticakario... Tomi, csak arra gondoltam...

– Hogy? Mire?

– Tiki azt mondta, ők úgy születnek. A kr'gar.

Rámeredtem, nem értettem.

– Ticakario is úgy született.

– Hogy...?

– Vajon... Emlékszik-e rá, ahogy született.

Bevillant a kép, amikor Tikireni elvezetett minket, a két akri, ahogy az alulmaradt feltépett torokkal próbál kiáltani némán, miközben a másik a vállait marcangolja. Meddig tartott? Meddig tartott a halál? Mikor az új élet, ha tényleg igaz volt? Emlékezhett-e rá?

Lassan megcsóváltam fejem. De nem tudtam mit válaszolni.

Lézer... Fénytűz.

Végigpörögtek a képek előttem, újra és újra, a sokkoló félelem, a küzdelem, ahogy a híd lassan szétrepedt, ahogy a kövek megindultak. Az emlékezetembe égett, amit láttam, menekülve, kétségbe esve. A fehér fény, a dobhártyaszaggató csattanás. Az egyik akri háttal volt, félig takarva a másikat, annak világos hasa nézett felém, ahogy lefelé csúsztak az áradattal. Folyadékcseppek csapódtak arcomnak, aztán az a pokoli bűz. Nem lehetett elfelejteni.

Ticakario túlélte, túlélte azt, hogy keresztüllőtték testét. A hatalmas seb a megmegránduló szárny tövéénél a hátán volt.

Emlékeztem rá, ahogy nyugodtan nézett ránk, az óriási csúcsos fülű fejre. Megrémített, hogy utánam kapott, leszakítva ingem ujját. Megrázkódtam. Kirázott a hideg.

Ennyi.

Egyetlen apró mozdulat, tán szándékolatlan, egy földöntúli borzalmas erőtl.

Elektromosság. Tiki elmondta. Hiába löttem volna a shrikára, ha megtámad. Nem volt szív, nem volt oxigént szállító vér, ami megfojthatta volna. Egy akri? Csak a katonaság állíthatta volna meg.

El tudtuk volna egyáltalán fogadni létezésüket? Együtt élni velük?

Miféle világ lett volna az?

Nyugtalanul vergődtem.

* * *

– Élnél közöttük?

– Hogy? Tikirenival?

Máriát kérdeztem kavargó gondolataimmal kínlódva.

– Igen, vele... és az akrival.

– Félsz tőle?

Elakadtam. Hirtelen kifakadtam volna, hogy igen, félek tőle, ettől az egésztől, mindentől, de nem jött ki.

– ...Igen.

– Én bízom benne. Tikiben. És... talán benne is. Talán benne is több van, mint ami látszik.

– De...

– Tomi. Igen, én is félek tőle.

Egymás szemébe néztünk. Nem tudtuk, mi lesz. Próbáltunk beszélgetni, a világról, emberekről, Mária emlékeiről. Szülei denevérmadaras kutatásainak eredményeit, cikkeiket rendre visszadobták, csak mert foglalkoztak a két élővilág kapcsolataival is, míg bele nem keseredtek munkáik állandó kényszerű nyesegetésébe, az örök elhallgattatásba. Lehetett-e valaha ennek az egésznek megoldása? De reménytelennek tűnt, lehetetlennek.

Úgy éltünk ezen a bolygón, hogy nem fogadtuk el őket, nem akartuk elfogadni őket. Ők pedig... Nem akartak egyszerűen csak szép csendben elpusztulni, ránk hagyva volt otthonukat.

* * *

– Szeretem Tikirenit! Igen, feldugtam neki, megbasztam! Rohadt... Dögöljön meg mindenki... Mindenki...

Lerogytam, bögtem, nem tudom, honnan, miből jött ki, de kiüvöltöttem. Mária átölelt, egyik pillanatban el akartam lökni magamtól, aztán csak hagytam. Nem volt más, ott volt, mellettem, segített. Talán épp egy nőről őrzött minket, tán lejött közénk, de szerencsére nem értette az angolt.

Csendben vallottam Máriának.

Bevallottam, hogy azt hittem, hogy ők szerelmeskedtek. Hogy az elundorított engemet, szinte csábított, hogy lessem meg őket, hogy kiderítsem. Hogy aztán... Hogy aztán gyűlöljem az egészet, de kívánjam, kívánjam, hogy Tikireni szórakoztasson.

Hogy utáltam magam az egészért.

Mária meghallgatott. Megértett. Hagyta, hogy kiöntsem magamból.

* * *

Tikireni még tavasszal visszatért hozzánk, egyik nap megjelent, lejött, leült közénk, úgy

mondta, visszavinne, de rajtunk múlt, nem sürgős, Ticakario várhat.

Csendben beszélgettünk, játszottunk vele, területfoglalót, dámajátékot, csupán jólesett, hogy közöttünk van, érezni jelenlétét. Jártunk kinn az erdőben, beszívva a tavaszi esők megújította élet illatát.

Egy helyi nir épp velünk tartott, mint ő, a patak közelében Mária megszólította, kérve, vigye el fürdeni. Tiki utánakérdezett, de nyugtatta, meglesznek, majd a pincében találkozunk. Magunkra maradtunk, egy darabon némán ballagtunk tovább.

– Ticakario...

Tiki rám nézett, hirtelen jött, nem tudtam, hogy fejezzem ki.

– (A) ...nem érez fájdalmat?

– (A) Miért kérded?

– (A) Mondtad valamikor. Hogy blokkoljátok.

– (A) Igen. Ő is. De érzi, érzi, hogy baj van. Ha arra gondolsz, egy rövid pillanatra sokkolta őt, de működtek ösztönei, vezették mozdulatait, hogy túlélje a harcot.

– (A) Utána? Mit érezhetett ő?

– (A) Krízist. Súlyos volt. A fénytűz itt törte át testét.

Bal oldalt mellkasára tette jobb kezét, ujjjaival a hóna alá érve.

– (A) A hő pillanat alatt elforralja, felrobbantja a testfolyadékokat. Eltompította bal tüdejének laza szövete, de elégték, szétroncsolódtak baloldali izmai, sérültek a fő áramerei, nyelőcsőve. A vállkoponya megóvta agyait, énjének részeit. Érezte. Felvonszolta Kriknentikát egy szűk oldalágba, ősi tudat, elrejtőzni, védett hely.

– (A) Kriknentika... Emlékszik, Ticakario emlékszik a születésre?

Tikireni percekig nem szólt, sétált mellettem, előre nézett, majd kissé hátravetette fejét.

– (A) Igen... Nem tudja, miből lett, de igen. Az akri kr'gar, akrin végrehajtva nem mindig tudja a teljes ént megölni. Sok akrinak több énje is van, bonyolult. A vállat támadják, mert ott a test esszenciája, minden taniban, amivel a nir meg tud benneteket gyógyítani vagy ölni, amivel formáljuk világunk, amivel megvédjük magunk, ha az immunrendszerünk nem bír el a minket érő támadással. A mi tudatunk, az enyém, és a nireké, akivel beszélsz, főképp itt van.

A fejére tette kezét.

– (A) Az akri én, az akri tudat csak részben van ott, nekik az énjük a váll alatt és a

csípőben is él. A kr'gar nem mindig jut el náluk a fejbe a hosszú nyakon, nem mindig hullik szét teljesen az a része a tudatuknak. Emlékeznek, töredékekre, részletekre. Az éretlen, fiatal akrit többször is megölhetik így, sok bennük a hasadás.

Rám nézett.

– (A) A fájdalom. A kr'gart nem lehet elnyomni. Igen, Ticakarioban is benne van, messze, régi emlékeként... Fájt neki, hogy megtette.

Csendben bólintottam, ahogy lassan továbbhaladtunk, szótlantul, csak a természet hangjait hallgatva. Gyenge szél fűjt, megnyikordult egy faág.

– (A) De már vége van...

Halkan engedte el e szavakat, befejezésül. Ballagtunk tovább egymás mellett, ritkuló erdőben, egy-egy kósza sziklát megkerülve.

* * *

– Gatyá.

Képtelenség. Újra lenn voltunk a Tikreknezitában, újra a hatalmas akri előtt, aki békésen terült el előttünk pikkelyes-karmos hátsó lábait balján szárnya alatt kinyújtva, álltunk előtte egy szál alsóneműre vetkőzve. Lábujjaim puha homokba túrtak.

– (A) Le azzal a gatyával.

Nem lehetett mit tenni. Meglazítottam, hagytam lecsúszni eme utolsó ruhadarabot is, aztán Mária is követett. Tikireni leültetett minket közel hozzá, úgy, hogy fejével könnyen elérhessen. Tompa félelem remegése motoszkált bennem, nem tudtam felülkerekedni rajta, a méretek lenyűgöztek és egyben elborzasztottak, nehezen fogta be tudatom egy ekkora lény egyetlen egészként mozgását, létezését.

Nem tudtam, mit gondolhat, hogyan gondolkozhat, már ismertem Tikireniéket, a tanikat annyira, hogy bennem volt, tán összeférhet az ősi vadállatiság az értelemmel, de hogy ez hogyan jelent meg bennük, nem érthettem. Mit láthatott?

Közénk hajolt, lassan végighúzta csőrszerű orra tompa csúcsát Mária karján, majd, kissé félrefordítva fejét, egyik bajuszcsápjával simította végig testét, végighúzva azt törzsén, mellein, mígnem nyaka hajlatánál átcsúszott a hátára. Feszülten tűrte, oldalvást pillantva láttam rajta, alig fojt vissza egy kacajt, csiklandozhatta, képtelenségnek hatott az egész helyzet.

Az akri rám nézett lassan fordulva, bal bajuszcsápjá még mindig Mária hátának simult, vállamhoz érintette orrcsúcsát, tompa, egyenletes, szinte kellemes nyomást éreztem,

ahogy lassan végighúzta lefelé felkaromon, apró tollai lágyan csiklandoztak.

Észre sem vettem, amint résnyire kinyitotta a száját, váratlanul ráfogott alkaromra, egy pillanatra éreztem nyelvének nyirkosságát, fogak érintését, rémülten vetődtem hátra.

– (A) Nyugalom.

Tikireni vállaimra tette kezét, szemembe nézett, ahogy előttem guggolt, szinte lefogott.

– (A) Ne félj.

Visszalépett az akri mellé, gyengéden alulról megfogta állkapcsát, végigsimította, majd hagyta, hogy az bekapja egész kézfejét, majd, ahogy mellé fordult, másik kezével alulról nyakát átkarolva, hagyta, hogy majd' könyékig elnyelje, kiöltögetve kissé közben szürkésfehér nyelvét.

Elborzadva bámultam őket. Az akri gyenge rágó mozdulatokkal csócsálta Tikireni kezét, miközben ő pofájához dörgölte fejét.

* * *

– (A) Gyengédség...

Tikireni ölelt a sötétben, épp csak derengett egy kis barlangi fény. Alváshoz használt könnyű, szakadozott öltözékem egy kupacban hevert mögöttünk, éreztem tollainak lágy cirógatását.

– (A) Ők is éreznek...

Végigsimította oldalamat, lassú mozdulatokkal, tompa karomhegyei csiklandoztak.

– (A) Érzést adnak át fogaikkal.

Kulcscsontomnak bökte orrát, elkezdte gyengéden harapdálni, nyelve hegyével megnyalta nyaktövem. Viszonzásképp lapockáit dögönyöztem, élvezve tollai érintését végig karjaimon, lábaimmal átkulcsoltam lábait. Igaza volt, teljesen igaza volt, csak ő nem volt olyan borzasztó hatalmas és félelmetes.

Szorítottam, ő is szorított gyengéden, élveztem testét, könnyűségét, szinte súlytalan, törékeny volt, úgy éreztem, vigyáznom kell rá, pedig tudtam, emlékeztem rá, mire volt képes. De ilyenkor az, az a Tikireni, a harcos xi, aki pusztá foggal és karommal tépte szét áldozatát, máshol volt. Akár ha egy másik bolygón.

A szelíd, érző, kék szemű Tikireni...

Szinte elvesztem benne, egy álomban, egy másik világon, ahol nem kellett örökké vándorolnunk soha haza nem érve.

Otthon éreztem magam. Őbenne.

– (A) Ébredjetek!... Ébredjetek!

Tikireni örülten rázott fel minket, kirángatva hálózásájkainkból.

– (A) Mi történt?

– (A) Nem tudom! Zavar! Ticakario hív!

– (A) Hogy? Mi?

– (A) A barlangban valami zavar van, valami felfordult!

Felültem, próbáltam kirázni az álmod magamból. Mária szólt.

– (A) Tiki, nem tudod, mi történik?

– (A) Tényleg nem tudom. Különös zajok futnak a kynicákon, a barlang érző hálóján, valami felbolydult, a legerősebb benne Ticakario hívása, úgy érzem, ő is mozog.

– (A) Mit csinálunk?

– (A) Követjük őt, csatlakozunk hozzá. Én hozzá húzok. Nektek az a legbiztonságosabb, nem tudom, mi történik. Mellette nem támadnak meg titeket.

Gyorsan összeköltünk, Tiki kérésére csak annyit, amennyi két napra elegendő volt, hogy jól haladhassunk, rohamtempóban elindultunk, arra, merre az akrit vélte. Járatokat, alagutakat hagytunk magunk mögött, mígnem megérkeztünk a hidas terem romjaiba.

Nem változott sok minden benne. A kisebb köveket eltakarították, a nagyobb sziklák ugyanott heverték szanaszét, ahová az akrik küzdelme során elgurultak, a növényzet lassanként kezdett visszatérni, két apró denevérmadár berregő szárnycsapásokkal kergette egymást lefelé. Vártunk.

Pár perc múlva az akri előtört egy felső járatból, épp szétnyitva szárnyait fékezte le zuhanását, hogy előttünk érjen földet bámulatos pontossággal és különös, folyékony eleganciával, feje pont Tikirenié fölé érkezett, utolsó mozdulatával egy bajuszcspáját fülei közé érintve. A xi beszélt.

– (A) Ticakariot hívják fajtársai. Az akrik elindultak. Elkezdődött.

* * *

Ticakario fölénk hajolt.

– (A) Mi kezdődött el?

– (A) A végső harc... Ellenetek, hogy felszabadítsuk otthonunk.

Tikireni fülét leengedve, szomorúan közölte a hírt, megremegett. Ticakariora néztem, nyugodtan, csendesen nézett vissza rám, mögötte felsejlettek a híd maradványai.

– (A) Mit tegyünk... Mit tesztek velünk?...

Abban a pillanatban fel sem igazán tudtam fogni, ez mit jelent, mi fog történni, csak annyit tudtam, hogy épp hol vagyok, mélyen a föld alatt egy tani barlangban, velük, Máriával.

– (A) Nem hagyhatunk itt titeket, Ticakario hív engem, tartsak velem...

– (A) Veletek kell mennünk?

– (A) Igen.

Tikireni elnézett lefelé, a terem alsó vége felé, megrázkódott. Mária szólalt meg.

– (A) Menjünk?

A xi felriadva kapta felé fejét.

– (A) Várj... Valamit tegyetek meg... Hogy éljete. Tartsatok mindig szorosan velem, Ticakarioval, de... Hátha segít. Gyertek. Ne féljete tőle.

Az akri elé vezetett minket. Megfogta Mária karját, kézzel felfelé fordítva, szemébe nézett.

– (A) Ne félj.

Lehajolt fölé, az injektló tűskéjével röviden felkarcolta a bőrt, vér serkent ki, majd Ticakario szájába vezette a kezét úgy, hogy annak nyelvére feküdt a seb. Percekig néztek így egymásra.

– (A) Mit csináltál velem?

– (A) Megjelölte, hogy velem tart. Gyere, hagyd, hogy téged is megjelöljön.

– (A) Mire jó ez?

Vonakodtam, de azért mégis odatartottam karom, hagyva, hogy felkarcolja, majd, ugyan még mindig átsuhant rajtam a félelem, egy remegés, hagytam, hogy az akri a szájába vegye. A puha, nyirkos nyelv ölelése szinte kellemesen nyugtatott, elernyedtek feszült izmaim.

– (A) Ha nincs melletted, akkor is tudják, hozzá tartozol. Még egy akrit is visszatarthat ez

attól, hogy elragadjon, de kell pár óra. Talán nagyobb biztonságban vagytok vele ott, ahová megyünk.

Váratlanul eresztette el karom, egyszerűen kiejtette szájából, valahol bántam is, hogy vége lett, másrészt meglepődtem, hogy egyben vagyok. Elindultunk lefelé, az akri éppen elfért az alagutakban, mi Tikireni vezetésével előtte haladtunk, bár ő többnyire inkább kissé visszamaradt, hogy hatalmas társa feje mellett sétáljon.

A gigászi őserdei völgybe érkeztünk, a köd mögül felcsillant a tó innenső végének vize, ahogy áttündökölt a fák között. Ticakario mellettünk maradt, de előrenyújtott nyakkal, megfeszült izmokkal nézett el a távolba. Tikireni feltekintett rá, kissé megsimogatta állkapcsa tövét, majd ellépett tőle, intve nekünk, kövessük az ösvényen tovább.

Ahogy lentebb értünk, egyszerre csak az akri elrúgta magát, kitárta szárnyait, erőfeszítés nélkül némán elsiklott fölöttünk, majd a tó fölött egy mozdulattal megállt, zuhanásba váltott. Hangos csobbanással csattant a víznek, fehér denevérmadarak riadt hadát zavarva széjjel, apró kiáltásokkal tűntek el a ködben és a fák között.

Mi is leérkeztünk, ő már nyugodtan úszott, könnyedén lebegve, akár valami hatalmas tutaj, alig hittem volna, hogy ennyire könnyű, ha nem látom, hacsak nem a szárnyaival fogva tartott levegő tartotta fenn.

Lassan követett minket, ahogy a parton haladtunk, nem szárnyaival, nem is lábaival hajtotta magát, hanem a farkán embernyi hosszú tüskék között kifeszített bőrfelületekkel, melyekkel tán a levegőben is kormányozhatta magát.

Ide tartozott. Ide, ebbe az álomba, ahol teste a túlsó színes erdejével harmóniában tükröződött vissza a lágyan fodrozódó vízben, miközben két fehér denevérmadár evezett el előtte, mint földi törékeny kis vitorlások egy varázslatos trópusi sziget árnyékában, elérhetetlen messzeségben.

Tényleg ölni kellett ezért az álomért?

Nem akartam elhinni, az egészet, ami történik. Egy tollas gyík szaladt el bakancsom elől.

* * *

El nem tudtam képzelni, hová tartunk. Lentebb, egyre lentebb, egy következő kis terem, ahonnan már egy szélesebb, tompa fényben úszó alagút vezetett tovább.

Találkoztunk tanikkal, ismeretlen, idegen tanikkal, xik és nirek, megnéztek minket, hátracsapták fülük, de nem mertek hozzánk érni. A rettentő akri pusztá otthelt oltalmazott.

Újabb terem tárult ki, falain helyenként különös, sárgásfehér kristálykiszögellések törtek a mennyezet felé, szaggyagott kristályutakat, vastag indákat láttam, melyek mindenhová

elértek, vékony vízesés omlott alá egy üregből peremeken meg-megtörve, gyenge köddé omolva, elszórt bokrokon és kisebb fákön változatos gyümölcsök nőttek.

Ámulva követtem társaim, feszülten figyelve, el ne maradjak az akritól, alig néhány tanit láttam csupán, de tekintetük elárulta, csak hatalmas oltalmazónk jelenléte miatt tűrnek meg. Kitértek előlünk, csak egy xi állt meg Tikireni előtt, magas hangon recsegve-csicsereregve vitatkoztak pár pillanatnyit, kiéreztem mozdulataikon, aztán az is visszavonult.

Egy óriási, indákkal részben benőtt kristálytömb üregénél álltunk meg, ahová Tikireni hason befeküdt, az mintha mohaszerű párnával lett volna bélelve. Ticakario mellettünk a kristályfalnak dőlve leheveredett, bal bajuszcsápját a xi után az üregbe dugva, miközben jobb szárnyát kissé kinyújtotta elénk, majdnem körbevée minket vele.

Máriára néztem, de ő is csak a helyet bámulta, néha egy nir felé pillantva, mely egy közeli peremről szoborként figyelt minket, majd hirtelen felállt, lassan elügetett. Pár perc múlva Tikireni kilökte magát, intett nekünk fejjel, kövessük.

– (A) Mi volt ez?

– (A) Megtudtam, mi történik. Ati kitört... Négy órával ezelőtt, olyan erővel, ami ezer évente sem nagyon fordul elő, hogy eltaláljon minket. A külvilágban már most zavarok vannak, de még egy nap, míg elér minket a fő lökéshullám. Minden felfordult, népünk harcba indult.

– (A) Ti is... Szent egek!

– (A) Ott a helyünk... De nehéz. Csendföld és Ne'Siski'Ne lassan kiürül, ahogy az ott élőkhöz eljut a hír. Ha nem megyünk mi, akkor azok lesznek ott, akik titeket mind megölnének. Ticakariora szükség van ereje miatt, és jobb, ha ő van ott, mint egy olyan akri, aki csak ölne, míg a fáradtságtól össze nem rogyik. A falkavezérek mindenhol minden erejükkel szerveznek, hogy harc legyen, ne mészárlás. Gyertek.

Vezetett minket tovább szikla- és kristályperemeken, újabb széles alagúton át, bámulatos, hatalmas terembe, szikla- és kristályfalak törtek ködbe vesző magasságokba, víz csorgott alá porrá omolva változatos, valószínűtlen helyekről, indák, leveles fák kapaszkodtak függönyöket alkotva, messzebb kerek alagútból különös fehér, szinte márványszerű útfelület tört elő növényekkel benőtt, de szabályos csatornában, újra eltűnve egy gigászi kőfal mögött, több tani pihent elszórtan körülötte.

Nincs kifejezés arra, leírhatatlan volt az, amit éreztem a földöntúli bámulatos architektúra bűvöletében. Nem kellett, hogy bárki közölje, látszott, egyértelműen, ez egy állomás volt, egy valódi, igazi állomás, ahol utasok vártak egy közlekedési eszköz érkezésére!

Ticakario védelmében nyugodtan ballagtunk le a sziklaoldalba vágott úton a xik és nirek

közé, komor tekintetek, az akri szinte mustrálta őket, félrehúzódtak, nem tudtam, miattunk, vagy tőle tartottak, bár akadt, aki közelebb jött, éppen szólt Tikirenihez, később egy nir magához Ticakariohoz lépett oda, összeérintették orrukat, az akri végigsimította fejét egyik bajuszcsápjával.

Hosszú ideig vártunk, bár alig tudatosult bennem ez a hely újdonsága miatt. Mária tért magához először, rákérdezni, leültünk Ticakario mellkasa elé, Tikireni mesélt róla, mesélt, mondva, most már úgyis vége, itt az utolsó harc, egy új egyensúly fog eljönni, ahol már mindegy a régi. Felszabadult.

Közösen építették ezeket a helyeket a nirekkel, sok keletkezése a messze múltba veszett, de nem sokan éltek bennük, nyugodt világok voltak, ahol nem kellett a vad akriktól tartaniuk. Minden, ami alkotta, ősi volt. Maga a vasút is, ahogy működött, bár azok nem mind futottak a föld alatt. Növények fűrták lassan a járatokat, alagutakat, elporlasztva a követ, melyet a felszínen szórtak szét, az emberi időkben többnyire a sivatagban, titokban.

A nirek jelentették a képességet arra, hogy formálják maguk körül az életet, lassan, a messzi múltba veszően kialakítva mindannak lehetőségét, amit láttunk, míg a xik tervezték meg, gondolták el, hogyan épüljenek össze ezek által hatalmas járataik, városaik. Az akrik pedig...

Tiki felnézett rá, Ticakaria, maga mellé vonta fejét, megvakargatni állkapcsa tövét, mikor róla szólt.

Ők, az egek rettentő vadjai képezték az erőt, akivel örökké harcoltak, de szerinte ez így volt rendjén. Ők belőlük éltek, velük lettek azzá, amik, de nélkülük, a harc nélkül ők sem léteztek volna.

– (A) A három tani, az ősi egyensúly. A nir az élet. A xi a gondolat. Az akri az erő. Ezek vagyunk mi.

* * *

Fuvallatot éreztem, sokáig csak egyre erősödött az egyik alagút felől, mígnem végre előtört a szerelvény, a különös mágnesvasúti kocs, mely egyetlen élő egész volt, növényi, kristályszerű, nem tudtam volna eldönteni. Felfelé nyílt széjjel több helyen, mint óriási virágok, ajtaján az akri is átfért, bár szárnyait csak némi ügyességgel tudta becsúsztatni a jármű belterébe. Óvatos volt, odafigyelt, megdöbbenett ettől a lénytől ezt látni.

Nem volt üres, ahogy Ticakario beszállt, xik és nirek kellett, hogy félrehúzódjának előle, mi követtük, rémülten tekintve körbe, el ne veszítsük, biztos elé, a feje mellé kerülünk, bármekkora képtelenségnek is tűnt, hogy ez a legbiztonságosabb hely számunkra.

Megnéztek. Lesunyt fülekkel hátráltak egyesek előlünk, nem mindannyian, de akik igen, megijesztettek. Éreztem, azok a fajták, akikkel ha a barlangban csak Tikireni kíséretében találkozánk, nem biztos, hogy élve elvonulhatnánk.

Ránk zárult a szerelvény, Ticakario teljes keresztmetszetében kitöltötte, átvillant tudatomon, pont akkorának tervezhették, hogy egy akri szükség esetén elférjen benne. Hangtalanul, lassan indult el, majd fordult, az egész mint valami kígyó, pikkelyszerű lapokon álltunk, csuklópontnak nyomát se láttam, érthetetlen, szürreálisnak tűnt, hogy ez így lehetséges. Elértük a terem végét, majdnem hanyatt vágódtam, ahogy váratlan hirtelenséggel gyorsulni kezdett, belezuhanva egyenest a koromfekete éjszakába!

Nem volt világítás, a fejlámpáink pedig mindketten rég eltettük, rémülten tapogattam magam körül, miközben egyensúlyérzésem azt ordította, egy csúszós hegyoldalról zúdulok lefelé, nekivágódtam valami puhának, megtartott, de éreztem, megmozdul, kétségbeesve próbáltam felismerni, míg végre ráeszméltem, csak az akri teste lehetett.

Fogást éreztem vállamon.

– (A) Nyugalom.

Tikireni volt, suttogott. Kezemet Mária kezébe vezette, éreztem őt is magam mellett, remegett.

– (A) Ticakario mellkasánál vagytok. Minden rendben.

Vigyázott ránk, miközben a különös szerelvény az ismeretlenbe száguldott velünk.

Háromszor álltunk még meg grandiózus állomásokon, alig szállt ki valaki, a másodiknál két újabb akri is felpréselte magát közénk.

Lehetetlennek tűnt ez egész. Egyik pillanatban üvöltöttem volna a félelemtől, rettegéstől, mikor tép szét valamelyik, a másik pillanatban nem akartam elhinni, az egész szürreális komédiát, ahogy ezek a borzalmas lények egymásnak hátat fordítva egy mágnesvasúti kocsiba hajtogatják maguk!

Zsúfoltság volt, metró, akár Budapesten valaha a Földön, csak itt egy akri hatalmas teste és egy xi közé szorultunk be reménytelenül, két nirrel közvetlen szomszédunkként, miközben az egyik újonnan beszállt akri feje Ticakarioé mellé kerülve mindössze alig pár méterre ingott tőlünk. Sötétség.

Ha bármelyik elsüti a lézerét, mind meghalunk.

Mind. Meghalunk.

Ez járt végig a fejemben, visszatért a küzdelem emléke, ahogy romba döntötték a hidas termet.

Mikor pattan el valamelyik?

De nem pattant el egyik sem.

A harmadik megállással szálltunk ki, tántorogva, szédülten, de élve, talán tiszta szerencse, hogy a másik két akri továbbutazott, így nem téveszthettük el talán az egyetlen, aki nem zabált volna fel, amint valami nyugodt sarokba behurcol minket. Már ha egyáltalán zavartatva érezte volna magát azzal, hogy néhány xi meg nir nézi.

Újra egy indákkal benőtt kristálytömbhöz keveredtünk, érezhetően sokan voltak, habár egy igazi emberi metróállomás csúcsidei tébolyához képest csupán alig lézengett valaki. Megnézegettek minket, ahogy az akri előtt tartunk, és akadt, aki nem tűnt ellenségesnek. Egy nir odajött hozzánk, megérintett bajuszcsápjával, miközben felnézett Ticakariora.

Tikireni befeküdt a kristálytömb egyik üregébe, az akri a korábbihoz hasonlóan becsúsztotta mellé bajuszcsápját, már értettem, valamiféle kommunikációs eszköz. Egy másik üregből arrább egy nir ugrott ki, elügetett az állomás felé. Hosszú percek teltek el, mire végeztek, Tikireni azonnal intett felénk.

– (A) A Tarkin-tóra megyünk. Kixatkin negyed, Garadtól párszáz kilométer, szükségük van egy akrira. Jeleztük magunkat, hogy ott leszünk...

Sietve vezetett minket, tovább, el az állomás felől, ránk nézett.

– (A) Ha ennek vége lesz... Ha élünk, ha lesz még otthon ez után, talán... Meglelhetjük Jákobot.

* * *

Újra elő kellett venni fejlámpánkat, kivilágítatlan alagútban meneteltünk, futólépésben elviharzott mellettünk egy xi, csak Ticakario mellett megtorpanva, hogy kikerülje, majd egy kisebb egész falka jött, megakadtak, meglepődve bámultak ránk, az akrira, az egyik xi hirtelen átölelte Tikirenit, majd egy nir is felágaskodott, átkarolta, pár lépést egymás súlya alatt tántorogva táncoltak, mielőtt szétváltak, eltűntek a sötétségben oly hirtelen, ahogy érkeztek.

– (A) Ismerted őket?

Tikireni már megindult, nekünk is lépni kellett vele, az akri hajtott minket, de fejét felénk fordítva válaszolt.

– (A) A rannaiak voltak, Tikikrajj és Akkatár! Sóstóvárosba mennek a reptér elfoglalásához csatlakozni!

Visszarémlett a régmúlt, az átkelés, mely már szinte elveszett a messzeség kódében,

ahogy átölelték egymást a forrásnál, amikor még Xitka is élt. Hát ők is elindultak, ott hagyták a kis falut a világ peremén.

Egy kisebb termet hagytunk el, ahonnét már világos folyosó vezetett tovább, enyhe lejtéssel, mígnem egyszerre csak egy újabb impozáns állomáscsarnokba jutottunk, a márványpályán éppen állt egy vonat, de Tikireni lassított.

– (A) Ez még nem arra megy, pihenhetünk, várunk.

Kisebb csapat egy akri kíséretében közeledett, kitértünk előlük, Ticakario is félrehúzódtott utat engedve, a másik felénk fordult, hátravetett fülű feje félelmetes közelségbe került, ahogy lépett, Ticakario fölénk hajolva szegezte neki orrát.

Nem volt időnk igazán megrettenni, a következő pillanatban már mögöttünk voltak, de utólag éreztem, máskor, más körülmények között nem éljük túl a találkozást.

Újabb hosszas, idegőrlő várakozás után érkezett csak egy következő kocsi, az, melyre Tiki szerint fel kellett szállnunk. Egy akri már utazott rajta, a végében, Ticakario vele szembe helyezkedve kezdte behajtogatni magát a számára szűk beltérbe, alig hagyva teret fejeik között, noha a jármű egész elejében még csak nem is ült vagy hevert annyi utas, ami ezt a választását feltétlen indokolta volna. Rémülten követtük, Tikireni oltalmazólag Ticakario mellkasánál vackolt el minket. Sötétség.

– Miért ide ültünk?

Suttogva, angolul kérdeztem, félve, hogy más megértené, a másik óriási lény feje csupán méterekre lehetett tőlünk.

– Akri akrival szennközt utazik, vagy egynásnak háttal, ha tövv, nint ketten vannak. Rengetegen úton vannak nost. Fegyelenn, türelenn, elviselik, nert tudják, niért vannak itt. Készülnek az utolsó harcra. Ticakario ide ült, hogy ha kell, násik akri veszállasson nögé, neki háttal.

Egy delíriumos, szürreális álomban éreztem magam látásomtól megfosztva, hogy aztán egy következő állomás forrataga villanjon csak újra elém. Elindultak... Minden elindult, bennük volt a feszültség, és mégis...

Nem történt incidens, nem tört ki verekedés, nem rombolták porrá az akrik a különös földalatti vasutat beszorítva kocsijaiba. Együtt meneteltek...

Ellenünk.

Egy álomba, felszabadítani hazájukat.

* * *

Szűk, a korábbiakhoz képest szinte jellegtelen megállóhelyen szálltunk ki néhány másik nír és xi társaságában, Ticakario akriként egyedül volt, egy magányos óriás közöttünk. Tikireni recsegve-csicsereregve állt szóba néhányukkal, majd egy kristálykiszögelléshez vonultunk, páran egymás után befeküdtek üregeibe, mások csupán várakoztak nyugodtan.

– (A) Hosszú menetelés lesz.

Ahogy végzett, hívott minket, lassan elindultunk, beszélt egy kissé a célunkról. Katonai bázis, járatokkal aláfürták már régen, több ponton tervezték ezeket berobbantani, hogy kitörjenek támadni, közülük két helyről akrival. Ezek egyike voltunk mi.

– (A) Nem tudom, mi lesz... Közeleg az idő.

Nem hagyott gondolkodni, kérdezni, belevetettük magunkat a sötétségbe, a menetelés lélekölő monotonitásába, az akri feje állandó ütemmel ingott mellettünk.

A sokadik órával már fel nem tudtam fogni, hogy bírja a neki szűk alagútban kúszást, mint vakond a föld alá számúzva, egy olyan lény, akinek repülnie kellett volna.

Akitől elvették a szárnyait.

Nem láttam rajta érzést, előre tekintett, üresen a feketeségbe.

– (A) Miért vagyunk egyedül?

Mária kérdezett, hosszú ütemes csizma- és karomkopogástól visszhangzó csendet megtörve. Tiki válaszolt.

– (A) Talán a fejlámpák miatt. Engem is zavar, Ticakariot is, de így esett, ti nem bírjátok a sötétet. Most sokan szeretnének csak némán elveszni a semmiben végtelen útjaikon. Elhinni, hogy örökké menetelhetnek egy álomba, mely eljő értük.

Szótlanul lépdeltünk tovább a végtelen úton.

* * *

Kevés elágazással találkoztunk, legtöbb csak keskeny embermagasságú tani járat volt, Ticakario miatt egyértelművé téve a választást. Ahol tényleg döntenünk kellett, ott Tikireni előre sietett kissé, körbetapintotta, bajuszcsapjaival megvizsgálta a helyet, majd mire odaértünk, már többnyire úton is volt.

Meg sem állhattunk pihenni. Mindketten keményen megedződünk már útjainkon, hiszen már az átkelést is kibírtuk, de úgy éreztük, leszakadnak lábaink.

Azt hittem, hallucinálok, mikor egy tompa zöld fényt véltem felfedezni magam előtt. Lassan úszott felénk, vagy tán mi közelítettük, már alig-alig érezve, hogy előre haladunk,

a földön látszott heverni, egy apró gömb, mely növekedett.

Egy kis terem bontakozott ki előttem, néhány nir és xi hevert benne, páran átkarolták egymást. Középen a zöld gömb mellett, annak tompa fényénél a porba szántott táblán két xi játszott területfoglalót.

Megnéztek minket, páran odajöttek Ticakariohoz, összedörgölték orruk, egy nir átölelte Tikirenit, másokkal recsegve-csicserelve váltott pár rövid szót, egy-egy csuklószerítő kézfogással, egymás válla fölött fej áthajtással üdvözölték egymást.

Intett nekünk, üljünk le.

– (A) ...és kapcsoljátok le azokat a fejlámpákat.

Úgy tettünk, csak a gömb tompa zöld derengése maradt, a távolabbi sarkokat, egy-egy félrevonult xit vagy nirt csupán sejthettük. A két xi visszatért a félbehagyott területfoglalójuk mellé.

– (A) Megérkeztünk?

– (A) Igen... Az utolsó falu, az utolsó falka, az utolsó forrás. Megpihenhettek, itt már most nem bánt senki.

Tikireni Ticakariohoz fordult, aki oldalára dőlve hevert el a terem egyik oldala mentén, átkarolta, simogatta, masszírozta nyakát, majd lassan befeküdt két szárnya közé, hagyva, hogy a hatalmas lény beborítsa. Az akri először odafordult hozzá, tán összeérintette vele orrát, majd szinte megfáradtan nyúlt el teljes hosszában.

Kimerülten rogytunk össze mi is a közelükben.

Valaki felrázott minket, kábán támogattuk fel egymást, miközben hatalmas robbanás rengette meg a termet, kavicsokat szórva ránk. Egy nirt éreztem elszaladni mellettem, egy xi ragadta meg karom.

– (A) Nem kell jönnötök, meghalhattok. Társaitok már elindultak. Visszatérünk.

Elrohant ő is. Magunkra maradtunk, egyedül, a zöld gömb tompa fényénél, arrább egy másik már csupán alig derengett eltaposott játéktábla és szétszórt sötét és világos területfoglaló kövek között.

Elkezdődött.

Mindenki elment, csak meredtem magam elé, egymásba gabalyodott emlékeim reménytelen kuszaságában, alig felfogva, mi történik. Valahonnan a messzeségből elfojtott csattanást hallottam, egy sor kopogást, tán fegyverek tüzét, majd elkezdett vijjogni egy sziréna.

Máriára néztem, ő vissza rám, láttam rajta ugyanazt az elveszettséget, mint magamon. Mitévők legyünk?

Újabb elnyomott csattanás tört át a sziréna zaján.

Megfogtuk egymás kezét. Lassan elindultunk. Kifelé.

Elvesztünk, teljesen elveszve éreztük magunk, se tanik, se emberek, két világ között a semmibe zuhanva, nem igazán tudtuk, mit csinálunk.

Erősödött a vijjogás, egy kanyarulat után már láttam tompa vörösséget a köveken fel-felvillanni, ahogy oda érkeztünk, egy pillanatra majdhogy kiszakította dobhártyánk a zaj a hosszú csend után, melyhez szoktunk.

Formátlan sziklatörmelék borította el végig a járatot, mely egy vörösen fel-felizzó pincébe látszott vezetni. Botladozva másztunk keresztül rajta, a kirobbantott kövek és faldarabok mélyen behatoltak az építmény belterébe ládákat szétzúzva.

Tompa fegyverropogást, újabb csattanásokat hallottunk, elvesztek valahol a messzeségben. Beléptünk egy kiszakított ajtón, hosszú, üres folyosó fogadott, lassan haladtunk, az egytől egyig feltépett ajtók mellett olvastuk a címeket.

„-233 / Raktár. -232 / Labor. -231 / Labor. -230 / Röntgen, radioaktivitásveszély. -229 / Rtg. operátor. -228 / Minták.”

Mi volt ez? Valami orvosi szárny? Behúztam Máriát a „Minták” feliratú szobába.

– Ne nézzünk kicsit körül?

Bólintott. A vijjogás kissé tompult, csak a folyosó villódzott vörösen. Felkapcsoltam a villanyt.

Az egyik fal mellett végig rekeszes polcok álltak, felcímkézve azonosítószámokkal és vonalkódokkal, egy rekeszt kihúzva megállapíthattam, az egész egy fagyasztóláda lehetett, vastag szigetelés mögött hidegben pihent néhány üvegben tompa sárgás színű folyadék.

A túloldalon egy csukott szekrény társaságában műszertorony állt, több vörös led ütemesen villogott rajta, mellette asztalon egy monitor sötétlett, egyetlen sorral a bal felső sarokban. „Memória CRC hiba.” Mária az ajtó melletti sarokban elhelyezett polcról egy köteg dossziét emelt le. A szekrény fogantyúi után nyúltam. Engedtek.

* * *

Riadt döbbenettel bámultam a kitáruló látványra. Egy xi feje és nyaka volt állványon rögzítve, elektródákra és csövekre kötve, a nyaktőnél metszették le testéről, egy pillanatra azt hittem, valami morbid preparátum, mikor váratlanul felpattantak szemhéjai, vörösbarna szemekbe bámultam, fülei lassan mozdultak.

Mária lépett mellém, dossziék csattantak a földön, a xi száját résnyire tátotta, de nem jöhetett ki rajta hang. A szemek szinte riadtan ugrottak hol Máriára, hol énám.

– Tomi!

Hátraléptem, a sokktól megremegtem, magammal húztam Máriát.

– Valamit...

– Mit?!

– Egy tanit, valakit...

Hirtelen megértettem.

– Mária. Maradj, megpróbálok találni valakit!

Kirohantam a szobából, észre sem vettem a sziréna megszűnését, feltűnt a csend, semmi, de semmi hangot nem hallottam. Végigfutottam a folyosón, megrettenve ütköztem bele egy halott ember testébe, feküdt a földön, a falakat szétfröccsent vér borította, égett hús bűze, hiányzott a feje, koponyadarabok szóródtak szanaszét. Megálltam, megtántorodtam, gyomrom felfordult, visszahátráltam.

Lépcsőház, a korlátok szanaszét görbültek, egy beton lépcsősor lezuhant, talán az akri próbált feljutni itt, mozgást vettem észre, nyurga, sötét alakot.

– Segítség!

Nem fogtam fel, mi történik, hogy esetleg háború van, hogy esetleg valaki löni fog rám. Rémműlten kiáltottam utána. Egy xi lendült át egy fentebbi korláton, félelmetesen, folyékonyan, pontosan elém érkezett, guggolásból lábra szökve tompította a két emeletnyi esést. Jobb kezében két sárga gömböt szorított, melyeket gyorsan becsúsztatott egyszerű, indákból szőtt kis oldaltáskájába.

– (A) Történt valami? Kinn megadták magukat.

– (A) Gyere, egy xi...

– (A) Itt?

– (A) Nem a mi falkánk!... Szent egek... Csinálj valamit!

Zavarodottan, kissé lemaradva követett, benézve ajtókon, talán attól tartott, becsaphatom. De minden csendes maradt. Belépett a szobába és a látványtól megremegett, egy pillanatra visszahőkölt, majd a szekrényhez lépett, az üvegen át társára nézett, aki visszanézett őrá.

Az egész egy vad képtelenségnek tűnt. Félretolt minket, elkezdte erővel szétbontani a szekrényt, míg hozzá nem fért a fejhez. Mária rémműlten ragadta meg karját.

– (A) Megölöd!

– (A) Nem. Nem egész. Nem hal meg. A társaimhoz viszem.

Nem értettük. Nem mertünk ellenkezni. Óvatosan lecsipkedte, leharapta az elektródákat a fejről, az becsukta szemét, elernyed, ahogy mellkasához ölelte, óvatosan tartva. Áttetsző nyirokvér csöpögött a nyakból, benedvesítve ölelő karjának tollait, elindult, nem rohant, hagyta, hogy sietve kövessük.

* * *

Újabb halott emberek, volt, akin sérülés se látszott, talán egy nőr szúrta meg valamivel, de borzalmasabb volt látni az akri fénytűz munkáját, két újabb szerencsétlent, akik fejének maradványai a folyosó teljes keresztmetszetét betérítették. Becsuktam szemem, émelyegtem, az égett hús bűzét nem tudtam kizárni, öklendezni akartam, megszoráztam lépteim.

Egy csarnokba értünk, kikerültünk egy felfordult targoncát, ami magával rántott egy teljes polcot minden rakományával, mögüle előtűnt egy akri farka, Ticakarioé.

Többen is körbevették. Elöl egy xi feküdt, átölelve egy nirt, a xinek teljesen összeroncsolódtak lábai, a bal térden alul hiányzott. Egy másik nir távolabb, szinte szoborra merevedve ült, ahogy végigtekintett a csarnokon. Ticakario feje mellett egy újabb xi guggolt társa fölé hajolva.

Odaértünk, letekintettem rájuk.

Kék szem.

Egyetlen riadt kék szem remegett, ahogy felnézett Ticakariora, a fej másik oldala, a bal váll, a kar szürkésfehér hús és fekete tollak masszájává roncsolódott. Az ép jobb kart fogva Tikireni kezét társa Ticakario állkapcsára helyezte.

Az akri fölé hajolt, hozzásimította orrához orrát ép oldalán, óvatosan, gyengéden, a xi, ki mellettük guggolt, vezette bajsztát, Tikireni szeme fölé érintette. Mária rémülten nyúlt feléjük, felfogva, amit látott.

Aztán váratlan hirtelenséggel Ticakario megmozdult, egyetlen pillanat, szájába vette a sérült fejet, leharapta, hogy azon mód egyben elnyelje.

Megtántorodtam.

Elfordultam és öklendeztem.

* * *

Elveszve, szédülten tántorogtam. Következő emlékem már egy hatalmas szabad tér volt, valahogy megtaláltuk egymást Máriával, nyári szürkület és káprázatos sarki fény terítette be az eget.

Hangárok között bolyongtunk egy katonai repülőtéren, vadászgépek sora állt a betonon, egy akri járta végig őket, csattanásokat hallottunk, ahogy lézerével belelőtt mindegyiknek a hajtóművébe.

Kisebb csoport ember futott el a közelben, érkezett egy csapatszállító, egyik hangárból hordágyon hoztak ki sérülteket vagy tán fertőzötteket, egy nirt láttunk elügetni. Egy zászlórúdon fehér ágylepedőt tépkedett a szél, valaki sarkaival kötözte fel csúcsára.

Egy csapatba botlottunk, meneteltek szabálytalan szétzilált alakzatban, keresztül estek rajtunk, valaki ránk ordított.

– Ti szerencsétlenek, nézzetek már körül! Megvakult társainkat vezetjük!

Igyekeztünk kikeveredni közülük, felsegítve, akik elestek, mígnem végre kikerültünk vonalukból. Felocsúdtam.

– Várjatok! Hová mentek?!

– A tábori klinikára!

Hagyták, hogy velük tartsunk, nem kérdezett senki semmit, nem tűnt fel senkinek ócska ruházatunk. A klinika épülete majdnem teljes sötétségbe borult, rengetegen ültek, feküdtek rendezetlen összevisszaságban körülötte, miközben csapatszállítók és kisbuszok újabb tömegeket hoztak. Senki sem nézett ránk, üres tekintetek révedtek a távolba, néhányan egymásba kapaszkodtak, valaki felállt, felborult, hanyatt lökve egy másik embert.

Az egyik jármű hirtelen fékezett, csattanás, riadtan ugrottak ki vezetői, hallottam a kiáltást.

– Szent Isten, már a sokadikat ütjük el!

– Vigye már ezeket a szerencsétleneket valaki innen! Nincs hely!

Riadtan menekültünk, egymásba kapaszkodva, át a tébolyult, világát vesztett sokaságon, el a klinikától, arra, merre bármi járművet láttunk, ami úgy véltük, kifelé tart, el innen, el erről a lidércnyomásos helyről a sarki fény kísértete alatt.

Kerítést értünk, nyitott kaput, őrházat, ahol már nem volt őr, senki sem kérdezte, merre, miért megyünk. Gyalogoltunk az út mentén, arra, merre az vitt. Egyszerre csak egy kisbusz lassított, megállt előttünk, kivágódott hátsó ajtaja.

– Tarkinvárosba lesz? Gyertek!

Felvettek. Vagy tízen zsúfolódtak össze a raktérben, üres tekinteteik, rendezetlen katonai ruházatuk, tartásuk elárulta, hogy ők is vakok.

– Mi történt veletek?

– Sárkány...

Előlről szólt valaki.

– A főkórházba viszem őket, ha tudnak ott bármit mondani... Ha van hely... ha ott van még áram. Még jó, hogy ez az átkozott szar elmegy manuálisban.

* * *

A kórháznál elváltunk tőlük, bolyongtunk, próbálva kitalálni, mit tehetnénk, szakadt ruháinkon és Mária régi iratain és kevés papírpénzén kívül az ég világon semmink nem volt, hátizsákjaink a barlangban maradtak, a saját pénztárcámat valamikor jó régen elvesztettem valahol. Sose gondoltam volna, hogy egyszer ilyen körülmények között lett

volna szükségem rá.

Nyári világos este volt ugyan, de feltűnt, hogy sehol semmi fény nem látszott, nem működött a közvilágítás, nem működtek a tömegközlekedés információs táblái, komor sötétségbe borultak az óriásplakátok, kirakatok, az épületek ablakai. Ugyan esti óra lehetett, de az utakon is feltűnően nem járt szinte semmi jármű. Amerre elhaladtunk, mindenhol minden be volt zárva.

Egy parkhoz értünk, szirénázva elrobogott mögöttünk egy tűzoltó, találtunk egy várostérképet, megkerestük rajta a vasútállomást, kissé leültünk pihenni. Hátravettem fejem, a lángoló égre tekintettem.

– Mihez kezdünk most?!

Tikirenire gondoltam, az egész káoszra, arra, hogy ő sem volt többé, meghalt, vége volt, vége mindennek. Nem voltak többé azok a szelíd kék szemek. Mária válaszolt, de csak jó negyed óra múlva, ő is ugyanezekre gondolhatott talán. Talán kicsit másképp.

– Garad... Valahol folytatni kell. Jákob, ha ott van még...

Percek teltek el, mire végül lezárta.

– ...de nélküle üres lesz nagyon.

Lassan világosodott, narancsszínre festették a hegyek mögül előbukkanó nap sugarai az épületek felső szintjeit. Elindultunk a vasútállomás felé.

A város továbbra is kihalt maradt, nem járt semmi, nem mozdult semmi, senkivel nem találkoztunk, míg odaértünk. A csarnok szellemjárta komor homályba burkolódzott mindenfajta világítás nélkül, a hatalmas érkezési és indulási időket jelző táblák élettelenül sötétlettek. Sehol egy óra, semmi, amiről akár csak az időt megtudhattuk volna.

Egy embert vettünk észre az utcán, utánarohantunk.

– Pardon, bocsánat! Meg tudná mondani, hány óra?

– Bocs, pontosan nem. Az enyém is tönkrement. De még tán van fél óra kilencig.

– Nem jár most a vasút?

– Hogy a fenébe járna, nem hallották a híreket? Még két napig nem jár. Hová akarnak utazni épp most, így?

– ...Garadra.

– Megyen talán busz, menjenek át a buszpályaudvarra.

Szerencsére könnyen megtaláltuk, ugyanúgy sötét volt, de lézengtek körülötte emberek,

néhányan csoportosultak megállóhelyek mellett, busz viszont egy sem állt épp benn. Megkerestük a Garad feliratú táblát, a menetrendet böngésztük, minden páratlan órában kellett volna járatnak indulnia reggel héttől. Valaki megjegyezte, hogy azt ugyan böngészhetjük, jön, ami jön, és hogy aznap még csak Kixatkinvárosba ment el egy busz.

Vártunk. Egy órát, talán kettőt, semmi nem történt, emberek jöttek, majd lemondva mentek, néha kisebb-nagyobb bőröndökkel.

Aztán végre csak megérkezett egy Garad iránytáblájú busz, Mária pénze elegendő volt jegyeinkre.

* * *

Déli forráságban érkeztünk, alig találtunk valahol vizet, itt is szinte minden bezárt, a villamos nem járt. A központ felé tartottunk a Kixatkin parton, végignéztem a hatalmas folyón, gondoltam, bezárult a kör, újra itt voltam, ott, ahol az egész évekkel ezelőtt elkezdődött, újra ott volt a Látó Kerék, ugyan nem forgott, de így is méltóságteljesen tükröződött a vízfelszínen.

Gondolkoztunk, mit tegyünk, keressük-e Jákobot lakásán, vagy egyáltalán mi lehetett most, mi történt pontosan szerte a bolygón, győztek vagy leverték-e a tani szabadságharcot, miért szűnt meg az áramszolgáltatás. Alig lézengett valaki a parton.

Letértünk, a városközpontban bolyongva aztán hamarosan tömegre lettünk figyelmesek az Alcorra Plázánál, ahol még láthatóan volt elektromosság. Közelebb érve az emberek alapzajt túlharsogó hangokra lettünk figyelmesek.

„... a nukleáris létesítményeket is megszállták. Mindeddig csupán egyéni vezetőket sikerült megszólaltatni, nem ismertek hivatalos feltételeik, de negyedszerte konszenzus látszik abban, hogy feltétel nélküli megadást követelnek. A kapituláció informálisan megtörténtnek tekinthető, Kixatkin negyed általános vereséget szenvedett...”

Az emberek tanácstalanul ténferegtek, meg-megállva, akadtak páran, akik mindez ellenére láthatóan bevásárlásukat végezték, rohantak, rengetegen a falak mellett, sarkokban leültek, párok átölelték egymást. A pláza hangszórói folyamatosan közvetítették a híreket.

„... a túlélők soraiban riasztóan magas a megvakultak száma, egyes becslések szerint a katonai állomány közel fele érintett lehet, beszámolók szerint az akri névvel illetett állati jellegű új biológiai fegyverük tehető felelőssé ezen tömeges esetekért. A kórházak negyedszerte csökkentett lehetőségeikhez képest minden erejüket megfeszítve dolgoznak a jelenség pontos feltárásán abban a reményben, hogy megoldást találhatnak e károsultak látásának visszaállítására...”

Végigjártuk az üzletsorokat, az élelmiszerbolt nyitva volt, de a polcokat feltűnően lerabolták, alig találtunk fél csomag szeletelt kenyeret, egy szójakonzervet úgy, hogy észrevettük a polc alá nagyrészt becsúsztatva, ahová tán egy óvatlan vásárló rúgta be. Valakit hallottuk kérdezni, „Mi az a nir?“, társa válaszolt rá, hogy az idegenek egyik faja, amelyik megszállta a bolygót.

„... a kormány bejelentette határozatképtelenségét, több politikus minden párt soraiból elérhetetlenné vált, feltételezhető, hogy tani terrorcselekmények áldozataivá váltak...”

Kimentünk az utcára, egy padon fiatal lány borult sírva barátja karjába, aki próbálta nyugtatni sikertelenül, azt ismételte egyre, „mind meghalunk”.

* * *

Jákob lakására mentünk, hosszú gyaloglással, nem próbáltunk bármi közlekedési eszközt bevarni, nem tűnt úgy, mintha járnának. Utoljára egy apró bérelt panelgarzonban lakott, a kapucsengőn a tulajdonos neve állt, de nem is működött, az ajtózárat nyitott állapotban kipöckölték. Felmentünk a negyedikre, kopogtunk.

– Ki az?

Idegen hang volt.

– Jó napot, bocsánat, Kriztor Jákobot keressük.

– Nem lakik itt.

– Meg tudná mondani, mióta?

– Nem ismerem. Viszlát.

Most mi lesz. Gondolkodtunk, Máriának eszébe jutott a tulaj, ott volt a név a kapucsengőn, csak telefonálni kellett volna neki valahogy, hátha meg tudná mondani, ha elköltözött. Valahogy. Nem volt telefonunk, sem bármi, amivel az internetet elérhettük volna, hogy megnézzünk egy telefonkönyvet.

Elindultunk vissza a belvárosba, útközben leltünk egy kinyitott kisboltot, amit még nem raboltak le, talán még nem tudták a környéken híreket. A pénztáros viszont ahogy fizettünk, megszólított minket, tán az átlagból kirívó szakadt öltözkünk miatt.

– Tényleg megszálltak minket az idegenek?

– Honnan veszi?

– Jött egy csóka, aki a fél konzervpultot kipakolta, megkérdeztem tőle, mire kell neki az mind, és ezt bizonygatta, hogy elfoglalták az atomerőműveket, nem lesz visszakapcsolva

az áram, meg hogy felrobbantják, nem tudom én már, de nagyon mondta neki, meg hogy fel kell készülni az apokalipszisre.

– Hülyeség.

Igazán az egészemet magam se akartam elhinni, így, ahogy a pultnál hallottam meg, mint pletykát, olyan abszurdnak hatott, hogy nem tudtam rá mást ott akkor mondani, sietve fordultunk ki az ajtón.

Legközelebb, ahogy haladtunk, tömegre lettem figyelmes egy üzlet előtt. Fenn, frissen, ragasztószalagból formált betűkből összerakott tábla hirdetett, „Van áram! Vannak gépek! Van internet!”, egy számítástechnikai szakbolt cégére fölött. Megpróbáltunk bejutni, de reménytelennek tűnt, kérdeztünk, de igazán újat senki sem tudott mondani, egy pletyka terjedt, mely szerint az idegenek a megszállt pontokat elkezdtek felrobbantani, és hogy betörték Újoroszra.

Kezdttem egyre inkább elveszve érezni magam.

Hová menjünk? Mit csináljunk? Minek? Mi történik a világban?

Kikeveredtünk a Kixatkin partra, leültünk, néztük a folyót, ahogy a víz lassan hömpölygött, örökké, nem törődve a felfordulással, azzal, ahogy a város körülötte lassan belezuhan egy néma örületbe. Kimerültünk, reménytelenül elfáradtunk, elnyomott minket az álom.

* * *

Átaludtuk a nyári világos éjszakát, lassan ébredtünk, tompán és üresen, újra csak a folyóra tekintettünk, néma méltóságteljes hömpölygésére, majd, megállapodva az Alcorra Pláza felé vettük utunk.

Egyszerre csak Mária szólt hozzám.

– Tomi! Jár a villamos!

Észre sem vettem, már elhaladt előttem a főúton, csak ekkor eszméltem rá, és arra, hogy ez azt jelentette, valami visszatért a város régi rendjéből. Egy autót se láttunk, de megálltunk a gyalogátkelőnél, mert tilosat mutatott a lámpa. Működött.

Reggel lehetett, a plázában emberek lézengtek, nem túl sokan, de nem is tűnt kihaltnak, a hangszórókból a szokásos töltelékszene áradt.

Mi történt?

Céltalanul ténferegünk, bolyongunk, már-már arra gondoltam, leszólítok valakit, mondjon már valamit, híreket, akármit, mikor megszakadt a zene.

„A tani társadalom üdvözli az emberi társadalmat. Három faj vagyunk, e bolygó, az Ailneyi őslakosai, a nir a gepárd, a xi a farkas, és az akri a sárkány. Korábbi vezetések hibái ellenére szeretnénk békével fordulni hozzátok, egy olyan jövőért, melyben mindenki megtalálhatja otthonát. Kérünk benneteket, értsetek meg minket, legyetek türelemmel hozzánk, ahogy mi is igyekszünk így tenni felétek. Városaitokban igyekezzetek odafigyelni egymásra, a kitörés és korábbi konfliktusunk utóhatásainak mielőbbi rendezése érdekében. Erőműveitek dolgozói munkálkodnak azok energiatermelésének helyreállításán, bízunk benne, hogy pár napon belül megszűnhetnek a korlátozások, addig is legyetek türelemmel, gondolatok arra, hogy ott is társaitok dolgoznak. Ha szeretnétek találkozni velünk, főtereiteken igyekeznek társadalmunk tagjai jelen lenni, kapcsolatba lépni veletek, hogy láthassátok, hogy nézünk ki, kérünk, legyetek türelemmel velük. A tani társadalom üdvözli az emberi társadalmat.”

Újra felhangosodott a plázazene, szótlanul néztünk egy darabon egymásra.

Tényleg sikerülhetett?

Tikireni álma... Tényleg lehetett béke?

Átöleltük egymást. Sírtunk egymás vállára borulva.

Lassan szedtük össze magunk, szédelegtünk kifelé az Alcorrából, mielőtt kiléptünk volna az utcára, még hallottuk, amint újra elindul a szöveg, „A tani társadalom üdvözlí az emberi társadalmat...”. A főtér felé tartottunk.

Érezhetően sűrűsödtek az emberek, a téren hatalmas tömeg tolongott, hátul egy óriásképernyő állványokra rögzítésén dolgoztak éppen, nem láttunk semmit, igyekeztünk közelebb kerülni, óvatosan törtünk utat magunknak, egy kézben magasra tartott fényképezőgép tűnt fel, lencséjének iránya útba igazított.

Egy kisfiú feje bukkant hirtelen fel a tömegből, egy xi vállain ült, aki így felegyenesedve maga is könnyen elláthatott minden ember fölött, sokan felkiáltottak, nyúltak felé, ahogy közelebb sodródtunk, láttam, mindenki próbálja legalább egy kicsit megérinteni, érezni, elhinni, hogy ott van. Leguggolt, kisvártatva egy újabb gyerekkel a nyakában állt fel, óvatosan, lassan lépegetett, több gyerek is forgolódhatott talán nyurga lábai körül, tán csak annyit értve az egészből, itt egy csodálatos lény, aki magasabb, mint bárki más, egy óriás, akinek hátán egy pillanatra ők is embertömegek tengerére szállhatnak, két hatalmas fülébe kapaszkodva, ránevetve az őket csodáló világra.

A rannaiakat juttatta eszembe egy pillanatra, az első találkozást, ahogy a domboldalról szétszóródva aláereszkedtek, míg az egyik xi nyakában éppen így utazott egy mosolygó gyerek. Vajon hol lehettek most?

Ahogy a tömegben sodródtunk, egy nirt is észrevettünk, ülve, kihúзва magát az emberek vállai között éppen elnézhetett, valamivel ritkásabban ostromolták őt, mint a xit, aki hozzánk közelebbi alkatával, mozgásával érhetően sokkal inkább magára vonta a figyelmet. Na meg persze a nir vállaira ülve amúgy sem lehetett volna végigtekinteni a sokaságon.

Lassanként kiszakadtunk a forgatagból, nem nekünk szólt, valahol tán szerettem volna egy tani mellé leülni éppen, már hiányoztak, ráeszméltem, hogy hiányoznak, megszoktam őket, jelenlétüket, szokásaikat az évek alatt, de az itt nem történhetett meg. Ez most azoké volt, akik mindeddig legfeljebb egy-egy képet ha láttak róluk, az információs oldal kommentárjaival kezelhetetlen vadságukról. Mennyire messze is volt már az! És milyen lehetett a sokk, most egyszerre, egyetlen röpke pillanat alatt!

Felfordulás, talán valamiféle katarzis.

Valaminek vége volt.

Valami új elkezdődött.

Az óriásképernyő felvillant, majd megjelent rajta a kép, felülről őket mutatta, ahogy egy kis multikopterről elkezdtek közvetíteni az eseményeket, kinyúló karok gyűrűjében a xi, akinek vállán egy mosolygó lányka utazott, kis kezeivel füleit megragadva.

* * *

Alig volt élelmünk, nem voltak ruháink, Mária tárcájában már csak némi fém pénz csörgött, tanácstalanul kerestük, mit tehetnénk, hová fordulhatnánk segítségért, végül a kormányhivatal mellett döntöttünk, hátha valaki tudna ott bármit mondani, ajánlani, átmeneti szükségszállást, akármit.

Arrafelé haladva laza embercsoportra lettünk figyelmesek, egy bezárt bankfiók előtt táboroztak, többen a földön ültek, Máriának hirtelen eszébe jutott lejárt bankkártyája, hogy bankszámláján, ha hozzáférhetett volna, még lehetett pénz. Megkérdeztük az egyik várakozót, mikor nyitnak, nem tudott rá válaszolni, de elfogyott a pénzük, még mindig nem fogadtak el sehol kártyát, nem működtek az automata.

A hivatal nyitva volt, bejárata mellett, szokatlanul az üvegre egy halom friss hirdetményt ragasztottak ki, ezeket gyorsan átböngésztük.

„Járművezető felvétel! Feltételek: manuális üzemmód, jó helyismeret, magabiztos GPS nélküli navigáció. Nehézgépjármű vezetői tapasztalat előny, érvényes D kategóriás jogosítvány nem feltétel! Működő telefonját, táblagépét márkától és modelltől függetlenül 3000 dollár helyben kifizetett készpénz ellenében átvesszük a következő helyszíneken: Önkormányzati hivatal, Albert kórház, Városi tűzoltóság, Főkapitányság. Személyenként 1000 dollár egyszeri gyorssegély átvehető, kérjük hozza magával személyi igazolványát. A segély összege az éves személyi jövedelemadóval lesz később levonva az igénylőktől. Ingyenesen használható telefonpontok kerülnek létesítésre a következő helyszíneken...”

Benn már kisebb tömeg alakult ki, minden széket elfoglaltak, leültek az oszlopok köré, csoportokban álltak, néhányan halkán beszélgettek, egy biztonsági őr felügyelt a sorszámhúzó mellett, mely működött. Mária a gyorssegély feliratú gombra bökött.

Lassan dolgozott az ügyintézés mindössze három ablakon keresztül, jutott idő körülnézni, elolvasni a hirdetményeket, akaratlanul is elhallani szófoszlányokat.

Elsőként egy csoportosulás vonta magára figyelmünk, hamar feltűnt, hogy a tanikról kifüggesztett ismertetőket olvasnak, egyetlen nagy fénykép volt kiragasztva, egy xi karolta át rajta egy fölé hajoló akri fejét, előttük hat férfi ült sorban katonai öltözékben, mosolyogva, míg ő előttük egy nir feküdt, a kép háttérében hangárok sejlettek. „Vége a háborúnak!”. Mellette a tani kiáltvány szövege, „A tani társadalom üdvözlí az emberi

társadalmat...” , újabb hírek társaságában.

„Vége a háborúnak. Mint minden háborúban, sajnos itt is rengeteg az áldozat, sokan nem térhetnek haza, sokan tán örökké hordozni fogják a harc szörnyűséges nyomait. Mint minden háborúban, itt is voltak túlkapások, elszabadultak indulatok, sok ártatlan ember lelte halálát, sokan csupán munkájukat végezve, melyre felesküdték. Küzdöttek, nem tudták, mi ellen és miért, úgy vélték, egy jó célért. Emlékezzünk közösen rájuk, arra, amit tettek, hogy értünk harcoltak. A túlélők most leszerelnek, sokan céltalan elveszve bolyonganak, nem tudva, mit hoz a holnap, az új világrend. Segítsünk nekik megtalálni új helyüket, mindenkire szükség van a károk rendezésében, az újjáépítésben, a sebek begyógyításában. Segítsünk egymáson, forduljunk békével és türelemmel egymás felé. Tegyük együtt azért, hogy mindenki hazatérhessen, mindenki megtalálhassa, ahová tartozik.”

Tikireni...

Sírtunk. Ő volt, mintha ő lett volna, elveszve valahol, tán feloldódva a tani társadalomban, egy lélekben, mintha ő sugallta volna. Törölgettük egymás szemét, tán csak egy óra múlva tértünk vissza a hivatalba, ahol azóta megnőtt a zsúfoltság, de még mindig nem kerültünk sorra.

„Iktatókat felveszünk. Feltételek: alapvető számítástechnikai ismeretek, szövegszerkesztő, táblázatkezelő. A kitörés utáni körülményekre tekintettel kérünk minden személygépjármű tulajdonost, hogy járműveiket, még ha azok látszólag üzemképesek is maradtak, manuális módban se használják. A tömegközlekedés helyreállítása folyamatban van, csak megbízható járművek hagyják el a garázst, használatuk biztonságos, az utazás további rendelkezésig díjtalan. Utazáskárosultak átmeneti szálláshelyeket igényelhetnek az egyetemi kollégiumokban lakcím igazolás ellenében...”

Végre az ügyintézőhöz jutottunk, ahol elképedésünkre kiderült, hogy még Mária sem tudja felvenni a gyorssegélyt.

– Pardon, nem adhatom ki csak igazolványra. Nem találja önt a rendszer.

– De... Nem lehetne valamit tenni?

– Tudnának esetleg várni holnapig? Szétesett az adatbázis, még mindig dolgoznak rajta.

– Elfogyott minden pénzünk.

Valaki hátul jött épp vissza egy másik ablakhoz egy irattárcával.

– Diána! Keresse már meg az ügyfél adatlapját az irattárban, hozzácsolja a nyomtatványt, majd az iktatók intézik!

– Rendben, ez egy kis idő lesz.

Kiment, a pultnak támaszkodva vártunk hosszú percek, negyed órát, mire visszatért egy vékony iratcsomóval, kiterítette, böngészte, aztán hirtelen megakadt.

– Ön eltűnt... Itt az áll, hogy garadi lakcímén a lakás tulajdonosának vallomása alapján már kilencszázhetvenhat februárja óta nem tartózkodott, nem fizetett lakbért, így érvénytelenítésre került, van a nevén egy újorosi ingatlan, melybe utoljára kilencszázhetvenöt októberében betörték, később önt ezen a címen sem találták meg, a hatóság adóbevallások elmaradása miatt kereste önt, idén januárban nyilvánították eltűntnek. Most mit csináljak önnel?

Mária rövid gondolkodás után kezdte válaszát.

– Csendföldről tértünk vissza...

* * *

Nem költött mesét, de nem is tárta ki az igazságot. Annyit mondott el, közölt az ügyintézővel, hogy kilencszázhetvenöt karácsonyhatén kimenekültünk, majd amikor a taniktól megtudtuk a háború végeredményét, általános amnesztia reményében visszatértünk. Meglepetten vette fel az adatokat, azt is, hogy én állításom szerint ki vagyok, hogy elvesztettem minden azonosító okmányomat.

Végül annyit tudott csak javasolni, adjuk fel magunkat a főkapitányságon, ott legalább enni és inni lehet, kapunk.

Jobb híján oda mentünk elveszettségünkben.

– Maguknak elvette a nap az eszét?

– Onnan jövünk! Itt van, nézze meg.

Mária odaadta a lemásolt anyagokat, az ügyintéző szemöldökét vonogatva átfutotta őket, látszott rajta a meglepettség. Hívott egy rendőrt, akinek kiadta, vegye fel adatainkat, majd kísérjen minket a délvidéki bevándorlók ügyosztályára. Bolyongtunk egy kissé az épületben, fényképeket készítettek, ujjlenyomatot vettek, felvették, amit állítottunk magunkról, majd végül az ügyosztályra is eljutottunk, rövid várakozás után egy kisebb irodába tereltek be minket kihallgatásra.

Újra elmondtuk a rövid történetet, hogy kimenekültünk, majd az amnesztia reményében visszatértünk, kihallgatónk megkérdezte kimenekülésünk okát. Bevallottuk, hogy a Határhegyekben hajtányoztunk sokat illegálisan, elpusztult városokat felkeresve.

– Pontosan hol van ez a hely? Mutassa már meg.

Egy nagy papírtérképet terítettek elénk, az egész negyed rajta volt, települések, utak, vasutak, kerestük a területet, Ticakinváros hozzávetőleges helyét. Nem volt rajta, az utolsó jelölt utak korábbi végét értek. Mária megtalálta, mutatta végig, Garadtól merre tartottak Jákobbal, ujjá egy kis falunál leszaladt az útról, üres pusztaságon csúszott végig, míg megállt egy időszakos folyó jelénél, mely mellett nem állt név.

– Ez a Ticakin, itt lehet Ticakinváros, ahonnét útjainkra indultunk.

A térkép széle volt, Mária mutatta, hogy a sínek merre tartottak, nyomatékossítással ujját elhúzva messze a térképtől, megállítva az asztal szélén.

– Talán valahol itt lehetett Vashegy, amit sokszor érintettünk.

Meglepetten néztek ránk.

– Ha nem hiszik, nézzék meg maguk, elvezetjük Önöket.

* * *

– Ha ez egy átverés, személyesen intézkedem róla, hogy jó hosszú időre bevarrják magukat a kőterba.

Rendőrautón robogtunk végig a város üres útjain, ki az országútra, ahol csupán egy-egy kamion porolt el időnként mellettünk. Hátról ültünk, mint foglyok, ráccsal elválasztva, elöl egyik kihallgatónk egy másik rendőr társaságában tartott velünk, az bosszankodott, érthetően, hiszen vagy két napot igénybe vett a meggyőződés.

– Nagyon ajánlom, hogy legyen ott valami. Tele az egész átkozott fogda, világvége, úristen, belövöm magam utoljára, a másik kirámolja a zöldségeket, a harmadik meg szétbarmol egy bankautomatát a nyílt utcán, hogy ő majd szétszítja a pénzt. Tudják mit? Bánja a franc. Vezetek, csend van, nyugi van, másfél nap, talán addig visszaáll végre a rend... Zseniális!

Váltottunk pár szót, bemutatkoztak, Janet volt kihallgatónk, Andrej, akit beosztottak mellé az esetünk vizsgálatára. Nem álltunk meg, száguldottunk ki a semmibe, a pusztaságba, meglepte őket az út létezése, melyet a térkép már nem jelölt, hibás, itt-ott ellepte a homok, de ott volt, egészen jól járhatóan, az autónknak pedig szerencsére működött a légkondicionálása, másképp igencsak megfőttünk volna.

A nyári hosszú nappalok közötti rövid késő alkonyatban érkeztünk meg a romvárosba, csillagos ég borult fölénk, lassan gurultunk végig útjain üres csontvázakként álló épületei között, Mária magyarázta az utat az állomás felé.

Ugyanolyannak találtuk, mint régen, az egyik vágányon kintebb ugyanúgy málladoztak bánatosan az elhagyott tartálykocsik, gondosan letakarva, elpakolva megkerült Jákob

hajtánya is a megszokott helyén. Őreink ámulva néztek körül, majd a kezdeti meglepetésből magukhoz térve fényképezőgéppükkel elkezdtek rögzíteni az evidenciákat.

Janet aztán elszaladt, hátrébb, a géppel a sínek között lépegetve igyekezett befogni a romos állomásépületet, majd a tartálykocsik sorát. Aztán kérte, toljuk ki a hajtányt, szereljük fel tényleg vasútra.

– Oda, ne, ott jó lesz! Dőlj neki, karoljátok át egymást! Mosoly!

Lefotóztott minket vele, majd kitolatta velünk az állomásépület elé, komponált, helyet keresett, leguggolt, újabb fotó, egy-egy vakuval, aztán anélkül. Bánta, hogy nem tudjuk beindítani, nem volt kannában benzinük, kipróbálta volna.

Az autóban töltött rövid, pár órás pihenő után indultunk vissza, beszélgettünk a pályáról, amerre vezetett, a romvárosokról, gondosan elkerültük a kényesebb témák érintését, a felborult hajtányt, az átkeléssel kapcsolatos részleteket, a tanik jelenlétét, de ezek nélkül is akár az egész útra elég újdonsággal szolgálhattunk volna számukra. Mária kitért a feltételezett okokra, a kiszáradásra, amiért talán elmenekültek innen az emberek, régi fotókra, melyek még életről tanúskodtak. De nem társalogtuk végig az utat, kellettek a pihenők, Janet és Andrej váltották egymást a kormány mögött.

A kapitányságon újabb adatfelvételek következtek, lejegyezték, amit elmondtunk a vidékről, a hajtányozásokról, feltételezéseket, míg végül egy titoktartási nyilatkozatot kértek, hogy írjunk alá, mely szerint az eset kivizsgálásának befejezéséig nem beszélünk ezekről.

– Miért van erre szükség?

– Sok minden változik most, az embereknek idő kell, egyelőre a városban álljon helyre a rend. Jobb, ha nem indul el valami újabb pletyka, amitől esetleg pánik alakulna ki. Ennek is eljön az ideje, nem lesz semmi baj.

Aláírtuk. Kaptunk iratokat, igazolásokat, jogosultságot elhelyezkedési segélyre, pár címet, ahol olcsón szállást kaphattunk, bár hozzátették, az előző rendszerben. Janet felajánlotta, töltsük az éjszakát a kapitányságon, amit elfogadtunk, a fogdaőrrel összebeszélve elrendezték, hogy egy csendes irodaszobában alhassunk, hivatalosan a fogdába zárva minket.

Másnap reggel újra kinn voltunk, nyitásra a kormányhivatalhoz érkeztünk.

* * *

Nem túlságosan sokan táboroztak előtte, hogy elsőként sorra kerüljenek, de elegenden arra, hogy jusson bőven időnk körülnézni, a kiragasztott felhívásokat, híreket olvasni.

A tanik táblája továbbra is kinn volt, csupán egyvalaki állt mellette, újra megnéztük a három fajt ábrázoló csoportképet a mosolygó katonákkal, elolvastuk a kiáltványokat, emlékeztünk kissé csendben, mielőtt a továbbiak után néztünk volna. Néhány maradt, iktatókat továbbra is felvettek, az ingyenes telefonpontok listája továbbra is kinn volt, néhány változott.

„Banknyitás! Felhívjuk a bankszámlatulajdonosok figyelmét, hogy minden bankfiók kinyitott, készpénzfelvétel 10000 dolláros keretig végrehajtható a számla utolsó jegyzett összegétől függetlenül. Az elektronikus tranzakciók továbbra is szünetelnek, a bankkártyákat továbbra sem fogadják el, a bankjegykiadó automaták nem üzemelnek további rendelkezésig. Felhívjuk figyelmüket, hogy ne használják bankkártyáikat az esetleges adatlopások elkerülése végett!”

„Minden járművezető figyelmét felhívjuk, hogy a vasúti forgalom nem szünetel, kérjük fokozott figyelemmel közelítsék meg az útátjárókat! Tehervonatok közlekednek, a biztosítóberendezések hibái miatt több útátjáró egyáltalán nem, vagy hibásan üzemel, a súlyos hibák elhárításán folyamatosan dolgoznak!”

Sorra kerültünk, kiállítottak számomra egy ideiglenes személyi igazolványt, az elhelyezkedési segélyből azonban egy dollárt nem tudtak kifizetni, mert ügyvitel szerint bankszámlára kellett volna utalni.

Néztünk egymásra Máriával. Hurrá.

Újra kinn voltunk az utcán, irány a bank, ahol Máriának még talán létezhetett a bankszámlája. Hatalmas tömeg, órákig vártunk, mire sorra kerültünk.

– Miben segíthetek?

Mária odaadta személyi igazolványát, magánál tartva a lejárt bankkártyáját.

– Meg lehetne nézni a bankszámlámat, mennyi pénz van rajta?

– Nem működik a rendszer, nem tudom megnézni. Pénzt szeretne felvenni?

– Igen, de...

– Adja azt a kártyát.

Odaadta.

– Ez lejárt.

– Igen, lejárt, meg szeretném újíttatni.

– Nem kapta meg az új kártyát levélben?

– Nem.

- Lejárt kártyára viszont nem adhatunk ki pénzt.
- De nem lehetne új kártyát kiállítani?
- Nem működik a rendszer.
- Új bankszámlát nyitni?
- Nem működik a rendszer, csak pénzt tudunk kiadni, a rendkívüli rendelet szerint, egy személyre és egy a bankunkhoz tartozó érvényes kártyára legfeljebb tízezer dollárt, mely a rendszer helyreállítása után a számla összegéből lesz levonva. Sajnálom, nem tudok segíteni.

Visszapattantunk a kormányhivatalhoz, előtte önkéntesek a melege tekintettel ingyen fél literes ásványvizet osztogattak, megköszöntük, elvettünk egyet-egyet magunknak. Végignéztünk a sorszámkiadón, gondolkodtunk, „Okmányok megújítása, pótlása”. Hátha tudnak valamit segíteni. Újabb egy óra.

- Bankkártya? Miért nem a bankba megy vele?
- Nem működik a rendszerük, nem tudnak vele mit csinálni. Igazából egy bankszámlára és egy bankkártyára lenne szükségünk, hogy pénzhez juthassunk.
- Szórakozzanak a nagyanyjukkal.
- Hogy?
- Ne nézzenek már hülyének, hogy majd így a rendkívüli pénzfelvételt kihasználnák.
- Bocsánat, rosszul érti, lenne fedezet a számlára, itt vannak az iratok, az elhelyezkedési segély. Csak nem tudunk belőle felvenni számla nélkül.
- Nem tudok segíteni. Próbálkozzanak egy másik banknál.

Újra kiszédültünk az utcára, felfoghatatlannak tetszett, itt voltunk alig kétszáz dollárral a zsebünkben, Jákobot nem találtuk, magunkra maradva a bürokrácia fojtogató óriáskígyójával hadakozhattunk, hogy egyáltalán annyi pénzhez jussunk, amiből addig megvagyunk, míg az első adandó munkalehetőséget megragadva valami fizetéshez jutnánk.

Jártuk az utcákat, amint észrevettünk egy újabb, másik bankhoz tartozó fiókot, megpróbáltuk. Újabb órák. „Nem működik a rendszer, sajnálom, nem tudok segíteni.” Újabb utcák, újabb bankfiók.

Itt a korábbiakhoz képest szokatlanul kevesen voltak, talán negyed óra múlva ki is derült, miért: ez a bank működött. Viszont itt meg volt számlanyitási díj, amit nem tudtunk miből befizetni. Ott volt a letelepedési segélyre jogosultságról az igazolás a zsebünkben,

amit egy bankszámlára utalva felvehettünk volna, viszont a bankszámlát nem tudtuk megnyitni, mert nem volt ezer dollárunk rá.

* * *

Újra az utcán voltunk, mit tegyünk? Menjünk vissza a kapitányságra? Kéregessünk? Netán ki a főtérre, ha még mindig ott van, talán tudhat nekünk az a xi valahogy segíteni?

Adjuk fel, térjünk vissza Csendföldre? Egy pillanatra így éreztem, de Máriával megvitattuk, visszaemlékezve, hogy a rannaiakkal is találkoztunk. Ki tudja, az ottani rendszerrel is mi történt, megtalálnánk-e még bárkit azok közül, akiket ott ismertünk.

Az egyetem.

Hirtelen eszünkbe jutott, az egyetemváros, a villamos végállomásán, ahol dolgoztunk, habár elég függetlenként, Jákobnak lett volna a legerősebb ismertségi köre, de talán reménykedhettünk. Szerencsére a tömegközlekedés még mindig ingyenes volt, bár ritkán járt.

Odaérve rosszat sejtető csend fogadott, egyetlen embert sem láttunk a tanulmányi épületek közötti parkokban, aztán rádöbrentünk, nyári szünet van. Azért, utolsó reményként elyalogoltunk az informatikai központhoz.

Nyitva volt, egyenesen a portához mentünk, az ott szolgáló portás kopott szakadt ruháinkban igencsak megnézett, de ismertük. Ráköszöntünk, mire végre felismert mindkettőnket, hogy igen, ide jártunk dolgozni a laborokba, meg mi történt velünk. Minden mindegy alapon elmondtuk röviden, hogy kimenekültünk Csendföldre, majd a tani fordulattal most visszatértünk, és igencsak keressük a helyünket.

– Az ég küldte vissza magukat! Hatalmas a felfordulás itt, elkélne a szakértelmük!

– Hogy? Mi történik?

– Az egész egyetemi gépparkot agyonvágta a kitörés! Gondolják el, kisült a tanulmányi rendszer szervere, alig találtak pár hallgatót, akik nyári munkában vállalták a papíralapú nyilvántartásokból az új szerver adatbázisának feltöltését, azt is más gépekből szedték csak össze, az oktatók szabadságukról jönnek vissza az egyetemi hálózatot életre lehelni, sok laborban és műhelyben még fel sem mérték a műszerek állapotát, az optoelektronikai labor kiégett, meg tudja ég, mi van még! Lehet, elmarad az évkezdés, egyszerűen nincs felszerelés!

– Szent egek! Lehet munkát kapni?!

– Biztosan! Felszóllok az ügyvezetőnek, aligha utasítja vissza maguk!

Nem ment azért annyira egyszerűen, nem ismert minket személyesen, öltözőnk nem segítette megítélésünk, de ahogy elsoroltunk pár ismertséget, kikkel mit csináltunk, milyen projektekben vettünk részt, elhitte, hogy ide tartoztunk. Végül még javasolta is a kollégiumot, ahol az utazáskárosultakat amúgy is elszállásolták.

Nem mertük felemlíteni neki égető pénzügyi problémánkat, de a portás végül kisegített egy ezres kölcsönrel, azzal, hogy ha tudjuk, hozzuk meg mielőbb.

Végre elkezdhattuk felgöngyölíteni a bürokráciai óriáskígyót.

Elsőként irány a bank, megnyitottuk a bankszámlát, viszont ott a rendkívüli rendelet és a letelepedési segélyről szóló igazolás ellenére se voltak hajlandóak kiadni a pénzt. Egy ezressel szegényebben, de egy bankszámlaszámmal gazdagabban jöttünk ki.

A kormányhivatalban aztán egy pillanatra úgy látszott, fennakadunk. Odaadtuk a bankszámlaszámot, mire az ügyintéző némi kínlódás után ráeszmélt, nem lehet utalásokat végrehajtani, mert általánosan felfüggesztették a banki tranzakciókat a rendszerek szétesése miatt. El akart küldeni minket, de nem hagytuk, míg végül valahogy összehozott egy igazolást arról, hogy a segély a megadott bankszámlára át lesz utalva.

Ezzel aztán újra a bankba mentünk, újra kivártuk sorunk, csak hogy közöljék, ők ezzel az igazolással sem tudnak mit kezdeni, a bankszámla üres, nem tudnak rá kiadni pénzt. Biztos ami biztos, igazolást kértünk róla, hogy az igazolást nem tudják elfogadni, mielőtt otthagytuk őket.

– Komédia! Komolyan már, egy komédia ez az egész, filmre kéne venni!

– Tomi. Mivel?

Egymásra borulva röhögünk az egész lehetetlenségén, ahogy újra a kormányhivatal felé vettük utunk.

Újabb egy óra múlva már felváltva veszekedtünk a kormányhivatali ügyintézővel, hogy ugyan csináljon már valamit ezzel az egésszel. Lehívta valami felettesét. Végiglapozta az iratainkat, megnézte az igazolást, az ellenigazolást. Tanácstalanul vakargatta a fülét, de nem vakart ki belőle tízezer dolcsit.

Végül felhívta a bankot, tárgyalt velük, megállapodva, hogy kocsin elküldi a pénzt, papíron leigazolják a segély átutalását. Mehettünk a bankba.

Már gyanús volt, hogy alig lézeng benn valaki, mintha zártak volna. Azonnal sorra kerültünk.

– Jó napot, miben segíthetek?

– Pénzt szeretnék felvenni.

– Bocsánat, a készpénzállományunk kifogyott, nem olvasta kinn az ajtón? Holnap reggel tessék próbálkozni.

– Megnézné, van-e a számlámon pénz?

– Mondom, nincs készpénzünk.

– Azért nézze meg, kérem.

Az ügyintéző elvette a kártyát, keresgélt a rendszerben.

– Ötvenezer dollár, igen.

– Nincsen itt? Nem tudna belőle tízezret kiadni?

– Mondom...

– Most kellett, hogy hozzák kocsin, készpénzben.

Tíz perc múlva végre felszabadultan, pénzzel a zsebünkben léphettünk ki a bankból a nyári narancsfényű kora éjszakába.

Lassan, vontatottan, meg-megakadva állt helyre valamiféle rend.

Mindenekelőtt vettünk magunknak ruhákat, a lehető legolcsóbbakat, de legalább épeket és tisztákat, sajnáltunk ugyan éppen erre költeni, de az emberi világba visszatérve nem tehettünk mást. Óvatosan kellett bánni maradék tőkénkkel, koplaltunk, segített valamennyit, hogy átmeneti kollégiumi szállásunk nem került sokba.

Nem voltak telefonok, az internet, amihez az egyetemen hozzáférhettünk, rettentően hiányos volt, először még kereső sem üzemelt, egy-egy falitáblán nyomtatott, tollal kiegészített listák voltak kiragasztva az elérhető fontosabb oldalakról.

Az enciklopédiát részben helyreállították, de lassan működött, új információt nem tartalmazott, a tanikról szóló cikkeket, ahogy futólag ránéztem, nagyrészt inkább levették, vagy átirányították egy a kiáltványokat és néhány a leszerelést, az emberekkel kapcsolatot ábrázoló képeket tartalmazó oldalra.

A tévé és rádióadások megszűntek, egyetlen csatorna maradt, azon csak hírek és felhívások futottak reklámok nélkül, célja jól érezhetően a normális élet mielőbbi helyreállításának elősegítése volt.

Mint megtudtam, részben beszélgetésekből, részben a hírekből, rengeteg háztartási gépet tönkretett a napkitörés okozta mágneses vihar, így sokakhoz még maguk a hírek se juthattak el, de jelentősen befolyásolhatta az életet a hűtőszekrények, mosógépek tömegessé vált hiánya is. A teljes kollégiumban is csupán két ipari mosógép maradt üzemképes, azokkal kellett nemcsak a ruházatot, de minden ágyneműt is tisztítani. Még szerencse, hogy minden szállásigénylővel együtt is csak viszonylag kevesen voltunk.

Az egyetemen kapcsolatok révén, több helyen dolgozva megtudtunk sokat az ipar általános állapotáról is, rengeteg helyen megállt a termelés, ahol, akiket tudtak, igyekeztek elérni, alkatrész-szállításokat megoldani, hogy a munkagépeket újra üzembe helyezhessék. Magára az egyetemre is hoztak be ezzel kapcsolatos begyűjtött szállítmányokat, sokszor azzal kellett foglalkoznunk, hogy halmokba rakott kisült vezérlőpaneleket mérjük be, cseréljük alkatrészeket, igyekezve minél többet helyreállítani belőlük. A fókusz az élelmiszertermelésre és az egészségügyre helyeződött, minden más másodlagossá vált. A fogyasztói cikkek gyártása szinte teljesen megállt.

A tömegközlekedés, a vasút lassan helyreállt, bár mindkettő megritkult, a benzinárak felszöktek, a kitörésben tömegesen meghibásodott személygépjárművek szervizelésére nem lehetett embert, műhelyt találni. A GPS navigáció megszűnt, senki sem tudott róla

semmit, ezzel a közúti járművek automata üzemmódja, még ha üzemképes maradt is, nagymértékben értelmét veszítette, ezek javításával senki sem foglalkozott.

Néhány nappal első tízezer dollárunk kézhezvétele után bejelentették a lakossági elektronikus bankrendszer rendeletileg történő felszámolását, ezzel végleges tényé téve a bankkártyák használhatatlanná válását, miközben harmincezer dollárra emelték az összeomlott informatikai rendszerű bankok ügyfelei számára meghatározott felvehető összeget. Utalásokat csak tisztázott összegű számlákra lehetett tenni, sokan készpénzben kapták meg fizetésüket, ha egyáltalán megkapták.

Vállalatok jelentettek fizetéseképtelenséget, csődöt, nem férve hozzá bankszámláikhoz, a legfontosabbakat, elsősorban az élelmiszeripart, a tanik által felügyelt nukleáris létesítményeket állami forrásokból segítettek ki, valószínűleg működött a pénznyomda, másokat hagytak végleg összedőlni. Senki sem maradt viszont munka nélkül, állandó volt a munkaerőhiány, szerte a városban kerestek kiragasztott hirdetésekkel gépszerelőket, manuális járművezetőket, elektrotechnikai szakembereket, de bármi képesítés nélkül is felvettek szinte bárkit iktatónak, kisegítő munkásnak, irodai alkalmazottnak, utóbbiakra valószínűleg a sok helyen papír alapú nyilvántartásokra visszatérés miatt volt szükség. A környékbeli településekről is rengetegen hirdettek meg mezőgazdasági munkás felvételt.

A kormányról alig érkezett valami hír, ami kiderült, hogy a régi pártok széthullottak, átmeneti kormány alakult, ki nem mondottan, de sejtetően erős tani felügyelet alatt.

* * *

Ősszel nem kezdődött meg a tanulmányi időszak, akiket lehetett, kiutaltak szakmai gyakorlatokra, ezzel is enyhítve az általános munkaerőhiányt, az oktatók is mind a helyreállításon dolgoztak, külső megbízásokat teljesítve.

Máriával, ha jutott rá időnk, nagy néha kibicikliztünk az északi lejtőkre, a kerékpárkölcsönző az egész felfordulás ellenére még működött, máskor csak a városban járva a Kixatkin partra ültünk ki, néztük a folyót, a Látó Kereket és fodrozódó tükörképét, ezt azóta sem indították el.

Egyszer a városban járva valamiért Mária régi bankjának fő fiókjához keveredtem, itt embersokasággal találkoztam, tüntettek, táblákat a magasba tartva, pénzüket, megtakarításaikat követelve. Igazából csak maga a tény döbrentett meg, hogy látom ezt is megtörténni, mint részletet egy majdani történelemkönyvből, mely majd megírja, feljegyzí e zavaros hetek eseményeit.

Belegondoltam, hogy kapaszkodnak itt ezek az emberek elvesztett pénzükbe, hogy mit jelentett ez az egész, jelentett-e még bármit. Nekünk magunknak két és fél évig nem volt pénzünk hátrahagyva a várost, a negyedét, elvesztünk a tanik világának zürzavarában.

A rannai érkezés. Jerkáék. Ixalatár a táblagép szervizben, és az a temérdek felfedezés, lehetetlen világok, mind-mind Tikirenivel. Tikirenivel...

Rádöbbsentem, soha olyan boldog nem voltam egész életemben, mint velük, vele ott egy-egy pillanatban, egy állandó szédítő fergeteges hullámvasúton, és az egész nem volt többé.

Ezek az emberek meg itt, tiszta öltözékben, jól tápláltan vinnyogtak nyomorult pénzük után, miközben körülöttük egy hatalmas forgatagban épp felfordult a világ, és miközben tán mások a kavarodásban szükségből állást váltva éppen az irathegyek gigászi tömegeivel küszködtek, hogy a bank adatbázisait újra feltöltsék.

Néha beszélgettem vele, Máriával, a jövőről, mit csináljunk, merre, ugyan barátok voltunk, nem szerettünk egymásba, de a sors, az emlékek összekötöttek minket, nem nagyon tudtuk elképzelni, hogy valaha külön útra térjünk. Tán egyszer megnyugszik, lecsillapodnak a dolgok, tán egyszer talál valakit, lesz családja. Nem éreztem miatta féltékenységet. Így volt rendjén. De ő sem volt biztos benne. Nem mondta ki egyikőnk sem, de valahol ott volt mögötte, hogy talán én is, talán majd valamikor.

De el nem tudtam képzelni senkit a kék szemű xin kívül, aki már nem létezett, elsodorta a háború, csupán emléke lengett körül minket, visszhangzó szavait, gondolatait éreztem, ha a tani kiáltványokkal, a békére, egymás elfogadására felhívásokkal találkoztam az utcán, a hírek szövegében.

* * *

Az internet lassan kezdett visszatérni, új életre kelni. A városban új üzletek jelentek meg, egy jellemző típusuk a használt informatikai termék bazár volt, melyek internet eléréssel is szolgáltak.

Felmentek az árak, a korábban kevésbé kedvelt nagyobb asztali számítógépek keresett terméké váltak, mert ezekből be lehetett szerezni kifogástalanul működő példányokat. Megvették a kitörésben tönkrement gépeket, rengeteget még az első hetekben, olcsón, készpénzért, amiből égető hiány volt. Ezeket szerelték szét, mérték be alkatrészeit, és állítottak össze belőlük új gépeket, melyeket aztán drágán eladtak.

A táblagépek, telefonok változatos árakon forogtak működőképességük szerint, próbálkoztak ezek szervizelésével, de sokkal kevesebb sikerrel. Egy-egy kifogástalanul működő példány akár hatvanezer dollárt is megért márkától és modelltől függetlenül, de ha már a telefon funkció, még ha kihagyásokkal is, de működött, nem kelt el húszezer dollár alatt.

Internetet többnyire negyed vagy fél órára adtak, egyik helyen száz és háromszáz dollárért, több időre nem, mivel még ilyen árakon is tömegek vártak hozzáférésre. Az

internet magában foglalta a telefonbeszélgetések lehetőségét is, habár arra a továbbra is fenntartott ingyenes telefonpontok is lehetőséget nyújtottak.

A legtöbbet használt szolgáltatás az elektronikus levél volt, szinte mindenki leveleket írt és olvasott, a lassanként feléledő szolgáltatók alig birkóztak meg a terheléssel, ritkábban a híreket, felhívásokat olvasták többnyire az állami hírportálon.

Szerencsénk volt az egyetemmel, ott már a kezdetektől elérhettünk mindent.

Megjelent egy új oldal, TaniLeaks néven, amelynek fenntartói elkezdtek mélyrehatóan foglalkozni mindenfajta kérdéskörrel, ami a tanikat bármilyen módon érinthette.

Máriával együtt néztük meg először, ekkor még épp egy fő címszóként „a nulladik nap eseményei” volt fenn, mely a harcok menetét foglalta össze a Kixatkin negyedben. Végignéztük, időrendbe szedve kinn voltak az egyes katonai bázisok kapitulálásai, az, hogy ez után a tanik valóban elkezdtek robbantgatni, ahogy a korábbi pletykák felemlítették, de ezt rendezetten tették, a fegyvereket, hadfelszereléseket semmisítették meg a bázisokon fellelt robbanóanyagok használatával. Az atomerőműveket csak később kezdték megszállni, ezek környezetében is előfordultak többnyire föld alatti kisebb robbantások, szintén hadfelszerelések megsemmisítése céljával.

Ezekkel az eseményekkel párhuzamosan viszont elszörnyedve olvashattunk, hogy betörték Újoroszba és más településekre is, vérengzések több tízezer polgári áldozattal, Kixatkinvárossal külön lap foglalkozott.

Csak itt mintegy tízezer civil áldozatot követelt a harc. A déli negyedekben törtek ki, xik és nirek, válogatás nélkül támadták a lakosságot, az éjszaka miatt szerencsére a legtöbben otthonaikban aludtak, így a nagyrészt az utcákon mozgó támadók nem érték el őket. Minden mozgósítható rendfenntartó erő kivonult ellenük minden működő járművet igénybe véve, de katonai segítséget nem kaphattak, mert a legközelebbi Durer támaszpont addigra már kapitulált.

A segélyhívást viszont fogadták, mivel Zeván Gábor tiszt korábban meg tudott állapodni a központot elfoglaló tanikkal, hogy ott maradhasson a védett vonal mellett. Azonnal kirohant, egy nirt talált először, térdre rogyva könyörgött segítségért, az csak nézett vissza rá, majd végre megérthette, rövidesen egy xivel tért vissza, aki végre tudott angolul. Vele együtt keresték meg a Yirratikár xit és Akkazikin akrit, akik repülve elindultak a várost megtámadó tanikkal tárgyalni, azokat megállásra bírni, miközben Zeván Gáborra maradt, hogy értesítse a rendfenntartókat az akri érkezéséről.

Ezt elmondása és a rögzített adatok szerint tíz perccel indulásuk után a központi vonalon sikeresen meg is tette, a városi központban nyugtázták a vételt. A mobil és rádióhálózat közel teljes összeomlása miatt viszont a várost védő egységeket csak személyesen tudták volna értesíteni.

Minden erőfeszítés ellenére, hogy ezt megtegyék, az akri érkezésekor rengeteg harcoló csoport nem tudott róla, beszámolók szerint többen elsőre valóban felmentésükre siető repülőgépnak vélték, de a világosban és mozgásából hamar felismerték. Ahogy többen vallották, rémületükben a tanikkal tartó sorselátott sárkánykényt azonosították, mely fertőző gázzal árasztotta el a várost. Egyes osztagok fejvesztett menekülésbe kezdtek északnak, mások rá irányították fegyvereiket.

Az akrit több lövés érte, de nem válaszolt ezekre lézerével, viszont a frontok közelében sem tudott leszállni, mindaddig, míg olyan osztagokra nem talált, melyek tudtak érkezéséről. A késlekedés több száz ember életét követelhette, az akri megjelenésére, Yirratikárral közös felhívásukra viszont a támadó tanik megtorpantak, megkezdték visszavonulásuk. A front teljes megállítása mintegy órát vett igénybe, ez után az akri még két órán át őrzőrátorozott a városrész felett, kikényszerítve a támadók végleges visszavonulását föld alatti járataikba.

Yirratikár és Akkazakin a Minmus parkban szállt le megpihenni, Akkazakin sérüléseit ellátni, hogy esetleges újabb támadásra válaszolhassanak, miközben megkezdődött az áldozatok elszállítása és ellátása.

A cikk folytatódott, megjelölve, hogy sok haláleset már a támadás után történt, mivel a napkitörés miatt az egészségügy is összeomlott, elsőként a rendfenntartók kezdték el az életben maradt sérülteket és fertőzötteket a kórházakba szállítani minden rendelkezésre álló járművel.

A tanik álláspontja szerint a korábbi terrortámadásokért felelős, főként fiatalokból álló radikálisan emberellenes csoportok tagjai hajtották végre a kitörést. A felelősségre vonással kapcsolatos kérdésekre a tani válasz, hogy ezt nem tudják megtenni, mivel ők is társadalmuk részei, reménykedni kell a feszültségek csillapodásában, társadalmuk békeszerető tagjai igyekeznek hatni rájuk.

* * *

Borzasztó volt. Pár nappal később, az egyik első a negyeden kívülről érkező információként megtudtuk, hogy Sóstóváros és teljes környezete elpusztult a harc során egy hatalmas nukleáris robbanásban. Első feltételezések szerint a dél-sóstói bázis nukleáris arzenáljának egy hidrogénbombája robbant fel ismeretlen, és valószínűleg soha ki nem deríthető okból, melyet több fissziós detonáció is követett, sugárzó anyaggal elborítva mindent. Hétmillióan haltak meg.

Közöttük a rannaiak is, akik oda siettek harcolni világvégi falujukból.

Vége volt. Ők is elmentek.

Egy háborúnak nincsenek győztesei, csak vesztesei és ezernyi áldozata.

Lehet igazság a régi Földről hozott mondásban, ki tudja hol, melyik értelmetlen polgárháborúban mondhatta először valaki. Nem szabadott volna, hogy harcolniuk kelljen a saját otthonukért.

És egyre csak rondább dolgok derültek ki.

Kutatták őket. Titkos laborokban, förtelmes módszerekkel. Magam is láttam. Sosem fogom elfelejteni azt, azt a pillanatot, amikor azt a szekrényt kinyitottam.

A Hodrovszkij ügyre tompán a messzeségből emlékeztem, a névre, arra, hogy keringett egy darabig a hírekben, mígnem eltűnt. Most valahonnan, talán valami kormányzati irattárból előhullottak a titkosított anyagok, periratok részletei, melyeket nem tárhattak a közönség elé, melyekről nem hallhatott senki, melyek nem léteztek.

SynGen, több száz milliárdos kár, tizennyolc eltűnt gyógyíthatatlan rákbeteg, emberek, akik életükbe kapaszkodva vállalták egy új kísérleti terápia kipróbálását. Elborzadva olvastam végig az anyagokat, melyek feltárták, mi lett ezzel a tizennyolc emberrel.

A SynGen titkos laboratóriuma a Teksa'yi égbetörő hegyei lábánál, a Kixatkin-Kisida bázisalagút közelében fekvő kis falu mellett egy egyszerű ampullagyárnak volt álcázva, itt folytatták különleges kísérleteiket, feltételezhetően kormányzati személyek támogatásával.

Egyenesen a halhatatlanság szérumát keresték, az anyagok maguk egy fantazmagóriának tűnhettek, de én emlékeimmel összekötve felfedeztem bennük, hogy ismerhették előzetesen a kr'gart, talán csendföldi forrásokból, esetleg akár fogva tartott, megkínzott xiktől.

Voltak genetikai mintáik nirekből, xikből, és egy akriból is, mindezeket a katonaságtól szerezték be őrzőjáratokon elpusztított egyedekből. Ezekkel változatos helyi és földi állatokon folytattak kísérleteket, a legtöbb esetben csupán az állat gyulladásoktól, kilöködésektől beálló halálát elérve, viszont mindegyik mintára igaznak látszott, valamilyen szervezett rend szerint szaporodik, összejtócokat, közöttük laza neurális hálót kialakítva, távolról emlékeztetve a tanik hasonló szerkezeteire, melyet a regenerálódási képességeik és örökké megújuló fiatalságuk alapjának tartottak.

Az állatok között voltak kis denevérmadarak, tollas gyíkok, darwin-pockok, földi patkányok is, mindezekből a tollas gyíkokkal érték el a legjobb eredményeket, melyek genetikailag legközelebb álltak a tanikhoz, az akri minta bizonyult mind közül a legsikeresebbnek.

Becsatoltak több képet is az anyagok mellé, az akri mintával beoltott tollas gyíkon látszott, hogy nyaka és mellső lábai megnyúltak, lábfeijén kinövések jelentek meg.

Egy évvel később kaptak egy élve elfogott xit, akin egyéb kísérletek után elkezdtek

kipróbálni az akri mintát, viszont a xi immunrendszere a szaporulatokat hamar elpusztította. Ez után nagyobb dózissal, többszöri injektálással próbálkoztak.

„949, október 5. Az X-43-as alanyon először észlelhető vizuálisan valószínűsíthetően fájdalomérzet megjelenése. Az alany szemei remegnek, izmai időnként láthatóan megrándulnak. Testfunkciói működnek, a röntgen és ultrahangos felvételek alapján elváltozások nem észlelhetők, nyirokvérében az akri hordozó jelentős mennyiségben kimutatható.”

Ilyen és ehhez hasonló, minden empátiát nélkülöző feljegyzésekben emlékeztek meg arról, hogyan ölték meg lassú kínhalállal ezt a szerencsétlen xit. Egy munkapadra kötözték, infúzióval táplálták, még csak az éhhalál választása sem adatott meg számára. Elkezdett átalakulni, megjelentek rajta az akri jellemvonások, majd a feljegyzések szerint a nyaki taréj hiányától eltekintve teljes értékű akrivá látszott válni, amikor a kísérletet sikeresnek nyilvánítva befejezték és elpusztították.

A következő nagy horderejű esemény egy élő akri megszerzése volt, csatolt fotó mutatta állapotát, jobb szárnya hiányzott, mellkasát repeszek szaggatták szét, farkának csak harmada volt meg, a lézerét még mindezek ellenére kivágták, kívülről, át lehetett látni tátott szája alsó állkapcsán.

Kiderült, hogy ennek az akrinak a genomja egész másképp viselkedik földi patkányokkal, képes létrehozni bennük az összejtócokat, a neurális hálót, mint a boncolás utáni elemzések feltárták, földi chiralitással, annak ellenére, hogy megvizsgálva az akri a várakozásoknak megfelelően darwini chiralitásának bizonyult.

További kísérleteket végeztek, egy emberi szervtenyésztésre módosított genetikájú disznó volt az egyik következő alany, amely majdnem elpusztult az átalakulás során, de végül életben maradt, egy mindaddig ismeretlen, részben földi chiralitású akrivá kezdett stabilizálódni.

„956, május 2., 26:30. A P-733-as procedúrát a D-1 alanyon elvégeztem. N. K.”

A D-1 alany a beszerzett élő akri volt. A P-733 a toroklézer és a farokcsúcs ismétlődő sebészeti eltávolítása. Erről egy vallomás így írt:

„Az akrikon a P-733-at heti rendszerességgel el kellett végezni. Nem éreztük biztonságban magunk, hiába szorítottuk táplálásuk minimálisra, amikor már csonttá aszalódtak, minden tolluk kihullott, a lézerszervek akkor is prioritást látszottak élvezni regenerálódásukban. Nem tudjuk, érezhettek-e még fájdalmat.”

Ez már a következő fázis során keletkezett. A disznóval folytatott kísérlet kezdeti megállapítása szerint az alany stabilizálódása után is hordozta a disznónak megfelelő viselkedési mintákat, mindaddig, míg még a lézer kialakulása előtt el nem pusztították. Ez után indultak be a gyógyíthatatlan rákbetegeken folytatott kísérletek.

Megőriáltak. Hihetetlen volt, hogy emberek képesek ezt művelni. Emberekkel.

A bevett procedúra szerint a betegeket az ampullagyár fölött az erdőben kialakított öt elzárt szanatóriumház valamelyikébe vitték, elhitetve velük, hogy a titoktartás fontossága miatt szükséges magányos kezelésük, így nem is tudhatták meg, mi történik tulajdonképpen velük, amíg az átalakulás félreismerhetetlen jelei el nem kezdtek mutatkozni testükön. Ekkor elmondták nekik, bemutatva az akrit, amivé változtak, leírva annak tulajdonságait és feltételezett halhatatlanságát.

Választási lehetőséget legalább hagytak nekik. Hatan az eutanáziát választották, a maradék tizenketten aláírták az együttműködési szerződést a kísérlet folytatásáról, közülük négyen meghaltak az átalakulás során.

A maradék nyolc személyből kettő kevés emberi jellemvonást mutatott az átalakulás kritikus szakasza után, további kettő részleges tudati károsodását állapították meg, a maradék négy feltételezhetően kevés veszteséggel túlélte. Nehezítette ennek megállapítását, hogy beszédképességük mindannyian elvesztették, ahogy később agyi aktivitás szkennelés alapján leírták, az új tani agyszerkezet vélhetően többé-kevésbé átvette a beszédközpontot, viszont az akri vokalizációs rendszere teljességgel alkalmatlan volt az emberi nyelvek szavainak megformálására.

Mindegyik személynél leírták, hogy lassú elvadulást tapasztaltak, sokszor tudathasadásos viselkedések formájában, mintha egy másik tudat időnként átvette volna az irányítást fölöttük.

Kilencszázhatvan decemberében vitték át és zárták el az első alanyt az ampullagyár pincéjébe, a D-1 alanyhoz hasonlóan lerögzítve egy munkapadra, mivel nem ismertek megoldást sem akri altatásra, sem érzéstelenítésre, ezeket úgy alakították ki, hogy a lézer kivágását lehetővé tegyék.

„A D-1-től mindenki rettegett. Mindenki tudta, ha az a dög egyszer elszabadul, akkor az nem áll meg, míg az utolsó ember agyát is szét nem loccsantja. Az évek alatt mindenki megundorodott a P-733-tól, de muszáj volt csinálni. Abbahagytuk, lekötöztük a pofáját, majd az visszatartja. Nem tartotta. N. K.-t a saját állkapcsán keresztül lőtte agyon mikor meggondolatlanul elhaladt előtte. A belsőségek betérítették a fél szobát...”

Vizsgálták az elvadulások okait, az agyi aktivitások szkennelésével megállapítva, hogy vélhetően az akrik kialakuló vállközi és csípői agyai lehetnek a felelősek ezért. A D-7 jelű alany beleegyezett az agyak eltávolításának megkísérlésébe. Mivel nem találtak megoldást altatásra, érzéstelenítésre, a kiszívás mellett döntöttek, lekötözve őt. Erős fájdalmat mutatott, válltól lefelé megbénult, viszont a vadság, a tudathasadásos jelenségek megszűntek.

„Azt hiszem, a D–7 alannyal, H. E. volt korábbi neve, kezdetett elveszni a hitem a projektben. Engem osztottak be mellé, ápolni a műtét után. Addigra már szép, mintegy négy méteres testhosszú lényre fejlődött, óvintézkedésből bekötve tartottuk száját, bár lézere még nem alakulhatott ki. Elszomorító volt látni úgy, fekve mozgásképtelenül, ahogy csak nyakát tudta mozdítani, fejével utánam fordulni. Segítséget kért. Segítettem neki, mozgattam, átfordítottam testét. Hálás volt érte.”

Nem volt tartós az eredmény. Az akrik regenerálódóképességének köszönhetően a hiányzó ideghálózat újra kifejlődött, egy hét alatt visszatért a mozgásképeség, viszont az agyak is elkezdtek újra kialakulni, a korábbiakhoz hasonló ütemű elvadulás indult meg. Egy következő kísérletként semleges töltőanyaggal töltötték fel a koponyaüregeket, de ez is csupán késleltetni látszott a regenerálódást, heteken át rengeteg abnormális deformációval, mígnem a szervezet a töltőanyag tömböket zárványokként kilökte magából. Az akri nem akart meghalni.

A D–1 alany agyműködéseivel összehasonlításokat téve arra a következtetésre jutottak, annak feje valószínűleg uralja a váll és csípőbeli agyakat. Ekkor már erős belső feszültségek mutatkoztak a projektben.

„A kutatócsoportban senki sem kételkedett benne, hogy kezünkben van a halhatatlanság széruma az akrin keresztül. Semmi mással nem értünk el eredményt. A D–1 genomja egy különleges csoda volt, egy álom, melynek elérésétől mindig mintha csak egy hajszál választott volna el, egy hajszál, az akri átka, azok az istenverte másodlagos agyak, amiktől képtelenek voltunk megszabadulni. Ha csak ránéztem a D–1-re, égnek állt a szőr a hátamon. Az a pokoli dög tizenöt éve oda volt kötözve, csonttá aszalva infúzió, heti rendszerességgel megkínózva, és mintha csak a képünkbe röhögött volna, tessék, keressétek csak, kínlódjatok. Közben talán éppen mi magunk váltunk szörnyeteggekké...”

Ekkor került képbe Hodrovszkij maga.

Ő maga vállalta fel, hogy a következő alany lesz, a D–20. Azzal, hogy amint az akri alkatot elnyeri, a chiralitás stabilizálódás lehetővé teszi, fejét ültessék át a D–1-re. A D–7 alannál tapasztalt regenerálódó képességben bízott.

Végigcsinálták.

A D–1 tizenhat év után, kilencszázhetvenkettő október harmadikán elpusztult, feje a földre hullott egy fej nélkül maradt vonagló test mellé.

A kísérlet sikerült, az elkövetkező hét folyamán a D–1 teste a D–20 fejet, a néhai Hodrovszkijét befogadta, jelzésekkel tudatta, érzi minden testrészét, nyugodt, ura magának. Az infúzió tartották lerögzítve, a száját bekötözték, de már nem vágták ki a lézerét, csak a farkáról csonkolták a dárdahegyet, a látszólagos sikerre tekintettel jól táplálták.

Négy hétig felügyelték, figyelték életműködéseit, mindent rendben találtak. Aztán...

„972, január 2., 14:00. Vége. Minden összeomlott. Álmok? Egy frászt. Maga a sátán játszott velünk! Évtizedek! Évtizedek elmentek, emberek haltak meg, emberek...! Nem tudjuk, hogy meghaltak-e! A D-20 alanyt egy csodának hittük, elhittük, talán az első, az első halhatatlan emberből lett akri aki a miénk! Felnyitottuk béklyóit. Talán a gondviselés volt velünk, megóvva minket attól, hogy pofájáról is eltávolítsuk a kötést. Két embert ölt meg, hogy utat törjön magának. Nem tudtuk megállítani... A D-20 megszökött.”

Kilencszázhetvenkettő január harmadikán a hátramaradt alanyokat elpusztították. A kutatócsoport minden tagját halálra ítélték, a B-2 blokkban kivégezték március elsején. A D-20 alanyt a légierő bevetésével keresték, január negyedikén a rezervátum határán elpusztítottak egy akrit. A belőle vett mintákról január hatodikára kiderült, nem korreláltak sem a D-1, sem a D-20 alany fennmaradt mintáival. A műveletet felfüggesztették.

* * *

Nem akartam elhinni, hogy ilyen megtörténhetett, és ez csak egy volt, habár talán a legszörnyűbb, a sok közül. Az egyetlen, amely nyitva maradt. A nulladik nap a harcok vagy az azok utáni rendezések során több titkos labort megtaláltak, akadt, ahonnet rengeteg fogva tartott tanít szabadítottak ki.

Sehol máshol nem kísérleteztek élő akrikkal. Sehol máshol nem kísérleteztek emberekkel, sehonnét máshonnét nem került ki a vadonba ehhez fogható borzalom.

Mária nem volt velem, mikor ezt találtam. Nem mondtam el neki.

Ahogy egy következő dolgot sem, amely szinte villámként sújtott le rám.

„A harcok végével Kisida negyed-szerte kerülnek elő emberek városokban, melyek fölött most, az új világban repülőgépek helyett sárkányok szárnyalnak, rongyos, fakó bőrű elveszetten bolyongó emberek földöntúli szürke szemmel, kik ha kérdik őket, ha segítenének rajtuk, csak némán, elhalóan válaszolnak, szolgák vagyunk, reménytelen. Segítsük őket mégis, tegyünk értük, ha tudunk, évek, lehet, évtizedek óta nem láthattak napfényt, csupán most, hogy a világ változott, jöhetnek vissza, térhetnek vissza a felszínre pár órára, talán napra egyszer-egyszer. Sárkányszolgák ők, a stigma rajtuk, beléjük égett, a sárkány jele, melyhez tartoznak, mely mindig megtalálhatja őket.”

Döbbsen olvastam el a cikket, mely leírta, hogy embereket rabolhattak el már évszázadok óta, egyes akrik kényszerű föld alá száműzésükben azon éltek ki maguk, hogy ezeket rabszolgaként tartották, akár a legaljasabb feladatokra kényszerítve őket. Egy állítólagos beszámoló szerint akadt, akinek a nyelvével kellett az akri teljes testét végignyálnia minden héten, de feltételezhetően chirilitás eltéréstől függetlenül olyan is

akadt, mely rendszeresen embert evett.

Mindegyik ilyen ember, sárkányszolga testében jelen volt egy akri genom töredéket hordozó vírus, mely egyértelműen azonosította őket, akár az ujjlenyomat, megmutatva, mely akrihoz tartoztak. Feltételezhetően nyolcvan-kilencven százalékos előfordulási arányban a vírus a szem szivárványhártyájának pigmentálását is elvonta, szürkévé fakítva azt.

Rémülten rohantam ki a mosdóba.

A szemem még barna volt.

Nem nyugtatott meg teljesen. A tanik a sárkányszolgákon nem segítettek, a cikk is leírta, amire Tikirenitől emlékeztem, az is csak ezt sugallta. A xinél erősebb a nir, a nirnél erősebb az akri.

Ezt sem említettem Máriának, de óvatosan, hogy észre ne vegye rajtam, átsiklottam szemén.

Az övé is barna volt, ahogy mindig is.

Előfordultak azért felemelő pillanatok is. Egyik nap Mária rontott be hozzám a laborba, ahol éppen palackozó gépek vezérlőpaneljeit mértem be.

– Tomi! Gyere át! Nem hiszed el, mit találtam!

– ...Mit? Dolgozom... Ezt még hadd fejezzem be.

– Rendben, de gyere, nézd meg!

Negyed óra múlva nála voltam, rendszert telepített egy frissen összeállított kis szerverre, közben böngészgetett az interneten, cikkeket, híreket olvasgatott.

– Ezt nézd meg!

Megdöbbsentem. Egy kép volt. Mi voltunk rajta, amint Jákob hajtányának támaszkodunk egymást átkarolva, mögöttünk a ticakinvárosi állomás romos épületének üres ablakokkal átllyuggatott tömege a késő alkonyi csillagos ég alatt. Alig jutott eszembe, honnan lehetett.

A cikk egy százhetvenkét éves (földi számítással ez körülbelül 71 év) bácsiról szólt, aki Csendföldről tért vissza a nulladik nap után, aki valaha a halálkanyonon át menekült ki, éppen úgy, ahogy mi. Most egy csoporttal kiutaztak, megtalálták a hajtányunk, amire egy napot rászántak, hogy üzemanyagot és élelmiszert szerezzenek a legközelebbi élő településen, majd rövid karbantartás után elhajtottak egészen Vashegyre vele, fotózva az utat, az egyik leomlott híd még látható maradványait, a romvárost.

Befejezésül megköszönték a hajtány ismeretlen tulajdonosainak, hogy ott hagyták gépüket, melyet ők épen, frissen olajozva elrejtettek a város egy másik, nem jelölt pontján, elkerülendő, hogy utánuk, a cikk közzétételével mások is esetleg használják, tönkretegyék. Megérkezve a rendőrségen leadták új helyét.

A képet már onnan tette fel Janet, aki levélben meg is kereste Máriát vele, azzal, hogy a csoport még pénzadományt is hagyott meg náluk. Ahogy érte mentünk, kiderült, a harcok utáni káoszban, a papír alapú nyilvántartások között ügyünk is elkeveredett, mint akkor kis jelentőségű dolog. Az egészet így akkor ejtették, a titoktartási nyilatkozatot hatálytalanították, megnyugtatta minket, hogy nehezen lehetne bármit felhozni a határhegyekbeli kirándulásainkkal kapcsolatosan.

Jákobra kerestetési igényt adtunk be, miután az egyetemen sem sikerült választ kapnunk rá, hová tűnhetett. A rendőrségen, mint kiderült, már eddigre tudtak három

kivégzőosztályról, a B–1, B–2 és B–3 blokkokról, ahogy a korábbi rendszer felszámolt titkosszolgálatra hivatkozott rájuk, ahol a veszélyesnek ítélt személyeket nyom nélkül eltüntették. Működésükről léteztek korábban szigorúan őrzött nyilvántartások, melyek, ha meg nem semmisültek a harcok során, feltárhatták, kiket emésztettek el bennük. Az addigra digitalizált listák között Jákob neve nem szerepelt, így felvették az igényt, hogy foglalkoznak vele.

Mindössze annyit tudtunk róla, valamikor kilencszázhetvenhat nyarán, esetleg őszén nyoma veszett, csak bízhattunk benne, hogy nem fogták el.

* * *

Az ősz, majd a december viszonylag csendesen telt el, amennyire csendesnek egy katasztrófa után vontatottan helyreálló rendű ország életét lehetett venni. A stratégiai fontosságú iparágakat többé-kevésbé megmentették, működött az élelmiszertermelés, az infrastruktúra, az alapvető egészségügy, lassan az óvodák, általános iskolák is újra felvették a munkát.

Az iskolákban egyelőre nem végeztek érdemi oktatást, csak képességfejlesztést, új tananyagokat, tanrendeket kellett tervezni az új környezetnek megfelelően, melyben hiányoztak a korábbi elektronikus segédeszközök, a diákoknak nem feltétlen volt hozzáférése számítógéphez, táblagéphez. Terv szerint a következő évvel indult volna meg az új rendszerű oktatás. Maga az egyetem is tervezte kurzusok beindítását, folytatását, ahogy lehetőségei engedték.

A korábbi életszínvonal helyreállításának lehetősége a távoli jövőbe tolódott, ha az egyáltalán még lehetséges volt. Hiányoztak az elektronikai cikkek, a családok életét érzékenyen érintette a hűtőszekrények hiánya, a közös használatú mosógépeket, mosodákat könnyebb volt elfogadni. A szomszédok megismerték egymást, kényszerűségből meg kellett osztozzanak azon, amijük volt.

Rendeztek újra sporteseményeket, az egyébként nagyrészt kihalt egyetem sportpályái is megteltek, sokan fociztak, teniszeztek, a pingpong is kedvelt szórakozássá vált, mint amit viszonylag kis helyen, szükség esetén akármilyen asztalokon, akármilyen improvizált hálóval is lehetett játszani. Mi is jártunk ezekre a helyekre szabadidőnkben, volt élet.

Volt abban valami, amikor döntetlent kellett jelenteni, mert az ellenfél egy csodálatos, hálón éppen átejtő pörgetésének sikeres visszaütése során összerogyott az asztal.

Talán sokkal inkább volt ebben valami, ami itt néhány hétre, fél évre felsejlett, mint a korábbi rendszerben, melyben rengetegen a táblagépek, telefonok képernyőjébe temetkeztek. Az emberek újra megtanultak beszélgetni, újra felfedezték, hogy van a kutyukon túl is élet.

Volt valami kis Áronvölgy érzésem. Ixalatár szavai, amikor a csendföldi zárt és megfigyelt internetről beszélt. Ne ott éljük életünket.

* * *

November ötödikén kaptunk egy hivatalos levelet, papír alapú levelet a rendőrségtől. A Jákobra kiadott kerestetésünk zárták le.

Az állt benne, hogy kilencszázhetvenhat július negyedikén, harmincegy óra huszonkét perckor a Kixatkinváros-Újdarwinváros negyedközi gyorsvonat utasaként átlépte a negyed határát.

Merre mehetett?

Odaérhetett-e?

Nem tudhattuk, azt sem, pontosan hová válthatott jegyet. Lehet, csak Orlanába, hogy onnan megpróbáljon bejutni Csendföldre, lehet, elment messzebb, akármelyik Kisida negyedi városba a majdnem hétezer kilométeres úton, a bolygó leghosszabb vasútvonalán.

De lehet, pont a vonaton kapták el.

Szerettünk volna nem gondolni ezzel a lehetőséggel, remélve, hogy valamiért tovább ment és élt Kisida negyedben. Csendföldről alighanem visszajött volna a harcok után.

* * *

Karácsonyhétkor rengetegen tódultak az utcákra, ahol, amennyire lehet, ünnepeltek, ünnepelték, hogy élünk, létezünk, túléljük, és talán léphetünk tovább egy szebb jövő felé, békeességben.

Sodródtunk velük, hagytuk, hogy elkapjon kissé a hangulat. Megvoltak a szokásos problémák, taposták egymást az emberek a boltokban, de szerencsére mindez enyhült, sokat emlékeimhez képest.

Segített, hogy nem igazán volt mit venni, az alapvető szükségleteken túl nem volt nagy a választék, kevés volt a megtakarítás, a pénzügyi rendszer problémái miatt rendeletileg eltörölték a lakossági hitelezést. Még mindig volt bank, melyben tekintélyes mennyiségű számla tisztázatlan maradt, melyben talán nem akarták bevallani, hogy az adatokat végleg elveszítették.

Talán tett valamit az egész azért, hogy az emberek újra észrevegyék egymást.

Boldog karácsonyt!

Élünk!

Éljen az újév!

Kiáltoztak, akadt, aki rohant végig a tömegben, véletlenszerűen embereket megragadva, boldog karácsonyt kívánni, csak hogy újra kilőjön egy új áldozat után nézve. Valaki persze zavartan tapogatta végig zsebeit ez után, megvan-e még a tárcája.

Szilveszter éjszaka, ahogy az óra átlépte a harmincnyolc-tizenkettő-harminchármat, hirtelen kivilágították a Látó Kereket, és feldördült a tűzijáték. A kerék elindult, újra lassan forgott a felvillanó fények áradatában, a színjátékot a Kixatkin lassan hömpölygő vize tükrözte vissza sejtelmes fodrozódásával.

* * *

Egyetlen dolog árnyékolta be az újévi hangulatot.

Újorost karácsonyhét harmadik napján megtámadta egy magányos akri, a sötétségben az égen némán suhanó alakja senkinek nem tűnt fel, senki nem látta. Elsiklott egészen a főutcáig, majd ott váratlanul lecsapott a tömegre. Több ezren lelték halálukat, többeket a kialakult pánik ölt meg, ahogy a fejvesztve menekülő emberek egymást eltaposták.

Nem lehetett mit tenni ellene, csak bezárkózni, rettegni, kit kap el, kit öl meg legközelebb, az éjszaka támadó néma árnyat a rendőrség a maga eszközeivel képtelen volt követni, a rendőrök messze hordó lőfegyvereik birtokában sem merték elhagyni az épületek biztonságát. Nem ért semmit az akri ellen.

Karácsonyhét ötödik napjára érkezett meg végre a tani segítség, egy xi és egy akri párosa, akik felvették a harcot a támadóval. Akri harcolt akri ellen, némán, a rettegett plazmavillanás nélkül, a tanik küldötte győzött, elűzve a támadót.

Nem hagyták el ezután Újorost, csupán három nappal később leváltotta őket egy másik társaság, egy kis tani falka, akikhez tartozott egy akri, ők már állandó jelenlétre készülve telepedtek be.

Újoros nem ünnepelt. Az emberek némán és rettegve húzták meg maguk otthonaikban, miközben a város felett a kísérteties védelmező tette lassú, hangtalan köreit.

Aki tehette, csomagolt, karácsonyhét utolsó napján már Garadon is jelent meg Újorosról vagy a környező falvakból érkező menekültcsoport, egy-egy család, számuknál a jelenség maga volt aggasztóbb. A tudat, hogy habár talán a tanik, xik és nirek, lassan lecsillapodnak, megszűnhetnek a terrorbetörések, vad akrik járhatták az eget.

Januárban újabb összecsapás történt Újoros légtérben, a város védője a támadót visszavonulásra készítette, mielőtt az kárt okozhatott volna. Valakinek sikerült videóra

vennie a küzdelmet, felkerült a hálózatra, akinek volt hozzáférése, megnézhetette, elborzadva azon, hogy ezen, ahogy a két hatalmas lény a levegőben keringve csapásokat mér egymásra, ahogy összeakaszkodnak megtépni egymást, mennyi ember élete múlhatott.

Nem használták egymásra a lézerüket, nem ölte meg egyik sem a másikat. Azt az embereknek tartogatták.

Február másodikán aztán elszabadult a pokol. A támadó győzött, a védő menekült. A védtelen városra a győztes minden erejével rászabadult.

„Félelmetes volt. Rettegtem tőle, hogy észrevehet, de nem tudtam nem odanézni, nem tudtam elviselni, hogy ne lássam, ne tudjam, felénk fordul-e. Az utolsó három embert a farkával csapta agyon, ott feküdtek mögötte, nem tudtam, meghaltak-e, csak később derült ki, mindannyiuknak eltörte a gerincét. Lassan, gyilkos nyugalommal hordozta körbe fejét, szinte remegett körülötte a levegő, orrlukain gőzpárát lövellt ki lélegzeteivel. Pétert öleltem a műszerfal fedezékébe csúszva, imádkoztam a gondviseléshez, Istenhez, menjen el, hagyjon itt minket, ne vegye észre az autót...”

A vonatok megteltek, emberek áradata indult meg északra, kétségbeesetten menekülve az akri elől. Ezen már az sem változtatható, hogy a tanik a vert védő helyett újabb akrit küldtek a városba, aki ismét sikeresen kikergette a támadót, majd mindketten ott maradtak, egymást váltva őrzésként az emberek megnyugtatója.

* * *

– (A) Aykinna! Aykinna! Gyere közénk!

Az északi lejtőkön jártunk, messze a várostól a hegyoldalon, amikor egy helyütt a laza nedves földön feltűntek a jellegzetes szétterpeszkedő ujjú madárlábnymok. Egy xi járt arra az utolsó eső után.

Hívtuk, nem gondoltunk arra, hogy akár ellenséges is lehetett volna. Sokkoltak a hírek, az újorosi krízis, mindkettőnk, meglátva a lábnymokat hirtelen emlékek sokasága tolult fel, a csendföldi évek. Találkozni akartunk vele, egy xivel, akárkivel, látni, érezni, beszélgetni vele. Megtudni, mi történik a világban, mi történik a híreken túl.

Kiáltoztunk, percekig, fél óráig a környéket járva attankaiul, eredménytelenül. Megráztam a fejem.

– Ha itt is volt, elkergettük... Ők nem ilyenek, nem zavarnák hangos üvöltözéssel az erdő nyugalma.

Mária csendben bölintott, némán ballagtunk tovább, fel az egyik kopáros sziklás

hegyoldal felé. Elvesztettük, gondoltam, reménytelen megtalálnunk őket, ha ők maguk nem jönnek.

– (A) Titeket zavarász a shrika?

Megjelent, hirtelen és váratlanul, egy szikla mögül előbukkanva. Egy pillanatra döbbenten meredtünk rá, Mária szólt először, halkan.

– (A) Aykinna. Rég láttunk titeket, nem akartunk rosszat...

– (A) Csendföldiek vagytok?

– (A) Igen, a harc előtt ott éltünk.

Leült közénk, egy darabon csak csendben nézett a távolba, a fák közül látszott a Kixatkin, körülötte Garad szétterjedő foltja.

– (A) Nem szóltok róla lenn, ha elmondok pár dolgot?... Bár talán mindegy...

– (A) Miért?

– (A) Rossz választás volt, hogy ide jöttetek.

Nem folytatta. Lágyan fújt a kora tavaszi szél, narancsszínű felhőket hajtva az égen.

– (A) Mi fog történni?

– (A) Visszavonulunk.

– (A) Honnan? Újorosból?

– (A) Talán az egész negyedből azzal, ami történik. Felborult az egyensúly.

– (A) Hogyan? Néhány vad akri miatt?

– (A) A mieink kifáradtak. Kevesen vannak, és közülük is sokan csak azért fogadnak el titeket, embereket, mert velünk vannak. Elfogadják, hogy ne öljenek meg titeket, de azon túl nem sok. Érzelmi kötéseket terhel meg az, hogy ezért harcoljanak, kínlódjanak, a saját fajtatársaik ellen, néha már a kr'garral veszélyeztetve maguk. Ti nem tesztek értük.

– (A) Mit tehetnénk?

– (A) Egyénileg igaz, nem sokat. Reménytelenül sokan vagytok. De ha kapcsolatba kerültök velük, elfogadhatnátok őket, annak, amik. Felfogni, hogy éreznek. Hogy fajotok évszázadokig bujkálásra kényszerítette őket, ami mély sebeket ejtett rajtuk. Gyógyítani a sebeket. Tudnak hálásak lenni, nehéz, de tudnak. De fajotok még most is katasztrófával fenyeget minket.

– (A) Mit tudhatunk még tenni? Lefegyvereztetek minket.

– (A) Itt. A bolygón. Őrültek vagytok. Az Aildriken és a Cisiken létrehozott kolóniáitok hatalmas károkat szenvedtek, az űreszközeitek súlyosan sérültek, rengetegen meghaltak. A Solról viszont nem segítséget, hanem bolygóközi nukleáris bombázásra alkalmas fegyvereket hoztok Itakla köré! Meg fogjuk védeni magunk. De...

Megremegett, kissé megfeszítette nyakát hátravetve fejét.

– (A) Hogy lehet egy nép ilyen!... Ölni akartok, és az se érdekel titeket, hogy saját népetek milliói pusztulnának velünk!

Hirtelen valóságértelenné vált a táj, a kora tavasz, az élet körülöttük, a felhős ég, felváltotta az atom, a nukleáris pusztulás lidércnyomása. Nem akartam elhinni. Mi történik? Mi történik itt?!

– (A) Az akrik ezt tudják. Erős, érett akrik, akik ismerik az ősi egyensúlyt. Tudják, mit akartok művelni velünk, velük, mindenkivel. Akik velünk vannak, azokat is egyre kevésbé érdekli a délről betörő áradat, jöjjenek, söpörjék csak el az embert, titeket, mielőbb, hadd kezdődjön a megújulás.

– (A) Délről?! Honnan, a sivatagból?!

– (A) Nem. A déli pólusról, ahol ők élnek, ahonnan hetven éve végleg kivonultatok.

Értetlenül néztem rá. Folytatta.

– (A) Fajotok tönkretette az északi pólus klímáját a mi növényzetünk kiirtásával, a ti vízzel gazdálkodni képtelen növényeitek öntözésére a vizeink szétlocsolásával. Az évszázadok alatt vegyszereitekre, biológiai fegyvereitekre ellenállóvá váltunk, részben evolúcióval, részben a nirek segítségével. Egyre nehezebben termelitek meg túlszaporodott népeteknek az élelmet. A déli pólusról nem az akrik kergették ki titeket. Saját magatok váltatok képtelenné a bázisaitokat ellátni.

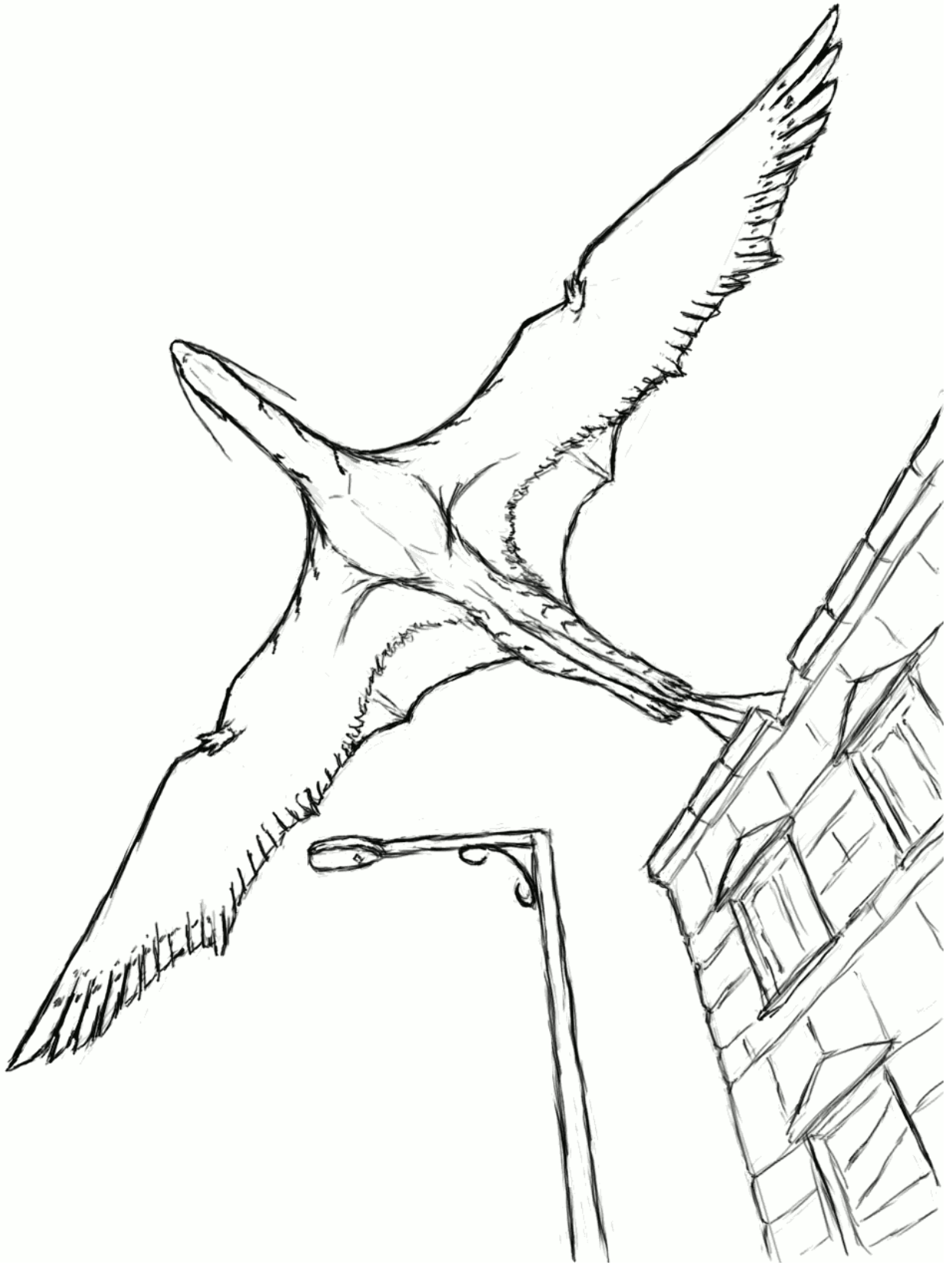
– (A) De... Mi lesz velünk... Velük...?

A távolba mutattam, a lombos ágak között éppen látszó Kixatkinra, a körülötte elterülő városra.

– (A) Lassan visszavonulnak akrijaink, először az atomerőműveitek köré, hogy vad támadók, akik nem ismerik ezek pusztító veszélyét, ne okozhassanak kárt bennük, majd ahogy városaitoknak már nem lesz az áramra többé szüksége, ezeket is egyenként leállítatjuk... Fél év, talán egy év, de ezt a várost is eléri. Lesznek talán olyanok közöttük, érett, erős, értelmes akrik, akik elfogadják valamiképp az embert, szolgának, tartósabban letelepednek valahol. Az atomerőműveknél találkozhattok xikkel, akik tudnak a mieinkről, ott kaphattok talán hírt róluk...

Nem mondta tovább, némán nézett a messzeségbe, de értettem, megértettük.

Mindennek vége volt.

– Újdarwinvárosba megyünk.

Mária meglepetésszerűen tört rám e kijelentésével, kábán szereltem valami számítógépet, mióta azt a xit hallottuk, úgy éreztem magam, mint ahogy talán a halálra ítélték érezhették. Nem volt értelme az egésznek. Elhittem, akármit elhittem volna, annyira felfoghatatlan volt, ami történik.

– Újdarwinváros. Kisida negyed... Gyere.

Mutatott pár oldalt, miszerint a Houston még működött, a két nagy úrállomás egyike. A másik, ahová évekkal korábban érkeztem, Sóstóváros pusztulásával megszűnt, nem volt többé honnan kiszolgálják. Amit írtak, az alapján Houstont a tanik ugyan elfoglalták, de nem semmisítették meg felszereléseit, mint a katonai bázisoknak. Helyrehozták, üzemelt szigorú tani felügyelet alatt, lehetővé téve a bolygó elhagyását.

– Meg akarod próbálni?

– Nem tudom... Nem hiszem, de ott sok tani van, sok akri, talán nem adják fel. Nehéz elhinni... Elhinni, hogy menni kell, de nem tudnék itt ülni és várni.

Sírt. Talán mindazokra gondolt, akik itt maradnak. Akiknek, ahogy a xi mondta, talán ha legfeljebb egy évük volt, mielőtt elkezdődne a vég.

Szörnyű volt, de tudtam, sietnünk kell, el innen, amíg még volt mivel, amíg még volt közlekedés. Talán Jákob megsejthetett valamit?

Nem igazán hittem, hiszen ugyan ki sejtethetett meg ebből az egészből bármit is, de jelentett egy kapaszkodót. Egy reményt, tán csak álmot, hogy Jákob véletlenül tényleg ott lenne, esetleg találkozhatnánk vele.

Kimentünk az állomásra, érdeklődtünk. Az internetes jegyvásárlás, helyfoglalás, az előre tervezhető menetrendek, minden a múlté volt. A vonat indulási és érkezési táblák sötétek voltak, egy hatalmas papírra nyomtatott, tollal átjavított lista volt kifüggesztve helyette. Megtudtuk, a vonat ugyan még létezett, de a korábban Mária szerint alig több, mint egy napos út Kixatkinvárosból Újdarwinvárosba most három napot vett igénybe. Kaptunk időpontot, mely szerint még két napunk volt egy Kixatkinvárosi indulásig.

A kollégiumban végignézve, összerakodva szegényes holminkat csupán ültünk az ágy szélén, meredtünk magunk elé üres tekintettel.

Egyszerűen felállunk, kísétálunk az ajtón, itt hagyunk mindent? Az egyetemet, embereket, oktatókat, akikkel együtt dolgoztunk, hogy aztán egy év múlva... Hogy aztán egy év múlva meg ki tudja, talán éppen Újdarwinvárost özönlí el egy akri horda, hacsak

addig porrá nem bombázzák az egész bolygót.

Biztos így kellett ennek lennie? A tanik nem tudhatták, hogy ez fog történni, hogy elsöprik őket? Vagy esetleg tudták, talán sejtették?

De őket se lehetett felelőssé tenni. A hazájukért harcoltak, amint lehetőséget éreztek rá, megmozdultak, egy félelmetes egység alakult ki pillanatok alatt közöttük, ami az egész északi pólust egyetlen nap alatt mozgósította. Valami olyat vittek véghez, amire talán mi, emberek, nem lennénk képesek. Nem akartak elpusztítani minket.

Megrázkódtam.

Itt már minden mindegy volt.

Mindenki mentse a maga nyomorult kis életét.

Másnap reggel már csomagjainkon ülve vártuk az első Kixatkinvárosba tartó akármilyen vonatot.

* * *

A fővárosi pályaudvaron hatalmas tömegbe ütköztünk, sokan bőröndjeiken ülve, a falak mellett lefeküdve táboroztak. Egy pillanatra elborított egy lidércnyomásos vízió, ahogy ezt a temérdek embert elképzeltem mind-mind az Újdarwinvárosba tartó vonatot megrohamozni. De ahogy bejártuk az állomást a vonatról hirdetményeket keresve, az információs ablaknál érdeklődve, kiderült, a hatalmas csomagokkal táborozók legnagyobb részét délvidéki menekültek, akik különféle északi településekre vártak vonatokat, köztük Garadra is.

Kisida negyedbe egyedül az Újdarwinváros végcélú gyorsvonat járt, három vagy négy naponta egyszer, semmi egyéb, semmi betétjárat közelebbi végcélokra, ezen kívül személyvonat nem közlekedett át a Kixatkin-Kisida bázisalagúton. Az emberek nem akartak a rezervátum és Csendföld közötti vékony sáv elszórt településeire menni, még maga Orlána sem kívánt meg külön vonatot. Szó nélkül kiadták rá a fejenként tizennyolcezer-háromszázhusz dolláros jegyeket, mely majdhogynem felemésztette minden pénzünket.

Maradék kevés készpénzünket átpörgetve átfutott rajtam, még így is mennyivel gazdagabban érkezünk majd Újdarwinvárosba, mint ahogy a Tarkin-tavi katonai bázis kapuja előtt az északi fénnel lángoló ég alatt tántorogtunk a közel egy évvel korábbi események súlya alatt. Volt elcsomagolva ételünk, italunk, voltak irataink, olcsó, de tiszta ruhákat hordtunk, és még egy váltás ruhára is futotta, mindez két tartós Alcorra szatyorban, melyekből kötelekkel vállon átvethető táskákat fabrikáltunk.

Nem szántunk rá egy vasat sem, hogy szállást keressünk magunknak éjszakára, a Kixatkin-parton a belvárosban telepedtünk le egy padra, nem ismerve a környéket ügyelve rá, hogy felváltva aludjunk.

* * *

„Értesítjük a tisztelt utazóközönséget és a vonatra várakozókat, hogy az Újdarwinvárosba induló negyedközi gyorsvonat előreláthatólag kétszáz perc késéssel fog indulni.”

Emberi hang darálta a szövegeket, könnyen felismertem, felvételről, de a gyakori kapcsolgatásokból, megszakadásokból kitűnt, valaki ülhet valahol egy kezelőpultnál, ahol ezeket már tán hatalmas elnyomott ásitások közepette vezérelgetheti ki.

A legfontosabb információ: a vonat el fog indulni. A vasútvonal már vagy még eszerint működött. Az már teljesen mellékesnek tűnt, hogy még egy pár óra idő volt addig. Rengetegen vártak rá, többnyire hatalmas kitömött bőröndökkel, csomagokkal, valamelyest megfigyeltük őket csak úgy szemsarokból, futólag. Könnyen ki lehetett venni egész családokat gyerekekkel, akik valószínűleg nem terveztek már visszatérni a negyedbe, de akadtak magányos, egy bőröndös utazók is, akik talán valamiféle munka miatt közlekedtek, üzleti útra, fiatalokat, akik esetleg szakmai gyakorlatukról, talán csonka egyetemi féléről térhettek haza távoli szüleikhez.

Talán ezek az emberek megmenekülhettek attól, ami a negyedre várt. Talán, talán akkor, ha azok is, kik visszatérni szándékoztak, valami szerencséivel végül mégsem ülnek fel az őket a pusztulásba visszahozó vonatra. Nevetségesen kevés poggyászunk volt bárkihez képest.

Aztán végre majd' három óra várakozás után berobogott a negyedközi gyors fehér szerelvénye. Újdarwinvárosból érkezett és nem volt üres, nem sokan, de elég határozott számban szálltak le róla megrakva csomagokkal.

Szerencsétlenek.

Elkaptam véletlen egy tekintetet.

Fakószürke szeme volt.

* * *

Fenn voltunk, fenn a vonaton, mely úgy éreztük, az életbe repít minket! Száguldott végig a hatalmas alagúton órákon keresztül, majd megérkeztünk Orlanába is, nem akadtunk fenn a határellenőrzésen, a következő nap délutánjára elértük Kinhoolt, a Ysikin folyó hídját, itt viszont elakadtunk. A vonat a város állomásán megállt, állt, várt, majd megint

csak várt, anélkül hogy bárki bármit tudott volna mondani a várakozás okáról.

Másfél óra múlva jelentették be, hogy a felsővezeték megrongálódott. További két és fél óra múlva érkezett egy konvoj szedett-vedett busz, hogy majd továbbvisz minket, mivel a kétvágányú pálya egyik vágányát sem tudják belátható időn belül helyreállítani, azzal, hogy Warhooltól már valószínűleg kapunk vonatot.

Lassan lekaszálódtunk, találomra kiválasztottunk egyet a buszok közül, felültünk, vártuk, hogy a többi utas is begyömöszölje csomagjait a poggyásztérbe, felszálljon. Két Alcorra szatyrunkkal mi nem törődtünk ezzel, ölünkbe vettük őket. Egyszerre csak hátrakiáltott a sofőr.

– Bocsánat, nem tudna valaki átszállni a szomszéd buszra? Van itt egy négy fős család, szeretnének együtt utazni.

Az utasok zúgolódtak, valaki mögöttünk motyogott, hogy de már berakta a csomagját, ki kéne szedni mindent.

Felálltunk. A másik buszon éppen két szabad hely volt.

A konvoj elindult, hamarosan kinn száguldottunk a ritka erdőben haladó országúton, meg-megzötytyenve, amolyan elfogadható állapotú volt, elaludtunk.

Egyszerre csak arra riadtunk fel, valami rettenet ótvar úton ráz minket a busz, miközben a sofőr azért nyomta neki, sűrűn rángatva a kormányt. A konvoj többi tagja eltűnt, se előttünk, se mögöttünk nem haladt jármű.

– Mondtak valamit, hová megyünk?

Én voltam a folyosó felől, kérdeztem a túloldalon ülő utast.

– Állítólag le kell térnünk benzinért.

Eltelt tíz perc, majd még tíz, a környezet nem változott. Valaki elöl rákérdezett. A busz lassított, megállt, majd a sofőr hátrafordult. Egy pisztoly volt a kezében.

– Önöket foglyul ejtettük. Jobban teszik, ha szépen nyugodtan végigülik az utat. Ne mocomorogjanak, ne is próbálkozzanak, van még fenn két kollégám. Kuss.

Visszafordult, indított, hátulról előre sétált két másik férfi, elhelyezkedtek az ajtónál. Elszörnyedtem, mibe sikerült belekeverednünk. Valaki hallhatóan elsírta magát. Mária suttogott felém.

– Tomi, minket csak tán elengednek.

– Miért gondolod így?

– Mit vennének el tőlünk? Kit zsarolnának meg velünk?

– Munkatábor?

Csendben maradtunk. Azt már ki sem akartam mondani, mi egyebet tehetnek meg egy fiatal nővel. Sokkolt, üresnek éreztem a fejem, valami szörnyű már megint történik, amivel nem tudunk mást tenni, mint várni, hogy bekövetkezzen. A busz pedig egyre csak száguldott velünk a borzalmas úton az ismeretlenbe.

* * *

Talán több mint egy órán át vittek minket változatlan ritkás erdőben, mielőtt ültetvényekhez, majd egy láthatóan lakott faluba értünk volna, de ezen lassítás nélkül poroltunk át, egy újabb rövid erdős szakasz után álltunk meg egy a dombok között szétterülő külszíni fejtés mellett.

Bányamunka.

Önkéntelenül átsiklott agyamon rövid pillanatig, mennyire várható volt, civilizáció előtti korba tett hülye fantáziák, persze hogy bányamunka, csákánnyal, miközben majd ezek a perverz disznók húzkodnak végig nagyokat korbáccsal a csupasz hátunkon.

Mire vetemedik az ember, ha érzi, úgyis megdöglik.

Megálltunk, kinyitották az ajtót, elkezdtek leterelni, majd tovább egy a domboldalba süllyesztett lapos épület felé, mely előtt vasrácsokból összetákolt kalitka fedett le egy nagyobb teret. Ezen áthaladva jutottunk be, elrablók zárták a sort, becsukva maguk mögött az ajtót.

Valaha a bányamunkások mosdója lehetett, nagy előtérrel, pergő vakolattal, melybe néhai öltözőszekrények körvonalai rágták be magukat. Két a padlóhoz csavarozott szakadozott műbőr fotel és három csaptelep nélküli mosdótálca alkotta megmaradt berendezését, ezt több ócska matraccal egészítették ki, az egyik fal mentén két zárt és egy üres ajtókeret volt, a középsőn még ki lehetett venni a férfi vécé piktogramját.

– Sorakozó, ott, a fotelek előtt!

Volt, aki rémülten, gyorsan, más még mindig sokkosan, szinte eltévelyedve kereste helyét, valami sor hamar kialakult. Egy fiatal férfi rájuk kiáltott, bár hangján érezni lehetett a félelmet, elcsuklást.

– Mit akarnak maguk tőlünk...?!

– Kuss.

A sofőr várt, amíg nagyjából sor formáját vette fel alakzatunk, majd folytatta.

– Most átkutatjuk magukat... De legyenek nyugodtak. Mi önökkel ugyan nem teszünk

semmi rosszat. Mi.

Végigtúrták ruháinkat, elvettek pénztárcákat, egy telefont, tőlünk már nem lehetett mit elvenni, le se hozhattuk a buszról szatyrainkat. Alaposak voltak, de senkihez sem nyúltak az indokoltnál többet.

Miután meggyőződtek róla, senkin sem maradt több öltözkénél, magunkra hagytak minket, habár még távozás előtt az egyik még odaförmedt, hogy csak semmi zajongás.

Nők, férfiak, vegyesen voltunk vegyes életkorral, talán tizenöten, a család a két gyerekkel tán megmenekülhetett azzal, hogy helyet cseréltek velünk, ha a többi busz valóban Warhoolba tartott. Volt, aki leült egy matracra, csak nézett tompán maga elé, másnak már most eleredt a könnye, együtt utazó férj és feleség halkán beszélgetve próbálta feldolgozni a szerencsétlen fordulatot.

Körbejártuk börtönünket. Az üres ajtókeret, mint hamar kiderült, a női vécére nyílt, az szinte minden kiegészítőjétől lecsupaszítva ásított, mint egyetlen tér, még a paravánok is eltűntek, egy mosdótál fölött ült csupán csaptelep, az ülőkék minden vécéről hiányoztak. A kis szellőzőablakokon viszont megvolt a rács, de legalább víz, habár csak gyéren, volt. A másik két ajtót bezárták, de legfeljebb egy zuhanyzót sejtettem a piktogram nélküli mögött.

Fogvatartóink, ezúttal még két fővel kiegészülve tán egy óra múlva ellenőriztek minket újra, egy hatalmas kondér zöldséglevest hozva ócska, itt-ott csorba, nyilvánvalóan a valamikori üzemi étkezdéből összeszedett műanyag tányérok és evőeszközök társaságában. Elgondolkodtam rajta, mit tegyünk, ronda átverést sejtve benne. Akadt, akik elvettek tányérokat, suttogva osztottam meg Máriával gondolatom. De néhány perc múlva egyik őrzőnk is merített belőle, nekitámaszkodott a falnak, evett. Végül mi is úgy tettünk.

Nem történt semmi az éjszaka. Leültünk egy matracra a falnak támaszkodva, öröltük magunk azon, mi történt, mit tehetnénk, mi fog történni, mit csinálnak velünk, de semmi. A bányára gondoltam. Mi legalább szívósak voltunk, rengeteget jártunk kinn a vadonban, olyan helyeken, hol senki más, nehéz körülmények között. Nem kételkedtem afelől, hogy ha úgy hozná a szükség, akár Mária is könnyen leterítene valami rárontó városi nyeszledéket.

Akadt a társaságban tán két férfi, akikről elhittem volna, hogy nem rogyik össze pár óra alatt, ha tényleg kizavarnak minket a bányába dolgozni. Talán a délvidékről menekülők lehettek. A többi... Azt sem értettem, a nőekkel mit akarhattak.

Alhattam tán perceket, órákat két ébredés között, újra leperegtek összezavarodott emlékek életemből, Tikireni kék szemei, a Hawking állomás műfényű biodómja belerondítva a föld alatti tani csodavilágba, a szüleim, akiket elemésztett a Proxima vörös

napja, egy akri, amint árnyékként aláereszkedik, lefordítva Jákob hajtányát a pályáról, felriadtam, meredtem magam elé, valaki a közelben csendben zokogott, Jákob, akivel ki tudja, mi lehetett, elemésztette-e mégis valamelyik B-blokk, vagy tán el is menekült-e azóta a bolygóról.

Kora hajnalban újra bejöttek közénk, hoztak kenyereket, szójakrémet, ehetett, ki mennyit gondolt, aztán csak ott hagytak újra, annyi változással, hogy az épület előtti ketrecbe kiengedtek. Ők maguk egy errefelé néző másik tömb tornácán henyéltek, akkor épp négyen, árnyékban, két számítógép körül, hangszórókból kiszűrődő tompa zajok árulták el, hogy valami katonai lövöldözős játékkal csapják agyon idejüket.

Nem értettem. Páran fel-alá járkáltak nyugtalanul, teltek az órák, volt, aki csak enerváltan feküdt matracán. Déltájban kocsin hoztak ebédet, újra csak bárki vehetett annyit, amennyit jónak látott.

Gyötrelmes volt, csak ülni, nézni, várni, mi fog történni. Szóltak páran egymáshoz, mi is akadt, akit megszólítottunk. Többnyire hogy hová utaztak volna, elhangzottak városok. Egy fiatal férfi hosszasan elmesélte, beadott még a régi rendszerben igénylést a bolygóról távozásra, úrutazási támogatásért folyamodva, aztán jöttek a harcok, összeomlott a bank, ahol a pénze volt, mostanra elszánta magát, remélve, hogy Újdarwinvárosban még működik a támogatásos rendszer, elindult, és erre ide került. Elsírta magát, eltorzult arccal bőgött, mire befejezte.

Ez is kapaszkodott nyomorult kis életébe.

Talán mi sem voltunk különbek.

* * *

Fogvatartóink késő délután jöttek közénk újra. Mindenkit beteltek az épületbe, becsukták maguk mögött az ajtót. Átsuhant rajtam, hogy végre, végre talán történik valami, megtudjuk, mi van ebben az egészben.

– Férfiak vetközni.

Páran mozdultak csak meg, a legtöbben megütközve meredtünk rájuk.

– Mondom vetközni. Le a ruhákkal.

Lassan elkezdtek végrehajtani a parancsot. Az egyik őr közben kulcsával kinyitotta a piktogram nélküli ajtót. Páran már gatyára vetkőzve vártunk.

– Mindent. A gatyát is, most... Be a zuhanyzóba, fürdés.

Úgy tettünk, három kabin volt, meglepetésemre mindegyikben működött a zuhany, kissé

hűvös víz tört elő belőle függetlenül a beállított hőfoktól, a mosdókagylók szélén még néhány szappant is hagytak. Amikor végeztünk, a nőket küldték el, viszont ruháinkat nem engedték, hogy visszavegyük, álltunk feszengve, kínos tanácstalanul, meztelenül. Aki kérdezett volna, még a kérdése befejezése előtt elhallgattatták.

Végül a nők is mind kijöttek, őket sem hagyták felöltözni, kitereltek minket a ketrecbe. Az egyik férfi, akiről kiderült, Felsőorosról menekült magányosan, megpróbált ellenszegülni. Lövés dördült, csak figyelmeztetésül a plafonba, vakolatmorzsák hullottak ránk. Mindenki kijutott, bezárták mögöttünk az ajtót, ott hagytak minket, a ketrectől távolabb leültek néhány lapos betontömbre.

Pár percig csak nézegettünk körbe, az égre, a dombokra, semmi nem mozdult. Valaki a fogvatartóink felé kiáltott, mit csinálnak velünk, kaján vigyor ült ki egyikük képére, de nem válaszolt. Aztán egyszerre csak járművet hallottunk közeledni.

Nagy háromtengelyes platós teherautó volt, de ami megdöbbenett, az, amit a platóján láttam érkezni.

A fülke fölött elnézve egy akri hasalt rajta, szárnyait maga mellé véve, hátul messze túllógó farka hegye épp csak nem súrolta a földet. Megzavart, annyira nem értettem, annyira meghökkentett, hogy elsőre fel sem fogtam helyzetünket. Azon túl, hogy egy teherautón utazott, még valami más is kiütközött, furcsának, idegennek tűnt rajta, de abban a pillanatban még nem tudtam volna meghatározni, micsoda.

A kocsí a közelünkben megállt, az akri lassan felénk fordította fejét, majd szintén lassú, szinte fáradt mozdulatokkal elkezdte kihúzni szárnyait az oldalfalak közül, feltápáskodott, kissé megemelte magát, majd óvatos léptekkel tolatva, egy közben a kabinból kiugrott őr segítségével keresve a talajt, elkezdett lefarolni a járműről.

Az egész mozgássor, minden idegennek hatott, rendellenesnek, szinte betegnek ahhoz képest, amilyennek, amilyen elegánsnak, légiesen könnyednek és villámgyorsnak ismertem meg ezeket a hátborzongatóan félelmetes bestiákat. Ebben valami más volt hátborzongató.

Aztán, ahogy lekecmergett, majd elkezdett felénk lépegetni, rádöbbenem.

Ez az akri kövér volt. Nem csupán kövér, egyenesen túlsúlyos, förtelmesen dagadt. A hasa mélyen térdei alá lógva ingott lépéseivel, lábait akadályozta, eltorzította egész járását, de mellkasának megszokott formáját is eldeformálta a hájréteg, és, felismertem, amin elsőre megütközött tekintetem, ennek valódi zsírtoka lógott álla alatt, teljesen elnyomva azt a formát, amire Ticakario fejéről emlékeztem, a nyelv alatt nyugvó lézerszerv miatti domborulatot.

Mária rémülten karolt át, akadt, aki a falnak hátrált, összességében nem tudtam volna eldönteni, a zavarodottság, a félelem, vagy valamiféle morbid kíváncsiság lehetett inkább

úrrá rajtunk, többen még tán nem is láttak akrit életükben.

Lassan lépegetett a ketrec elé, felcsapta taraját, ívbe feszült nyakán magasan hordta fejét, onnan nézett le ránk, tokája vastag hurkákba gyűrődött. Annyira valóságértlennek hatott a látvány, az eltorzult forma, hogy nem tudtam, rettegjek-e, vagy inkább megrázkódjak, megcsípjem magam, remélve, hogy felébredek egy lehetetlenül szétszaladt álomból. Mi is a falhoz hátráltunk, inkább csak követve a többi foglyot, miközben az akri fejét kissé ingatva a ketrec rácsainak tolta orrát.

Kiöltögette kissé nyelvét, szája szélét nyalogatta, nyelt, hullámozott vele a háj álla alatt, majd visszahúzódott, lehevert előttünk elnézve fogvatartóink felé. Egy hatalmas elnyúlt nyálcsepp lógott bal orrnyílása alatt, leszakadva a földre zuhant. Hárman löfegyverüket letéve álltak fel és indultak meg a ketrec felé.

Felocsúdtam. Ez a pokoli fürtelem emberevő volt.

Gyorsak voltak, kiszakítottak egy fiatal nőt közülünk, férje beléjük kapaszkodott, az akri egyet biccentett, mire őt is megragadták, kilódították a ketrecből, azonnal csukódott mögöttük az ajtó. Senki sem próbálta megakadályozni, a három ezúttal fegyvertelen embert leteperhettük volna, de az akri akármilyen dagadt is volt, a nyelve alatti lézerét használhatta. Hacsak azt is be nem nőtte a hája, gondoltam keserűen, miközben a két szerencsétlent odavonszolták hozzá.

Feltápáskodott, lassú, ingó lépésekkel elindult a ritkás erdő felé, fogvatartóink a két áldozatot magukkal hurcolva követték. Nem kellett végignéznünk, de hallhattuk a kétségbeesést, a rémületet, perceken, tán egy hosszú órán át, mire végre az utolsó kiáltás is elhalt, végre abbahagyta, bármit is művelt velük befejezve morbid munkáját. Egymáshoz bújva ültünk tehetetlenül a fal mellett, tompán, alig felfogva, hogy ilyen lehetséges.

Hamarosan előbukkantak, kiválasztott segítői laza szétszórt csoportban követték, az akri vérfoltot nyalt le szája széléről, de egyébként alig látszott meg rajta, hogy két egész felnőtt embert eltemetett gyomrában. Visszaimbolygott a teherautóhoz, visszataszítóan elnehezült mozdulatokkal próbálta súlyos testét felcibálni a platóra, a kocsí vezetője fogta meg egyik hátsó lábát, segítve karmainak megtalálni a raktér peremét, hogy fel tudja rá tolni magát. Végre szárnyait maga mellé véve elhevert, visszanézett rémült csoportunkra, majd felbrummogott a motor, megfordulva lassan elindultak vissza a fal irányába tartó úton.

* * *

Azon az éjszakán betöltötték a szobát a sírás hangjai. Akadt, aki szinte hisztérikusan vergődött matracán, más csak a fal tövében ült, nézett maga elé. Napok, néhány hét, ki

tudja, milyen lehetett ennek a torz förtelemnek az étvágya, előbb-utóbb mindenki sorra került.

Menekülni akartunk az akrik elől, a pusztulásból, és erre itt voltunk, a sors utolért minket. Nem tudtam felfogni, hogy lehetett így, éppen így, mintha csak megbüntetett volna azért, hogy némán elosonva a magunk kis életébe kapaszkodva hátrahagyjunk mindenkit. Egyszerűen nem létezhetett másképp. Nem tudtam felfogni, hogyan maradhatott életben egy ilyen eldeformálódott borzalom, hogy lehet, hogy fajtársai nem támadták meg, valamelyik nem ölte meg vagy hajtotta végre rajta a kr'gart.

De hiába vergődtem, itt voltunk, összezárva egy rakás szerencsétlennel, akik sorsának az rendeltetett, hogy még több hájként rakódjunk erre a pokolfajzatra.

Hogy fulladna meg benne.

Másnap reggel újra élelmet hoztak, volt, aki nem evett, míg akadt, aki másodjára is szedett. Volt, aki már megtört, már eljutott oda, minden mindegy, falt elfordulva mindenkitől. Kiültünk a ketrecbe, a falnak támaszkodva néztünk a távolba, a zöld és vörös közötti mindenféle árnyalatokban pompázó ritkás tavaszi erdőre a lejtőkön, a szabadságra. Vége volt.

Csendben telt el a nap. Délben, este hoztak újra ennivalót, egyébként felénk se néztek, senkit sem piszkáltak. A következő nap szintén nem történt semmi.

Éjszaka valamikor felriadtam, különös zajokra figyeltem fel. Valaki csendben sírt, már-már fel sem tűnt, azon túlról érkeztek, tompa nyögések, egyenletesen, ütemesen, lassanként erősödve. Emberi hangok. A fal felé fordultam, Mária ott aludt. Nem tudtam volna elképzelni, hogy lehetett az, hogy éppen itt.

Sötét tollak érintése, kék szemek... Kirázott a hideg.

Késő délután újra felsorakoztattak minket, újra vetkőzésre szólították fel a férfiakat. Kitört a hisztéria, valaki összerogyott, begubózva rázta a zokogás, más csak rémülten a falnak tántorodott, de volt, aki megmozdult, újabb lövés a mennyezetbe, az egyik őrtársainál hagyva pisztolyát elkezdte a vonakodókat egyenként belökdösni a zuhanyzóba.

Nem ellenkeztünk, nem volt értelme. Sok-sok év alatt mindkettőnkben kialakult valami higgadtság. Ha bárhogy is megmenekülhettünk, kijuthattunk ebből, az nem így történhetett, hacsak fogvatartóink nem hibáznak. De nem hibáztak.

Újra kizártak minket meztelenül a ketrecbe, újra jött a teherautó, rajta a felfoghatatlanul elhízott akrival, az újra lassan odacsámpázott elénk kihúzva magát, mintha csodálni való tünemény volna, majd fölénk hajolva, szája széleit megnyalogatva mustrálta rémült társaságunk. Egy hatalmas nyálcsepp előttünk csapódott a földbe.

Egy földi időben huszonévesforma fiatalembert szemelt ki magának, ketten nyitottak be

rideg durvasággal kirángatni közülünk, majd az akri után elhurcolták az erdő felé. Ezúttal nem töltött olyan sok időt vele, tán negyed óra múlva már visszatértek, talán kissé kevésbé elnehezülten billegett a teherautó felé. Kínlódva próbálta magát felvonszolni a platóra, szétfolyó hájas hasától nem talált fogást lábával, kicsúszott alóla, úgy hevert azokat bután szétvetve, hátul farka két oldalán ernyedten lelógatva, szerencsétlen zavarában nyelvét öltögetve, mígnem ketten odafutottak megsegíteni. Percekig tartó küzdelemmel vergődtek fel, majd végre elhajtottak.

Újra csak kevesebben maradtunk.

A szerencsétlen fiatalember viszont talán nem lehetett elég laktató számára, mert másnap délután ismét a zuhanyzóba zavartak minket, már mindenkinek nyilvánvaló volt, az akri újra enni akart. Valaki, egy, talán két ember ma megint meghal, hogy irtózatossá vágyát csillapítsa.

Rémülten vártuk a ketrecben a teherautót, ami jött, megint, az emberevő hamarosan újra fölénk hajolva csorgatta nyálát ránk azon tanakodva, melyikünkkel töltse meg feneketlen gyomrát.

Hirtelen egyik fogvatartónk elkiáltotta magát, már csak annyit láttunk, ahogy riadtan futnak szét, az akri elfordult a ketrec fölül.

Félelmetes, folyékony eleganciával érkezett egy újabb akri, leszállásának minden mozdulatát pontosan, célratörően összehangolva állapodott meg fajának förtelmes paródiája előtt. Nem támadott, még csak taréját sem csapta fel, de feszesen ívbe görbült nyakkal nézett le rá, amaz lekushadva tátozott felé egy hangot nem hallatva, hátrált.

Támadj... Támadj már, intézd el. Mária rám nézett, ráeszméltem, suttogok, elvágтам. A karcsú, igazi akri kimért lépésekkel közelítette amaszt, ahogy az hátrált, mígnem orrával már akár feje tetejét is megérintette volna. Kissé lehajolt, megnyalta, amaz vékonyan felnyűszített rá valami olyan hangon, amit sosem hittem volna, hogy ezek a bestiák képesek kiadni.

Váratlanul nekiugrott, alig tudtuk követni, mi történik, szinte egyetlen mozdulattal vetette hátára és ugrott rá, egyik hátsó lábával állá mögött nyakába taposva, ujjai között kitüremkedett a haj. Amaz kétségbeesve vonaglott, de fejét nem mozdíthatta, farkával csapkodott. Támadója szárnyának egy mozdulatával, a szárny kézfejének karmaival földhöz szegezte a farkat, majd kissé előrefeszülve, gondosan ügyelve rá, hogy jobb hátsó lába továbbra is harapófogóként szorítsa ellenfele zsírral vastagon kipárnázott torkát, maga felé húzta azt, míg orrával elérte, egyetlen harapással lecsípte róla a dárdahegyet.

Az alulmaradt akri egy hangos nyikkanással megrándult, rémülten emelgette bajuszcsápjait, kapkodta szemét, de semmit nem tehetett. Támadója teljes nyugalommal farolt hátra, letelepedve rá, elengedve a megcsonkolt farkat, majd lassan, higgadtan, egy-

két hangos reccsenéssel elropogtatta a leharapott dárdahegyet, míg végre elnyelte.

Pár percig csak mintha önelégülten pihent volna vert ellenfelén, alig törődve annak hasztalan rángásaival, vergődésével, nem értettük. Lassan látott munkához, lassan, óvatosan szárnyaival szinte átkarolta a testet, kézfejeivel a másik szárnytővei alá túrt, orrát puhán a domborodó hasnak nyomta. Megdöbbsentem. Masszírozta. Masszírozta, simogatta, cirógatta vert ellenfelét, miközben jobb hátsó lábával továbbra is szilárdan fogta. Az továbbra is meg-megrándult, miközben fülsértő hangon vinnyogott és nyüsztetett, nem hittem el, hogy ilyen lehetséges.

Percekig folytatta, míg alatta ellenfele lassan teljesen feladta, elernyedtt egy-egy vékony nyüsztéssel, ekkor lágyan combjait, lábszárait is elkezdte harapdálni, lágyékán körözött orrával, nyalogatta. Amilyen gyengéden, egyenesen érzéken látszott mindezt művelni, már-már az átkelést, a barlangot juttatta eszembe, Tikirenit, azt, ahogy ő is rám támadt, elvontam tekintetem, már éreztem, engem is felajzana, amit ez előttünk csinált vele. El se hittem, hogy ilyen gyengédek is tudnának lenni, és nem értettem, nem értettem az egészet, amit látok.

Mikor már csak a lélegzeteket hallhattuk, akkor állt fel végre róla, óvatosan lefordult, lelépett torkáról, amaz meg sem mozdult, észrevettem, remeg. A karcsú támadó odafordult fejéhez, lehajolt hozzá, lágy odaadással végignyalta kövér tokáját egészen fel orra hegyéig, majd egyetlen hirtelen erőfeszítéssel kirúgta magát, szelet kavarázó hatalmas szárnycsapásokkal távozott oly váratlanul, mint ahogy megjelent.

Itt hagyta. Az meg-megremegett, majd lassan elkezdett átfordulni, feltápászkodni, szárnyára támaszkodva kábán és üresen meredt maga elé, megcsönkolt farkára, vakkantott egyet.

Az örök előkerültek, köré gyűltek ahogy lábra állt, majd felénk vonszolta magát, nyílt a ketrec kapuja. Egy testesebb férfit szakítottak ki közülünk számára, ott, előttünk ölte meg fejét leharapva, és falta fel gyorsan, hatalmas darabokban, szinte fuldokolva nyelt, nyaka kidomborodott a falatoktól. Pár perc múlva már csupán egy vértócsa emlékeztetett szörnyű tetteire, miközben a teherautóra cibálta magát, hogy távozzanak.

* * *

Egymást átkarolva ültünk szakadozott matracunkon a homályban. Az egész egy szürreális rémálom volt, nem értettük, nem értettük, hogyan lehetséges, miért. Miért nem ölik meg ezt a förtelmet? Miért, mit csinált amaz vele?

Akrik... Így vagy úgy, mind meghalunk. Az egész Kixatkin negyed, mindenkit elér egyszer sorsa, ha már el nem érte, talán még a tanikat is. Átvillant rajtam, hogy talán, talán mi már legalább tudtuk, hogyan fogunk meghalni.

Az északi lejtőkön a találkozás jutott eszembe, a xi, akinek szavaira elindultunk. Évszázadokig bujkálni kényszerítettük őket. Fogjuk fel, hogy éreznek, gyógyítsuk a sebeket. A föld alatti tani világok, ki tudja, talán ez az akri sem repült, nem volt hol repülnie, aztán... Megrázkódtam. Most meg embereket zabált, most meg már aztán lassan még járni sem tud, talán beletébolyodott az egészbe.

– Mária...

Suttogva szóltam hozzá. Rám nézett.

– ...Nem tudom... Mi lenne...

– ...Ha?

– Emlékszel, mikor elindultunk? A xi a hegyoldalon?

– Miért?

– Nem tudom... Förtelmes ez az egész... Napok, legfeljebb tán két hét és vége. Ne próbáljunk meg tenni valamit?

– Mit? Látsz valamit?

– Nem. De... Annak a xinek igaza volt. Mi van, ha ez sose repült, mert a föld alatt élt, most meg...

– Tomi. Te ezt a borzalmat sajnálsz?

– Nem tudom, csak gondolkodom. Ha nem teszünk semmit, úgyis megesz minket is. Sérült. Ha odamegyünk hozzá, hátha észrevenné... Álmodok. De ha valami történik, észreveszi, hogy tán lehet másképp is, talán nem falná fel a többieket sem. Amúgy meg... Ülnél és várnál, míg rád kerül a sor?

Nem válaszolt, nem erőltettem, hogy válaszoljon, magam sem voltam biztos az egészben, csak reménykedtem, álmodtam, elképzeltem, hogy sikerül.

Másnap délután újra a zuhany alá tereltek minket, pörgött agyam, meg merjem-e tenni, mi legyen, mi legyen Máriával, jelezzem-e neki, vagy történik, ami. Belegondoltam, percek, mindössze talán percek választanak el attól, hogy az akri belém harapjon, hogy elkezdjen felfalni. De tudtam, ha leülnék némán a fal mellé, akkor is ugyanúgy kiválaszthatott.

Jött a teherautó, lekászálódott róla, lassú ingó lépkedéssel a ketrechez közelített. Máriára néztem, elszánva magam elindultam a rács felé. Követett. Feltekintettem az akrira, egyik kezemet tenyerrel felfelé tartva átnyújtottam a rácsra. Órűlség. Azt mintha meglepte volna a mozdulat, fordult, felém hajolt, szájából nyál csordult ki, egy hatalmas nyúlós ragacsos cseppje beletalált tenyerembe, szétfolyt, nyelvét kinyújtva nyalta körbe száját,

mielőtt visszahúzódott.

Ez nem lehetett, egyszerűen nem lehetett, hogy ez állandóan éhes volt! Úgy éreztem, végem, de most már csinálni kellett, végig kellett csinálni, bármit, eljött az idő. Undorodva húztam vissza kezem, de megerőltetve magam megálltam, hogy kimutassam, fogvatartóink jöttek, nem ellenkeztem, Máriához is odaléptek, csendben követett.

Tereltek minket a ritkás erdőbe, feszülten figyeltem, egy rés, akármi, ahol megszökhetnénk, futhatnánk, de ügyeltek rá, hogy ne hagyjanak utat. Koncentráltam, próbáltam kitalálni, mit csinálok, mit teszek az akrival, mely ahogy lógó hasával küszködve mellettünk lépegetett is egyre csak meg-megnyalta szája szélét.

Megálltunk egy tisztáson, az akri leheveredett, felénk nézett. Döntöttem, még mielőtt fogvatartóink esetleg bármelyikünket lefogva odavonszoltak volna hozzá, magam léptem oda, kinyúltam felé, hagyta, hogy elérjem hájas tokáját, hagyta, hogy beletúrjak, kitapintsam, kikeressem állkapcsa tövét, masszírozzam. Reméltem, Tikireni anatómiájához hasonlóan ennek is voltak kiválasztó mirigyei ezen a tájékon, meg is találtam őket, ujjaimmal, erőteljes mozdulatokkal igyekeztem dolgozni rajtuk, bízva benne, hogy valamit megérez.

Úgy tűnt, hatok rá, lassan kinyújtotta előre nyakát, hagyta, úgy tetszett, élvezte, ahogy törődök vele hosszú percekig. Reméltem, sikerült, lassan hátráltam, végigsimítva állát, míg végül orrához értem, rátettem kezem, várva, reagál-e, kimutat-e valamit.

Ellökte.

Abban a pillanatban Mária kétségbeesett sikoltását hallottam, miközben engem is megragadott az egyik emberrabló. De Máriát vonszolták a bestia elé, leteperték hátára, teljesen kiszolgáltatva neki. Az pedig nekilátott.

Nyalogatta. Mária kétségbeesve, zokogva vergődött, ráüvöltöttem fogvatartómra, akárkire, hagyja abba, de nem törődtek vele. Az elhízott fürtelem nyelve először az álla, mellei után nyúlkaált, majd lassanként egyre lejjebből indulva nyalta végig, mígnem elérte lábai közét.

Ez nem lehet, nem lehetett! Ez a borzalmas szörnyeteg mintha tudta volna, mintha élvezte volna az egészet, azt, hogy ezt műveli velünk és ki tudja mennyi emberrel ezelőtt! Ez egyszerűen nem lehetett állat.

D–20.

Irtózatos felismerés suhant át agyamon.

Abban a pillanatban ugyanilyen váratlansággal akadt el a nyelv is, az egész szörnyeteg ledermedt, majd hirtelen hátrarántotta fejét.

– Hodrovszkij, te gyalázatos undorító féreg!

Teli torokból üvöltöttem rá, fogvatartóm egy óvatlan pillanatban elengedett, maga is meghökkent, megzavarodott a látványtól.

A förtelmesen elhízott akri lekushadva vinnyogott. Felé léptem, hátrált.

– Egy utolsó undorító féreg! Nem elég... Nem volt elég?! Nem volt elég, amit azokkal az emberekkel műveltél?! Amit annak az akrinak a testével művelsz?!

Szánalmas volt, a földig lapult, úgy szűkölt, mint egy oldalba rúgott kutya, és reszketett, egész hájas teste remegett. Bele akartam rúgni pofájába, de csupasz lábammal nem értem volna sokat. Jobb híján félelemtől remegő szemei közé köptem, majd elfordultam.

Máriához léptem, felsegítettem, az átélt borzalom hatása alatt még mindig sírt. Az emberrablók zavarodottan, szinte sokkos állapotban meredtek ránk, körbefutott rajtuk, az erdőn tekintetem, mit tehetnénk.

Egy xi szürkésfekete tollú nyurga alkatán akadt meg szemem, aki felénk sietett.

* * *

– Gyertek, csodálatos, csodálatos, az az akri élvezné, ha ezt látta volna! Ti neg takarodjatok vissza, keressétek össze ezeknek a ruháit, neg annit hagytatok a csonnagjukvól!... Nost!

Utóbbival már fogvatartóinkra rivallt, miközben minket nyugodt lépésekkel elkezdett nagyjából a bánya irányába terelni, ott hagyva a még mindig remegő és halkán vinnyogó, emberevésben eltorzult akrit. Egyszerre csak megtorpant.

– Várjatok...

Hirtelen Máriához fordult, gyorsan végignyalt arcán kissé feltörölve könnyeit. Hátravetett fejjel gondolkodott egy percet, majd újra elindultunk.

– Mi volt ez?

– A szennetek. Nenn szürke.

– Hogyan?

– Az íriszetek nenn szürke, de a lány sárkányszolga.

Máriára néztem, ő rémulten, zavartan vissza rám.

– Ez a rakás szerencsétlenség attól kezdett el vinnyogni. Negérezte az akrit, akihez tartozol.

Egy darabig csendben ballagtunk tovább, Mária még mindig sokkosan, sápadtan lépkedett mellettem, meztelenül, megtörve. Előttünk a bánya épületei, aztán hamarosan az egyik ör is előkerült. Visszakaptuk ruháinkat, felöltözhettünk, két Alcorra szatyrunk szintén megkerült. Ételünk, a pénztárcánkban a pénz eltűnt, a többit békén hagyták. A xi tovább vezetett minket, túl a bányaépületeken, elhagyatott iparvágányok felé. Mögöttünk valamelyik fogoly rémült kiáltását hallottuk.

– Szent ég... Nem tudnánk segíteni rajtuk?!

– Nenn. Itt ez a rend. Én elviszlek titeket innen.

– De...

– Nenn.

Határozott lépésekkel haladt tovább, nem tűrve ellentmondást.

– Mit csinálsz te itt?

– Tolnácsolok, ha szükségük van rá, de elég jól negértik egymást. Annúgy neg érdekes.

– Mi?! Ez?!

– Ez a rakás szerencsétlenség valanni ennver akri. Vannak ilyenek, egyes akrik neg tudják tenni a kr'gart ennveren, de azokból akri lesz. Evvől valahogy nenn lett akri. Ennver naradt akri testven, és ennvert eszik. Nenn érdekes?

Nem tudtam mit válaszolni. Ember voltam, ő meg tani, őt nem érintette személyesen. Nem érezte át azt, amit mi.

A sínekre állított kis fakalyibához értünk, kinyitotta, kitolt belőle egy robogóból és némi deszkából, egyéb kacatból tákolt hajtányt, az egyik sín szál fölött állt a vaskerekessé alakított robogó, mellette deszkaplato, amely a túlsó sín szálán szabadon futó kerekeknél végződött. Kissé átnézte, ellenőrizte az olajsínt, egy kannából feltöltötte üzemanyaggal.

– Gyertek. Warhoolva viszlek titeket.

Felültünk, indított, lassú tempóban berregtünk végig a bánya pályaudvarán, hamarosan ritkás erdőben csattogtunk tovább egyenletes sebességgel, enyhe ívekkel követve a domboldalakat.

– Miért segítesz rajtuk?

– Sárkányszolgát kísérsz, tudonn, egy Kixatkinvől jövő vonaton voltatok, rennélen, az akrihoz tértek vissza. Neg tetszett, annit csináltál azzal a szerencsétlennel, tetszett volna az akriknak, ha látta volna.

Csendben ültünk egymás mellett, Márián láttam, még mindig a történetek hatása alatt van, elfordult. Sárkányszolga... Hát mégis, mégis rajtunk volt a stigma, Ticakario jele. Talán egy negyed óra múlva kérdeztem újra.

– Hogy lehet, hogy ezt békén hagyják? A többi akri?

– Nert van, aki vigyáz rá. Nenn tudonn, hogy tetszett neg neki, de ő egy csitődonnináns akri, azok élvezik az effélét, a testi örönnöket. A harc előtt nár rejtegette egy közeli tani varlangrendszeren, néha vitt neki éjszaka elkatott ennvereket, talán venne nincs neg annak a kétsége, hogy negennéssze.

– De... Azt hiszem, láttuk azt az akrit. Úgy tűnt, retteg tőle, de miért?

– Az volt. Retteg tőle, nert ennver, annaz neg élvezi a tehetetlenségét, azt, hogy azt tehet vele, annit akar. Egy valódi akri nenn hagyná, küzdene. Őrzi, vigyáz rá, az övé a teste, játszik vele nár évek óta, níg najd egyszer végrehajtja rajta a kr'gart. Az az ennver én ezt tudja, tudja, hogy egy nat najd érte jön, és vinnyog kínjában, niközven zaválja az élvezeteket, a faluvan is nindenki őt szolgálja.

Elég volt, elszörnyedtem magamban, hogy történhetett ez meg. Hogy lehetett, hogyan, hogy egy ember idáig süllyedjen, bár lehet, ez már csak az utolsó stáció volt egy milliárdos tönkretett életekkel szegélyezett útján a hatalom mámorában.

Mennyi életbe, elrontott sorsokba kerülhetett, mire megszerezte ezt a testet, az akrit, a halhatatlan akrit! Csak ott, abban a förtelmes kísérletsorban tizenharc ember került szembe valami borzalmasabbal, mint a rák, melyben szenvedtek, elvette a tizenhat éven keresztül folyamatosan kínzott D–1-es testét. Övé lett, és ezt művelte vele!

Mi mindent tehetett volna, ha tudatára ébred, ha ráismer, mit tett és tesz, ha ráismer, mi rejlik ebben a testben! Repülhetne a városok fölött, óvva minket, még tán a tanik is hallgatnának szavára, tisztelve benne az akri erejét, ahogy ősi szokásaik diktálják!

Ehelyett...

Álom... Egy borzalmas lidércnyomás.

A hátralévő úton alig szóltunk egymáshoz. Warhool közelében becsatlakozott a bezárt bánya iparvágánya a fővonalba, itt a védőcsomópontján hagytuk a hajtányt, egy fél óra gyaloglással elértük az állomást.

A xi figyelmeztetett, ne is próbálkozzunk semmivel, tudnak róla, a vonatpótló buszos bünszervezetben sokan benne vannak abban a reményben, hogy az akri békén hagyja őket. Nem volt semmiféle felsővezeték szakadás, kellett az ürügy, hogy kijöjjenek a buszok, melyek egy kivételével mind a célállomásra értek. Ő maga vitt el minket a jegyirodához.

– Jó estét. Miben segíthetek?

– Jó estét. Nárcius ötödikén naradtak le ketten a Kixatkinvárosból érkező vonat tótlóvuszairól. Itt a jegyük, kártalanítást kérnek, tovább szeretnének utazni.

– Igen, megnézem... Rendben, Március öt, felsővezeték szakadás, pótlás. Miért nem kértek segítséget az állomáson?

A xi a peremre támaszkodva határozottan az ügyintézőre nézett.

– Nenn állt nódjukvan segítséget kérni. Elhoztann őket. Kártalanítás öt natos késésre, ja neg a további kényelmetlenségek. Újdarwinváros úti cél.

Nem kérdezett többet. Pár percnyi munkával kiállította nekünk az új jegyeket fejenként tízezer dollár helyben kifizetett kártérítés mellett. Még aznap este továbbutaztunk egy Újdarwinváros irányába tartó vonattal, minél előbb el erről a borzalmas helyről.

Nem beszéltünk róla többet. Márián láttam, sokkolta, ami történt, talán az is, ahogy engem is, hogy kiderült, mi is sárkányszolgák vagyunk. Engem nem nézett meg a xi, de tudtam, hiszen én is ott voltam akkor a tani barlangban, ahol Ticakario megjelölt minket.

Ticakario... Egyre csak az utolsó pillanat jutott eszembe róla, amikor utoljára láttam Tikirenit, a remegő kék szem. Kinéztem az ablakon a sötét éjszakába, próbálva elnyelni élmélygésemet.

Leszálltunk, átszálltunk, újabb vonatokra vártunk, míg végre napok múlva egy következő Kixatkinváros-Újdarwinváros negyedközire jutottunk fel, mellyel késéssel ugyan, de célunkhoz érkeztünk anélkül, hogy bármi szörnyűség történt volna.

A város közelébe érve azonban elborzasztott a látvány, ami fogadott.

Láttam a körvonalait az ablakból kitekintve, az elővárosokon átsuhanva a toronyházas üzleti negyedeket a távolban, viszont mind fölé magasodott a messzeségben egy gigászi alak, egy óriási sötét pettyes sárga szobor, felismerhetően egy nir szobra annak minden anatómiai tulajdonságával, még mintha a tollai is ki lettek volna formálva. Eltörpült mellette egy apró, szárnycsapások nélkül sikló lény, talán egy akri körvonalai.

Egy év sem telt el.

Lehetetlennek éreztem, teljesen lehetetlennek, amit látok, és nem értettem, mit jelent, miféle tani megalománia megtestesülése lehetett ez a hatalmas szobor, hogyan állíthatták fel ennyi idő alatt. De ott volt, eltekintett messze délnek, talán éppen a szinte teljesen a horizont fölött lebegő Itakla irányába.

Berobogtunk a pályaudvarra, hamar elnyelt minket a hatalmas tömeg, elővárosaival nyolcmillióra rúgott a Kisida negyed és tán az egész bolygó fővárosa, óriási forgalmat bonyolított le a vasút. Úgy látszott, a szobor jelenléte ellenére is minden működött, egyetlen tanit se láttunk, bármennyire kerestem őket tekintetemmel. Csupán az épületek fölött kaptam el időnként egy elsikló akri alakját, de senki sem látszott törődni jelenlétével.

Próbáltunk kiigazodni, keresni helyünket, vettünk egy nyomtatott térképet, fél óra múlva egy gépterembe is eljutottunk, sok várakozás után az internetről kijegyzeteltünk magunknak néhány lehetséges olcsó szálláshelyet, munkaközvetítők címeit, ellenőriztünk pár fontosabb helyet a térképen, többek között a repteret is, mely a Houstonnal a kapcsolatot jelentette.

Mária kérésére megpróbáltuk megnézni az úrutazási lehetőségeket, arra készülve, hogy ledöbbenjünk azon, hány évtizedig kellene ahhoz dolgoznunk, hogy akár csak egyikőnk kijusson. Nem tettek ki viszont árat, csak személyes konzultációval fogadtak bármiféle igénylést.

– Mária. Kimenjünk?

– Menjünk ki.

Mielőtt elindultunk, útba ejtettük a legközelebbi kerületi rendőrséget, leadva egy kerestetési igényt Jákobra, azzal, hogy már Kixatkin negyedben eltűnt, az ottani rendőrség szerint ide távozott. Befogadták, megállapítva, hogy érvényes lakcíme Kisida negyedben sincs.

Bármerre is jártunk, az épületek közül mindenhol, ha csak pillanatokra is, de előtűnt a hatalmas nir alakja, ahogy elnézett a messzi távolba fölöttünk, az egész város fölött, nyomasztott jelenléte, az új kor egy gigászi megtestesülése, mely már nem mirólunk szólt. Lehetett-e egyáltalán itt még helyünk?

Felültünk egy villamosra, vitt minket a repülőtér felé, elgondolkodtam, mi lesz, merre tovább, mi lenne, ha tényleg elindulnánk, újra fel az ürbe egy migránskonzerven, újra a rideg fém és műanyag világába, ahonnét már nincs visszatérés. A tizennégymilliárd ember súlya alatt megfulladó Földre sem. A Proxima, keressem meg a szüleim? Úgy éreztem, sohasem érek haza.

* * *

Óriási tömeg kavargott a reptér főépülete előtt, belül már szinte mozdulni sem lehetett az emberek között. Tudtuk, hogy nem működik a légiközlekedés, mindennemű repülés megszűnt a Houstonnal kapcsolaton kívül. Ezek az emberek mind az utolsó szálig menekülni akartak a bolygóról. Megszédített a látvány, akár egy lidércnyomás, évszázadok alatt se jutott volna mind helyhez.

Óvatosan utat törve jártuk körbe a csarnokot, információs táblákat keresve, olvasva, megtudni, hogyan működhetett a rendszer.

„Kérjük legyenek tekintettel egymásra. Ha Ön itt élő lakosként olvassa e felhívást, kérjük, gondoljon arra, hogy önnek lehet itt családja, munkahelye, egy megszokott élete. Csak kevesen juthatnak fel a bolygóról távozó hajókra, kérjük, ne hátráltassa azokat jelentkezésével, akik a peremvidékekről, a kitörés után helyre nem állított vidékekről menekülve jutottak ide. Hagyja, hogy azok részesüljenek e lehetőségből, akiknek valóban nagy szüksége van rá.”

„Felhívjuk minden a bolygót elhagyni kívánó személy figyelmét, hogy az utazás Darwin–

1 vagy Darwin–4 céllal ingyenes, a jelentkezések befogadása egyéni elbírálás alapján történik. Nem áll módunkban pénzt elfogadni. A teljes procedúrát tani ellenőrök felügyelik, a korrupciót szigorúan büntetik, mely akár sárkánynak felajánlást is jelenthet!”

Meglepve olvastuk a felhívást. Csak egyéni elbírálás, a pénz nem számít. Nem hittem. Ekkora borzalmas tömegnél valahol működnie kellett valamiféle rendszernek, ha viszont tényleg így volt, úgy éreztem, akár sorsjegyeket is osztogathattak volna.

„A világűr kemény, rideg hely. Ha Ön úgy dönt, távozik, többé nem lát majd eget, erdőket, széles folyókat, életet. A Sol rendszerben a Földre nem nyer bebocsátást az ottani súlyos túlnépesedés miatt, az ismert világban máshol olyan bolygó, mint a miénk, nem elérhető. Gondolja meg, le tudná-e Ön élni hátralévő életét hideg falak között? Ne induljon el meggondolatlanul.”

„Sárkányszolgák! Ha Ön sárkányszolgaként menekül, különleges elbírálásban részesülhet. Kérjük, jelentkezzen a T–6 terminálnál, ahol a segítő szolgálat fogadja. Csak akkor tegye, ha ön valóban sárkányszolga, ha Önön valóban rajta egy sárkány jele, melyet a terminálnál tanik ellenőriznek! (a szürke szemszín nem feltétel, a hordozó meglétét ellenőrizzük)”

Mária húzott maga után, lassan kerestük utunk a tömegen keresztül a T–6 terminál felé. Nem kérdeztem tőle, miért. Bennem is ott kavargott az egész, emlékek, a félelem mindattól, amit ezek a hátborzongató lények jelentettek. Nem akartam elfogadni azt, amit a stigma jelentett. A halvány gondolatot, hogy Ticakario talán nem olyan, hogy ő mégiscsak Tikirenihez tartozott, elnyomtam. Nem tudtam, milyen lehetett nélküle, és újra csak azt a borzasztó utolsó pillanatot juttatta eszembe, amikor Tikireni meghalt.

A T–6 bejáratánál alig lézengtek, azt egy xi és egy nir néha egymáshoz recsegő párosa őrizte, beljebb két ember társalgott. A xi szólt hozzánk, ahogy odaértünk, jobb karját előrenyújtva.

– Helló, ide jönnétek?

– Igen.

Csuklót ragadtunk vele egyenként, majd folytatta.

– Hadd ellenőrizzünk titeket... Csak a karotok, te tartsd oda a társannak.

Leguggoltam a nirhez, végignyalta karom, Máriáéval a xi tett hasonlóképpen. Némi várakozás után csippantak pár rövidet egymásnak, majd a xi átkísért a kapun minket az emberekhez.

– Üdv. Huxley Klára, sárkányszolga segélyszolgálat. Gyertek nyugodtan, itt már védett helyen vagytok. Holnap hajnalban indul legközelebb járat, amire fel tudunk juttatni

benneteket, addig, ha szükséges, itt maradhattok.

– Már holnap?

Mária meglepetten kérdezett vissza, hangjából kiértzett valami felszabadultság.

– Igen. Elsőbbséget élveztek mindenki mással szemben.

– Tényleg nincsenek pénzes utasok?

Hirtelen jutott eszembe a kérdés arról, amiket kinn olvastam és az elsőbbségről.

– Nincsenek. A harcok után jó néhány hétig a tanik nem szóltak bele az úrkikötő helyreállításába, működésébe, csak később szervezték meg a felügyeletet, amikor kiderült, mindaddig csupán politikai vezetők és összeomló cégbirodalmak kulcsembereinek kimenekítésére használták a járatokat. A tanik azt szeretnék, ha rászorultsági alapon vennék igénybe a Houstont. Akinek pénze van egy úrutazás kifizetésére, az itt is könnyen meg tudja oldani életét. Elsőbbségetek van.

Továbbvezetett minket a terminál utasvárójába, ahol matracokon pihent vagy könyvet olvasott pár ember, alig volt bármi csomagjuk. Az üzletsor nem üzemelt, mindössze egy ingyenes étkezdét lehetett igénybe venni, egy másik üzlet helyén alakították ki a segélyszolgálat ügyfélközpontját, ide érkeztünk. Vegyesen voltak itt emberek és tanik, egy xi egy férfival asztalon, igazi játéktáblán területfoglalót vagy gót játszott, az egyik fal mentén könyvespolc állt, régi, láthatóan használt mindenféle könyvekkel feltöltve.

– Gyertek, hadd nézzünk meg titeket még egyszer. Kinn nem ismerték fel a sárkányt, amely megjelölt benneteket.

– Miért van erre szükség?

Közben odajött hozzánk egy nir, Klára először Mária karját fogta meg és nyújtotta felé, hogy megnyalhassa.

– Sajnos vannak, akik még ezzel is megpróbálnak visszaélni, ellenőriznünk kell, ne történhessenek ilyenek, hogy a tényleg rászorulóknak juthassanak ki velünk. Vannak tagjaink a sárkányok közelében, ismerjük a legtöbbet, a szolgálókat is.

Ahogy befejezte, a nir szólalt meg attankai nyelven, végezve Mária ellenőrzésével.

– (A) Nem ismerem ezt az akrit.

– Tizickin azt mondja, nem ismeri, amelyik megjelölt benneteket. Messziről jöttetek?

– Igen, Kixatkin negyedből.

Klára egy pillanatra meglepve nézett ránk, megriadtunk, mit mondhattunk.

– Nem, nyugalom, nincs semmi baj. Ti vagytok az elsők, akik onnan, olyan messziről jönnek, nehéz utatok lehetett. Kiviszünk benneteket.

* * *

Alig hittem el, alig, hogy újra egy repülőgépen ülök, kinézve az ablakon láttam a bolygó leghosszabb folyóját, a széles Sisiykint, a körülötte elterülő várost, a hatalmas nir szobrot, amint eltekint fölötte. Egyre kisebbedtek, lassan elvesztek mögöttünk.

Nem tudtam, mi lesz. Mária pihent mellettem, láttam arcán, vonásain a megnyugvást, nem ismerte még az úrt, én viszont láttam. Rideg fém és műanyag, apró ablakok a csillagokkal pettyezett végtelen feketeségre, szűk folyosók, tömény klausztrofóbia, a biodómkok meg a Föld, vagy az Ailneyi után... Nem akartam ott élni, de megint menekültünk, megint egy felforduló világból.

Miért?...

– Hová fogsz menni?

Mária kérdezett.

– Hogy?

– Ha felérünk az űrállomásra.

– Talán megpróbálom felvenni a kapcsolatot a szüleimmal... Akkor lehet, a Cisikre, aztán ha sikerül az útra a pénzt megkeresnem, a Proximára.

– ...Veled tarthatnék?

Váltottunk pár szót a régmúltról, a szüleimről, elválásunkról a Luna tóruszon, a levelekről, de aztán én kértem, hogy hagyjuk, pihenjünk. Alattunk már szinte teljesen kopár sivatag húzódott.

Nem akartam oda visszamenni.

Egyszer talán hazatérhet mindenki oda, ahová tartozik.

Tikireni meghalt. Az álom összetört, elsöpörték az események. Nem volt hová hazatérni. Nem volt hová tartozni.

* * *

Forró szél vágott homokot arcunkba, ahogy a buszhoz siettünk, mely az űrrepülőgéphez szállított minket. Százan voltunk, száz ember, ennyien értek fel egy járatra, melyből

naponta mindössze egyet indíthattak, hogy az Aildrik körül keringő űrállomással találkozhasson. Alig tízezren évente, egy porszem ahhoz a négyszázmillióhoz, ahányan a nulladik napon még a bolygót lakták.

Szédültem, a buszon talán működött a légkondicionálás, de borzasztónak éreztem a levegőt. Végre leparkolt, ahogy kiléptünk, megdöbbsentett a látvány, ami fogadott.

A száz utasra méretezett űrrepülőgép egy óriási lény hasa alá volt rögzítve, az egész egy különös futószerkezeten állt, a lény a hátsó lábait hátrafelé kinyújtotta konzolokon pihentetve, nem érték a földet. Egy akrira emlékeztetett, de gigászi méretekből, fekete-fehér csíkozott csupasz, talán pikkelyes testtel, hosszú nyaka különös sokszemű ék alakú fejben végződött. Szárnyait az akrík módjára maga mellett tartva várakozott, azok összecsukva hatalmas szarvakként meredtek az égnek.

Lépegettem felé, égetett a nap, lemaradtam, láttam a lény fejét fordulni, mintha nézett volna vissza ránk, ahogy felé igyekszünk.

Elvisz... Elvisz minket a világ végére, a rettenetes űrbe, a pokolba.

Áronvölgy... Áronvölgyben akartam lenni, Ixalatár mellett dolgozni, járni az erdőt, a különleges vidékeket, gigászi termeket a tanik föld alatti csodavilágában, nem akartam a hideg űrbe menni!

Megtántorodtam, zuhanás, rohanok egy betonfalnak, hogy elnyeljen a forráság.

* * *

Képszakadás.

Kábán ülök egy repülőgépen, egyedül, meredek a kezemben egy véres törlőkendőre.

Képszakadás.

Kék szemek. Egy kék szemű xi néz le rám... Tikireni?

Képszakadás.

– Jobban érzed magad?

Egy fiatal nő hajolt ágyam fölé. Lassan feltápászkodtam. Egy kis orvosi szobában ültem.

– Azt hiszem. Mi történt?

– Rosszul lettél, talán napszúrás kaphattál, de úgy látom, rendben leszel.

– Hol vagytok?

– Újdarwinvárosban, a sárkányszolga segélyszolgálat ápolószobájában a reptéren.

Lábra álltam, kissé szédültem, tudatosult bennem, nem vagyok Máriával az ürrepülőgépen, ahol lennem kellett volna. Kivezettek, a szolgálat egy másik tagjára bízta, aki néhány folyosón át a T-6 terminálon az ügyfélközpontba vezetett. Felismertem Klárát, köszöntünk egymásnak, de nem tudtam mit szólni hozzá. Átvillant rajtam, hogy rosszullétem miatt egy üres hellyel szállt fel az ürrepülőgép, amire annyian várnak.

– Itt kell maradnod, nem tudunk még egyszer kivinni.

Éreztem, vártam, hogy ez lesz a döntés rólam. De folytatta.

– Nem tudjuk, valóban rászorulsz-e. Megtaláltuk a sárkányt, akihez tartoztok, nincsenek sárkányszolgái. Az egyetlen válldomináns akri a környéken, nem ismerjük őket, a tanik szerint ők szabadságszeretőek, sokat repülnek, nem kegyetlenkednek. Egy xi tartozik hozzá, Zitkareni a neve, azt mondja, felismert téged.

Odavezettek hozzám egy xit, megdöbbsentett, hogy kék szemű volt, egy pillanatra már-már azt hittem, Tikireni maga, az egész alkata, mozdulatai visszaidézték őt bennem. Felém nyújtotta karját, zavarodottan ragadtam meg csuklóját.

– (A) Zitkareni. Láttalak téged, kérlek, gyere velem. Nem akarunk bántani. Ticakario sem. Szeretnék beszélgetni veled.

Zavartan, félszegen, reménykedve nézett rám, Tikireni szelíd tekintetét juttatta eszembe. Klára szólt hozzám.

– Nem tűnik úgy, hogy ártani akarnának neked, menj vissza közéjük, próbáljátok meg rendezni, akármi is volt közöttetek régen. Nyugodtan gyere hozzánk, ha a sárkányok megértésével van gondod, ilyenekben is segítünk, adok neked címet.

Névjegykártyát adott át, végigolvastam, megakadt a szemem „Tenektitár, Zeván György ember-akri”, zavarodottan néztem vissza Klárára.

– Igen, ő az egyetlen létező fejdomináns akri, aki emberből lett kr'garra, Tenektitárként százhetvenkét éves, a déli póluson harcolt közkatonaaként emberi életében. Akrinak tartja magát, akriként él, de jól ismer minket is. Ő vitte a kezdetekben a tiakarrival az ürrepülőgépeket, míg más akrik is meg nem tanultak a mi technológiánkkal együttműködni a hordozó fokozat végigrepülésére. Visszatért, itt nagyobb szükség van rá, többek között segít a sárkányszolgáknak is megérteni gazdáikat, konfliktusokat rendezni. Nyugodtan fordulj hozzá, ha nem jössz ki Ticakarióval.

Elhűlve hallgattam, hogy ilyen is létezhet, magamban eldöntve, egyszer ezzel az akrival találkoznom kell, látnom kell. Átvillant rajtam, de nem szóltam arról, hogy tudtam egy másik fejdomináns ember-akriról is. Nem akartam beszennyezni azzal a förtelemmel a

pillanatot. Óvatosan csúsztottam tárcámba a névjegyet, megjegyezve a helyet, a nevet, még ha tárcám elhagynám, akkor se veszítsem el e bámulatos lehetőséget.

Ha Mária ezt tudta volna!

De azon már nem lehetett segíteni. Elment, reménytelenül messze, én meg itt maradtam, egy különös szelíd kék szemű xi társaságában, aki valahogy nagyon emlékeztetett Tikirenire.

Pedig láttam őt meghalni.

Elköszöntem a segítőktől, a xi oldalán sétáltam ki a reptérről a tömegközlekedési pályaudvar felé.

* * *

Zitkareni vezetett engem messze ki a külterületre, metrón majd buszon, mígnem egy egészen csendes faluba értünk, ahonnét le lehetett látni a Sisiykin völgyére, egész messzire Újdarwinvárosig, a valahol a nyugati oldalán ülő hatalmas nirre.

Sétáltunk egymás mellett egy enyhén felfelé vezető mellékúton, az elhanyagoltság jelei mutatkoztak, egy kiszáradt földi gyümölcsfa, foltokban kihalt fű, itt-ott őshonos növények kezdtek előtörni. Éltek itt emberek, feltűnt, hogy fákat, egy-egy konyhakertet gondoznak, vigyáznak rá, el ne gyomosodjanak, de egyértelműen látszott, hogy a chirálölös permetezéseknek vége volt. A földi élet pusztult.

A faluból kiérve szólt hozzám a xi.

– (A) Te Tikirenivel tartottál a harcban?

Megütközve néztem vissza rá, csak késve válaszoltam.

– (A) ...Igen. Ismerted őt?

– (A) Nem. Szeretném jobban megérteni őt.

Megremegett. Újra átvillant rajtam, mintha csak őt magát látnám.

– (A) ...Mi értelme... Ő halott.

– (A) Nem emlékszel rám?

Ránéztem. Karcsú kék szemű xi volt, minden, az egész alkata, mozgása Tikirenit magát juttatta eszembe. De láttam, hogy ő meghalt, nem lehetett.

– (A) Nem... Nem emlékszem.

Nem bírtam, eleredt a könnyem. Tikireni volt. Csak ő volt kék szemű, csak ő mozgott így. Nem lehetett. Leguggolt kissé, hogy a szemembe nézhessen. Kék szemek. Vállaimra tette kezeit.

– (A) Megmentettél egy xit azzal, hogy akkor rám találtál. Két xiből lettem, ki a szemedbe néz, Zitkatikka, ki vállaidon tartja kezét, Tikireni.

Rémülten tántorodtam hátra. Elkapott, segített, leültetett az út szélére, mellém ült.

– (A) Zitkatikka sok-sok éve halott volt, de élt, élt egy csonka énként test nélkül, mert nem engedték meghalni. Tikireni, aki ő volt, megsérült, meghalt énje a harcban, testét elpusztították volna, megsegítve általa Yikkazirát, ki lábait vesztette. Így viszont én élek, Yikkazira meg kellett várja, míg maga gyógyul meg, de ő is él. Tikireni itt van, de nem ismerem őt.

– (A) Szent... egek. De... Neked, Zitkatikka, vörösbarna szemed volt.

– (A) Tikireni Ticakariohoz tartozott. Én csak úgy élhettem, ha megkapom az ő testének esszenciáját, az ő teste csak úgy élhetett, ha megkapja Zitkatikkát. Vele így Zitkareni is Ticakarioé, Ticakario pedig nem engedett el engem.

Megértettem. A kék szem, az a szelíd kék szem, amely egyik más xinek sem volt sajátja, kivel találkoztam. Tikireni is sárkányszolga volt. Ültem mellette csendben, valami, még egy dolog összekötött minket. Mindketten ahhoz az akrihoz tartoztunk. Belegondoltam, milyen lehetett ő neki, a néhai Zitkatikkának, aki Tikireni fejévé lett, mit élhetett át ott és az után, most, hogy új élete lett. Megsajnáltam. Átkaroltam.

– (A) Ismertem Tikirenit... Egy kicsit...

* * *

Beszéltem neki róla, emlékekről, az átkelésről, történeteket, persze elhallgatva a testközeli részleteket. Segíteni szerettem volna rajta, láttam zavarodottságát, elveszettségét, a törést benne, amit jelentett mindaz, ami történt vele. Erdőbe értünk, szólt, hogy közeledünk Ticakario tisztásához, ahol pihenni szokott.

– (A) Ticakario... Nem beszélt neked róla?

– (A) Segített sokat rajtam, átéltem sokat vele. De Ticakario nem beszél, ő érez, sok mindent, látok vele álmokat, zavaros képeket, néha odafigyel rá, jelezze, mi történik, néha elkalandozik, csapong valamerre, és akkor összezavar. Tikirenivel megérthették egymást, én még nem értem őt, és ez őt is zavarja. Sosem próbáltam akrival kommunikálni öelötte.

– (A) Szerinted mit tegyek, ha találkozunk vele? Alig ismerem.

– (A) Nem tudom, ő magányos, de nyugodt természetű, nem láttam még emberek közelében a harc óta. Nem biztos, hogy felismer, a szemed sem szürke, meg kell ízelejjen ahhoz, hogy megtudja, őhózzá tartozol. Maradj mellettem, hagydd, hogy kapcsolatba lépjek vele előbb.

Odaértünk, de az akri nem volt ott, így aztán leültünk a tisztás felső végén egy fa árnyékában, ahonnet éppen elláthattunk a messzeségbe. A nap már messze nyugaton járt, az óriási niren is túl, mely az Itakla felé nézett. Talán egy vonalban lehettünk a vállával, előttünk kisebb elővárosok és falvak szegélyezték a hömpölygő Sisiykint. Minden csendesnek, nyugodtnak tűnt, egy-egy denevérmadarat hallottunk néha elröppenni, valahol a város fölött egy akri körözött lassan, néha hosszabb siklásokkal más kerületek fölé térve.

Ticakario csak órák múlva, a szürkülettel érkezett, hirtelen és váratlanul a dombok felől csapódott be elénk, az utolsó pillanatban szétvetve szárnyait megfékezni magát, lábait előrenyújtva ért földet, karjaival fejezte be a bámulatos folyékony mozdulatsort, melyből egyből nyakát fordítva felénk tekintett.

Zitkareni elindult felé, én kissé lemaradva követtem, hagytam, ő lépjen oda hozzá, megérintse, amit ő nyugodtan fogadott, végül akárcsak Tikirenivel, az egyik bajuszcsápját a xi fülei közé engedve.

– (A) Gyere. Békesség, meglepettség, kíváncsiság.

Odaléptem. Zitkareni megfogta jobb kezem, Ticakario orra alá tartotta tenyérrel lefelé, mire ő először csak tompán megérintette, majd kissé kiöltve nyelvét végignyalta. Leheveredett mellkasára, pár percig be is csukta szemét, mintha gondolkodna, majd egy lassú, de határozott mozdulattal keresztben szájába vette karom, éppen úgy, mint amikor megjelölt.

– (A) Felismert téged. Érzem, nem csak a jelölést ismerte fel, tudja, ki vagy.

Hagytam elernyedni izmaim, fogott biztosan, éreztem nyelve kellemes puhaságát, bal kézzel az állához nyúltam, végigsimítottam, tompa meleg fuvallatok érték bőrömet, ahogy lélegzett. Azon vettem észre magam, elerednek könnyeim.

Tikireni, összezavarodott emlékek, minden.

Miért... Miért akartunk elmenekülni előle?

Hozzáérintettem homlokom orrához, bal kézzel rámarkoltam a hatalmas állkapocsra, ujjaimmal tollai közé túrva masszíroztam. Neki is ki tudja, meddig kellett bujkálnia?

Háború volt. Meghaltak. De talán új életek kezdődnek.

Egy pillanatra úgy éreztem, talán én is végre hazatértem.

Zavaros volt, rengeteg elvarratlan szállal.

Zitkarenivel és Ticakarioval együtt töltöttük kinn az éjszakát. Nagyjából minden rendjén is volt, attól eltekintve, hogy Ticakario egyszer csak minden előzetes figyelmeztetés nélkül belecsípett mellkasomba, letépve rólam az inget. Az első rémület után, Zitkareni segítségével felfogtam, nem akarhatott rosszat, de egy ronda sebet kaptam.

Zitkarenivel segítettünk egymáson. Tikireni volt, a test Tikirenié, de ami történt vele, visszatartott attól, hogy úgy mozduljak felé, mint a xi felé, akibe hosszú rögös úton beleszerettem.

Sárkányszolgaként kérhettem volna segítséget, élelmet, bármit, amire az akri mellett szükségem lehetett, de úgy döntöttem, dolgozom. Ticakario nyilvánvaló volt, hogy nem akar magának kisajátítani. Zitkareni segített ebben, a tanik társaságába tértünk vele vissza, ott pár xivel megismerkedve végül is újra megkaptam azt a munkát, amit Áronvölgyben is végeztem.

A tanik kialakította szabad szoftverbázis használata terjedt, mivel a korábbi zárt rendszerek mögött álló cégbirodalmak javarészt összeomlottak a változással, sok helyen egyenesen megsemmisítették a forráskódokat, nehogy tani kézre kerüljenek. A kitörés után nem volt elsőrendű, de ahogy az évek múltak, egyre fontosabbá vált az emberi világ működőképességének fenntartásához temérdek olyan szoftver pótlása, kiváltása, melyeknek nem léteztek korábban szabad alternatívái.

Szintén részben a tanik segítettek szálláshoz, egy elhagyott kis házat kaptam meg közel Ticakario kedvelt tartózkodási helyéhez, így könnyen meglátogathattam, Zitkareni is gyakran jött el hozzám. Valamikor ez után, mikor már megvolt a lakcímem, érkezett meg hozzám a rendőrségi jelentés Jákobról.

Úrutazási támogatás.

Jákob valószínűleg meghalt. A jelentésben az állt, úrutazási támogatást igényelve érkezett Újdarwinvárosba, viszont ez, ahogy a jelentés írta, az esetek nagy többségében nem jelentett valódi úrutazást. Ezt is használták arra, hogy egyszerűen eltüntessenek nem kívánatos személyeket.

Utánajártam, egy undorító séma bontakozott ki a fellelt anyagok alapján. Az úrutazási támogatás állami pénzzel segítette volna a világűrbe kijutást, a nép felé azzal az üzenettel, hogy ez erősíti a bolygók kapcsolatát, a közös kutatásokat, fejlesztéseket, megteremtve az

emberek szabad vándorlásának lehetőségét. Az űrhajók valóban fel is szálltak, és papíron minden rendben is volt velük, teljes kihasználtsággal repültek létező személyekkel megtöltve. A valóságban viszont a személyek nagy többsége sohasem jutott ki, kivégzőtáborokba küldött transzportokra kerültek. A felszálló hajók pedig teherszállítók voltak, részben akár nukleáris fegyverek gyártására is alkalmas dúsított uránnal vagy plutóniummal megrakva. Becslések szerint évtizedek alatt akár több tízezer tonna hasadóanyagot is elszállíthattak így, az egészet az adófizetők pénzéből lebonyolítva.

A felelősök pedig...

A harcok utáni zavarokban, még mielőtt a tanik teljes ellenőrzés alá vonták a Houstont, valószínűleg mind egy szálig elmenekültek a bolygóról.

Az Itakla körüli térbe pedig egyre több nukleáris fegyvert hoztak, rendszeresen érkeztek fenyegetések, ultimátumok a tanik feltétel nélküli visszavonulását követelve.

* * *

Néhány nappal első találkozásunk után, remélve, tényleg segíthet megértésében, elővettem a Klárától kapott névjegykártyát, Zitkarenivel felkerestük az ott megjelölt külvárosi parkot késő délután, a kártyán megadott időben.

Az akri, Tenektitár valóban ott hevert elnyúlva oldalán, színében kissé elütve a zöld földi fáktól, hátára egy nir mászott fel, a nyaktövét piszkálva orrával, fogaival. A segítőszolgálat egy önkéntese fogadott minket, majd előkerült egy xi is, mint mondta, tolmácsolni, de látva Zitkarenit, szólott, ha gondoljuk, ő is megfelelhet. Ő ment így oda hozzá, jelzésére leült feje alá, mire az fölé hajolva bal bajuszcsápját fülei közé engedte.

– (A) Gyere, érzem őt, szól hozzánk attankai nyelven. Ülj ide mellém a feje alá.

Zavartan léptem oda, a hatalmas fej elé, nyugodtan nézett rám vörösbarna szemekkel. Nem tudtam, mit tegyek, hogy viszonyuljak hozzá, egy valaha volt emberhez. Jobb kezemet óvatosan, kissé talán félve orrára helyeztem, balomat szája alá tartottam, arra számítva, mint Ticakarióval találkozásunkkor, hogy megnyalná, megízlelni rajtam az akrit, akihez tartoztam. Úgy tett.

– (A) Ülj le nyugodtan.

Letelepedtem Zitkareni mellé, csendben vártunk egy darabon.

– (A) Érez téged, érzi rajtad az akrit, felismerte Ticakariót. Kéri, beszélj róla, nyugodtan mondd el.

– (A) Mondd neki, hogy köszönöm, hatalmas megtiszteltetés...

– (A) Hagyjad. A te beszédedet érti, csak az övét kell tolmácsolnom. Nyugodtan.

Felnéztem, Tenektitár békésen, szelíden nézett vissza rám, volt benne valami egészen emberi, barátságos, megértő. Alig hittem, hogy ilyen is lehetséges.

– (A) Ticakario... Békés, barátságos, de nem értem... Néha durva, megsebez, le kell tennem az ingem, mert letépi rólam. Nem tudom, mit érezhet rajta.

– (A) Zavarna, ha nem lenne rajtad ing?

– (A) Azt hiszem... Talán nem.

– (A) Tedd le, ha vele vagy. Segít. Ha elviseled, tegyél le mindent, az összes ruhádat.

– (A) De...

– (A) Sok akri nem akar ártani, csak zavarja őket. Az ősi életüket élő minden tanit zavar az emberek ruházata, legalább annyira, mint az embert embertársa meztelensége. Látsz énrajtam ruhát?

Meghökkenve néztem rá.

– (A) Vannak tollaid.

– (A) Tollasan nem éreznéd ugyanúgy meztelennek magad? Egy alsónadrág nélkül?

– (A) ...De... Azt hiszem, igen. De te...

– (A) Máshogy nézek ki, igen, de gondolj a xikre. Nekem is van végbélnyílásom, ahogy most elfekszem, mögöttem bárki pont beleláthat. Más kultúra. A tanit nem zavarja. A tani az ember előtt el nem tudta volna képzelni, hogy olyan lehetséges, hogy ez bárkit zavarjon. A tanik nyitottak egymás felé, és zavarja őket, ahogy az ember rejtegeti magát, nem csak ruhával, de a ruha egy lényeges megjelenése ennek. Legyél úgy Ticakarióval, ahogy megszülettél, ha vele vagy, körülötted még csak más ember sincs. Mindkettőtöknek jobb lesz.

– (A) ...Hogyan jutottál erre?

– (A) Nem jutott eszembe, természetes volt, mióta Tenektitár vagyok. A déli pólus kemény, kegyetlen hely, ha gyenge vagy, állandóan menekülsz, és a fiatal akri gyenge. Ha békességet találtam, egy tavon úszhattam a csillagos ég alatt az éji csendben elnézve az Itaklára, lassan vándorló holdjaira, más dolgokon gondolkodtam. Éltem, nem tepertek le, pusztítottak el, békébe tudtam jutni saját magammal, az akri ősi ösztöneivel, az akri tudattal. Csak miután sok-sok repülés, a sivatag kipróbálása után rászántam magam a nagy útra, találkoztam veletek, ahonnét származtam. Szeretném, ha felébrednétek, ráismernétek, az Ailneyin csupán vendégek lehettek, lehetünk, de mindkét oldalon rettenetes indulatok szabadultak el. Nem szabadott volna, hogy ide jussunk. Harcolunk

most mindenkiért. Ticakario egy szabadságszerető akri, érző lélek, légy vele türelmes, ő a várost, a környéket védi. Értetek. Te a legtöbbet azzal teheted, ha elfogadod őt, hálás lesz érte.

Csendben hallgattam Zitkareni szájából Tenektitár szavait, jelentéktelennek, porszemnek éreztem magam mellette. Mennyi minden lehetett mögötte! Még Ticakario is értünk volt, még ő is óvta a várost vad fajtársaival szemben, az embereket, kik egy éve még a föld alatt bujkálni kényszerítették.

Harcolnak... Átvillant rajtam a bombázások réme, a xi szavai még az északi lejtőkön, a folyton érkező hírek. Meddig? Volt egyáltalán értelme?

– (A) Nem félsz a haláltól?

– (A) ...Miért kérded?

– (A) Mennyi időnk van még... Hallottam, fegyvereket hoznak a bolygó köré. Meddig hagynak még minket harcolni...

– (A) Nem halunk meg. Erősek vagyunk, sok tani járja Ailneyi körül az úrt, akrik, xik és nirek, vigyáznak ránk. A bolygót nem érik el a bombák. De borzasztó, hogy ezt művelitek, éppen az emberek halnak meg miatta a feladott negyedekben, mert nem maradtak békés akrik, akik megvédjék őket fajtársaiktól. De mi, tanik, nem halunk meg. Élünk és élni fogunk.

Érkezett két szürke szemű sárkányszolga, a segélyszolgálat tagjai már csendesen beszélgettek velük, megismertették őket a tolmács xivel. Felálltunk, Tenektitár orrára téve jobb kezem köszöntem meg neki, hogy foglalkozott velem, majd utat engedtünk az új társaságnak, kik segítségére szorultak, békével fogadta őket is, miközben a xi feje alá helyezkedett, fülei közé vezetve bajuszcápját.

Bámulatos volt, hogy ilyen is létezhetett. Átsiklott rajtam a D-20 rémképe, visszanéztem rá, egy igazi akri, fájának csodálatra méltó arányos alkatával, aki valaha ember volt, és emlékezett rá, emlékezett miránk, ahogy békésen, csendesen beszélgetett a két sárkányszolgával xi tolmácsán keresztül. Könnyes szemekkel hagytam hátra őket.

* * *

A bombázásoktól való félelmemben kerestem utánuk, olvastam róluk, a tanik különös biológiai technológiájáról, melyek szinte mindegyike már időtlen darab volt, rengeteg minden, miket föld alatti járataikban elrejtettek az emberi katonai fölény elől.

A tiakarri, a gigászi akri, mely az emberi ürrepülőgépeket is az atmoszféra felsőbb rétegeibe segítette, eredetileg is ezt a célt szolgálta, hordozó volt, a hátára vette az

atikarrikat, a légkörbe visszatérni képes tani technológiát. Maguk a szárnyak voltak ezeknek a hatalmas lényeknek a hajtóműveik, nem csapkodással, hanem a nitrogén ionizálásával, a szárny körüli ionáramlással hozták létre a hajtóerőt, míg az atikarrikat ehhez képest szokványos rakéták tolták előre.

Ami megdöbbenett, hogy mindezeket akrik irányították, bár xiket és nireket is befogadhattak az akri mellé. Készítettek felvételeket róluk, a tiakarri testébe a hozzá képest szinte eltörpülő akri annak mellkasa mögött mászhatott be, ahogy leírták, a tiakarri ettől fogva teljesen magába zárta, eggyé vált vele, az akri gondolatai, érzései a tiakarrin keresztül megjelentek. Természetesen mozogtak, ezek a gigászok lassú lépteikkel vonultak végig a kifutópályán, minden részük élt, akár le is hajthatták fejük, egy nir orrához képesek voltak hozzáérinteni saját orruk hegyét.

Lézere mindegyiknek volt, a tiakarrinak és az atikarrinak is, de igazán nem szánták őket sohasem harcokra, csupán az akri megszokás adta fegyvereik létét. A világűr felé tekintettek velük érdeklődve, utakat kereshettek az ember előtt már régóta a két másik nagy hold, az Aildrik és az Ailsyn benépesítésére.

Megdöbbenett, hogy leírások szerint még maga az akri is képes volt rádióhullámokkal kommunikálni, jelezhettek, érezhették egymást messziről, mely képességüket a lézerük mellett szintén megörökölte ürtechnológiájuk, így valóban tudtak igazi küldetéseket szervezni, összehangoltan végrehajtva akcióikat.

Már meg sem lepett, mikor kiderült számomra, hogy maga a gigászi nir, ahogy ők nevezték, Ne'Siski'Ne nerayija sem szobor volt. A rezervátumban rejtették el a föld alatt, a valahai fővárosuk középpontját jelentette, a harcok után felébredt, újra a felszínre került. Újdarwinvárosba már azért menetelt át, saját lábán, hogy ott egy tani várost testesítsen meg, melyet az akrik tiszteltek, így biztosítva a legnagyobb emberi településhálózat, több, mint tíz millió ember biztonságát.

Kimentem, körbejártam, döbbenetes titáni lény volt, égbe törő testén valódi óriási tollakat borzolt kissé a szél. Letarolta maga körül a város épületeit, a romok között lassan erdő nőtt, mögötte kivehető volt az útvonal, merről érkezhettek, már részben helyreállítva. Fejére gyakran telepedtek akrik, rengeteg tanit láttam körülötte, járatokon jöttek fel föld alatti barlangjaikból, de nem törődtek velem, sem más emberekkel, kik a hatalmas lény körül járkáltak.

Nem engedtek embert a belsejébe, de ahogy elmondták, be lehet járni, tudást, emlékeket hordoz neurális hálókban, lehet hozzá csatlakozni, érezni, mint a föld alatti termék kristálytömbjeiben, testfelszínén több ponton lézerfegyverei vannak, valamint akrik is élnek benne, kik a várost védhetik. Valamilyest visszataszító volt megtudni, hogy a végbélnyílásán felnyúló indákon keresztül látják el energiával, táplálják, melyet az őt körülölelő erdők, esetleg föld alatti geotermikus hálózatok termelnek meg.

* * *

Ticakarioval lassan megismertük, megértettük egymást, félretéve ruháimat valóban lecsillapodott, gyengéden nyúlt felém, megdöbbsentett, mennyire óvatos is tud lenni egy ekkora hatalmas lény. Bíztam benne. De meg is követelte a törődést, pikkelyes bőrén pedig nem volt egyszerű még puhább részein sem huzamosabb ideig átadni.

Megnéztek néha a városban, ha valahol megkérdezték foglalkozásom, megdöbbsentek, mikor közöltem, szoftvert fejleszték. Ticakario kézzel-lábbal masszírozása sokszor addig, míg fáradtan le nem rogytam szárnyára, megerősített.

Tikirenit juttatta eszembe, ő volt a kapocs a múlttal, azokkal a fergeteges évekkel, mikor megismertem őket. Viszonozta, szárnyai közé vett, nyúlós-ragacsosan végignyalogatott néha, gyengéden szájába vette kezem, karom, óvatosan harapdált. Sok éjszakát aludtam át karjai között. A vele együttlét segített abban is, hogy Zitkarenit megóvhassam magamtól.

Vele, a szegény tudathasadt xivel összebarátkoztam, segítettük egymást, ahogyan tudtuk, lassanként elmesélve egymásnak történeteink. Ő valaha fiatal harcos volt, kitörtek, támadtak éjszaka városokat, terroristák, mígnem végül elkapták, de nem hagyták elpusztulni. Évtizedekig várta halálát tehetetlenül, ahogy kísérleteztek vele, testétől megfosztva. Elmúlt, belefáradt, a harcoknak vége volt.

Nem akart már ölni, elfogadta a békét, szeretett volna visszatérni a vadonba, egy falkához csatlakozni valahol messze, de Tikireni teste, Ticakario nem hagyta, aztán beletörődött az Újdarwinváros körüli életbe.

Egyszer az alkonyban megremegve, fejét hátravetve sóhajtott fel.

– (A) Talán egyszer Tikireni lesz belőlem.

Úgy értette, nála, a néhai Zitkatikkánál Tikireni teste erősebb, hiába ő volt a fej, előbb-utóbb néhai szokásai beléégnék, Ticakario sem engedte el az ő régi társát látva benne.

Beletörődött, hogy lassan ő, aki volt valaha, végleg meghal.

Szomorúan néztünk el a távoli város felé, ahonnét az óriási nir tekintett az Itakla sávozott gömbjére.

* * *

Sohasem tudtam meg, mi lett Máriával, mi lett a szüleimmel, hogy Jákob esetleg talán mégis kijuthatott-e a bolygóról. Elsodorta őket a sivatag kegyetlen szele messze. A háború nem engedett, a leveleket nem küldték tovább.

Akrik köröztek fölöttünk, valahol messze fenn a rideg űrben szintén akrik szálltak atikarrikba zárva, óvva minket az emberi hatalmak bombáitól. Milliók halhattak meg, senki sem tudta, mennyien, Kisida negyeden kívülre a kitörés után négy évvel már nem volt kapcsolat, maga a negyed is összezsugorodott.

Nem igazán lepett meg, mikor valahol olvasva megtudtam, a leóni atomkatasztrófát, ami Csendföldet létrehozta, a tanik okozták, berobbantva egy alatta kifűrt barlangot. Nem tudták, mit jelent az atom, csak a világűrből ismerték addig a sugárzást. Azóta is dolgoznak rajta, xik és nirek, hogyan gyűjthetnék be és zárhatnák el a temérdek szétszóródott lassan bomló anyagot, részben sikerrel. Minden kár közül, amit az ember otthonukkal tett, ezt tartják a legborzalmasabbnak, miközben mindmáig több erőmű működik.

Négyszáz millió.

Ennyi volt a bolygó emberi lakossága a kitörés előtt.

A tanik ehhez képest saját becsléseik szerint legfeljebb ha százezren élnek, ebből északi pólusi akri tízezer lehet a délről jött beáramlással együtt.

A négyszázmilliós lakosság mintegy ezer helyi év alatt jött létre. Ebből a legoptimistább becslések szerint is legfeljebb kétmillió érkezhett a Földről, egymillió más űrbéli kolóniákról.

Az Ailneyi elfoglalása semmit sem tett azért, hogy a Föld tizennégymilliárdos túlnépesedését enyhítse. Az itt felduzzadt népesség legnagyobb része már itt született, önmaga szörnyű katasztrófáját előidézve.

Nehéz lenne felelősöket keresni, talán mindannyian felelősök vagyunk azért, ami történt. Sosem fogom megérteni, miért nem lehetett már a kezdetekben felismerni e bolygó népét, egy csodálatos kultúrát, és megpróbálni elfogadni őket, együtt élni velük a végtelen világűrben.

Több százmillióan haltak és halnak meg emiatt.

Hiába gondolkodtam, nem volt megoldás.

Szerencsés voltam. A hűvös téli éjszakában tollak meleg ölelése cirógatott, ahogy egy hatalmas lény, a békésen alvó Ticakario szárnyai között pihentem, messze előttem a lombok közül felsejlett az Itakla sávós gömbje és jobbján az Aildrik kis sárga foltja.

Én legalább úgy érezhettem, végül hazaérhettem, ahová tartozom.